உ

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

ஸ்வாமி சுத்தானந்த பாரதியார்
இயற்றியது.

மூன்றாம் பதிப்பு

திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீரமணாசிரமம் ஸர்வாதிகாரி
நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமிகளால்
பிரசுரிக்கப்பட்டது.
1942

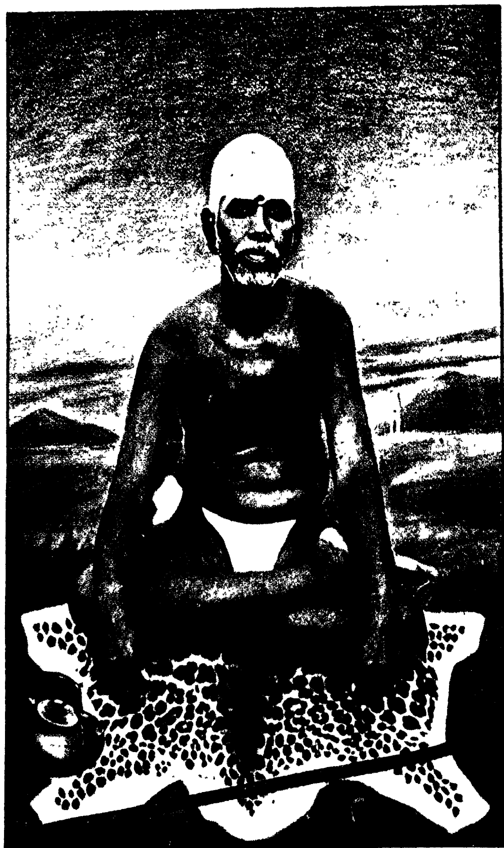
விலை ரூபா 2.

இப்பதிப்பு
24—12—'42-ல் நடந்த
பகவான்
ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின்
ஜயந்தி தினத்தை
முன்னிட்டு
பிரசுரிக்கப்பட்டது.

PRINTED AT THE LIBERTY PRESS, MADRAS.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகள்

தன்மயனைச் சின்மயனைச் சுத்தச் சிவமயனை
பொன்மேனிப் பூரணனைப் போற்று

ஸ்ரீ ரமணாஞ்ஜலி

எண்டிசையுஞ் சீர்பரவு மின்பமுக மொன்றே
எல்லார்க்கும் உய்வருள வல்லமுக மொன்றே
கண்டதுமென் கண்கருத்தை யுண்டமுக மொன்றே
காணரிய காட்சிகளைக் காட்டுமுக மொன்றே
உண்டொரு பொருளென்றதுணி வூக்குமுக மொன்றே
உள்ளபொரு ளுள்ளபடி யுள்ளமுக மொன்றே
அண்டுமெனை யாதரிக்கு மன்புமுக மொன்றே
ஆன்மசுகத் தேன்பொழியு ஞானமுக மொன்றே
நன்றுசிவ சக்திநட மாடுமுக மொன்றே
நானுதியாச் சாந்தநிலை நாட்டுமுக மொன்றே
விண்டமல ரென்னநகை வீசுமுக மொன்றே
வேதமகள் காதலிக்குஞ் ஜோதிமுக மொன்றே
பண்டைவினை யிற்றுவிழக் கண்டமுக மொன்றே
பார்ப்பவனை யுள்ளடங்கிப் பார்க்குமுக மொன்றே
நின்றநிலை யெங்கிலு நிலாவுமுக மொன்றே
நிர்க்குண நிரஞ்ஜன நிதானமுக மொன்றே
நற்றவஞ்செய் ஞானியரு நாடுமுக மொன்றே
ஞாலமெல்லாம் போற்றிவருங் கோலமுக மொன்றே
பற்றறவே முப்புரியைச் செற்றமுக மொன்றே
பாபவிருள் போக்குகின்ற தீபமுக மொன்றே
முற்றறிவு துண்டுகலை கற்றமுக மொன்றே
முத்தொழிலு மாற்றுகிற மோனமுக மொன்றே
வெற்றிதரும் சக்திநிறை வுற்றமுக மொன்றே
விண்ணுயரண் ணாமலை விளங்குமுகம் வாழ்க.

—சுத்தானந்த பாரதி

டனர். அவர்களின் தாகத்தைத் தீர்க்கவே, இந்த திவ்ய சரித்திரத்தைத் தமிழில் எழுதவல்ல ஒரு யோகமூர்த்தி இதை நாற்பது அத்யாயங்கள் அடங்கிய ஐந்து காண்டங்களாக எழுதி முடித்தார். அவர் ஸ்ரீ சுத்தாநந்த பாரதியென்னும் யதிஸ்ரேஷ்டர்.

இந்த நூலாசிரியரைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். ஆனாலும் அவர் சென்ற பல ஆண்டுகளாக, ஏகாந்தமும் மௌனமுங்கொண்டு யோகாப்யாஸத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டதால் அவரைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர் அநேகர் இருக்கலாம். அவர்களின் பொருட்டும், இனி வரப்போகின்ற அடியார்களின் பொருட்டுமாக அவரைப்பற்றிச் சிறிது எழுதவேண்டியிருக்கிறது.

ஸ்வாமி ஸ்ரீ சுத்தாநந்த பாரதியார் இந்நாட்டின் தெய்வீக சக்தியால் பிறந்த மஹான்களில் ஒருவர். நாடானது வெளிப்படையில் மிகவும் தாழ்மையடைந்து கிடப்பது உண்மை. ஆனால் பாரத சக்தியானவள் எப்போதும் விழித்திருக்கிறாள். உலகின் நலத்திற்காகப் பாடுபட அநேக ஆத்மதீரரை யீன்றாள். அப்படிப் பிறந்தவரில் ஒருவர் இந்நூலாசிரியர். அதிபால்யத்திலேயே உலக இன்பங்களைத் தியாகம் செய்து, யோக ஸாதனங்களில் ஈடுபட்டார்; இது பூர்வ ஜன்ம வாஸனையின் பயன் போலும். இவர் பிரம்மசரியம், தவயோகம் இவற்றால் மேன்மை பெற்றார். பல உயரிய நூல்களைத் தாய் நாட்டிற்கு அருளினார். தேசத் துயர்களைக் கண்டு மனம் உருகி, அதற்கேற்ற தொண்டுகளில் ஈடுபட்டுப் பலவாறு உழைத்தார். எல்லாவற்றிற்கும் ஞானமே அடிப்படையென்று அதற்கான உத்தம குருவை அடையவேண்டும்

அருளாலே யுள்ளத் தறிவா யிலங்கும்
பொருளாகி யின்பம் பொலி.

எல்லா வுலகிற் கிறைவ னொருவன்
எல்லா வுடலும் இறைவ னலயமே.

என்று தவம் செய்து, அதனுலே ஸ்ரீ ரமண பகவானே தமக்குற்ற குரு, தெய்வம் என்று அறிந்து, ஸந்நிதிவந்து, அருள்பெற்று, ஆழ்ந்த அத்யாத்ம யோகத்தில் இன்னும் இருந்துவருகிறார். இவரே அடியேனுக்கு இரங்கி, தாமடைந்த திருவடிகளை நானும் பற்றிக்கொள்ளும்படி ஸமயோசிதமான உபதேசம் செய்ததால், ஸ்ரீ ரமண பகவானையே ஆத்மநாதனைப் பெற்றுப் பிழைத்தேன். பகவானுடைய திவ்ய சரித்திரத்தை பக்தி, ஞானம், யோகம் என்ற எல்லாச் சுவைகளுடனும், ராமாயணுதி மஹாகாவ்யங்கள்போல வர்ணித்தெழுதும் தகுதி இவருக்கே உள்ளது என்பது உறுதி. இப்போதுள்ளவர், இனி வரப்போகிறவர் ஆகிய எல்லா ரமண பக்தர்களின் பாக்கியமே சுத்தாநந்தராக உருவெடுத்துவந்ததென்னலாம்; இவர் இயற்றிய ரமண விஜயம், உலகில் ரமண நாமம், ரமண கீர்த்தி, ரமண மூர்த்தி இவை நீண்ட காலம் வாழ்ந்துவர எத்தனையோ அன்பருக்கு ஞான விருந்தாகும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. முற்காலத்திய பாகவதம் போன்ற புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள் எவ்வளவுமட்டில் நடப்பு, எவ்வளவு கவிகளின் கற்பனை என்று பலர் சங்கிக்கிறுர்கள். ரமண விஜயம் இசைக்கும் ஸ்ரீ ரமணரோ இதோ இருக்கிறார்; சரித்திரம் உண்மையென்று அறியப் போதுமான சாக்ஷிகளும் உயிருடன் இருக்கிறுர்கள். இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தின் மேன்மையையும், சக்தியையும் வர்ணிக்க அடியேனுல் முடியவில்லை. அவரவர் தாமே இச் சரிதாமிருதத்தை உண்டு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டியது தான். அடிமுதல் கடைவரை பேரின்ப ரஸம் ஒழுகுவதை வாசகர்களே தெரிந்து கொள்ளட்டும்.

ஞானப் பசி யெடுத்த புண்யவான்களே! அன்பிற்குரிய திவ்யமூர்த்தியைக் காணுவோமா என்று தவம்

செய்யும் பக்திமான்களே! இது தருணம்; ரமண ஸந்நிதானம் வந்து, அருள்நோக்கிற்கு ஆளாகுங்கள்; பிறவிப் பயனைப் பெற்று வாழுங்கள்!

மூன்றும் பதிப்புரை

இந்த மூன்றும் பதிப்பில் ஆசிரியர் பல திருத்தங்கள் செய்து, புதியன சேர்த்திருக்கிறார். ஆங்காங்கு நடையை இன்னும் நகாசு செய்திருக்கிறார்.

. இப்பதிப்பில் வரும் "குருமணிமாலை" பகவத் பக்தர்களுக்கு மிகவும் பயனுறும். இப்பதிப்பில் ஏராளமான புதிய படங்கள் சேர்த்திருக்கிறோம். தமிழர் கற்றறிந்து பகவத் கிருபைக்குப் பாத்திரமாவாராக.

ஸ்ரீ ரமணவிஜயம்

பொருளடக்கம்

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

சித்திர விதானம்

௨

குருமணிமாலை

ஓமெனப் பெரியார் ஓதிய பொருளை
நாமரூ பாதி நாடகங் கடந்த
மெய்யறி வின்பமாந் துய்ய பொருளை,
வையகக் கண்ணின் வசப்படாப் பொருளை,
அடைந்தவர் அன்னிய மறியாப் பொருளை,
கடபட மென்றே கத்துவ தல்லால்
வாசா ஞான வாதிகள் காணு
மாசறு பொருளை, மன்றினி லாடும்
சிற்பரம் பொருளைச் சிவாகார மான
அற்புத ஜோதியாய், ஆத்ம சொரூபமாய்
இப்படி யிருக்குமென் றிருந்து காட்டி
அப்படி யிருக்கு மானந்த மளித்த
குருபர மாத்மன் கோமுனித் தெய்வம்,
அருண கிரியின் ஆத்தும ஜோதி,
இலிங்கமாய்த் தரிசன மீந்தாட் கொண்டேன்
இலிங்கதே கத்தை யிதயத் தொடுக்கி,
உலகுங் கலையும் பலவினைச் சுமையும்
வலையிற் பிடித்து வாட்டிய மனத்தை
வென்றுட் புறமும் விடுதலை பெறவே,
நன்றெனக் கருள்செய நாட்டம் வகித்தவன்,
பூரண ஞானி புகல்பெறு மன்பர்
யாரெனக் கேட்டுள் ளடங்கிடச் செய்யும்

அற்புத மோனி, அகங்கிளம் பாமல்
சிற்பரா சக்தியாற் சித்த சலனந்
தீர்த்தவன், இருளைத் தீர்க்கவே மானிடம்
போர்த்தவன், புவியெலாம் புகழும் ரமணன்!
முன்னிலைச் சுட்டற முன்னே யிருப்போன்,
என்னுளே யானு யிணைந்து கலந்தே
அன்பைப் பெருக்கி ஆர்வந் துண்டி,
இன்பக் கனலா யிதயத் திலகுவோன்,
இருக்க விருப்போன் எழுந்தது மெழுவோன்,
உரைக்க வுரைப்போன் உரையிலா மோனம்
உணர வுணர்வோன், உலாவ வுலாவுவோன்
என்னைப் பிரியாத் தன்மயத் தழலோன்,
அங்கே யிருப்பினு மிங்கே யிருப்போன்,
இங்குநா னிருப்பினு மங்கேனை யிருத்துவோன்,
அருணச் சோதி யப்பன் ஒப்பிலான்
கருணைச் சோதி கனலும் விழியான்,
எனதியா னென்னு மிறுமாப் பில்லான்,
தனதென வொன்றையுஞ் சாராத் தூயன்,
வேண்டுமென் றெதையும் விரும்பி டாதான்,
வேண்டா மென்று வெறுத்தலு மில்லான்,
அரச னுயினு மாண்டி யாயினும்
சரிச மானமாய்த் தன்முன் னமர்த்தித்
தன்னை யறியவே தத்துவ முணர்த்துவோன்,
உதய ரவிபோ லுதித்த சித்தன்,
இதய குகையே யிருப்பிட மானோன்,
புயலெழு மாயப் புன்மைக ளணுகா
தியல்புமா ரும லிருந்தவா றிருப்போன்,
எதுபொரு ளென்றே யேங்குவார் தமக்கிங்
கிதுபொரு ளென்றே யிருந்து காட்டுவோன்,

முப்பொருள் கடந்த முழுப்பொரு ளானோன்,
தெப்பம் போன்று திருவடி யாரை,
உபசாந் தத்துறை யுய்த்திடு சாந்தன்,
ஜபதப யோக சாதன மெதுவும்,
இன்றியே 'யானார்? என்னுரு வென்னே?'
என்று ராய்ந்தே யிதயாத் துமனைச்
சாட்சாத் கரிக்குந் தந்திரஞ் சொல்வோன்,
மாட்சி மிக்க மஹர்ஷிச் சிங்கம்,
பரிதி போலே பற்றறு சாட்சியாய்,
சுருதி போலே தொடர்சே தனமாய்,
காற்றைப் போலே கட்டிலாத் துறவியாய்,
மாற்றறி யாத மணிப்பொன் னுடலில்,
கூற்றறி யாத குண்டலி யுடனே,
வீற்றிருக் கின்ற விண்ணவன், பண்ணவன்;
கற்பன கற்றுக் காண்பன கண்டு
சொற்பன வுலகிற் சுகம்பல துய்த்தும்,
ஆடிப் பாடி யலறிப் பத்தி
நீடு செய்தும், நீட்டி மடக்கியும்,
மூச்சைப் பிடித்தும் பேச்சை யடைத்தும்,
ஓய்ச்ச லின்றி யுலகெலாந் தேடியும்,
இன்பங் காணே மென்று வருந்தும்
அன்பர்க் குடனே யபய மளிப்போன்;
"எங்குந் தேடேல் இன்பமே நீதான்,
இங்கே யிதயம் இதுவுன் சொருபம்,
அத்தைப் பற்றி யாங்கே யிரு"வென
மித்தை போகத் தத்துவங் காட்டுவோன்;
"உயிர்ப்பெழு மிடமே யுள்ளம், எழுந்த
உயிர்ப்படங் கிடமே யுள்ளம், சும்மா
நினைப்பெழு மிடமே நீவா முள்ளம்,

தெள்ளறி வான சிற்சுகோ தயமே,
காந்த சக்தனே, காட்சிக் கேளியனே,
சாந்தக் கடலே, சச்சிதா னந்தனே,
பகவான் ரமண பரம ஹம்ஸனேனச்
சகமேலாம் வணங்குஞ் சகமிலாச் சத்தே,
என்று நினைத்துன் னெழிலார் பெருமையை
இன்றல கறிய வியம்பப் பெற்றேன்.
பெறுதற் கரிய பேறெனக் களித்தாய்.
கருதற் கரிய கடவுட் சுடரே!
இதமக மிதமக மிதமக மென்றேன்
இதயமே யாகி யென்று மிருப்பாய்.
இதுவே யிதுவே யின்பம்
அதுவென மறைகள் ஆர்க்கும் அமுதே!

சுத்தானந்த பாரதி

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

க. பாலகாண்டம்

ஸ்வரூபத்யானம்

ஆதிபர மாத்மனே, அகிலாண்ட நாதனே,
அகநா டகத்தரசனே,
அனந்தகுண னேகுண தீதனே, அமலனே,
அருவனே, அருளுருவனே,
சாதிமத வாதங்கள் சாராத சாக்ஷியே,
சதாமோன ஸஹஜநிலையே,
சாந்தஸம ரஸசுத்த ஸன்மார்க்க தீபமே,
தத்வமஸி யென்றுமேலோர்
போதித்த மந்திரப் பொருளே, உயிர்க்கினிய
புகலே, புவிக்குள்வளரும்
பூதபௌ திகமான பேதங் கடந்தசிற்
போதமே, சிவபோகமே,
ஜோதிபர மானந்த வெள்ளமே, உள்ளமே,
உள்ளத்தி னுண்மையுணர்வே,
துரியபரி பூரண சுதந்தர நிரந்தர
சுயம்சச்சி தானந்தமே!

ஓம்

जितं जगत् केन? मनो हि येन!

ஜிதம் ஜகத் கேந? மநோ ஹி யேந!

உளம் வென்றோன் உலகு வெல்வான்!

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

க. பாலகாண்டம்

க. எண்ணுகேன் என்சொல்லி யெண்ணுகேனே!

"தானந்த மில்லான் றனையடைந்த நாயேனை
யானந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணேடீ!
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ!"

உள்ள பொருள், உள்ளபடி யுள்ள விடம், உள்ளூறவிற் காட்டி, உரையாமலுணர்வித்தே, உன்னுமலுன்னுவித்ததன்மயச்சின்மயடே! நின்னை உள்ளுணர்வில், உள்ளபடி யுள்ளத்தில், உரையடங்கி, உள்ளடங்கி சுகிப்பதல்லால் என் சொல்லி எண்ணுகேன்! எவ்வாறு வரிவடிவிற் காட்டுகேன்! உனதறிவே கண்ணுகக் காணினல்லால், இப்படியன், இந்நிலையன், இத்திறலோன், இப்பொரு

ளோன் என்று எவ்வாறு எழுதிக் காட்ட முடியும்? நின் பிறப்பு வளப்பங்களை எழுதுவது நினது வாழ்வின் ஒலியமேயாகும்; நிகழ்த்துஞ் சரிதை நிழலேயாகும்; அகமற்றுணர்தலே யறிதலாகும். ஆத்மாராமனை ரமணனை சுத்த ப்ரஹ்ம நிர்வாணனை, மாசற்ற நெஞ்சில் ரமித்தலே இன்பம்; "ரமணன்" அனுபவப்பொருள்; அவன், நினைத்து நினைத்து, நினைப்பொழிந்து சுவைத்தறிய வேண்டிய ஸ்வயம்ப்ரகாசன். வாசித்துங் காணுமல், வாய்விட்டுங் கேளாமற் பூசித்துந் தோன்ருப் பொருளை, அகந்தைமன நாசத்தால், அருள்நேசத்தால், அருணகரி (அருள்+நகரி) வாசத்தால், தன்மயநிவாஸத்தால், சித்தாகாசத்திலே கலத்தலொண்ணும்.

சுகாரம்பப் பெருவெளியே! எனது ஐயவிருளைப் பட்டென விலக்கிய ஞானவொளியே! கண்டதும் என்மனத்தை யுண்ட காந்தமே! வேண்டியதெல்லாம் விழியாலுறுத்தி, எளியனேனையும் எடுத்தாண்டருளி, மோனமணிப்பெட்டகத்தில் ஞானமணி வைத்து, மனக்குகை யிருத்தி "இது வுன் செல்வம், இதை யனுபவித்து இங்கேயிரு" என்று சுகவீடு தந்த சுயம்பிரகாசனே! "நான்" நாணத் "தான்" என்னுந் தலைவனைக் காணக் காட்டி, அவனுடன் என்னை யிணை யறுமின்பத்திற் கூட்டிய தாய்தந்தையே! "நானுர்" என்னுந் திரு மந்திரத்தை மோனச்சின்முத்திரையுட னளித்த ஞான குருவே! எல்லாம் ப்ரஹ்மமயமாய் உள்ளும்புறமுங்காண அமுதச் செல்வமளித்த அறிவுக்கற்பகமே! "இதயத்திரு, உள்ளே நோக்கு! நோக்க நோக்கப் பூக்கும் இன்பம்; அதையே கவனி" என்னுந் திருவாசகத்தால் எனக்குள்ளிருக்கும் நித்திய பரிபூரணுனந்தத்திற்கு வழிகாட்டிய ஒப்பிலாக் கருணையே! நின்னை என்சொல்லி எண்ணுகேன்!

" சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்றூறிப்
புந்திக்குள் நின்றவருட் போற்பே பராபரமே!"

நீயே பொருளென நிலைக்கக் காட்டி என் சித்தந் தெளிவித்த சின்மயவொளியே! சுழிகையில் (திருச்சுழி) தோன்றிச் சுடர்மலையாகி, மானிடம் பூண்டு மனிதரிற் பழகி, எதுபொரு ளென்போர்க்கு இதுவெனச் சுட்டி, உருவாய்த் தோன்றியும் அருவாயொளிரும் நித்திய மோனியே! சுத்த மெய்ப்பொருளே! * அழகும் அழகும் அளித்த நல்லழகே! அமுதே! உரையாதுரைத்தே, உண்ணாதுண்டே, பாராது பார்த்தே, உயிர்க்கா துயிர்த்தே, உன்னா துன்னியே, உறங்கா துறங்கியே, உலவா துலவும் நிராலம்ப வாலம்பனே! பாரதேவியின் பரமானந்தக் கனியே! தமிழணங்கின்ற வமுதச் செல்வனே! ஆவியின் ரூபம் அணைத்திடும் ஊற்றே! தேடுவோர் † தேட்டறுந் தெய்வப் பொருளே! நாடுவோர் பசிக்கு நற்சுவை விருந்தே! நின்னை எஙஙனம் எண்ணுகேன்!

பகலுக் கொளிசெய்வார் யார்? கடலுக்கு முழவடிப்பார் யார்? மலையை இலக்குவார் யார்? அல்லிக்கு அழகு சேர்ப்பார் யார்? நின்னன்பு, நின்னின்பு, நின்னமைதி, நின்னறிவு, நின்னழகு, நின்சக்தி அனைத்தும் அதது தானாக விரிந்து பரவுகின்றது! நின் விரிவிற்கு வேலி கட்டுவார் யார்? "நான் உலகறிய நின்னை விளக்குவேன்" என்னும் அகங்காரி யார்? எல்லாம் நின்னது! எப்பொருள் எங்கும் ஒருபொருளோ அதுவே நீ! எல்லா உயிர்களும் உன் உயிர்; எல்லா மனமும் உன் மனம்,

* தாயும் அழகம்மை; தந்தையும் சுந்தரன்.

† தேட்டு - கவலை, பேரவா.

எல்லா உடலும் உன்னுடல்! அகிலவுலக நாடகத்திற்கு நீ பற்றற்ற சாக்ஷி! நின் சந்நிதி வளத்தால் இந்நில மியங்கும். உன் மோனமே ஞானம், சக்தி, கர்மம். நீ சும்மா நிற்பதே ஐந்தொழில் விளக்கம்.

நின் ஞானவூற்றிற்கு ஊமைபோலக் கைகாட்டுகிறேன்! உலகே! ஆசைப் புயலில் அகப்பட்டு அலறுகின்றாய்! முக்குணமாயையில் மூழ்கி மூச்சிழக்கின்றாய்! பேதபுத்தியாற் பித்தம்பிடித்தலைகின்றாய்! உயிரையும் அறியாய்! உலகையு மறியாய்! இறைவனையு மறியாய்! அறிந்தால் ஒரு பொருளையே காண்பாய். அதுவே நீ, உலகு, இறைவன் எல்லாம்! இதோ இந்த ஜோதிக் குன்று கர்ப்பூரமலைபோ லெரிகின்றது! இதனொளியில் அனைத்தும் விளங்கும்! உண்மை ஒன்று வெளிப்படும். இம்மலையிலுள்ள ஞானமூலிகையால் உன் மயக்கப்பிணி யொழி! இதுவே அருணகிரி! இதுவே ஆத்மாராமம்! இதுவே ப்ரஹ்மமயம! இதுவே "ரமணன்."

அம்மையப்பனே! இவ்வாறு உலகை என் ஆவி கூவுகிறது! உன் பெருமையை மைக்கடல் வற்ற, வான்விரிவு நிரமப எழுதினும் முடியுமோ! எழுதாமல் எழுதுகின்றேன்! எழுத்தால் நின்னை மனனஞ்செய்கின்றேன். எனதன்பும், எனக் குறுத்திய நினதறிவுங் கூடிப் பெற்ற ஆத்மானந்தப்புதல்வன் யான் யாரிடம் அறிவுச்சுடரேற்றினேன் என்று வினவுகிறான்! அக் குழந்தைக்குக் கதை சொல்லுகிறேன்! நின் அரும்பெருமாண்பை யிசைக்கிறேன்! யானேயோ எழுதுகின்றேன்! அது எழுதுவிக்கின்றது! செய்வதெல்லாம் தெய்வவேள்வி! வேள்வியுந் தவமும் நுகர்வோனே! இம்மொழிமலர்களால் உன்னை வழிபடுகின்றேன்.

குருவே

குருவே யெனைக்கொண்டு கோதறுத் தாண்டசற்
குணமே குணங்கடந்தோர்
கூடிடுஞ் சமரஸ சிவானந்த முத்திவளர்
குன்றமே யென்றுமுள்ள
பொருளே பொருண்மேவு போதமே யப்பெரும்
போதங் கடந்தவிரிவே!
பொங்கிப் பொலிந்துநிறை மங்கலக் காட்சியே
புகலரிய சகசநிலையின்
உருவே யுணர்வாகு முறவே யுளங்காணு
மொளியே பரந்தவெளியே!
உண்மைநீ யுண்மைநீ யெனையாண்ட பகவனே
யுலகாளு மருளாளனே!
அரிதே யருட்பெருஞ் சோதியே ஆதியோ
டந்தமுமி லாதபொருளே,
ஆன்மபரி பூரண வகண்டசுக வாரியே
யறிவான பரதெய்வமே!

௨. வாழ்வாறு

தெய்வ வொளிதனையே தேடு; பிறவெல்லாங்
கைநழுவுங் காலத்தி லே.

ம் ஆண்டு தீவிரமான ஞானப்பசியெடுத்தது: ஜீவன்முக்தர் வரலாறுகளையும், உபதேசங்களையும், புனித நூல்களையுங் கற்று நினைத்துப் பாடி எழுதிப் பரவசமாவதே முயற்சியானது. பல மதப் பெரியோர்களையும் நேர்ந்துழி சென்று வணங்கி ஞானஸாதனம் மேற்

கொண்டதுண்டு. தாயுமானவரை ஆர்வமுடன் பாடுவ துண்டு. பகவத் கீதையே ஞானவழிகாட்டியாகப் பின் பற்றி, அதைப் பின்பற்றி யனுபவங் கண்டோருடன் உறவுகலத்தல் உண்டு. தன்னலமற்ற பணியே, அகந்தை யொழிந்து வாழ்வைப் புருஷோத்தமனுக்கு வேள்வியாக் கும் வழியெனப் பல துறைகளிற் பணிமேற்கொண்ட துண்டு. பணிக்குச் சக்திவேண்டுமென, ஹட ராஜயோ கங்கள் பயின்றதுண்டு. இவை யெல்லாம் உண்டெனினும் உள்ளே நீக்க முடியாத ஒரு குறையுண்டு. ஹடராஜ யோகத்தால் உடலுயிர் மனத்தில் சில திறமைகள் உண் டாயின. ஒலியும் ஒளியும் ஒருமைப்பாடும் எய்தின வெனினும் அவை பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. சமயம், கவி, இலக்கியம், பத்திரிகை, ஆசிரமக்கல்வி, அரசியல், சமுதாய முன்னேற்றம், கிராமநிர்மாணம் முதலிய பல துறைகளிற் பாய்ந்தும் வாழ்வு அமைதிக் கடல் சேரவில்லை. இசையும் புகழும் எத்துணை இன் புறுத்தினும், இவை யெல்லாம் மின்னெனத் தோன்றி மறைந்தன. புகழ் மாலைகள் குவிந்தன ; ஆனால் அவற்றி லிருந்து தேனீக்கள் என் மனத்தைக் கொட்டிப் புண் படுத்தின. உள்ளே ஒரு சச்சிதாநந்தக்கட லிருக்கிறது அதைக் காண வழி தெரியாது மனந் தவிக்கிறது ; அதன் துமிகளே பிற இன்பங்கள் ; அதைக் காணாததே குறை. அக்குறையைப் புறப்பொருள் எதனாலும் நீக்க முடிய வில்லை ! உடனே நிறைவான பொருளில் நிலைக்கவேண்டும். இந்த மனச் சுழற்சியை யொழிக்கவேண்டுமெனத் தாகம் பிறந்தது. ப்ரஹ்மபூதப்ரஸந்நாத்மனாக, ப்ரஹ்மநிர்வாண மடைந்தே, ப்ரஹ்மயஜ்ஞனாகப் பணிகளைச் செய் யாமற் செய்யவேண்டு மென்னும் முயற்சியில் தலைப் பட்டது.

சுற்றும்பேய் நெஞ்சைச் சுருக்கிச் சுகவழியே
பற்றற்று நிற்கப் பயில்.

என்றதே பிறகு ஸாதனமாயிற்று. எனினும், புறப்பணிகள் வலிந்து ஈர்த்துப் பொதுவாழ்வில் ஆழ்த்தின. எவ்வளவு உள்ளமைதியுடன் செய்தாலும் "நான் செய்கிறேன்" என்ற அகந்தை போகவில்லை. அவ்வகந்தையே எல்லாப் பற்றிற்கும், மோகத்திற்கும் மூலை. தீவிரமாகப் பின்பு உண்மையைக் காண ஆவல் பிறந்தது. எங்கே சுற்றியும் மனந்தெளிய மருந்தகப்படவில்லை! ஞானசஞ்சீவி மலையை யறியா மடமையே அதற்குக் காரணம். கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், பௌத்தம், ஜைனம், ஜாரதுஷ்ட்ரம், ஸீக்கியம் முதலிய பல சமயங்களில் பயின்று பயன்பெறினும் முடிவான உண்மைப்பொருள் எய்தாது வருந்தியது. பிறகு அனைத்தையும் உதறி "ஆண்டவனே! நீ சர்வ சாக்ஷி; அனைத்திற்கும் அம்மையப்பன். இதோ யான் உன் பிள்ளை. இவ்வுலகில் அனாதை யானேன்! என்னை வழி காட்டி நடத்து! எப்படியெப்படி எங்கெங்கு இதயசாரதியா யிருந்து இந்த ஜீவனைச் செலுத்துகிறாயோ, அப்படியப்படிச் செல்கிறேன்!" என்று தன் முயற்சி யனைத்தும் விடுத்து, ஆண்டவனுக்கு அடைக்கலம் புகுந்தபின் அகந்தை ஒருமட்டும் ஒழிந்தது! "நான்" என்று முனைந்து செய்ததெல்லாம் சிறைவிலங்காயின; "சை! இதென்ன எனக்கு நானே சங்கிலி மாட்டிக்கொள்ளுகிறேன்" என்ற உணர்வெழுந்தது. வினைப்பாசம் ஒழிந்தது. நான் என்று கிளம்பும்போதெல்லாம் "நீயில்லை, நானே" என்றொன்று விண்ணளாவ எழுந்து நிவந்து நிற்கும்.

எனதென தென்ன விடராகு மென்று
மவனது வென்ன வருள்.

எனும் உண்மைக்கே இவ்வுணர்ச்சி வழிகாட்டிற்று. கடிவாளம் அவன்கையிற் சிக்கியது ; அவன், வழி சற்றுப் பிசகி நடப்பினும் சுண்டி யிழுத்து நேர்வழியில் மேன் மேலும் செலுத்தி வந்தான். உள்ளே அவனருட் சக்தி இருந்து சத்தியமாக நம்மை நடத்துகிறது என்ற உறுதி யேற்பட்டது. எல்லா சமய நூல்களையும் அனுட்டித்து ஆராயும்போதும், அந்தச்சக்தியே உண்மையானது. எனினும் அதை எப்படி யடைவது, காண்பது, ஒன்று வது எனப் புலப்படவில்லை! அது உள்ளேயுள்ள துறுதி! அன்று முதல் "சக்தி, சக்தி" என்று ஆடிப் பாடிக் கூத்தாடித் தாயகக் கடவுளைத் தேட ஆவேசம் பிறந்தது! அல்லும் பகலும் ஜபமாலை யுருட்டுவதும், சுத்த சக்தி மந்திரமும் பிராணாயாமமும் எல்லையின்றிச் செய்வதுமே தொழிலாயிற்று. அநேகமாக நாள் முழுதும் மோன மாகவே யிருந்துவந்தது. அதனால் ஒரு அருட்கனல் எழுந்தது. எத்தொழில் செய்யினும் சித்தம் அரு ளுணர்வை விடாதிருந்தது.

இங்கிலையில் யாராயினும் ஒருவர் எதிர்பாராது வந்து பகவான் ரமணமகர்ஷிகளைப்பற்றிச் சொல்லுவதுண்டு. முதல் முதலில் பகவானுடைய படத்தைக் கொண்டு ஒருவர் வந்தார். அதன் விவரம் வேறோரிடத்தில் வரும். அப்போது ஒரு மனவுறவு ஏற்பட்டது. ஒரு காந்தம் இதனை இழுத்தது. திருவண்ணாமலையினின்று யார் வரினும் மஹார்ஷிகளைப்பற்றிக் கேட்டு ஆனந்திப்பது இயல்பாயிற்று. தமிழ்க்குருகுலத் திருந்தபோது, ரமணா சிரமச் சீடரொருவர் அங்கு வந்துசேர நேர்ந்தது. தினம் சுமார் அரைமணி நேரமாவது மகர்ஷிகளைப்பற்றி அவரிடம் வினவி யறிவது ஆறுதலளித்தது. மகர்ஷிகளின் சங்கற்பமற்ற ஸஹஜநிலை, சர்வஸமரஸம், அவர் சந்நிதிப்

பெருமை, அகண்டாகாரமோனம், ஆன்மசக்தி, சாந்த மகிமை, அவர் தவமிருந்த குகைகள், அவை கட்டப்பட்ட விவரம் முதலிய அனைத்தும் விவரமாகக் கேட்டு இன்புறுவதுண்டு. இத்துடன் "நானூர்"? என்னும் ரமணவித்தையும் பயிலத் தொடங்கியது. அப்பன் அருவாக அடியனை யாட்கொண்டான். அதுமுதல் புறவாழ்வின் பரபரப்பையும் மனத்தின் பம்பரச் சுழல்வையும் விலக்கி, அமைதியாகப் பார்க்கையில் உள்ளே ஒரு பொருள் நடமாடி விளங்குவது நன்கு தெரியவந்தது. அப்பொருளில் நிலைப்பதே அமைதியெனப் பட்டது. அமைதி நிலையாக, அதுவாக நிலைத்துநிற்கும் மஹர்ஷிகளின் சந்நிதானப் பெருமையே வேண்டுமென்னுந் தாகம் அதிகரித்தது.

இதற்கு முன்பே திருவண்ணுமலையில் அப்போது நடந்த அரசியல் மகாநாட்டிற்கு ஸ்ரீமான் வ. வே. சு. ஐயர் சென்று வந்தார். உடனே அவரை மகர்ஷிகளின் விவரமே கேட்டது.

"ஆஹா! தமிழ்நாட்டில் ஒரு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் அவதரித்துள்ளார்! அவர் ஜோதிபர்வதமாக விளங்குகிருர். அவரைப் பார்க்கவே முதன்மையாகத் திருவண்ணுமலை சேன்றேன்! மலையினும் அவருடைய காம்பீர்யமே அற்புதமா யிருக்கிறது! அவர் சந்நிதானத்தில் நமஸ்கரித்து உட்கார்ந்ததும் என் மனம் புதிய சாந்தி யடைந்தது. நமது தமிழ்நாடு பாக்யம் செய்தது! பாரத தேசம் இம்மஹானைப் பெறப் புண்ணியம் செய்தது; பாரதி! அவரைக் காண வேணும்" என்றுரைக்கவே தெய்வக்காதல் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது. பிறகு, பகவானே நினைப்பு. அதன் பிறகு ஆண்டவன் விடுத்த தூது போன்று ஸ்ரீகணபதி முனிவர் குருகுல சமரஸமுடிவிற்காக வந்தார்! அவரைக் கண்டதும், ஆழிகண்ட தேவியாகி மனஞ்சிலிர்த்தது.

அவருடைய கம்பீரத்தையும், கலைவளத்தையும் வேதப் புலமையையும், மணிக்குரலையும், ஆற்றொழுக்கான பேச்சையும் கண்டு வியந்தது. அப்போது ப்ரஹ்மசூத்திரத்தில் 'ஜ்ஞாதிகரணம்' படித்துக் கொண்டிருந்தது. "ஆதலின் (ஆன்மா) அறிஞனே" என்பது அன்று பாடம். எனில், எதை அறிகிறான்? அறிவு எது? எதனால் அறிகிறான்? ஞானம், ஞேயம், ஞாதா மூன்றும் வேறா, ஒன்றா? அவற்றை ஒன்றுவிப்பதெது? வேறுபடுத்துவதெது? என்னும் த்ரிபுடி ஐயப்பாடுகள் நூல்களில் எவ்வளவு புகுந்து நோக்கினும் மூளைக்கு வேலையானதே யொழிய இதயசாந்தி தரவில்லை. காகிதப்பூவிற் கசியுமோ பசுந்தேன்?

அன்றோடு, கல்விகேள்வியிற் பற்றற்றது. வாழ்வு உள்முகமானது. தெய்வதூதன் போன்ற கணபதிமுனிவரும் இதன் மனத்திற் பதிந்து வணக்கத்திற் குரியரானார்! இம் மஹானின் குருநாதர் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டுமா? இதனிருப்பிடம் அவர் திருவடியில்; அதற்குத் தயார்செய்துகொள்ளவேண்டு மென்ற உறுதியுடன் முடிந்தமட்டும் வேறு சங்கற்பங்களை யொழித்து, மனதின் வேகத்தை வரவர வொடுக்கலாயிற்று. எக் காரியஞ் செய்யினும் அது ஈசுவரார்ப்பணமாக, உள்ளே சாக்ஷியாயிலகும் பரமாத்மனுக்கு வேள்வியாக அகந்தையின்றிச் செய்யப்பட்டது. ஒன்றினும் பலனை விரும்புவதில்லை. வரவர எப்பணியிலும் புத்தி செல்வதில்லை. இருப்பினும், இன்னு மவன்றிருவுளம் இதனைப் பலதுறைப் பொதுப் பணிச் சுழலில் லீடுபடுத்தியது. ஆனால் அவை அவனிச்சை; தனிமைத் தவநலத்தையே புத்தி நாடிற்று. அதற்காக இந்தியாவிற் சில மலைகளிலும், ஆற்றுப் பாங்கான இடங்களிலும் சுற்றி யிருந்து பார்த்துத் திரிந்து முடிவில் மைசூ

ருக் கடுத்த பௌகோளாவில், விண்ணை யிடித்து நிற்கும் பாகுபாலிநாதரின் மலைக்கோயிலில் சாதுக்களின் அருமை யறிந்த ஜைன சகோதரருக்கிடையே தங்க நேர்ந்தது. அங்கு அற்புதமான குகைகளிலிருந்தும், இருக்கை கொள்ளாது இதை ஏதோ ஒரு பசி மஹர்ஷிகளின்பாலே இழுத்தது. ஓரிரவில் தியானம் செய்கையில் தாங்கமுடியாத அன்பு பிறந்துவிட்டது; மஹர்ஷிகளை உடனே காணுவிடில், உயிர் நிலைக்காதெனும்படி அவ்வளவு கடும்பசி யெடுத்தது.

மறுநாட்காலையே நேராக மைசூரிலிருந்து திருவண்ணமலைக்கு வந்ததும், மனதில் ஒரு சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது! ஒரு அரசியல் நண்பர் வீட்டில் சாமான்களை வைத்துவிட்டு, உடனே மலையை நோக்கி மீப்பாய்ந்து, பகவான் தவமிருந்த இடங்கள் குகைகளெல்லாம் கண்டதும், வெட்கமும் ஆத்மவீரமும் மனத்தைக் கவர்ந்தன; "அந்தோ வாழ்வை வீணாக்கினேமே! நிலை தெரியாது அலைந்தென்னபயன்! தன்னை யறியாது பிறருக்கு அறிவு புகட்டும் மடமையினும் மடமை வேறில்லை!

अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं धीराः पण्डितं मन्यमानाः।
जंघन्यमानाः परियन्ति मूढा अन्धेनैव नीयमाना यथान्धाः॥

"மூடர்கள், மடமையில் வசித்து, தாமே தீரர் எனப் பெருமை கொண்டு, பண்டிதச் செருக்குற்று, மீண்டும் மீண்டும் வருந்தி, குருடனைக் குருடன் நடத்துவது போலத் தடுமாறித் திரிகிறார்கள்" என்ற ரிஷிவாக்கு நினைப்பிற்கு வந்தது. சர்வசக்தியின் இச்சையால் அனைத்தும் அததன் இயல்பின்படி நடக்க, நாம் குறுக்கிடுவதேன்!

"மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
வயிற்றின் பொருட்டதாக,
மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல
மாலாகி நிற்கவறிவார்!
வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை
மெணமெணென் றகம்வேறதாம்
வித்தையறி வாரெமைப் போலவே சந்தைபோல்
மெய்ந்நூல் விரிக்கவறிவார்!
சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
செக்கச் சிவக்கவறிவார்
திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கையொடு மூளறவறிவார்!
ஆறுசம யங்களிலும் வேறுவே றாகிவிளை
யாடுமுனை யாவரறிவார்!
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே!"

என்று அழுதுகொண்டே விரூபாக்ஷகுகைக்கு வருகையில் அங்கிருந்த வொருவரால் பகவான் முன்னங்கு மோன சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்ததை யெண்ணி, அருவியினும் விழிநீருகுத்து, ஆங்கு அரைமணிநேரம் வேசற்றிருந்தது.

"காயிலை யுதிர்ந்தகனி சருகுபுனல் மண்டிய
கடும்பசி தனக்கடைத்தும்,
கார்வரையின் முழையிற் கருங்கல்போ லசையாது
கண்மூடி நெடிதிருந்தும்,
தீயினிடை வைகியுந் தோயமதின் மூழ்கியுந்
தேகங்க ளென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின் றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூ டாக்குருவி
தெற்றவெயி லூடிருந்தும்,

வாயுவை யடக்கியும், மனதினை யடக்கியும்,
　　மௌனத்தி லேயிருந்தும்,
மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல வமுதுண்டு
　　வனமூ டிருந்துமறிஞர்
ஆயுமறை முடிவான வருள்நாடி ஞரடிமை
　　அகிலத்தை நாடன்முறையோ?
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
　　யானந்த மானபரமே!"

என்று ஆவி குமுறி யருவி பொழிந்தது! உறுதி யிறுகியது; புறநோக்கெல்லாந் தகர்ந்தன. வாழ்வு உடனே முற்றும் உள்முகப்பட்டது. மேலே ஸ்கந்தாச்ரமம் மட்டும் சென்று சுற்றி நோக்கி இறங்கி, ரமணாச்ரமத்தை நோக்கி விரைந்தது! ஒரு அன்புக்காந்தம் இதை மின்சாரவண்டி போ லிழுத்துச் சென்றது.

உடல், உயிர், மனம், நடை ஒன்றும் உணரவில்லை! "பகவான் ரமணர்" அதுவே குறிப்பு! மலையருவி ஆவலாகப் பாய்வதுபோல, "நான்" என்னும் நினைப்பினின்று ஜீவாத்மா விரைந்திழிந்து, கடலை யணுகிய வெள்ளம்போல எல்லாம் குருநாதன் பாதம் என்னும் உணர்வில் பாய்ந்தது! இனி யிவ் வாழ்வாற்றிற்கு அலைவில்லை; இதோ ஞானக்கடல், ஜோதிமலை! சோதி மலையிற் சுடர்ப்பூச்சி யானது இம்மனோமய வாழ்வு!

௯. ஜோதிமலை யிதுவே!

“ நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்றம்
மலையினு மாணப் பெரிது.”

மாலை ஆறரைமணி. மலை கம்பீரமாகப் புடை சூழ்ந்து தொடர்கின்றது. ரமணாசிரமம் மலையடிவாரத்தில் இருப்பினும், மலையே ரமணாசிரமத்தின் அடிவாரத்தில் பணிந்துநிற்பதாகக் காணப்பட்டது. ஆசிரமத்தின் புனிதத்தென்றல் “சிவோஹம்” என்று வீசிற்று! அங்கு அப்போது கூட்டமில்லை. ஆசிரமம் ஏகாந்த நிஷ்டையிலிருந்தது: அதன் ஒவ்வொரு அங்குலமும் ரமணாலயமாகவே தோன்றிற்று! அன்பும், அழகையும், இன்பும் கூடி, அடிமையை ஆசிரமத்துள் இழுத்துச் சென்றன. கணபதிமுனிவரை முதலில் வினவியதும், ‘இங்கிருக்கிறார்’ என்று ஒரு கோயில் காட்டப்பட்டது. வேறொன்றையும் கவனிக்கவில்லை; பகவான் அங்கிருப்பதுங் காணவில்லை; முனிகளைக் கண்டு அவர் பின்னே ஆண்டவன் சந்நிதிக்கு வணக்கமுடன் செல்லவேண்டுமென நினைத்தது. முனிவர் கம்பீரமாக வேதமழை பொழிகிறார். கன்மூட்டைகளை வெளியே வைத்து உள்ளே விரைந்ததும், வலது புறம் ஒரு பால்வெளியே தென்பட்டது; திறந்த வால்வெளி யென்றெண்ணி அதை நோக்காது முனிகளுக்கு சாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ் செய்து “அடியேன்” எனுமுன்னே “ஆஹா! அங்கே பகவான்” என்றார் முனிகள்! உடனே தூக்கிவாரிப்போட்டது! ஆகா! நான் நாடித் தேடிய பொருளன்றோ அருவாக

அருகிற் பளிச்சிட்டது! மிகவும் தயாரிப்போடு பகவானை முனிவருடன்கூடக் காணச் செல்லவேண்டுமென் றெண்ணியதெல்லாம் ஒரு நொடியில் திடுக்கிட மறைந்தது. உடனே வலப்புறந் திரும்பவும் கண்டதென்னே! மனித வடிவல்ல; ஒரு வெண்ணீற்றுக்குவியலே முதலிற் றென்பட்டது. பிறகு முற்றும் ஜோதிப்பிழம்பு! பிறகே கைகாலை மடித்து உட்கார்ந்து, இதை யாட்கொண்ட பகவான் இதன் வணக்கங்களையும் எதிர்பாராது,

"பாரதியா! பாரதசக்தி எழுதியிருக்கிறார்" என்று தொடர்ந்தவுடன் இது மூர்ச்சையானது! பேச முடியவில்லை! ஆனந்தம்! என்னே! மொழியுமுன்னே இதன் வரலாற்றையும் அறிந்து பல்லாண்டுகள் பழகிய நண்பரைப்போல உறவாடுகிறார்! இதனுயுளில் இத்துணை தூய அன்பை யார்பாலுங் கண்டதில்லை. என்ன தெளிவு, தேசு, அன்பு, கருணை! ஆ! மனச்சந்தேகங்களெல்லாம் நீங்கின. இது குழந்தையானது!

एष हि द्रष्टा स्प्रष्टा श्रोता घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्ता।
विज्ञानात्मा पुरुषः सपरेऽक्षरे आत्मनि संप्रतिष्ठते॥

பார்ப்பவன், கேட்பவன், முகர்பவன், சுவைப்பவன், நினைப்பவன், அறிபவன் இவனே. இவனே கர்த்தா; விஜ்ஞானத்மா; புருஷன்; அவன் அழியாப் பரமாத்மாவில் நிலைத்தவன்" என்னும் பிரசனோபநிஷத் வாக்கு எதிரே நின்றது.

* * * * *

"கடலின் மடைவிண்ட தென்ன—இரு
  கண்களு மானந்தக் கண்ணீர் சோரிய
உடலும் புளகித மாக—என
  துள்ள முருக வுபாயஞ்செய் தாண்டீ!

ஆதி யனாதியு மாகி—எனக்
 கானந்த மாயறி வாய்நின் றிலங்குஞ்
சோதி மவுனியாய்த் தோன்றி—அவன்
 சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி!
 சங்கர! சங்கர!! சம்போ!!!"

இவ்வளவுதான் சொல்ல முடியும்; அதற்குமேல் சுயானுபவமே சொல்லவேண்டும். மனம் உருகியது! இன்பம் பெருகியது! பகவான் "பாரதி இங்கு சாப்பிடுமோ?" என்றார். "என் ஐயனே! வேறெங்கு என் பசிக்கு அன்னமுள்ளது! காடு மலை யெல்லாம் சுற்றி வற்றி முடிவில் மூலிகையைக் கண்டுபிடித்தது, ஆனந்தம்! பகவான் கரத்தால் ஒருபிடி பிரசாதம் பெற்றால் ப்ரஹ்மஜ்ஞான விதையும் அதனுடன் நாட்டப்பெற்று இந்நிலம் சிவானந்தப்பயிர் விளைக்கும்! பகவானே! இதன் ஆத்மப்பசி அடங்காதது! அதற்கு அன்னம் தமதிடமே யுள்ளது. அதை நாடியே வந்தது" என்று அடி சாய்ந்து சரணமடைந்தது.

கண்பட்ட போதேயுன் கைப்பட்ட தென்னாவி
புண்பட்ட சிந்தையெலாம் போய்.

எழுந்து உட்கார்ந்தார் என் கருணைக்கடல்! மனிதனில்லை கண்டது! ஒரு ஜோதிர்லிங்கத்தையே கண்ணாரக் கண்டது! பகவானுடைய தலை லிங்கம்போன்றது. சுகாஸனத்திலிருந்த கால்கள் ஆவிடை போன்றன. மூன்று மடிப்புகளுடன் உயர்ந்த "பொன்னார் மேனி" லிங்கத்தின் உடல்போன்றது. இக் காட்சி மனமயக்க மல்ல! அப்படியே கண்டது! ஸத்குருவும், ஜோதிமலையும், ஜோதிர்லிங்கமும் ஒன்றெனத் தெளிந்தது. இது குழந்தை முதல் சிவலிங்கத்தியானமே செய்து வந்தது; 'மனமணி

இலிங்கமாக’ இங்கே காட்சியானது. விருப்பு வெறுப் பற்ற விமலனே முன்னின்றான்! அக்காட்சி என்றும் உள்ளத்தில் பதிந்தொளிர்கிறது.

“ காக முறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீ ரகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ
இன்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாருஞ் செகத்தீரே!”

என்று ஆவி உள்ளெழுந்து கூவிற்று!

இப்பொருளையன்றோ மனிதான்மா பலவகை யிடர்களூடுங் தேடித் திரிகின்றது! இதை யறியாதன்றோ மானிடம் மாயைச் சக்கரத்திற் சுழன்றலைகின்றது!

“ வானைப் போல வளைந்துகொண் டானந்தத்
தேனைத் தந்தேனைச் சேர்ந்து கலந்தமெய்ஞ்
ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவேன்; நானெனு
மீனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே!”

என்ற உறுதியில் புத்தி லயித்தது! ஒரு கேள்வியுங் கேட்கத் தோன்றவில்லை. கேள்விகேட்பதே எப்போதும் அடிமைக்குப் பிடிப்பதில்லை. கேள்விக்காகவும் வரவில்லை. கற்றதும் கேட்டதும் காசுக்காகவில்லை. புத்தகக்குப்பை கள் பொசுங்கிப்போயின. பகவானைக் கண்டதும் பெற வேண்டிய தனைத்தும் பெற்றதுபோல ‘சாந்தி ஸம்ருத் தம் அம்ருதம்’ பொங்கியது! உள்ளே வாயடைத்தது! பகவானைப் பார்த்துக்கொண்டே, அவருடைய தெய்வ

ஜோதிக்கதிரிற் குளித்து நீந்தி, அந்த அற்புத சந்நிதிப் பெருமையை அடிமை வியந்தது! அக்கணமே பல பாமலர்கள் பூத்தன.

"கானக மிலங்குபுலி பசுவோடு குலாவுநின்
கண்காண மதயானைநீ
கைகாட்ட வுங்கையால் நேசிடிக் கேனப்பெரிய
கட்டைமிக வேந்திவருமே!
போனக மமைந்ததேன வக்காம தேனுநின்
பொன்னடியி னின்றுசொலுமே!
புலிராஜர் கவிராஜர் தவராஜ னென்றுனைப்
போற்றிஜய போற்றியென்பார்!
ஞானகரு ணுகர முகங்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர்களுமுன்
நட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாம தேவர்முதல்
ஞானிகளு முனைமெச்சுவார்!
வானகமு மண்ணகமும் வந்தெதிர் வணங்கிடுமுன்
மகிமையது சொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே!"

என்று தியானித்துப் பின்னே பாரதசக்திப் பேச்செழும் போது அதன் வரலாற்றை யுரைக்கலாயிற்று! இதற்கு முன்னே அதைப் பற்றிப் பேசும்போது மிகையணியும் 'நான்' எனும் உணர்வும் உடனிகழும்! பாட்டுமுழக்கும் அணியிலக்கணமும் எடுத்துக்காட்டுகளும் நகாரமடிக்கும்! இப்போது அந்த "நான்" இருந்தவிடமே தெரியவில்லை. முதல்வேற்றுமை யஃகி மூன்றும்வேற்றுமை துளிர்த்தது! அறுவடையாகிக்காய்ந்தவயல்போன்று மனம்சுத்தவெளி யாயிற்று. நிலம், விதை, பயிர், கனி எல்லாம் அவனே.

சொல்வதும், சொற்பொருளும், சொல்வோனும் அவனு னது! இதுவே பகவானின் பெருமை! பெற்றோரறிவார் அப்பேரானந்தம்! பிறகு பகவானின் அருள்மொழிகள் பல ஆன்மப்பசிக்கு அருவிருந்தளித்தன! இவை சரிதை யிடையே மிளிரும்.

ஸ்ரீரமணாசிரமம்

காலே புலர்ந்ததும், ரமணாசிரமக் காட்சி நாண்மலர் போலதெய்வத்தூய்மையுடனும், சாந்தத்துடனும் அலர்ந் தது! வானக்கதிருக்குமேல் இங்கு விளங்கும் ஞானக்கதிர் பொலிந்தது. அன்பர்கள் வண்டுபோலச் சுறுசுறுப்பாக அவரவர்க்குரிய அருட்பணியி லீடுபட்டனர். நித்திய தெய்வ மலரான பகவானின் றிருவடியில் சக்தித்தேனே யுண்டு மயங்கி எப்போதும் அன்பர்கள் தூங்காமற்றூங் கிக்கொண்டிருந்தனர். பகவான் புத்தாகாரம்; முருகன் றிரு; ஆஜானுபாஹு; அரவிந்தலோசனன்! அவ்விழி களே மனமாயைக்கு நெருப்பு! அந்த சாந்த சந்நிதியே மனக்குரங்கின் ஓயாத அலேச்சலுக்கு அமைதி! ஆகாய வாணி போன்று, "நான் பேசுகிறேன்" என்ற உணர்வு சிறிதுமின்றி, அன்பர்மீது கருணேயாகப் பொங்கிவரும் ஞானக்கிண்கிணி மொழிகளே, வீண்வாதங்களுக்கு வாயடைப்பும், மனமறைக்கதவின் திறப்புமாம்! சற்றேனும் அலேவற்ற, அந்த நித்ய நிர்க்குண நிஷ்ப்ரபஞ்ச சாந்தபத வ்யோமநிலேயே இருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட்டும் சிதம்பர தரிசனம்! பசியுடன் கேட்டால் பக்குவத்திற் கேற்ற மொழி; யார் எக் கேள்வி கேட்கினும் விருப்பு வெறுப்பின்றி அங்கீகரித்து விடையிறுத்தல்; குழந்தை யின் தெளிவுடன் பழகுதல்; சுற்றியுள்ள அன்பருடன் வந்ததை யுவத்தல்; நாய், பசு முதலிய பிராணிகளுக்கும்

சம அன்பு, மதிப்பு, உணவிற் பங்கு தரும் சமதரிசனம், ஆத்மரதி, ஆத்மதிருப்தி, ஆத்மாராமம், ஆத்ம சந்துஷ்டியை நிரப்பும் அந்த சந்நிதானத்தின் பெருமைகளை என்னென் றுரைப்பது! அப்போது அங்கு நிகழ்ந்த காட்சிகளையும், அன்பர் ஐயந்தீர்ந்து பகவானின் அடிகளில் ஆர்வமுடன் வீழ்ந்ததையும் உரைக்கிற் பெருகும். சுருக்கமாக, மகர்ஷிகளின் சந்நிதானப் பெருமை அன்போடணைந்தவனுக்கு ஒரு புதுப் பிறப்பை யீந்து, புனித மூட்டிய தெய்வவுணர்வைப் பெருக்கி ஆனந்தக்கடலாட்டுகிறது. அது ஒரு அத்யாத்ம அற்புதம்.

புன்னகையே போதம் ; பொருளேயப் பொன்வடிவு ;
கண்ணொளியே யோகக் கனல்

என்று ஒவ்வொரு மனமும் அதன்முன் உணர்ந்துருகும்.

ரமணாசிரமம் ப்ருந்தாவனம்போன்றது. பகவான் பசுவினிடை நிற்கும்போது பொன்மேனிக் கண்ணனைப் போலப் பொலிகின்றார். கையில் குழலில்லையேனும் அவருடைய அருள்மொழி குழலினும் இனியது. கண்ணன் குழலினும் அதுவே விழிப்புள்ள ஆன்மசாந்தி யளிப்பது! கீதை உருவுடன் மிளிர்கின்றது! உபநிடதம் கால்கொண்டு உலவுகின்றது. வேதாந்த சித்தாந்த சமரஸம் கற்பகக்கைகளாகத் துலங்குகிறது; இதுவே பகவான் ரமணர்! அருணகிரி வளரும் ரமண பரமகுரு!

ரமணானந்தம்

ரமணா னந்தத்தேள் ளமுதக் கடலினீ
ராடிட வாருமினே !
சமரஸ சுத்த சுதந்தர விரிவினிற்
சகமெலாஞ் சாருமினே ! (ரமணா)

நானு ரவனெனு நாயக மந்திர
நாதத்தைக் கேளுமினே!
ஞானசக் திபொங்கி நலந்தரு மானந்த
நர்த்தனங் காணுமினே! (ரமண)

பற்பல சமயங்கள் பாய்ந்தொரு பொருளெனப்
பரந்ததைப் பாருமினே!
அற்புத தற்பர சிற்பர வகண்டமாம்
அருளினைத் தேருமினே! (ரமண)

அருட்பெருஞ் சோதிபா யருணே தயத்திரு
வழகெங்கும் திகழ்வதைப்பார்!
பொருளிதென் றரும்பெரும் புலவரும் பொன்னடி
பொருந்திடும் மகிழ்வினைப்பார்! (ரமண)

தானேப் புயர்விலாத் தவசக்தி யூற்றெழுந்
தண்ணடி பூணுமினே!
தானெனுந் தலைவனை நானறத் தன்னுளே
தானுகக் காணுமினே! (ரமண)

௪. அத்யாத்மச்சோலை

"வீரரி னுயிரே, யான்ம வெற்றியின் விளக்கே, யிந்தப்
பாரினுக் கெல்லா ஞானப் பரிதியே, சுருதித் தாயே!
தீரர்கள் போற்றி செய்யத் தேவர்கள் வாழ்த்தெ டுக்கப்
பூரண யோக சக்தி யாகநீ பொலிக மாதோ!"

யாருக்குப் பரமானந்தம் வேண்டுமோ, யார் கலப்பற்ற நித்திய சுத்த சுதந்தர சுகத்திற் காதல் பெருகுவரோ,

"செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனூர் பூரணத்தில்
அப்பினிடை யுப்பா யணையுநா ளெந்நாளோ!"

என்று எவர்கள் ஆவி ஆன்மப்பசியெடுத் தலைகின்றதோ, அவர்களுக்கு இத் தெய்வக் கற்பகச்சோலையின் அருட் கதவு திறக்கப்பட்டுளது! "ஆத்மா ஒன்று; அதையே யறி; அதை யறிந்தால் அதுவே நீ! அது நீ யாவதே அமுத வாழ்வு! அதன்மயமாகவே யனைத்தையுங் காண்பாய்! அக்காட்சியே விண்! அதிலூன்றியிரு! எழு! விழி! அறி! சுகி! ஓம் தத் ஸத்! தத்வமஸி!" இதுவே அச் சோலைத் தென்றலில் தவழ்ந்துவருங் குழலிசை! இந்த சச்சிதானந்தக் கற்பகம், தத்வமஸி என்னும் வேரி லூன்றி, ஸோஹமெனும் மலர்பூத்து, அஹம் ப்ரஹ்மம் என்னுங் கனி குலுங்குவதைப் பார்! உண்மையறிவின்ப வூற்று இங்கு பொங்கிப் பொசிவதைப்பார்! தாகமெடுத் தோருக்குத் தன்மயப்பாலூற்று இங்கே யுண்டு—இதுவே பாரததேசம்—அத்யாத்மச்சோலை—புண்யபூமி.

இங்கேயே வரநதி பாய்கின்றது! வேதம், உபநிடதம், கீதை, தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி யாகிய கற்பகங்கள் தேன்செழித் தோங்குகின்றன. நித்தியசாந்தம், சுத்த ஸமரஸம், பூர்ண சக்தி, ஜீவன் முக்தி, தெய்வ சுதந்தரம் என்னுங் கனிகள் ரஸம் பொழிகின்றன. நான் அவன்! நான் ப்ரஹ்மம்! நான் நான்

உலகெலாம் என்மயம்! என்று வேதாந்தகேசரி கம்பீரமாக கர்ஜ்ஜிக்கிறது. கண்ணன் குழலூதுகிறன்! வேதமுனிவரின் சிதாகாசநாதத்தை சுருதியாகக் கொண்டு வேதவ்யாசர் நாதஸ்வரம முழக்குகிறார்; சங்கரர் இனிய வீணை மீட்டுகிறார்; தேவாரம் பண்ணொலிக்கிறது. திருவாய்மொழி ஓங்காரம் புரிகிறது. திருவாசகக்குயில் அகவுகிறது. தாயுமானக்கிளி கொஞ்சுகிறது. அருட்சோதிவண்டு ரீங்கரிக்கிறது! புத்தர், ஞானசம்பந்தர், நம்மாழ்வார், சைதன்யர், ராமாநுஜர், மத்வர், தயானந்தர், ராமதீர்த்தர், பரமஹம்ஸர் போன்ற தெய்வத்திருமைந்தர் இப்பூம்பொழிலை அன்பிளநீரூற்றி வளர்க்கின்றனர். இத் தெய்வத்திரு மைந்தரன்றே இந்த அத்யாத்ம விண்ணகததை மண்ணகத்திற் சமைத்தனர்.

தெய்வத்தமிழ்

தேன்மணஞ் சுமந்த தென்றல், இச்சோலைத் தென்புறத்தில் நம்மையிழுக்கிறது. ஆ! எல்லாந் தமிழ், இனிமை, இன்பம், கடவுள் மணம், கடவுட்புலவர், கடவுணூல்கள், கடவுள்மைந்தர்! எங்குங் கோயில்கள்! கலை, கவி, இசை, செயல், நினை வெல்லாஞ் சிவமயம்! அணுவணுவிலுந் தெய்வ நிறைவு, தெய்வ சமரஸம், அருளழகு—இதுவே உண்மைத் தமிழ்நாடு.

“ ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்”

“ நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்!”

“ இன்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை!”

“ அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை! அஞ்சவருவதுமில்லை!”

“ ஈச னெனக்கருதி யெல்லா வுயிர்களையும்
நேசத்தா னீநினைந்து கொள்.”

" தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்றால்
நின்மயமா யெல்லாம் நிகழும் பராபரமே !"

என்ற அமுதவாக்குகள் மனிதரைத் தீரராக்கி யோங்குகின்றன. தெய்வ சிற்சபையிலும் கண்ணனின் ராஸலீலை வட்டத்திலும் அன்பர் கூடுகின்றனர். யாவரும் அருளிலொன்றி, இறைவனே யுயிராய், இன்பமே வாழ்வாய் விளங்குகின்றனர். பாட்டும் பணியும் பூண்டு, பரனடிக்கே யாளான நாயன்மார்களும், மாதவனை மனக்கோயிலில் வைத்து, அவனன்பில் ஆழ்ந்த ஆழ்வாராதிகளும், தமிழ்நாட்டை வாடாத தெய்வமணத்தால் நிரப்பிச் சென்றனர். அவர்களுக்குப் பின்னே தோன்றிய தெய்வஞானிகள் பலர் எனினும், சமீபத்தில் தமிழகத்தின் ஞானவசந்தச்சோலையில் உள்ளுருக அகவிய குயில்கள் பட்டினத்தார், தாயுமானார், அருள்வள்ளலார் இம்மூவரே.

தாயுமானார்

தாயுமானவர் வாக்கைப்போன்ற அருள்பழுத்த ஞானக்கனி எம்மொழிக்கும் அரிது; அது செஞ்சொல்லும், சிறந்த பொருளுங் கொண்ட தமிழ் உபநிடதம்; அது மனதைக் காந்தமெனத் தன்மயத்தின்பா லிழுத்து இருத்தவல்லது.

" ஓராம லேயொருகா லுன்னுமை லுள்ளொளியைப்
பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான்."

அனுபவித்தாலன்றோ இச்சுருதியின் அருமை விளங்குகிறது! இது வொன்றே ஈடேறப் போதாதா! தாயுமானார் வாழ்க!

அருள்வள்ளலார்

அருள்வள்ளலார் உலகிற்கே புதிய அருள்வழியைக் காட்டியுள்ளார். வானரசு (**Kingdom of Heaven**), சத்யஜோதி (**Supramental Truth Light**), தேக வாழ்வை யமரவாழ்வாக்குதல், மண்ணை விண்ணுக்குதல் என்று தற்போது ஆத்ம பரிணும வாதிகள் (**Spiritual evolutionists**) செய்துகொண்டிருக்கும் பெரு முயற்சிகளுக்கு அருள்வள்ளலார் வழிகாட்டியா யமைந்தார். ஆன்மநேய வாழ்வு (**Spiritual Communism**) என்ற பதத்தை முதன்முதல் உலகிற்கீந்தவர் அவரே. அவர் அருட்பெருஞ் சோதிக் கொடியைச் சிற்சபையான பொற்சபையி லேற்றி,

“ ஆதியு நடுவு மந்தமு மில்லா
வருட்பெருஞ் சோதியே னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது! நானும்
நித்திய ணுயினே னுலகீர் !
சாதியு மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்த்தே
சத்திய சுத்தஸன் மார்க்க
வீதியி லுமைத்தா னிறுவுவ லுண்மை
விளம்பினேன் வம்மினோ விரைந்தே ”

என்று பொன்மணியை யொலித்தார் ! தேக சுதந்தரம், போக சுதந்தரம் அனைத்தையும் சிற்சபேசனுக்கே ஈந்து, தன்னுயிர் அவனுயிராய், அவன் மொழியே தன்மொழியாய், தன்னின்பம் அவனின்பமாக வள்ளலார் விளங்கினுர்.

" நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம் நாயகன்சொல் வார்த்
[தையன்றி
நானுரைக்கும் வார்த்தையன்று நாட்டீர்நான்—ஏனுரைப்
நானோர்? எனக்கேனவோர் ஞானவுணர் வேதுசிவம் [பேன்
ஊனொடி நில்லா வுழி."

என்று உருகுகின்றார் வள்ளலார். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத் துடன், " நான் " என்பதை அவனுட் கரைத்து, சுத்த சத்திய சன்மார்க்க வாழ்விற்கு அவர் உலகை யழைத் தார்! வள்ளலாருக்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டில் ஒரு புதிய வுணர்வும் ஸமரசப்பசியும் வளர்ந்துவருவது வெள்ளிடைமலை.

ஸமரஸப்பசி

ஏன், உலகிலேயே இன்று ஸமரஸப்பசிதான் அதி கமா யிருக்கிறது; தொழிலின் துறுதுறுப்பும், யந்திர சாலைகளின் படபடப்பும், தூலவாழ்வின் குறியற்ற புற விரிவும், புதுப்புது பௌதிக ஆராய்ச்சிகளும், சநதை முயற்சிகளும், சமுதாய சங்கங்களும், அச்சும், மேடை யும் தேடுவதெல்லாம் ஸமரஸமே. உலகில் மாந்தர் இன் பத்தையே தேடி வனுந்தர வண்டுபோலத் துருதுருத் தலைகின்றனர். மூளை யாராய்ச்சியின் எத்துறையில் எத்துணை சென்றாலும் "இதோடு நில்! பின்செல்" என் னும் மதிமயக்கச் சுவர் தடுத்து நிற்கிறது. மனிதன் தோற்று அலுத்து மறுபடியும " இன்பம், இன்பம் " என்றே கதறுகிறான். புதுமைப் பொறிகளும், போட்டி யும், போரும், பேராசையும், " என்னை நீ கொல்கிறாயா? உன்னை நான் கொல்லட்டுமோ ?" என்ற கதிக்கே மனி தனை யாளாக்கின. உலகாயத வாழ்வின் பெருக்கும், கண்மூடித் தடவித் தடவி ஏதோ வொரு நித்திய

இன்பத்திற்கே ஆனைநடை யூர்கிறது. ஜேனோபன் (Xenophanes), ஹெராக்ளிடஸ் (Heraclitus), அரிஸ்தோதலன் (Aristotle), தெகார்து (Descartes), ஸ்பினோஜா (Spinoza), லாக் (Locke), ஹெஜல் (Hegel), டார்வின் (Darwin), ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் (Herbert Spencer), லேபனி (Leibnitz), பெர்க்ஸன் (Bergson), வி. ஜேம்ஸ் (W. James), காந்து (Kant), ஷோபன்ஹார் (Schopenhauer) போன்ற அறிஞர்கள் மேனாட்டின் எண்ணங்களிற் பல மாறுதல்கள் உண்டாக்கியுள்ளனர். ஆனால் பல்வகைப்பட்ட இந்த மூளையாராய்ச்சியாளர் குரலுக்குமேல்,

உன்னை நீ யறி! உனது ஆத்ம பரிபூரணத்தையே முதலில் முதன்மையாகத் தேடு; மற்றதெல்லாந் தாமாக நடக்கும்"

என்று அன்று ஸோக்ராத்தன் (Socrates) செய்த இடிமுழக்கமே யோங்கி நிற்கிறது. ஆயினும், இன்னும் அம்முழக்கம் உலகாயதத்தின் புலனறிவை யூடுருவிச் செல்லவில்லை. கிழக்கொளியான ஆசியாவே, "கடவுட் பூரண மெய்து! உன்னுள்ளே வானரசைக் காண்! மற்றதெல்லாம் வந்தெய்தும்" என்று தனது மைந்தன் ஏசுநாதன் மூலம் மங்கலவாசகம் விடுத்தது. அவ்வாசகம் புத்தகத்தில் உள்ளது; புத்தகம் கைத்தலத்திலும் இருக்கிறது. இன்னும் சித்தத்தில் பாய்ந்து பற்றவில்லை! அந்த யாழொலி போர்முரசால் விழுங்கப்பட்டுள்ளது!

சமயநெறிக்குச் சவுக்கடி கொடுத்துச் "சதைவலி பெருக்கி சகத்தை வெல்லு" என்று அகிறிஸ்தவ நீட்சி (Nietzsche) போட்ட Will-to-Power வெடி குண்டுகளே இன்று உலகைச் சுடுகாடாக்குகின்றன. சென்ற

மகா யுத்தத்திற்குப் பின்னே உலகம் நள்ளிருளைக் கடந்து, மெல்ல மெல்ல ஆராய்ச்சிக்கோலைப் பிடித்து ஏதோவொரு புதிய இன்ப வாழ்வின்பால் அடி வைக்கத் தொடங்கியது. அதற்கு ஹிட்லர் யுத்தம் இடி, புயல், பூகம்பம், ஊழித்தீ இவைபோல் குமுறியெழுந்து ஆகாச குண்டு போடுகிறது. பூமிதேவி நடுங்குகிறாள். விரைவில் ஒரு தெய்வபுருஷன் மனிதரிடையே ஜோதிமலைபோல் எழுந்து, துயர்தீர்ப்பானென்றே உலகெல்லாம், சமயங்களெல்லாம் எதிர்பார்க்கின்றன. ஆங்காங்கு "அவதாரம், அவதாரம்" என்ற விளம்பரங்களுடன் சிலர் வணங்கப் படுகின்றனர். "இன்பம், சாந்தம்" என்று உலகம் பசியெடுத்து ஒரு அமுத சுரபியை எதிர்பார்க்கிறது. புலன்வாழ்வும், போகவாழ்வும், புறவாழ்வும், போலியின் பழும் அப்பசியனலில் மண்ணெண்ணெயே வார்க்கின்றன. சந்தையிலும், போர்முகத்திலும், பொருமைக் காட்டிலும் சாந்தமேது? இன்பமேது? முடிவில் மனித ஜாதி தன்முகத்தைக் கிழக்கு நோக்கியே வணக்கமுடன் திருப்பியுள்ளது. இருளடிமைக்கட்டிற் சிறையுண்ட மனிதான்மா ஒரு ஞானோதயத்தை எதிர்பார்க்கிறது. உண்மை யறிவின் திருமுடியிலேயே இன்ப ஸமரஸம் வளர்வது.

தன்னை யறியவேண்டும்

இன்பஸமரஸம் எவ்வாறெய்தும்? சங்கம், கூட்டம், பேச்சு, விருந்து, கலப்புணவு, கலப்புமணம், பத்திரிகை ஆகிய புறச்சாதனங்களால் உண்மை ஸமரஸம் எய்தவில்லை. ஸமரஸப் பொருளைக் கூடி நிலைத்தலே ஸமரஸ சித்தியாம். அப்பொருள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் ஒன்றாயுள்ளது. ஊர், பேர், வடிவு, பிறப்பு, தொழில்,

மதம் முதலியன அனந்தம்; ஆனால் அந்த ஸமரஸத் துரியப்பொருள் அனைத்திலும் ஒன்று, அனைத்துடனும் ஒன்று! அதுவே "தானே யனைத்தும்" என்னும் ஸமம், ப்ரஹ்மம், அதையாழ்ந்தறிந்து கலந்து நிற்றலே சாந்தம், ஸமரஸம், இன்பம் எல்லாம்; அகப்போரொழிந்தாற் புறப் போரொழியும். இவ்வுலக யந்திரத்தில் ஒவ்வொருவரும் தெய்வசக்கரம். அனைத்தையுங் கலந்தியக்கும் பொருளே உள்ள பொருள். அதை நாம் நமக்குள்ளே யறிந்தடங் கினால், அதது அததனிடத்தில் அறிந்தடங்கி நிற்கும். நம்மிடத்தில் நாம் நிலைத்தால், அவரவரிடத்தில் அவரவர் நிற்பர். திருகாணி சக்கரத்தைத் திருத்துகிறேனென்று துள்ளிக் குதித்தால் யந்திரஞ் சிக்கலாகிவிடும். இடமறிந்து நின்றால், ஆண்டவன் இச்சை அனைத்தின் மூலமும் ஒழுங் காக நடக்கும்.

தன்னை யறியவேணும்! "அறிவுறுந் தன்னை யறி யாது, அயலை யறிவது அறியாமை." அஹம்ப்ரஹ்மம், ஸர்வம் ப்ரஹ்மம் என்ற இரண்டு நுரையீரல்களால் மனி தன் மூச்சுவிடவேண்டும்.

"தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
றன்னை யுணர்வதா முந்தீபற
தானு யொளிர்வதா லுந்தீபற!

"உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்தல்
அதுகன்மம் பக்தியு முந்தீபற
அதுயோக ஞானமு முந்தீபற!" (பகவான்)

என்ற மணிவாசகமே வழிகாட்டி; அகந்தை மனமெனும் பேய்க்காற்றில் அலைந்து, மூச்சுத் திணறும் ராஜஸதாமஸ மனிதன் ஈடேற வேண்டுவது இதுவே. யாருடைய சந்நி தானப் பெருமையாலேயே எல்லாம் அததன் சுபாவத்

திற்கேற்பச் செயல்புரிகிறதோ, எந்த ஞான நடத்தரசன் அனைவருள்ளத்தும் "நான் நான்! நானே நீ!" என்று ஆனந்தநடனம் புரிகின்றனோ, எந்த ஜோதி யுதயத்தால் தெய்வ சேதனத்தாமரை தானாகவே மலர்கின்றதோ, எது அனைத்திற்கும் சாக்ஷியரசாக விளங்குகின்றதோ, அப்பொருளையே மனிதன் தூலக்கோட்டையைத் துருவி, உயிர்மனையுட் புக்கு, மனக்கதவைத் திறந்து, தன் உள்ளத்தில் தன்மயப் பொருளாகக் கண்டுணரவேண்டும்; சொல்லடங்கிப் புறச்செயலடங்கிக் கடலில் முத்துக் குளிப்பவன்போல் உள்ளே மூழ்கி இன்பத்தைக் கலக்க வேண்டும்; இன்பங் கலந்தவர்க்கு உள்ளும் புறமும் எங்கும் இன்பமே!

"हृदय कुहर मध्ये केवलं ब्रह्ममात्रं
ह्यह मह मिति साक्षादात्मरूपेण भाति ।
हृदि विश मनसा स्वं चिन्वता मज्जता वा
पवन चलन रोधा दात्म निष्ठो भवत्वम् ॥"

"ஹ்ருதய குஹர மத்யே கேவலம் ப்ரஹ்ம மாத்ரம்
ஹ்'யஹ மஹ' மிதி ஸாக்ஷாத் ஆத்மரூபேண பாதி |
ஹ்ருதி விஶ மனஸா ஸ்வம் சிந்வதா மஜ்ஜதாவா
பவந சலந ரோதாத் ஆத்ம நிஷ்டோ பவத்வம் ||"

"இதயம் என்னும் குகை மத்தியில், கேவலம் ப்ரஹ்மமே 'நான் நான்' என்று ப்ரத்யக்ஷமாய் ஆத்மரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்றதல்லவா! நீ ஆத்மாவைக் குறித்துத் தேடுகிற மனத்தால், அல்லது அதிலேயே முழுகின மனத்தால், அல்லது பிராணவிருத்தியை அடக்குவதால் ஹ்ருதய (ஹ்ருத்+அயம்) த்தினுட் புகுந்து ஆத்மாவில் நிலைபெற்றவனாகவேண்டும்."

இதுவே இன்பவழி; இதுவே சாந்தவழி; இதுவே சத்தியம்; இதுவே ஞானமுடி. உபநிடதங்களின் உட்பொருளிதுவே.

இதுவே அருணசல பரமஹம்ஸரான பகவான் ரமணமகர்ஷிகளின் திவ்ய சந்நிதிப் பெருமையால் மலரும் தெய்வ மணம்! தமிழ்நாட்டின் ஜோதிமலையாக தக்ஷிணாமூர்த்தமாக இன்று நம்முன் கருணைவடிவாக, ஷண்முகமே ஒரு முகங்கொண்டு துலங்குவது பகவான் ரமணமகர்ஷிகளே யாவர். மகர்ஷிகளின் சந்நிதியும், திருவாக்கும், அருட்சோதியும் இன்று உலகிற்கு அவசியம் வேண்டுவன. ஆத்மரதியும், ஆத்மாராமமும், ஆத்மசக்தியும், ஆத்ம சுதந்தரமும் கதிர்விடும் பகவானின் சந்நிதிப்பேறு அன்புடன் அடைந்தவருக்கு அமுதெனக் கிடைக்கும்! மொழியல்ல, சொற்பொழிவல்ல; அந்த ஞானக் கனல் விழியே அன்பருள்ளத்தில் அருட்சுடரேற்றும்.

" தன்னை யறிதலின்றிப் பின்னை யெதறிகிலேன்?
தன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னை யுளதறிய?
பின்ன வுயிர்களில் அபின்ன விளக்கெனுமத்
தன்னைத் தனிலுணர மின்னுந் தனுளான்ம

ப்ரகாசமே—அருள் விலாசமே!
அக விநாசமே—இன்ப விகாசமே!
ஐயே! யதி சுலபம்—ஆன்ம வித்தை
ஐயே! யதி சுலபம்" (பகவான்)

என்று முரலும் சாந்த வீணையொலி உலகை மங்கலமாக்குக! இவ்வொலி " தாக முள்ளவர் வாருங்கள். இன்ப ஆற்றை உம்மிடமே காட்டுகிறேன் " என்று அழைக்

கிறது! அருணாசலத்தினின்று சலசலத்துப் பாயும் இந்த ஜோதியருவியில் உலகம் ஆத்மானந்த நீராடுக! மனப் பிணியால் வருந்தும் மாந்தருக்கு ஆத்ம சஞ்சீவியான இத் தெய்வமூலிகை எங்கிருந்து இங்கே யூன்றிக் கற்பக வனமாகச் செழித்து அடியாருக்குச் செழுநிழல் தருகிறது என்று ஒவ்வொருவரும் அறிய ஆவலுடனிருக்கின்றனர். ஆதலின் சற்று, பாண்டிநாட்டில் சஞ்சரிப்பாம்!

ரமணத்யானம்

சிந்தனை செய்மனமே—ரமணனைச்
சிந்தனை செய்மனமே!
சிந்தை விலகிச் சிவானந்த மாகிடச்
சிந்தனை செய்மனமே!
பூசனை செய்கரமே—ரமணனைப்
பொன்மல ரன்புகொண்டே!
பூச லொழிந்தக நாச முறமனப்
பூசனை செய்மனமே!
அர்ப்பணஞ் செய்மனமே—அனைத்தையு
மர்ப்பணஞ் செய்மனமே!
அற்புதத் தன்மயச் சின்மய வாழ்வினுக்
கர்ப்பணஞ் செய்மனமே!
துள்ளிக் குதிக்காதே—மனமே
துறுதுறுக் காதே!
உள்ளத்தி லுள்ளதி லுள்ள படியிரு;
உண்மை நிலையதுவே!

௫. பாண்டிநாடு

திருவாலவாய்

ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
னால வாயி லுறையுமெம் மாதியே. (ஞானசம்பந்தர்)

சங்கம் கண்டு தமிழ் வளர்த்தது மதுரை. அது அறிவும் கலையும் அருளழகும் பொலிந்து விளங்கும் பாண்டிநாட்டின் முகம் போன்றது; தமிழ் நாட்டின் இதயமானது. மதுரையிலேயே மகர்ஷிகளுக்கு உள்ளம் மலர்ந்தது; இதனின்றே தெய்வத் தந்தையின் அழைப்பிற்கிணங்க பகவான் அருணாசலத்திற்கு எழுந்தருளினார். பகவானுக்கு மதுரை ஞானத்தாய்; அண்ணாமலை தந்தை. ஆதலின் மதுரையின் பெருமையைச் சிறிது நோக்குவாம். மதுரையை நினைத்தாலே ஒரு அழகுணர்வு பிறக்கிறது. அதன் அரசன் சுந்தரனன்றோ! இன்று அதே பெயரோன் (சுந்தரமய்யர்) பெற்ற ஜோதியழகனுள் ஞானப்பாலூறச் செய்ததன்றோ! சிவசக்தியான மீனாக்ஷியே அதன் அரசியன்றோ!

மதுரை, சிவபெருமானின் அருளிச்சைப்படி குலசேகர பாண்டியனாற் காணப்பெற்றது; அப்போது சிவபெருமான் சடாமகுடத்தில் விளங்கிய வெண்பிறையினின்று மதுவைத் தெளித்து, அதைப் புனிதமாக்கினான். ஆதலால் இந்நகருக்கு "மதுரை" எனப் பெயர் வந்தது. ஆலவாய், நான்மாடக்கூடல், கடம்பவனம், துவாதசாந்த

ஸ்தலம், பூலோக கைலாசம், வெள்ளியம்பலம், சிவராஜ தானியென்று இதற்குப் பல சிறப்புப்பெயர்களுண்டு. சிவபெருமான் - சுச - திருவிளையாடல்கள் புரிந்து, அன்பரை யாட்கொண்ட தலம் இதுவே. நின்றசீர்நெடுமாற நாயனார், குலச்சிறைநாயனார், மங்கையர்க்கரசியார், மூர்த்திநாயனார் முதலிய சிறந்த சிவத்தொண்டர் இதன்கண் விளங்கினர். இராவணவதஞ் செய்த இராமலக்ஷ்மணரும், ப்ரஹ்மஹத்தி நீங்க இந்திரனும், ஞானசித்தி பெறுதற்கு முனிவரும் வணங்கிய தலம் இதுவே. திருவாசகமென்னுந் தேங்கனிவாயரான மணிவாசகர் அமைச்சு செய்த நகரிதுவே. அன்பைப் பிழிந்து இன்பச் சிவரஸமாகப் பொழிந்த திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும் ஆலவாய்ச் சிவனை யருட்கவி பாடி வணங்கினர். தமிழ்வேதந் தழைத்தோங்க, நல்ல சிவனடியார் வாழ, சிவநாம மோங்க, சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஈண்டு பல அற்புதங்களை யியற்றினார். நீராலும், தீயாலும், பகையாலும், எதனாலும் அழியாத தெய்வத்தமிழ்த் திருமறையின் பெருமை யீண்டே விளங்கியது. ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியம், திருவிளையாடற் புராணம், கடம்பவன புராணம், வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல், சங்க நூல்கள் முதலியன பெரிதும் போற்றும் பொன்னகர் வெள்ளியம்பலமே. சொல்லும் பொருளுமே தூய திரியும் நெய்யுமாக, வேலப்பன்மீது கோலக்கவி பாடிய நக்கீரரும், பிள்ளைத்தமிழ் பாடி மீனாக்ஷியம்மையின் அருள் பெற்ற குமரகுருபரரும், பரணர், கபிலர், சாத்தனார், திருத்தக்க தேவர் முதலிய புலவர் மணிகளும் தமிழணங்கிற்கு அரிய தமிழணி சூட்டிய பழந்தமிழ்ப்பதி மதுரையே! சிவமும் சிவமீன்ற தமிழும் இங்கே என்றும் செழித்து விளங்குகின்றன.

" குற்றநீ குணங்கணீ கூடலால வாயிலாய் !
சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்திலங்கு ஜோதிநீ !
கற்றநூற் கருத்துநீ யருத்தமின்ப மென்றிவை
முற்றுநீ ! "

என்று தெய்வத் தமிழ்மறையால் வணங்கப்பெற்றது மதுரை. இங்கே சிவபெருமான் வந்தியின் பிட்டுக்கு மண் சுமந்தான்; பாண்டியன் கைப்பிரம்பால் அடியுண்டான்; அவ்வடி ஆருயிர் அனைத்தின்மீதும் பளிச்செனப் பட்டது; அப்போது தானே விஸ்வாத்மா, உயிர்த் தொகை மேனியன் என்று சிவபெருமான் விளக்கிய பெரும்பதி யிதுவே.

" மண்சுமந்து கூலிகோண் டக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய் ! "

என்று மணிவாசகர் மதுரைச் சிவனை மன முருகிப் பாடினர்.

திருச்சுழி

மதுரைக்குத் தென்கிழக்கே 30 மைல் தூரத்திலும், விருதுநகரிலிருந்து 18 மைல் தூரத்திலும் திருச்சுழியல் உள்ளது. இது மணிவாசகராலும், சுந்தரராலும் பாடல் பெற்ற சிவத்தலமாகச் சிறந்து விளங்குகின்றது :—

" அன்புடை நெஞ்சத் திவள்பே துறவம் பலத்தடியா
ரேன்பிடை வந்தமிழ் தூறநின் றுடி யிருஞ்சுழியற்
றன்பெடை நையத் தகவழிந் தன்னஞ் சலஞ்சலத்தின்
வன்பெடை மேற்றுயி லும்வய லூரன் வரம்பிலனே ! "

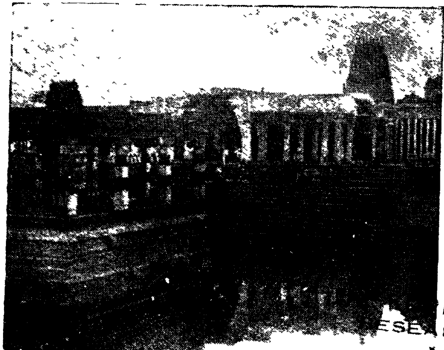
என்று மணிவாசகர் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் அருளியுள்ளார்.

" ஊனுயுயிர் புகலாயக லிடமாய்முகில் பொழியும்
வானுய்வரு மதியாய்விதி வருவானிடம் பொழிலின்
றேனுதரித் திசைவண்டின மிழற்றுந்திருச் சுழியல்
நானுவித நினைவார்தமை நலியார்நமன் றமரே ! "

என்று நட்டராகத்தில் நயமிகு சுந்தரரும் சிறப்பித்துள்ளனர். அதன்மிசை யின்று அவதரித்த ஞானஜோதியை யறிந்து தமது ஞானஜோதியைத் தூண்டுவார் அமரரே! அவரை நமன்றாதர் நலிவரோ! திருச்சுழிக்குத் தனியாக ஒரு புராணமும் ஏற்பட்டுள்ளது. இத்தலத்திலமர்ந்த கடவுள் திருமேனிநாதர் ; அம்மையார் துணைமாலைநாயகி. பூமிதேவியாரும், கௌதமமுனிவரும் பூசித்து வழிபட்ட தலம் இது. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 1879-ல் இவ்வூர் சுமார் 500 வீடுகள் கொண்ட அமைதியான கிராமமாயிருந்தது. திருமேனிநாதர் கோயிலைச் சுற்றியே பெரும்பாலும் அதன் வாழ்வு அமைந்திருந்தது. மதுரையினின்று இராமேஸ்வரத்திற்குச் செல்லும் வழிப் போக்கர் இங்குள்ள தருமசத்திரத்தில் தங்கிச் செல்வர். இங்கொரு வைத்தியசாலை, போலீஸ் ஸ்டேஷன், ஸப் ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ், மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டு, தாலூகா கச்சேரி இவை உள்ளன. இது ராமநாதபுரம் ஜமீனில் ஒரு தாலூகாவின் தலைமை யூர். இனி இவ்வூரைச் சுற்றிப் பார்ப்போம்.

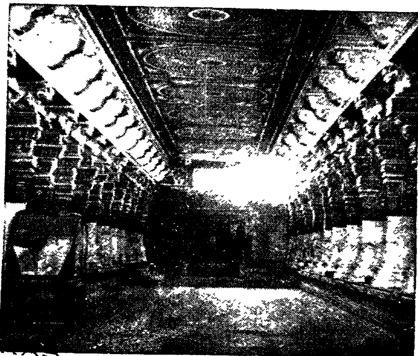

திருச்சுழி-பூமிநாதர் ஆலயமும், திருக்குளமும்

காம காஞ்சனக் கட்டறச் சுட்டவர்
நாம ரூப மயக்கை நலித்தவர்
தாமி தயத்திற் சாந்த மடைந்தவர்
பூமி நாதன் புகுந்துறை கோயிலே.

உட்பிராகாரம்

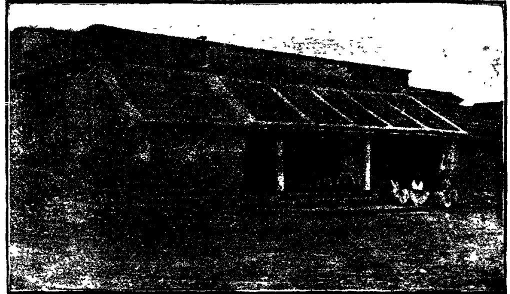
தெய்வத்தவர் தொழுதேத்திய
குழகன்றிருச் சுழியல்
மெய்வைத்தடி நினைவார்வினை
தீர்தல்லெளி தன்றே.

மெய்க்கீர்த்தி வாய்ந்த வக்கீல் சுந்தரமய்யர்

" மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்."

பகவான்-மஹர்ஷிகள் அவதரித்த மங்கலமனை

சிற்றில்லிற் றோன்றிச் செகமெலாம் வீடுகொண்டான்
முற்றத் துறந்த முனி.

௯. மங்கலமனை

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டினின்று, தமது தொழிலுக்கேற்ற சட்டையும் பாகையு மணிந்து, ஒரு வழக்காளர் (வக்கீல்) வெளிவருகிறார்; கூர்ந்த விழியார்; உறுதியும் பொறுமையும் பொலியும் திருமுகமுடையார்; ஈகையாலே நீண்ட கரமுடையார். இவரையே நாம் பின்பற்ற வேண்டும்; தம் மனதைப் போலவே விசாலமான வீட்டில் நுழைகிறார்.

வீட்டில் புதிய விருந்தாளிகள் வந்திருக்கின்றனர்; கலகல வென்று கக்ஷிக்காரரும் நிரம்பியுள்ளனர்; கலந்து பேசுவதற்குச் சில உத்தியோகஸ்தர்களும் வந்திருக்கிறார்கள். அனைவரையும் அவர் முகமலர்ந்து பேசி மகிழ்விக்கிறார். பின்பு மாலைக்கடன்களை முடித்துக் கோயில் புக்கு, சிவனை வழிபட்டு வந்து, விருந்தினருடன் உண்கிறார். தேடி வந்தவருக்கு இருக்க நல்லிடந் தருகிறார். முகம்பார்த்து அகமகிழ்ந்து அவர் விருந்தோம்பும் அன்பை யாவரும் போற்றுகின்றனர்.

“செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.”

இவரே நமது சுந்தரமய்யர்; பராசரகோத்திரர். தமது தாளாண்மையாலும், தாராளத்தாலும், தயாளத்

தாலும் படிப்படியாகப் பெருமைபெற் ருேங்கியவர். திருடர்கூட இவருக்குத் தீங்கிழைப்பதில்லை. இரண்டு ரூபாய் சம்பளத்தில் மணியம் குமாஸ்தாவாகத் தொடங்கி, பின்பு பத்திர மெழுதும் வேலையை மேற்கொண்டு, அதனின்று பிரைவேட் வக்கீலாக வுயர்ந்து, தமது மதியாலும், விவகாரத்திறத்தாலுஞ் சிறந்து செல்வரானுர். ஆனல் நமது சுந்தரமய்யர் செல்வம் கருமுகிற் செல்வம்.

“ ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் றிரு. ”

ஊருணி நிறைவதும் ஊரையே யூட்டும் ; சுந்தரமய்யர் செல்வ நிறைவும் விருந்தினரையே யூட்டும். வீட்டில் சிவவழிபாடாகி ஜீவவழிபாட்டுடனேயே வயிற்றுவழிபாடு நடக்கும். கதாகாலக்ஷேபங்கள், புராண இதிகாசங்கள் இடையிடையே வீட்டில் நடைபெறும். மற்றப்படி சுந்தரமய்யர் தமது தொழின் முயற்சியிலேயே யீடுபட்டிருப்பார். அவருக்கு ஊரெல்லாம் அன்புறவே.

நல்ல துணைநின்று, நன்றி மறவாதான்
யெல்லார்க்கு மின்னுறவேன் றெண்.

சுந்தரமய்யர் தந்த ஞானவிருந்திற்கு நாமும் விருந்தாளியாதலின் வீட்டிற்குட் செல்வாம்.

மெல்லிய குரலால் தக்ஷிணாமூர்த்தியஷ்டகம் பாடிக்கொண்டே இற்பணி புரியும் ஒரு கற்பணி விளங்குகிருள். விருந்துடன் வரும் தனது நாயகனை “ அனைத்துந் தயார் ” என எதிர்நோக்கிப் புன்னகை புரிகிருள். அப்பொன்முகத்திருவே அழகம்மை ; பகவானை ஈன்ற பாக்கியம் பெற்றவள் ! அறமும், அன்பும், ஐங்கடனும் ஆக்கிடற்குத் தன் கணவனின் உற்றதுணை யாவாள்.

இல்லறமே வீட்டின்பம் இல்லாளு நல்வாழ்வும்
புல்லித் தழைக்கும் புகழ்.

இவ்விருவரும் பாட்டும்பண்ணும்போ லொன்றி நடத்தும் இல்வாழ்வின் பெருமை யென்னே ! ஆண்மையும் பெண் மையு மழகுடன் கூடி, மாணறங் காத்து, மக்களை யீன்று, அண்டிய விருந்திற் கன்புட னூட்டிக் காதலுங் கற்புங் தீதறக் காத்து, கடவுட் பணிகள் சுடருறச் செய்து, தாமும் வாழத் தருமமும் வாழ, தாரணி வாழத் தாங்கிய மனையறமன்றோ இவர் காத்தது ! அன்பும், அமைதியும், அருளும், அழகும், இன்சொல்லும், ஈகை யும் அதன்மிசை விளங்குகின்றன.

பெற்றோரின் வாழ்க்கையாற் பெற்றசே யின்குணமாம்
பெற்றோர்க்குத் தூய்மை பெரிது !

தூய ரமணன் இவர்களது தூயவாழ்விற் கனிந்தான். இருவரும் வசிட்டரும் அருந்ததியும், சுத்திராமும் சந்திர மணியும் போல வாழ்ந்தனர்.

தந்தையும் சுந்தரமே தாயும் அழகம்மை ! மைந்த னும் ஞானவழகு ! இம்மனை விளக்காக மூன்று மைந்தர் பிறந்தனர் :—அவர்கள் முறையே நாகசாமி, வேங்கட ராமன், நாகசுந்தரம் ஆவார். அலர்மேலுமங்கையென் னும் புதல்வியும் உண்டு. நாம் வேங்கடராமனையே இப் போது கவனிப்போம்.

எ. நன்னாள்

கண்ணே மணியே காதற் கிளியே கனிவாயே
பொன்னே பொலிவே புகழே புனிதத் தவமீன்ற
விண்ணே யமுதின் விளைவே யழகே யிசையாழின்
பண்ணே பரிவே பரிசே பரமே பகவானே !

இச் செல்வனாலன்றோ இன்று திருச்சுழி பெத்தல்ஹாம், மெக்கா, நதியா, காலடி, காமர்புக்கூர் போன்ற புண்ணியஸ்தலமாயிற்று! ஏசுநாதரும், நபிநாயகமும், சைதன்யரும், சங்கரரும், பரமஹம்ஸரும் தோன்றியதனாலன்றோ அச் சிற்றூர்கள் சரிதையிற் பேரூர்களாக விளங்குகின்றன. ஷேக்ஸ்பியர் பிறந்த வீட்டையும், பரமஹம்ஸ ருதித்த சிற்றில்லையும் இன்று மாந்தர் மதிப்புடன் போற்றுகின்றனர். அதுபோலவே பகவான் அவதரித்த திருச்சுழிமனையும் ரமணாசிரமமாகவே விளங்குக! காலம் வரும்!

அவதாரபுருஷர்களின் பிறப்பு அதிசயமானது. பல அற்புதக்குறிப்புகள அன்று உலகிற் காணும். தெய்வ சேதனமே ஒளிவடிவாக உட்புகுவதை அன்னையர் உணர்வார்கள். புத்தனை யீன்ற மாயாதேவி அறுசுடர் மீனொன்று தன்னுட் புகப் பெற்றாள்; மஹாவீரரின் தாயார் திரிசலாதேவி கருத்தரிக்கையில் ஒரு அற்புத நற்கனவு கண்டாள். ஏசுநாதர் பிறந்தநாள் வானில் ஒரு புதிய மீன் தோன்றிற்று. பரமஹம்ஸரைப் பெற்ற சந்திரமணி, தன் வயிற்றுள் விஷ்ணுவே புகுந்ததா யுணர்ந்தாள். நமது அருணாசல பரமஹம்ஸர் பிறந்த

நாளன்று அத்தகைய அதிசயம் ஏதேனும் நிகழ்ந்ததா? ஆம். பிரசவம் பார்க்க வந்த விழி தெரியாக் கிழவி பேரொளிகண்டாள். சிறப்பின் பிறகே பிறப்புவளப்பம் அறிவது உலகின் வழக்கன்றோ? ஆனால் நாம் ஆராய்வாம்.

பகவான் பிறந்த தேதி 30-12-1879, திங்கட்கிழமை இரவு ஒருமணி. அதாவது கலியப்தம் 4980, பிரமாதி ௵, மார்கழி மாதம், 16-தேதி, சோமவாரம், புனர்பூச நக்ஷத்திரம், உதயாதி 48-நாழிகைக்கு மேல், துலா லக்கினத்தில் குருதசை 5 ௵ 6 மீ˚ சேஷமிருக்கையிற் பிறந்தார். ராசிசக்கரம் அடியில் வருமாறு:—

சனி	செ		சந் கேது
குரு	ராசி		மாந்தி
ராரா	சுபு	ல	

இதைக் கண்டவுடனேயே ஒரு மஹான் பிறந்ததை யாருஞ் சொல்வர். இரண்டாவது வீட்டில் சுக்ரனும் புதனும் சேர்ந்து ஐந்தில் குருவு மிருப்பது விசேஷமாகக் குறிக்கத் தக்கது.

திருவாதிரை

அன்று எத்தகைய நாள்? அன்றே திருவாதிரைத் திருநாள். சிவபெருமான் பவனிவந்து கோயிலுட் புகுஞ் சமயம், அன்பர் மனக்கோயிலுட் புகுந்து பொலியும் பகவான் அவதரித்தார். அன்றே நடராஜப்பெருமான் சிற்சபேசன், கௌதமர் பதஞ்ஜலி வியாக்ரபாதர்களுக்

குத் தரிசன மீந்தது. அன்று எங்கும் சிவநிறைவு, சிவ மங்களம், சிவநினைவு பொலியுநாள். அன்பர், தூய சிவ சிந்தையுடனும் தூபதீப கர்ப்பூர நிவேதனங்களுடனும் சிவபெருமானை வழிபட்டு,

"இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிக்
கரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம்ப லையெலாம்
அரும்பச் செய்யென தன்னையோப் பாமனே."

"குன்றி டாத கொழுஞ்சுட ரேமணி
மன்று ளாடிய மாணிக்க மேயுனை
அன்றி யார்துணை யாருற வார்கதி
என்று நீயெனக் கின்னருள் செய்வதே?"

என்று மனிதான்மா முறையிடும் புனித நாள். ஆடு வதுங் கூடுவதும், ஆனந்த சிற்சபையை நாடுவதும், சிவ னருளைத் தேடுவதுமாக அன்பர் விளங்கும் இன்பநாள்.

எங்கும் புத்துணர்வு.

பரத கண்டத்திலேயே புதிய அத்யாத்ம மலர்ச்சி பெற்ற நாள் அதுவே. மேல்நாட்டு உலகாயதம் பரவி, பாரத தர்மம் மறைந்துகொண்டிருந்தது. வங்கத்தில் **ராமகிருஷ்ணர்** பிறந்து அன்னை சக்தியைக் கதறிக்கதறி யன்பு செய்து, சக்திநிபாதம் பெற்று, பைரவி ப்ராஹ் **மணியிடம்** அஷ்டாங்கயோகமும் தந்திரசாதனமும் பயின்று, **தோதாபுரியிடம்** ஸந்யாஸம் பெற்று, நிர்விகற்ப சமாதி சித்தியடைந்து, பல மதானுபவங்களினுந் தேர்ந்து தக்ஷிணேச்வர ஆலயத்தின் கோபுரத்திலேறி, **"என் குழந்தைகளே வாருங்கள்! உங்கட்காகக் காத்திருக் கிறேன்"** என்று அழைத்த தருணம் அதுவே. அப்

போதே, பரமஹம்ஸரின் "ஈச்வர கோடி" என்று சொல்லும் முதன்மையான சீடர்கணங்கள் வரத்தொடங்கினர். அக்காலத்திலேயே தயானந்த சரஸ்வதியார் ஆரிய வேதக் கொடியை யுயர்த்தி எங்கும் ஆரிய மத ஸ்தாபனஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அதுவே தயானந்தர் 1875-ஆம் ஆண்டு அடையாற்றில் பிளாவட்ஸ்கி யம்மாளாலும், ஆல்காட்டு துரையாலும் காணப்பெற்ற ப்ரஹ்ம ஞான சபையுடன் சேர்ந்து வேதப்ரசாரம் செய்த சமயம். 1879 முதல் 1881 மட்டும், தயானந்தர் அப்படிச் செய்தார். இத்துடன் வங்கநாட்டின் பொதுச் சீர்திருத்தத் தந்தையான ராஜாராம் மோஹனராய் கண்ட ப்ரஹ்ம சமாஜம் இரு கிளையாகப் பிரிந்து தனித் தனியே தீவிரமாக வுழைத்த சமயம். ரவீந்திரநாத டாகூரின் தந்தையான தேவேந்த்ர நாதரும், கேசவசந்திர சேனரும் ஆதி ப்ரஹ்ம சமாஜம், சாதாரண ப்ரஹ்ம சமாஜம் என்று கிளை பிரித்தனர்.

நமது தமிழ்நாட்டில் 5—10—1823-ல் பிறந்த இராமலிங்க வள்ளலார் 1868-ல் வடலூர் சத்திய ஞான சபையை நாட்டி எங்கும் அருட்சோதி பரப்பினர். கலியப்தம் சகூஅ தை ககூ-வெள்ளிக்கிழமை அருட்சோதி வள்ளலார் நித்யானந்த நிஷ்டையிலிருந்து உருமறைந்தார். அதாவது பகவான் பிறப்பதற்கு சுமார் இரண்டாண்டுகளுக்குமுன். எனின், தமிழ்நாடெங்கும் வள்ளலாரின் பேச்சும் பாட்டும் நிரம்பிய நாள். இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையே ரமணர் பிறந்தார். "நீ உன்னையறி; உலகினை தன்னாலே நடக்கும்; நடத்துவோன் நடத்துகிறான்; நீ சாக்ஷியா யிரு; "நான்" என்று எதிலும் கிளம்பாதே; உன்னிடம் இதயத்தி லுள்ளது; அது வொன்றே ஆதாரம்; அதிலேயே

எண்ணவலேப்படாது அடங்கு; பிறகு கால சந்தர்ப்பத்தினல் நீ என்ன செயலில் ஈடுபட்டபோதும் செய்யாமற் செய்து சுதந்தரமா யிருக்கலாம்" என்றதைச் சொல்லி, புறத்தே திரிந்துழலும் உலகை உள்முகப்படுத்தி, உண்மை யின்பத்தி லுய்க்க ஒரு மஹானை உலகம் எதிர் பார்த்திருந்தது. பாரத நாட்டை ஆன்மவிழிப் புறுத்த மஹான்கள் ஆங்காங்கே பணிதொடர்ந்த சமயம் ரமணர் உதித்தார்.

ரமணு ரமணு ரமணு !
ரமணு ரமணு ரமணு ! (ரமணு)

பரனே குகனே வரனே !
பரிபூ ரணனே வருவாய் !
பிரமத் துரியப் பெருவிண் விரிவே !
பிறவா நிலேயே பிரியா வுறவே! (ரமணு)

அருணு சலனே வருவாய் !
அருளே தயனே வருவாய் !
இருளற் றிடரற் றிதயக் குகையுற்
றியல்புற் றொளிபெற் றினிதுற் றிடவே (ரமணு)

கருணு லயனே வருவாய் !
கதிரார் கடலே வருவாய் !
உருகன் படியார்க் குறுதிப் பொருளே !
தருணந் தருணந் தரணிக் கருள்வாய் ! (ரமணு)

அடியா ரிதயாம் புயனே
அருணு டகனே யபயம்
துடியா நிலேயே சுடர்மா மணியே
சுகநா யகனே யபயம் அபயம். (ரமணு)

அ. குழந்தை

"யாரறி வாரெங்க ளண்ணல் பெருமையை
யாரறி வாரிந்த வகலமு நீளமும்
பேரறி யாத பெருஞ்சுட ரொன்றதின்
வேரறி யாமை விளம்புகின் றேனே" (திருமந்திரம்).

குழந்தை வேங்கடராமன் ரமணானந்தப் பயிரை முளையிற் காட்டினானா? இல்லை யென்பர் புறவிழியாற் காண்போர்; நமது செல்வனின் கதிர்முகத்திலும், புன்னகைப் பொலிவிலும், கொஞ்சிள மொழியிலும், பிஞ்சிளங் கரத்திலும், கூர்விழிச் சுடரிலும், ரமணன் காணவில்லை யெனினும், இதயகுகையில் அவன் மோனத் தனித்தவத்திலிருந்ததை யார் மறுக்கமுடியும்? வித்துட் செடிபோற் சேயுட்பெரியோன்; புறக்குறிப்புகளால் அமைதியாயிருக்கும் வானம், நீருண்ட மேகத்தைத் தாங்கித் திடீரெனக் கருணை மழைபொழிவதை நாம் காண்பதில்லையா! பிள்ளைப் பருவத்தில் வாய்திறவாத குமரகுருபரர் பின்பு கவிக் காளமேகமாகப் பொழிந்தார். அவனருளாலே அவனருள் வளரும். தன்னையும் அறியாது, அவன் மோனமாகத் தோண்டும் உள்ளூற்று, அவனருளாகப் பொங்கிப் பொசிந்தெழும்போதன்றோ புலனாகும்? அரக்கிலும், பட்டிலும் இருக்கும் மின்சாரசக்தி இச்சைவைத்து உரசும் போதன்றோ தெரியவரும்? செம்புந் துத்தமும் கந்தகப் புளிப்பில் ஊன்றி, யிணைப்புண்டபோதன்றோ மின்சாரச் சுடர் அற்புதங்களைச் செய்யும்? அதுபோலவே ரமண சக்தி என்றும் உள்ளது. அது மறப்பில் ஆழ்ந்துள்ளது.

நினைப்பு வந்தபோது, 'நான், நான்' என்றெழுந்து நடம் புரியும்.

பையற் பருவத்தில் அதப்பை, உதவாதான் என்று ஒதுக்கி யிகழப்பட்டு, வாலிபப்பருவத்தில் திடீரென மலை யிலக்காக ஞானச்சுடர் வீசியிலங்கிய மஹான்கள் உலகிற் பலர். உதாரணமாக, குருநானகரைச் சொல்லலாம். வேங்கடராமனுயினும் பத்து வகுப்புக்கள் படித்துத் தேர்ந்தான். குருநானகருக்கு எழுத்துத் தொடங்க அவருடைய தந்தை உபாத்தியாயரை யழைத்து வந்தார்; பண்டிதர் எழுத்துத் தொடங்கும்போது நானகர், "இந்த எழுத்து கஞ்சியெழுத்து. பந்த மறுக்கும் எழுத்தே வேண்டும்" என்றார்.

பந்தனையைக் கரியாக்கிப் பகுத்தறிவே காகிதமாய்ச்
சிந்தையருள் * தூரியமாய்த் தேசிகனை யெண்ணிமனம்
எந்தைபரா பரனேன்றே யெழுத்தெழுதி னின்னுயிர்க்கு
வந்தநமன் பாசமறும் வாய்மையெனு வாய்மொழிந்தான்.

இப்படித் தடுத்துரைத்த மைந்தனை யறியாது பைத் தியமென்றே வீட்டோர் எண்ணிப் பந்தனை செய்தனர். தக்க பருவத்தில் குருநானகரின் ஜோதி வெளிப்பட்டு தெய்வசக்தியைப் பரப்பியது. கண்கண்ட விடமெல் லாம் கடவுளையே அவர் கண்டார். சுந்தரமய்யர் குடும் பப் பரம்பரையில், தலைமுறைக் கொருவர் துறவியாகி வந் தார். முன்னே யொரு துறவிக்கு உபசாரஞ்செய்ய மறுத்ததின் சாபமாம் இது! இச்சாபம் உலகின் சாப விமோசனமே யானது. சுந்தரமய்யர் தந்தையின் உடன் பிறந்தா ரொருவர், தண்டு கமண்டலம் பிடித்து உலகை நீத்தார்; அவருடைய மூத்த சகோதரர் வேங்கடேசய்ய

* பேனா.

றும் திருப்பரங்குன்றத்திற்குப் போவதாகச் சொல்லி அங்கிருந்து காவிகட்டிக் காணுமற்போய்விட்டார். தில்லை நடராஜர் பிரகாரத்தில் கல்லையும் முள்ளையும் விலக்கி, அன்பருக்கு வழி நீவிக்கொண்டிருந்ததாகவும், சிலர் காசியில் அவரைக் கண்டதாகவும் சொல்லுகின்றனர்.

சுந்தரமய்யர் தலைமுறைக்கு அச்சாபத்திற்குள்ளா வார் யாரென்று இதற்குள்ளே தெரியவருமா? விறகிற் றீயினன் வெளிப்படும்போ தன்றோ உண்மை பளிச்சிடும்?

௯. கல்லாக்கலைஞனுக்குப் பள்ளிக்கல்வி

“மக்கண் மனைவிமுதன் மற்றவர்க ளற்பமதி.
மக்கட் கோருகுடும்ப மானவே—மிக்ககல்வி
யுள்ளவர்த முள்ளத்தே யோன்றலபன் னூற்குடும்ப
முள்ளதுயோ கத்தடையா யோர்” (பகவான்)

வேத மறைப்பொருளை, வேதாந்தத் துட்கருவை ஓதியறிந்தாருண்டோ? கற்றுலுங் கேட்டாலும் கடவுள் புலப்படுமோ? உலகிற் பெரும்பாலான தீர்க்கதரிசிகள், கல்லாக்கல்வியை, கண்காணுக் காதறியாப் புத்தகத்தை உள்மலரக் கண்டுணர்ந்து தெளிந்தவர்களேயாவர். பரமஹம்ஸர், ஏசுநாதர், முகம்மதுநபி, குருநானகர், அப்துல்பஹாய் முதலிய மஹான்கள் கற்றறிவினுலா முற்றறிவு பெற்றனர்? இல்லை; நித்திய அறிவூற்று உள்ளத்திற் பொங்குகிறது. கருதிக்கருதிக் கடவுளருள்கொண்டு அதையகழ்ந்தெடுத்தால், ஞானவெள்ளம் சலசலவென்று

பாயும். அவ்வெள்ளமே மனத்தாகந் தீர்க்கும். கற்றுக் கற்றுப் பொருள்காணமல் அலுத்து, நூல்மூட்டைகளைச் சள்ளையெனக் கட்டியெறிந்து, கண்மூடி உள்ளப்புத்தகத்தையே முடிவில் இன்பமெனக் கற்கத்தொடங்கினர் எத்தனை பேர்! பிறர் வற்புறுத்தலுக்காக மனமற்ற பள்ளிக் கல்வி பயின்று, உண்மைக் கல்வியை உள்ளத்தில் முயன்றவர் எத்தனை பேர்! ஒரு ரவீந்திரரையும், ஷேக்ஸ்பியரையும் உலகிற் கீந்தது பள்ளிக்கல்வி யல்ல. இதனினும் ஒரு ஏசுநாதரையும், பரமஹம்ஸரையும், நம்மாழ்வாரையும் உலகொளிர விளக்கியது புத்தகப்படிப்பல்ல. ஞானவூற்று தம்முள்ளிருப்பதைப் பிறவிப்பெரியோர் அறிந்து, புறத்துணையின்றி உள்ளொளித் துணைகொண்டே "கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போல், மெய்ஞ்ஞான மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்கண்டு" கலந்தனர். நமது ரமண பகவான் சரிதை இவ்வகையில் மிகவும் அற்புதமான உதாரணமாகும். அவர் கல்லாமலில்லை; பள்ளியிற் படித்தார்; ஆனல் புத்தகக்கல்விக்கு எட்டாத கடவுட் கல்வியையே உள்ளலரப்பெற்ருர். ஒன்றை யறிந்தார்; அறிவே தாமானர். பகவானுடைய வேதலஹரியான பாக்களும், அவற்றின் தெய்வச்சுவையும், நூற் கல்வியிலும் அவருக்கிருக்கும் விரிவும் ஆழமும், ஞாபகசக்தியும், தெளிவும், எதனையும் இச்சாமாத்திரத்தில் அறியக்கூடிய திறனும, தமிழ், ஆரியம், கேரளம், தெலுங்கு, ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலுள்ள கூரறிவும் நம்மைத் திகைக்கச் செய்கின்றன. இவையனைத்தும் எய்தியது ஓராமல் உன்னமல், ஒரு பொருளே தானகத் தேர்ந்துநின்றதனலன்ருே!

உள்ளே ஞானத்தெள்ளூற்று இன்னும் கண்மலராத வேங்கடராமன் பெற்ருேர், அவனை மாமூலாக பள்ளிக்

கனுப்பினார்கள். பெற்றோர்களுக்கு மைந்தன் ஆங்கிலங் கற்றுப் பெரிய உத்தியோகம் செய்ய வேண்டு மென்ற நோக்கமே. திருச்சுழி மூலாதாரக் கல்விச்சாலை யில் படித்தபின், திண்டுக்கல்லில் ஐந்தாம் வகுப்பு மட் டும் வேங்கடராமன் கற்று, பின்னர் மதுரை ஸ்காட்டிடில் ஸ்கூலில் மத்திமக்கல்வி கற்றான். அண்ணன் நாகசா மியும் அவ்வாறே கற்றான். நாகசாமிக்கு வயது ௧௪; வேங்கடராமனுக்கு ௧௨. நாகசுந்தரம் ௬-வயதுப் பையன.

இந்நிலையில் (1892-ல்) அந்தோ, தநதை சுந்தரமய் யர் சிவனடிசேர்ந்தார்! குடும்பத்தை அன்புடன் தாங்கி, ஊருக்கும் உதவிய உத்தமர் மறைந்தார். தந்தையை யிழந்த இளம்புதல்வர் பட்ட இடர் என்னே! அருமை நாயகனை யிழந்த மனைவியின் பரிதவிப்பென்னே! இத் தகைய சம்பவங்களால்,

"நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு"

என்ற உண்மை விளங்கும்.

"வேலையிலா வேதன் விதித்தவிந்த்ர ஜாலவுடல்
மாலைவியா பார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ?"

என்று மனம் கதறும். சாவின் காட்சியால் உடல் பொய்யுறவைப் பளிச்சென்றறிந்து, அப்பரைப்போல, மெய்ப்பொருள்பால் மனந்திரும்பி, அதையே தேடி உலகைத் துறந்த பெரியோரும் உளர். ௧௨-வயதுள்ள வேங்கடராமன் மனத்தில் இந்த சம்பவம் பதிந்து ஒரு மாறுதலை உண்டுபண்ணியிருக்கலாம்! ஊனப்பன் அநித் தியம்; அதற்குமேலுள்ள உயிரப்பன் ஒருவனே நித்தி

யம். அவனை உள்ளறிவதே யறிவென ஒரு மின்னெளி ஒரு கணமேனும் தோன்றியிருக்கும்! ஆனல் இந்த சம்பவத்திற்கும் ரமணசக்தியெழுச்சிக்கும் எவ்விதமான தொடர்புமில்லை.

தந்தைக்கு வேண்டிய கிரியைகள் முறையாக நடந்த பின், தாயாருடன் தங்கள் சிறியதகப்பன்மாரான சுப்பய்யர், நெல்லையப்பய்யர் இருவரின் காப்பிலும் சிறுவர்கள் வளர்ந்துவந்தனர். வேங்கடராமன் மதுரை அமெரிக்கன் மிஷன்ஹைஸ்கூலில் உயர்தரக்கல்வி கற்ருன். கஞ்சிக்குப் படிக்கும் ஆங்கிலக்கல்வியின் வறட்சியை அதிகம் எடுத்துக்கூறவேண்டாம். இக் கல்வி ஆத்மவெழுச்சிக்குச் சிறிதும் காரணமாயிருந்திருக்காதென்பது வெளிப்படை. மேலும் வேங்கடராமனை உத்தியோக நோக்கத்துடனேயே படிக்கவைத்தார்கள். பாதிரிமார் பள்ளிக்கூடத்தில் பைபிள் ஒன்றுதான் மத நூலாகப் போதிக்கப்படுகிறது. பைபிளை சிரத்தையுடன் ஆராய்ந்தால் அதில் கிடைக்கும் அரிய ஞானமுத்துக்களில், ஆணி முத்தாக விளங்குவன இரண்டு மஹா வாக்கியங்கள் :—

க. சிதானந்தவிண்ணிலுள்ள உன் தந்தையை (கடவுளை)ப்போலப் பூரணம் பெறு.

உ. உனக்குள் ஸச்சிதானந்தமயமாயிலங்கும் வானரசை முதலிற்பெறு; பிறவனைத்தும் தாமாக வந்தடையும்.

இம் முத்துக்களைச் சூடினல் ஞானவழகு பெறலாம். ஆனல் பள்ளிப்பாடத்தில் கருத்தூன்ருத வேங்கடராமனுக்கு பைபிளை ஆழ்ந்து ஆராயும ஆவலும் அப்போது இல்லை. பள்ளிப்படிப்பை அவன் பொருட்டாகக் கருதவில்லை. வேறு சமயக்கல்வியும் இல்லை. தந்தையைப்

சுப்பய்யர்

நெல்லையப்பய்யர்

போலச் சைவவழிபாட்டிற் சிறிது அன்பு இருந்தது. அதுவும் பக்திபரவசத்துடன் அப்போது விளங்கவில்லை; பாடங்களை மதிப்பதில்லை; ஆனால் மிகவும் கூர்மதியும், கேட்டதை உடனே மனனமாக்கி ஒப்பிக்கும் ஒப்பற்ற ஞாபகசக்தியும், தெளிவும் வேங்கடராமனிடம் நிலவியன. மாணவர்கள் உபாத்தியாயருக்கு அஞ்சி மார்பைப் புடைத்துக்கொண்டு, வருந்திக் கூவி, உருத்தள்ளிப் பாடம் ஒப்புவிப்பர்; நமது வேங்கடராமனோ பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தால் தான் உபாத்தியாயர் நினைவு; உபாத்தியாயர் முன்னே தான் பாட நினைவு; மற்ற மாணவர் ஒப்பித்ததைக் கேட்டு நினைவுறுத்தி உடனே, வருந்திக்கற்றவன் போல வாயால் ஒப்பித்துவிட்டு, வகுப்பானதும் மனத்தால் மறந்துவிடுவான். கற்பதைவிடக் காற்பந்தும், பள்ளியைவிடப் பந்துமேடையுமே நமது வேங்கடராமனுக்குப் பிடித்திருந்தன; தோழருடன் குஸ்தி பயில்வதும், கபாத்துப் பழகுவதும், பந்தடிப்பதும், ஓடுவதும், நீந்துவதுமே அவனுக்கு மகிழ்வீந்தன. பயிற்சியால் உடல் உறுதியாகிக் கட்டுங் கனமும் வாய்ந்தது. சகபாடிகளும், அவனுடைய உடலுறுதிக்கும் திறமைக்கும் அஞ்சி மதிப்புவைத்தனர். ஏதாயினும் மிஞ்சி நடந்தால் வேங்கடராமனின் வலிய கரம் தம்மைச் சும்மா விடாதென்று அவர்களுக்கு எப்போதும் பயமுண்டு. இதெல்லாம் வீட்டிலுள்ளவர்களை மகிழ்விக்குமா? பயில்வானாகவோ அவர்கள் தம் பிள்ளையைப் பணங்கொடுத்து ஆங்கிலம் பயிற்றினர்! வேங்கடராமனோ ஆடல் பயில்வான்! மெய்மறந்து துயில்வான்! வீட்டோர் 'வாசி, வாசி' யென்று வற்புறுத்தினால் புத்தகத்தை விரித்துவைத்துக்கொண்டு கண்பார்க்க, மனம் 'சிவா, சிவா' வென்று வேறுபட்டிருப்பான்! இப்பிள்ளை.

யைப் பற்றி அவர்களுக்கு என்ன பெரிய நம்பிக்கை யிருந்திருக்கும்! பயல் படித்து முன்னேற மாட்டா னென்றே வருந்தியிருப்பார். வேங்கடராமன் உள்ளே பார்த்துத் தன்னறிவில் முன்னேறவே பிறந்தானென்று யார் அப்போதறிவர்! 1896-ம் ஆண்டுமட்டும் வெளிப் படையாக அத்யாத்மவெழுச்சி யொன்று மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் தன்னையும் அறியாது உள்ளே அது தணலிட்டுக்கொண்டே யிருந்திருக்கும். ஏனெ னில், உலகப்பனன்றோ அவனைத் தன்மயப்படுத்தப்போ வது! ஒன்றிலுங் கவலையற்றுப் படிப்பற்றுக்கேள்வியற்று, ஒன்றையும் உன்னாத ஒரு புனிதக்கருவியையே ஆட் கொள்ள அப்பன் குறிவைத்திருந்தான் போலும்!

"அறிவிப்பான் நீயென்று லைம்புலன் கடந்தந்
நெறிநிற்பார் யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே."

கO. அருணாசலமா?

"பெயர்நினைத் திடவே பிடித்திழுத் தனையுன்
பெருமையா ரறிவா ரருணாசலா!
பேய்த்தனம் விட, விடாப்பேயாய்ப் பிடித்தெனைப்
பேயனாக் கினையேன் னருணாசலா!

மகான்கள் சிலருக்குத் திடீரென்று ஒரு மொழி யில் மனம் பதிந்து அதே மந்திரமாகப் புந்தியை ஈர்த்து சமாதி தருவதுண்டு. சாதாரண வடநாட்டு வர்த்தகன் தானியம் அளந்துகொண் டிருந்தான். ஏக், தோ, தீன், சார், பாஞ்ச், சே என்று தொடர்ந்து அளந்து

"தேரா" விற்கு வந்ததும், திடீரென்று ஒரு எழுச்சி அவனுக்கு உண்டாயிற்று. "தேரா" எனில் பதின் மூன்று எனினும், "நான் உனதுடைமை" என்னும் பொருளே அவனுக்கு மனத்தில் பதிந்து தன்னை மறந்தான். பின்னால் அளக்கவேண்டிய தனைத்தையும் "தேரா! தேரா" என்றே யளந்து எல்லாம் முடிந்ததும், "நான் உன்னுடைமை" என்னும் நினைப்பிலேயே சமாதி யெய்தி ஆண்டவனைப் பெற்றான். இவ்வாறு திடீரென ஒரு சொல்லில் மஹான்களுக்கு மனம் பாய்ந்து முக்தி நிலைக்குத் தூண்டி இன்பந் தருவதுண்டு. அவ்வொரு மொழிக்கு ஈடு கோடி நூற்களும் ஆகா.

"ஒருரையால்வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்தநூல்கோடிப்
பேருரையாற் பேசிலென்ன பேறும் பராபரமே!"

நமது வேங்கடராமனை இப்படி ஈர்த்த மொழியெது?

1895-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம், அவனது உறவின ரொருவர் திருச்சுழியிலிருந்து வெளியூருக்குச் சென்று மதுரைக்குவந்தார். வேங்கடராமன் சுபாவமாக அவரை "எங்கிருந்து வந்தீர்?" என்றான். அவரும சாதாரண மாக, "அருணாசலத்தினின்று" என விடையளித்தார். அவ்வளவுதான்! அருணாசலம்! அருணாசலம்!! அருணாசலம் மனத்திற் பாய்ந்து, உளத்தைக் கவர்ந்து, தன தாக்கியது. மனம் பலவாறு உருவகப்படுத்தி அதையே நினைந்தது. முன்காலம் ஒரு எரியைக் கண்ட மோசே (Moses) அதை "நீ யார்" எனக் கேட்க அது "நான் நானே" என்றதும், அதுவே மந்திரமாகி அவர் மனத்தை யீர்த்ததுபோன்று, காதிற்பட்ட "அருணாசலம்" மனத்தைப் பற்றி ஆவியிற் சுழலத் தொடங்கியது. "அருணாசலம் என்பது ஆனந்தவிண்; அதில் மண்ணெல்லாம்

வீட்டில் வைத்திருந்தார். வேங்கடராமனின் கண் அதிற் சென்றது. இதுவே அவன் முதன்முதலிற் படிக்கும் சமய நூல். அதைப் படிக்கப்படிக்க வேங்கடராமன் அன்பும், வியப்பும், வணக்கமும், வைராக்கியமும், சிவசிந்தையும் மேலிட்டான்.

தில்லைச்சிவனார் சந்நிதியில், ஞானசம்பந்தர் பிறந்த நாளான திருவாதிரையில் சேக்கிழார்நாயனார் தாமே அதை அரங்கேற்றிப் பொருள் விரிக்கையில் கேட்ட அனபாய சோழனும், தில்லைவாழந்தணரும் அன்பரும் போலவே வேங்கடராமனும் மெய்மறந்து, நாயன்மார்களின் இதயத்துடன் ஒன்றி உள்ளுருக அதைப்படித்தான். தனது மெய்யடியாருடன் சிவபெருமான் அவன் மனத்துட் புகுந்தான்.

பெரியபுராணம், தாயுமானார், திருவாசகம், கந்தரனுபூதி, அருட்பா இவ்வைந்தையும் அன்புடனும் கருத்துடனும் படிப்பவர் வாழ்வில், ஒரு புதிய தூய மாறுதலும், அருளெழுச்சியும் பிறப்பது அனுபவஸித்தம். திருத்தொண்டர்சரிதையைப் படிக்கும் அன்பருக்கு, சிவானந்த வூற்று மனத்திற் பொங்கிக் கிளர்ந்து, நாவு தன்னை யறியாது நமச்சிவாயவென்னும்; உள்ளம் திருத்தொண்டத் தொகை பாடும்.

“ உடம்பெனு மனைய கத்தே யுள்ளமே தகளி யாக
மடம்படு முணர்நெய் யட்டி யுயிரெனுந் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயா லெரிகொள விருந்து நோக்கிற்
கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காண லாமே !”

என்று சிவசாதனத்திற்கு எழுச்சி பிறக்கும். தெளிந்தோர்ப்பேணித் தெய்வந்தெளியச் சிந்தைபிறக்கும் ; இத்

தனைய எழுச்சியை அண்ணுமலையான் தனது செவ்விளஞ் செம்மலுக்கு ஊட்டினுன்.

நாயன்மாரைச் சிந்திக்குங்கால், படலம்படலமாக எத்தனை அன்புறுத்திக்காட்சிகள் மனத்திரையில் ஆடு கின்றன! மூன்றே வயதுள்ள முத்தமிழ்விரகன் ஞான சம்பந்தன் அன்பினழுது, திருத்தோணியப்பருடன் எழுந்தருளிய பெரிய நாயகியாரால் முலைப்பாலூட்டப் பெற்றுன்! ஆளுடைப் பிள்ளையான ஞானசம்பந்தன், தனது வைதிகத்தந்தைக்கு, தனக்குப் பாலூட்டி உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனைப் பிஞ்சிளங்கையினுற் சுட்டிக் காட்டு கின்றனன்! தன்னை வணங்கிய முதியர் நாவுக்கரசைச் சண்பையர்கோன் 'அப்பரே' எனவழைக்க, அவரும் "அடியேன்" எனப் பணிகிருர். திருநீற்றுப் பதிகத் தால் கூன்பாண்டியனுக்கு ஞானசம்பந்தர் எரியைத் தணிக்கிருர்! தமிழ்வேதம் நீரையுந் தீயையும் வெல்லு கிறது! "ஆழ்க தீயதெல்லாம்! அரன் நாமமே சூழ்க! வையகமுந் துயர்தீர்கவே!" என்று தமிழ்மறை முழங்கு கிறது! பாண்டிநாட்டில் சைவக்கொடியை நாட்டி, வெற்றியுடன் பூந்துருத்தியை நோக்கி வருகிருர் பரசமயக் கோளரி. "அப்பர் எங்கே?" என்று ஆண்டு வினவுகிருர்! அப்பரோ, எம்பிரான் சம்பந்தரின் பல்லக்கைத் தாங்கி நின்று,

"உருகாநின் றும்மடியே னும்மடிகள் தாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங் குற்றேன்"

என்கிருர்! என்னே அடியார் வணக்கம்! நெஞ்சை யள்ளு கிறது!

நாவுக்கரசர், தம்பெற்றேர் இறந்தபின் உடலின் பொய்யுறவை யெண்ணிச் செல்வமனைத்தையும் எளிய

வர்க்கேந்து உலகைத் துறக்கிறார்! பின்பு கூற்றுதைத்தானைப் பாடிக் குடல்நோய் தீர்கிறார்! சமண மன்னன் அழைப்பிற்கு, "நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்" என்று சிவ வீரத்துட னுரைக்கிறார். நீற்றறைக்குத் தப்பி, அது "மாசில் வீணையும், மாலைமதியமும், வீசு தென்றலும், வீங்கிளவேனிலும், ஈசனெந்தை யிணையடி நீழலும்" போன்றதென்று பாடுகிறார்! "அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை! அஞ்ச வருவது மில்லை" என்று பாடி, கொல்லவந்த மதயானையும் தம்மை வணங்கப் பெறுகிறார்! கல்லைக் கட்டித் தம்மைச் சமணர் கடலிற் போடவே, அவர்

"கற்றுணை பூட்டியோர் கடலுட் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே"

என்று பாடி, கல்லுந்தெப்பமாகி மிதந்து, திருப்பாதிரிப் புலியூரடைகிறார்! பின்னே அப்பர் கைலாயஞ்செல்ல இமயமலைமே லேறுகிறார். கைகால் தேய்ந்தது! மார்பு தேய்ந்தது! இன்னும் புரண்டுருண்டு செல்கிறார்!

சிவயோகி யொருவர் "கைலையை நீர் காணொணாது! திரும்பும்" என்கிறார். உடனே அப்பர் உள்ளுறுதியுடன்,

"ஆளு நாயகன் கயிலையி னிருக்கைகண் டல்லால்
மாளு மிவ்வுடல் கொண்டு மீளேன்"

என மறுக்கிறார். பின்னே ஐயாற்றில் கைலை காண்கிறார்! எங்கும் சிவசக்தி தரிசனங் காண்கிறார்! ஒருநாள் பொன்னும் பெண்ணுந் தம்மைச் சோதிக்க,

"திருவாரூ ரம்மானுக் காளானேன்
உம்மா லாட்டுண்ணேன்"

என அவற்றிற்குட்படாது வெல்கிறார்! "புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றேன்" என்று அப்பர் சிவானந்த ஞானவடிவாகிறார்! பரமசிவன் விருத்த வேதியனாகத் தோன்றி, புத்தூரிலே விவாகசமயத்தில் சுந்தரமூர்த்தியைத் தனது அடிமையென்று தடுத்தாட்கொள்ளுகிறான்! சுந்தரமூர்த்தி, "பித்தா" என்று பாடுவதைக் கிருபாபுரீசர் மகிழ்ந்து கேட்கிறார்! இயற்பகைநாயனார் தமது மனைவியையும் அன்பால் சிவக்கிழவனுக்குத் தருகிறார்! கண்ணப்பன் எச்சிலையும் எம்பிரான் அருந்துகிறார். அன்புச்சுடரான அப்பன், தனது கண்ணைப் பிடுங்கியும் சிவபெருமானுக்கு அருச்சிக்கிறான்! பெருமான் அவனன்பிற்கு உடனே அருள்புரிகிறார்!

பஞ்சமும் பட்டினியுந் தாங்கிய செருத்துணையாரின் ஞானவழிபாட்டுறுதிக்குச் சிவபெருமான் பொற்காசு தருகிறார்! சேரமான்பெருமாள்நாயனார் உவர்பூத்த மேனியுடைய வண்ணானை நீறணிந்த மேனியன் என வணங்குகிறார்! "ஆகா! அடியேன் உமது அடிமை வண்ணானன்றோ" என்கிறான் அவன்! அதற்கு நாயனார், "நான் உமதடி வணங்கப்பெற்ற அடிச்சேரன்" என்கிறார்! என்னே அன்புமயம்! திருநீலநக்கர் திருநீலகண்டப்பாணருக்கு உடனிருத்தி விருந்தருத்தி, வேதியின் பாங்கர் இருப்பிடந் தருகிறார். திங்களூர் அப்பூதியடிகள் (அந்தணர்) அப்பரை உடனிருத்தி உபசரித்து வணங்கி விருந்தூட்டுகிறார்! என்ன சமரசம்! சிவனார் இளையான்குடி வேளாளன் வீட்டிற் புசிக்கிறார்!

"என்று மின்பம் பெருகு மியல்பினா
லொன்று காதலித் துள்ளமு மோங்கிட

மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கு நிலவி யுலகேலாம்''

இப்படிக் கொண்டும் கொடுத்தும் குடி குடி ஈசர்க்கு ஆட் செய்த சிவத்தொண்டர் சரிதையில் வேங்கடராமன் மனம் ஊறிக் கனிந்தது. இக்கனிவு ஒருசிறிது தோன்றினும், ஆத்மரசம் பொங்கியெழுவ துறுதி யாகும். மனதில் ஒரு ஆவேசம் பிறந்தது! புத்தகத்தை முழுதும் படித்து முடிந்ததும் அந்த ஆவேச பரவசம் சற்று நின்று மறைந்ததெனினும், அது தனக்குந் தெரியாது ஒரு உள்ளெழுச்சியைத் தந்தது.

அதுமுதல் மதுரை மீனாக்ஷிசுந்தரேசர் ஆலயத்தில், அறுபத்து மூவரை வணங்கி, நடராஜர் சந்நிதி முன்னின்று உள்ளுருகித் தன்னையுந் தொண்டனாக ஆட் கொள்ளுமாறு அவனுடைய ஆவி வேண்டிற்று. அவனது தமயன், லௌகிக எண்ணங்களிலேயே ஆழ்ந்த நாக சாமி, அவனது சிவபக்தியையும், அவன் கோயில் புகுவதையும் கண்டு அவனை "யோகி, ஞானி" என்று கேலி செய்தான்; ஆனால் தமயனுடைய அறியாப் பரிகாசம் வேங்கடராமனை யோகஞானப் பிரகாசமாக்கி மெய்யானது! அத்தகைய பரிகாசம் வாழ்க! இதற்குமுன் இப்படி யாரேனுங் கேலி செய்திருந்தால் வேங்கடராமனின் உரத்த கரங்கள் வலுத்த விடையளித்திருக்கும்; இப்போதோ அந்த முரட்டுத்தனம் சென்று, சக்தியிருப்பினும் சாந்தம் மேற்கொண்டது! திருத்தொண்டரன்றோ அவனை அன்புத் தங்கமாக்குகின்றனர்! அருணாசலம், நாயன்மார்கள் இரண்டிலும் மனம் வசப்பட்ட நமது பிரானை, ஆண்டவன் எப்படித் தோன்றாத் துணையாக ஆட்கொண்டான் எனப் பார்ப்போம்.

சங்கையறு சாத்திரச் சக்கைசுக மீயுமோ?
சடவாழ்வி லின்ப முறுமோ?
சடசடெனச் சபைமெச்சச் சந்தம் பொழிந்துஞ்
சமாதான மாகி விடுமோ?
அங்கண்மா வுலகைத் திருத்துவோம் யாமனும்
அரும்பணியும் அமைதி தருமோ?
அருநீதிக ளெல்லாம் அமைந்தோங்கி னும்மன
மடங்கிட வுபாய மாமோ?
கங்கையுந் தானமுங் கருமமுங் காவியுங்
கவலையை யொழித்து விடுமோ?
காயக்கி லேசமுங் கற்பமும் மூச்சுங்
கடைத்தேற வழியு மாமோ?
தங்குதடை யில்லாச் சதானந்த மோனந்
தனக்கிணை சகத்தி லுண்டோ?
சர்வசம ரஸசுத்த சாந்தநிலை யொளிவளரு
சச்சிதா னந்த மயமே!

ஸ்ரீ ரமண விஜயம், பால காண்டம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

உ. பக்குவகாண்டம்

சத்தாகிச் சித்தாய் ஸதானந்த மாகியே
தானே தனக்குவமையாய்,
சக்திமழை பொழிகின்ற சண்டமா ருதமே
தழைத்தோங்கு மருள்வெள்ளமே!
உத்திமன மெட்டரிய வுத்தம ரஹஸ்யமே
யுள்ளன்பி னுக்கமுதமே!
உரையாத மந்திர முரைத்தனை யதன்பெருமை
யுரையா வுரைக்கவசமோ?
தித்திக்கு மின்பரஸ மெல்லாந் திரண்டதோர்
தெவிட்டாத பேரின்பமே!
சிந்தையற நின்றபடி சிவஞான முக்தியினை
சித்துவினை யாமேரசே!
தோத்தறு மிருட்பகைமை நீர்த்தூளி படவே
சுடர்காந்து ஞானமழுவே!
சுத்தபரி பூரண ஸுகானந்த வாரியே
துரியநிறை வானபரமே!

உ. பக்குவகாண்டம்

கஉ. பக்குவம் வந்ததெப்படி ?

“ நானேயோ தவஞ்செய்தேன்
சிவாயநம வெனப்பெற்றேன் !
தேனாயின் னமுதமுமாய்த்
தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்,
தானேவந் தெனதுள்ளம்
புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான் !
ஊனாரு முயிர்வாழ்க்கை
யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே ”

(திருவாசகம்)

மகர்ஷிகள் தேகாத்மபுத்தியை அறவே நீக்கினவர். “ நான் எனது ” என்பதை நாவாலுஞ் சொல்வதில்லை;

“ என்னதுயா னென்னலற்றோ ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின்
சந்நிதியாம் ; நீ பெரிய சாமி பராபரமே !”

என்றபடி எங்கும் தன்மயமான சின்மயனின் சந்நிதி கண்டு, அனைத்தும் அவன்செயலென சாக்ஷிவகித்துப் பாராமற் பார்த்திருப்பவர் ;

“ நித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே !”

என்றபடி நித்தியத்தில் நிலைத்த சுத்தராகி, இந்தப் பொய்யுடலைச் சற்றுங் கருதாதவர். அவருடைய இணையற்ற யோகானுபவத்துட் பொதிந்துள்ள அற்புதங்கள் மிகப்பல. அவற்றை யாவர் அறிவார்! ஒருநாள் "பகவானை உபதேசஸாரத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கவேண்டும்" எனக் கேட்டபோது, "எல்லாம், அவனிச்சை எப்படியோ!" என்று சொல்லிச் சும்மாவிருந்துவிட்டார். இப்போது எத்தனை புத்தகங்கள் பகவானின் உபதேச மகரந்தத்தை மாந்தர் புத்தலர் உள்ளத்திற்றாவி அறிவுகனியச்செய்துள்ளன.

தானும் சகஜநிலை நானேன்று பேசாது ;
வானுகு மோனமதன் வைப்பு.

கண்ணும் எழுத்தும் கற்பனைச்சொல்லும் மேற்பூச்சையே காண்கின்றன ; கடலின் அலையையே யறிகின்றன ; கடலின் ஆழத்தையும் அதிற் பதிந்துகிடக்கும் முத்துக்களையும் யாரறிவார்? 1896-ல் பத்தாவது வகுப்பில் மனம்வேறுபட்டுத் தன் பாடங்களைப் படித்துக்கொண்டும், வீட்டுக்காரியங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேங்கடராமனுக்கு இத்தகைய சகஜநிட்டை எப்படிக் கூடிற்று? ஒருமுறை பகவானை அன்பர் வேண்டுகோட்கு அருள்புரிந்து, தமது ஆரம்பவனுபவத்தைச் சொன்னார். அதையே ஈண்டு சுருக்கி மொழிவது நலம். இவ்வரலாற்றில் வேங்கடராமனை அன்பன் எனக் குறிப்பிடுவாம். ஏனெனில் பெயர், பிறப்பு, குணங்குறியெல்லாந் தாண்டிய தனிநிலையில் அவன் இப்போது விளங்குகிறன். ஆதலின் இனிப் பிறவிப்பெயரால் பகவானைக் குறிக்க நமது மனம் ஒப்பவில்லை. அத்யாத்ம

வாழ்வின் போக்கை யொட்டியே ஆங்காங்கு சிறப்புப் பெயர்களுடன் பகவானை ஏத்துவாம்:—

முடிவாக மதுரையைத் துறப்பதற்கு (வீடு, உறவு, படிப்பு முதலிய தேகோகம் வாசனைகளைப் புறத்துத் துறப்பதற்கு) இன்னும் ஆறு வாரங்களே இருந்தன; அப்போதே, எப்போதும் உட்கனிந்த ஞானக்கனல் கதிர்விட்டெழுந்து தன்னை முழுதும் விழுங்கி அதன்மய மாக்கியது. அப் பெரிய மாறுதல் திடீரென ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அது அதுவாக வருவது.

“நாய மாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ
ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந
யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்
தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்”

“இவ்வான்மா வேதமோதலாற் கிடைக்கப்பெறாது; மனம் புத்தியினாலும் எய்தப்பெறாது; கல்விகேள்விகளாலும் பெறக்கிடைக்காது; அது யாரை விரும்பித்தேர்ந்தெடுக் கிறதோ அவனால் அது அடையப்படுகிறது. அது அவ னுடைய ஆத்மாவாய், அவனுள்ளே தனது ஸ்வரூபத்தை விளக்குகிறது.” மூன்றுவித காலத்தும், முதனடுமுடிவு மின்றி, தோன்றும் விகற்பமின்றி, சுத்தசின்மாத்ரமாகி, சுத்ததுரியாதீதமாய், பஞ்சகோசாதீதமாய், சாசுவத சிவானந்த சிற்கனமான இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் எவ்வித மான புறக்காரணங்களுமின்றி சூரிய னுதிப்பதுபோலத் தானேயுதிப்பது. சூரியனுக்கு உதயமும் அஸ்தமனமும் உண்டு; ஆனால் இந்த ஆன்மசூரியனுக்கு எவ்வித மாற்றமு மில்லை; அது உள்ளபடி ஒளிவிளங்குகிறது. அலையும் மனம், அகங்காராதிதத்வங்கள், சஞ்சயனக்கும்பலில்

எலும்பு போறுக்குவதுபோல் தத்துவவாதிகள் வெகுகவலை யுடன் ஆராயும் புருஷப்பிரகிருதி தத்துவங்கள், இடம், காலம், உலகுயிர்பரமாகும் முப்புரித்தோற்றங்கள் முதலிய அனைத்திற்கும் அதீதமாய், சற்றுஞ்சலனமற்று, அவத்தையற்று விளங்கும் ஸச்சிதானந்த பரப்ரஹ்ம வஸ்து நானுதியா விடத்திலே தானேதானு யுதிக்கும். உள்ளமேயானல் உள்ளவனுங்கே! யாக்கை மறப்பும், ஆத்மவுணர்வும் அன்பனுக்கு உள்ளே எழுந்தன. அன்பன் அடிக்கடி உடலயர்ந்து உள்ளே யாழ்ந்திருப்பதுண்டு; காண்பவருக்கு அது ஆழ்ந்த உறக்கமெனவே தோன்றும். தற்போதமற்று, மனச்சேட்டையற்று, இதயத்தில் இதயமாக லயித்துத் தூலவுணர்வு சென்றிருக்கும் அந்நிலையில், உடல் கட்டைபோல அசையாது வீழ்ந்து கிடக்கும்; சாதாரணமாக மனமடங்காதவர்க்கு உறக்கத்திலும் ஸூக்ஷ்மதேகம் (சித்தம்) விழித்திருந்து கனவுகளையும் காட்சிகளையும் படலம்படலமா யெழுப்பும். மனம் புத்தியாலும், புத்தி ஆன்மாவாலும் விழுங்கப்பட்டவர், உள்விழித்துப் புறத்தே கட்டைபோல நீட்டிக் கிடக்கும் பேரின்பவுறக்கத்தைச் சுற்றியிருக்கும் மக்கள் அறியார். 1891-ம் ஆண்டு திண்டுக்கல்லி லிருக்கையில், அன்பன் உடலை யுணர்வறக் கிடத்தி, உள்ளே யாழ்ந்து விட்டான். அது தூங்குவதுபோல் உள் விழித்திருக்கும்நிலை; உடலுணர்விறந்து ஆன்மவஸ்து கனவும் ஒப்பற்ற உறுதிநிலை. அதைக் கலைத்தெழுப்பப் பையன்கள் முயன்றனர்; அவர்களுக்கு இது பனிக்கரடி யுறக்கமாகத் தோன்றியது. கத்திக்கத்திக் கூவியுறுமிக் கதவை யிடித்துப்பார்த்தனர்; ஆள் அசையவில்லை. "ஏதடா! கும்பகர்ணனுக்கு அண்ணனுயிருக்கிறுன்" என்று பொறுமையிழந்து, முடிவில் அறைக்குட்

புருந்து உடலைப் பலமாகக் குத்திக்குலுக்கி அடித்தெழுப் பும்போதே புறவுணர்வுவந் தெழுந்தான் அன்பன். இது வுறக்கமேயல்ல; இதனால் உடல் நலமுங் கெடுவதில்லை; பகவான், விவேகானந்தரைப்போன்று வஸ்தாத்வாலிப ராகவே திண்மையுற்று விளங்கினார். இரவில் மேற் சொன்னபடி தூங்காமற்றூங்குந் துரியநிலையில் மெய் மறந்து வீழ்ந்திருபபதுண்டு; பள்ளித் தோழருக்கு இது மிகவும் சௌகரியமாயிருந்தது. பகலில் ஏதாயினும் சேட்டை செய்தால் பலமாகக் கிடைக்கும்; வேங்கட ராமனின் கைக்கு எதிர்க்கை கிடையாது. பையன்கள் அதற்கு அஞ்சியே நிற்பர். ஆனால் மனத்திலேயே தங்கள் சேட்டைப்பாம்பை மூடிவைத்திருந்து, இரவில் மேற் சொன்ன மெய்மறதிநிலையில் வெளியேற்றுவர்; உடலை முற்றும் மறந்து புலன்களின் சேட்டையொடுங்கிய அன் பனை, விளையாட்டுப் பிள்ளைகள், விளையாடுமிடத்திற்கு இட்டுச்சென்று, ஆத்திரந்தீர அடித்துப்புடைத்துக் கண்ட படி கேலிநையாண்டிகள் செய்து, மீண்டும் படுக்கைக்குக் கொண்டுவந்து எதாஸ்தானஞ் செய்துவிட்டு ஓசைப்படா மற் சென்றுவிடுவது வழக்கம். இது சிறார்செய்யுங்கூத்தே யொழிய, ஸ்வப்நாடனம், கரடியுறக்கம், கும்பகர்ணச் சோம்பல் போன்ற தீயகோளாறுகள், உடலுரனும், மன வலியும், கூர்மதியும், தெளிந்தவுள்ளமும் பெற்ற அன் பனுக்குச் சிறிதும் இல்லை. அது ஒரு சமாதிநிலை; பையன் கள் செய்வதையெல்லாம் அந்நிலையில் அமைதியுடன்; சாதுவாக, மன்னிப்புடன் அன்பன் பொறுப்பான். ஆனால் விழித்திருக்கையில் இத்தகைய பொறுமை இருப்பதில்லை. அப்போது பையன்கள் நமது வஸ்தாத்வாலிபனிடம் தமது சேட்டையை அவிழ்க்கத்துணிவதில்லை; காலை யெழுந்தால் இரவில் பையன்களடித்த கொட்டமுங்கூத்

தும் நினைவிருப்பதில்லை; ஏனெனில் கட்டையான உடலை யே அவர்கள் அப்படிச் செய்தனர். இந்த ஆனந்தத்துயில் உயர்ந்த அனுபவத்தாலேயே விளங்கும். இதை யோக விழியால் சமாதியிற் காணலாமேயொழிய, வாய்மொழி யால் நவீனமான அரைகுறை பௌதிக ஆராய்ச்சியாள ரின் சொற்களைக்கொண்டு குறிப்பது பேதைமையாகும்.

கட்டை ஜடமாய்க் கடவுள் விழித்திருக்கு
நிட்டையிது நித்திரைபோற் காணுமே—சட்டையே
தேகோகம் விட்டுச் சிவோகந் தெளிந்தோர்தம் [னத்
யோகநிலைக் குண்டோ வுரை ?

நெருப்பு கனிவதற்குக் கட்டையை அசையாமல் தணல் வாய் வைத்திருக்க வேண்டுமன்றோ! அடிக்கடிவரும் இந்த மெய்ம்மறதிநிலையில் இப்போது விஜ்ஞானக்கனல் பற்றுகிறது; விறகிற்றீயினன், மாமணிச் சோதியன் விளங்குகிறான். என்னை!

முதலிற் சொன்னபடி மதுரையில் சிற்றப்பன் வீட் டில், தனியறையில், அன்பன் தனித்திருக்கிறான்; உடல் திடமாகவே யிருந்தது; தூயவாழ்விற்கு நோயேது? எதற்கும் அஞ்சுவதுமில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை; எனி னும் அன்று திடீரென்று அச்சம் மனத்துட் புகுந்தது! உடல் சாகப்போவதுபோலத் தோன்றிற்று (ஆம், தேகா பிமானம் சாகவே போகிறது). அது நூலவுபாதியல்ல; வேண்டுமென்று வருவித்துக்கொண்டது மல்ல; செத் தால் இவ்வுடல் எப்படி யிருக்குமென்று சோதனை பார்க் கவு மெண்ணவில்லை. சாவதெது? நான் யார்? என்ற விசாரமே அதன் பயனானது.

போன்ற வொளிமெய்யாம் பொய்யுடலென் றேயறியின் என்று மிடும்பை யிலை.

"சாவாவ தென்ன? சாவதெது! இப்பிணவுடலே சாகிறது! இச்சடலத்துடன் யான் இறக்கிறேனா? 'நான்' என்பது இவ்வுடலா? அல்ல; இம்மூச்சா? அல்ல; நினைவா? அல்ல. இவற்றையெல்லாந் தாண்டி "நான், நான்" என்று தானாய்ப் பேசியொளிருந் தனிப்பொருளொன்று என்னுள் உள்ளது! அது இவ்வுடலைச் சார்ந்து பிழைக்கவில்லை! அது ஆன்மா; ஆன்மா உள்ளே அணையா விளக்கு. இவ்வுடல் இருந்தாலும், இறந்தாலும் அது போக்குவரவற்று உள்ளபடி உள்ளவிடத்திலேயே ஒளிவளர்ந்து விளங்குகிறதே! அதுவன்றோ யான்; எனது இருக்கை அதனுளன்றோ! அதைத் தவிர்ந்த இந்தப் பஞ்சகோசச்சட்டைகளும், நானற்றதன்றோ! நான் என்பது உடலைக் கடந்த ஆன்மாவன்றோ! இதயகுகையிலன்றோ, அது சக்திக்கனலாய் எரிகிறது; சாந்தசுடராய் நிலவுகிறது. சுத்த சின்மயமாய், பூர்ண சிற்சுகவாரியாய் நிறைந்து, தானே தானாய் விளங்குகிறது! அந்தப் பூர்ண வஸ்து வன்றோ நான்; அதைச் சாவு அணுகுமா? அதை மீறிய பொருளில்லையே! அஃதின்றி எதுவுமில்லையே! நான் யார்? நான் அது, அது, அது, ஆன்மா! நான் சாவற்றவன். நான் பூர்ண சிற்சுக நித்திய சத்தியன்! நான் ப்ரஹ்மம்.

உள்ளபடி யுள்ளசுத் தான்மா வேநான்!
உரைமனத்துக் கெட்டாத வான்மா வேநான்!
கள்ளமறக் காண்பானு மான்மா வேநான்!
கட்டில்லாக் கருத்தொளிரு மான்மா வேநான்!

கொள்ளைகொள வொண்ணாத வான்மா வேநான்!
குணங்குறியோன் றறக்குறிக்கு மான்மாவேநான்!
துள்ளலற வுபசாந்தச் சுடரா யென்றுந்
துரியசுக நிலைவளர்சுத் தான்மா நானே!

ஆன்மாவிற் கயலான தேதுவு மில்லை!
அதுவேயா னென்பதலா லமைதி யில்லை!
ஆன்மாவிற் குயர்ந்தபொரு ளேதுவு மில்லை!
அதுவேயா னெனுநிலையி னுயர்வோன் றில்லை!
ஆன்மாவிற் குயர்ந்தவழி வேதுவு மில்லை!
அதுவேயா னென்பவனுக் கச்ச மில்லை!
ஆன்மாவைத் தாண்டியுள தேதுவு மில்லை!
அதுவாகி யிருப்பதினு மின்ப மில்லை!

இவ்வளவு விசாரணைகூட அங்கில்லை! இது நமது வாசகர் களுக்காக எழுதுகோல் செய்த விசாரணை! அன்பன் மனத்தில் அக்கணமே இவ்வுண்மை முழுதும் சுயஞ் ஜோதியாய் எழுந்து ஒளிர்ந்தது; சொல்லாமற் சொல்லி, உள்ளதனை உள்ளபடி தானேயாகக் காட்டி அவனே யானது. "நான் ஸத்து; வேறுள்ள உடலுணர் வெல்லாம் அதையே நடுவாகக்கொண்டிலங்குகின்றன. நான் என்னிலுான்றின், எல்லாம் தாமாக நடக்கும்" என்று தானே யவ்வுண்மையானதும், அன்றுமுதல் இன்று காறும், ஸோஹம், ஓம் தத் ஸத், அஹம்ப்ரஹ்மம், இத மாத்மா, ஆத்மைவாஹம் பாவனையிலேயே ஆள் முழு தும் விழுங்கப்பட்டு அதுவே தானானது. சாவின் அச் சம் பிறகு ஏது!

ஞான ஞாயி றெழுந்து மிருளுண்டோ?
யானெ ணணவ மற்றபின் கட்டுண்டோ?

தானே முந்தோளிர் தன்மையிற் சாவுண்டோ?
மோன முத்தி முழுமைக் கழிவுண்டோ?

பேதபுத்தியே கூற்று: "தான், தான்" என்று நம் முள்ளே தாண்டவமாடி யெழுந்த தத்துவமே கூற்றை யுதைக்குங் கால். தானான தன்மயமே முற்றுமான ஞானி சாவு, நோவு, இடர், பயம், துயர், கட்டு, முட்டு, தட்டு, மட்டு எல்லாவற்றையும் ஒழித்து சுத்தமுக்த ஸத்யஸமத்வானந்தமாய், என்றும் இளமையாய் விளங்குகிறான்.

स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति तरति शोकं तरति पाप्मानं गुहाग्रन्थिभ्यो विमुक्तोऽमृतो भवति ॥

பிரம்மத்தை யறிந்தவன் பிரம்மமே யாகிறான். அவன் பாபம், துயரம், அனைத்தையும் தாண்டுகிறான். மனக் கட்டற்ற முக்தனாகி அமரநிலை பெறுகிறான். பகவான் சுறுசுறுப்பாகவே யிருப்பவர்; எத்தொழிலைச் செய்தாலும், எந்தலத்தில் நின்றாலும், எவருடனே பேசிடினும், ஏதேதைக் கேட்டாலும், ஏதெதனைப் பார்த்தாலும், எவ்வெண்ணம் வந்தாலும், எந் நினைப்புச் சென்றாலும், "ஸோஹம்," "நான் அது," "நானின்றி யாதுண்டு" எனும் நினைப்பே அவரிடை மாறாதுள்ளது. பாடகன் எவ்வளவு சங்கதிகளும், ஸ்வரங்களும், கமகங்களும், தாளங்களும் போட்டுக் குரலைப் புரளும்படி ஆயிரம் விதமாக வளைத்தாலும், அனைத்தையுந் தாங்கி, அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகி, அனைத்தாலும் மாறாது ஒரு ஓங்கார சுருதி ஓயாமல் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறதன்றோ? அதுவே உபநிடதங்கள் "ஓமித்யேதத்," "ஓமிதீதம் ஸர்வம்" என்னும் தன்மயப் பொருள் (நான் என்னும் பொருள்). அதுவே தன்னைச் சுற்றி

யுள்ள பலவகை சம்பவங்களினூடும் கம்பீரமாகத் தானுய் விளங்குகிறது. உற்சவருக்கே ஊர்கோலம்; மூலவருக்கு அலேவுண்டோ?

இவ்வனுபவம் தன்னை என்றும் நீங்காதது; ஏனெனில் அதுவே தான்.

> ஸோஹமெனத் தானே சுடரோங்கும் சுத்தான்மா
> தேகமகச் சிந்தையிறந் தால்.

இவ்வனுபவம் நமது தேகபோதத்தை யறவே விழுங்கி, தானே யுள்ளமாகி, ஆத்மபோதமாய்த் தனிச்செங்கோல் புரியும்.

இவ்வனுபவத்தின் பயன் அன்பனின் புறவாழ்விலும் அக்கணமே புலனைது. நண்பர், உறவினர், படிப்பு, ஆட்டம் முதலிய புறவிஷயங்களில் இதற்கு முன்னிருந்த சிறிது அபிமானமும் வடுவற வுதிர்ந்துவிட்டது. தன் மயக்கனி பழுத்ததும் பின்னுறவெல்லாம் இதழ்போலுதிர்ந்தன. படிப்பில் அசிரத்தை தடித்தது; வீட்டிலுள்ளவர்கள் "பிள்ளை படிக்கிறுன்" என்று திருப்தியடைவதற்காக ஒரு புத்தகத்தை வைத்துப் போலிப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். ஆனல் தன்னுள்ளே பாராமற் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பான். கவனம் வெகு ஆழத்திற் பதிந்து சலனமற்றிருக்கும். அன்று முதல் முரட்டுத்தனம், பிடிவாதம் எல்லாம் பறந்துபோயின. வேங்கடராமன் பரமசாதுவாய் விட்டான். உற்றுருறவினருடன் பழகும்போது, வெகு தாழ்வாய்ப் பக்குவக்கனிபோல மென்மையாய், ஆனல் மனப்பற்றற்று நடந்துகொண்டான். முன்னே மற்றேரைவிட அதிக வேலே தந்தால், நீதியுரிமையை நிலேநாட்ட முயல்வான்.

பையன்கள் எதிர்த்தால் உடனே கைமேல் பதில்கொடுப்பான்; யாரேனுங் கேலிசெய்தால அல்லது அதிகமாக விளையாடினால், பலமாக அப்பளம் வைத்துவிடுவான். இப்போதோ பரமசாது! ஆள் முழுதும் மாறிப் பசுவாகி விட்டான். வீட்டு வேலைச்சுமை, வசவு, கேலி எல்லாம் இது நமக்கல்ல என்று பொறுத்தான். "நான்" என்று கிளம்பிய முன் போர்வழி "தான்" என்னும் தன்மயத்தில் மறைந்து பொன்மய மாய்விட்டான். தகராகாயத்தில் 'நான், நான்' என்று நாயகன் ஆடல் புரியத்தொடங்கியதும், பையன்களுடன் செய்த விளையாடல்களெல்லாம், இல்லறம் புகுந்தவளுக்குத் தன் பிள்ளைப் பருவத்திற் செய்த பொம்மை விளையாட்டுப்போல ஸாரமற்றுமறைந்தன. தன்னுடன் தனிமையே நாடினான். அடிக்கடி தன்னந்தனியே சுகாஸனத்தில் நிமிர்ந்திருந்து, பார்வையை உள்ளே ஆழ்த்தி "நான் ஆன்மா" என்ற தியானபரனுவான். அத்யாத்ம ஞானம் சீர்குலைந்து, அழியும் சிறுபடிப்பே தலைவிரித்தாடும் அந்நாளில், இதைப் பார்க்கும் மாக்களுக்கு வெகுவிநதையாயிருந்தது! மூத்தசகோதரன் நாகசாமி அன்பனை "ஞானி, யோகீச்வரன்" என்று பரிகாசஞ் செய்துவந்தான்; "பெரியவாள், யோகீச்வரா், பழைய ரிஷிகளைப் போலக் காட்டிற்குப் போகிறது தானே!" என்று கேலிசெய்வான். மூத்தோன் வாக்கு முத்துப்போலப் பலித்தது! அந்தக் கேலிக்கெல்லாம் அன்பனின் ஆழ்ந்தறிந்த மனம் அசைவதில்லை. அவை உள்ளழைப்பின் எதிரொலிகளே யாயின. அதுமுதல உணவைப்பற்றி எவ்விதமான விருப்புவெறுப்பு மில்லை. சப்போ சுவையோ, சூடோ குளிரோ, புதிதோ பழசோ வந்தது உணவு; இல்லையேல் சிந்தையற்ற இன்பமே உணவு. உணவின்பால் முற்றும் உதாஸீனனுனன்.

மற்றோ ரன்பெழுச்சி புலர்ந்தது. முன்னே, மதுரை மீனாக்ஷிசுந்தரேசர் கோயிலுக்கு அபூர்வமாகவே நண்பருடன் செல்வது வழக்கம். சென்றாலும், விக்கிரகங்களைத் தரிசித்து விபூதி குங்குமம் வாங்கி இட்டுக்கொண்டு சீக்கிரம் திரும்பிவிடுவான். புதியவுணர் வெழுந்ததும், ஒவ்வொரு நாளும அம்மையப்ப னாலயத்திற்குத் தவறாமல் தனியாகவே சென்று, சொக்கலிங்கம், மீனாக்ஷி, நடராஜா, அல்லது அறுபத்துமூவர் சந்நிதியில் நின்றுருகுவான்; ஆவேச அலைகள் எழும்! தேகாத்மபுத்திபோய் சுத்தாத்ம புத்தியெழுந்த சுத்த ஜீவன், நித்திய ஸச்சிதானந்தப்பொருளின் உறவையே நாடிக் கோயில் புக்கது! ஆன்மலய மடைந்த அறிவுமயம், அன்புமயத்துடன் ஆலயம் புக்கது. கண் மாரி பொழிந்தது. எங்கும் நிறைந்த ஏகமூர்த்தியின் சந்நிதி உள்ளே பொன் மயமாய் விளங்கியதும், அதே சின்மயத்தை அருட்பொழிவுடன் விழியாற் காணும் மூர்த்தியிலும் அன்பன் அணைந்தான். எல்லாம் அவனன்றோ! நாயன்மார்கள்போலத் தனதன்பு நிலைக்கவேண்டுவான்; ஆனால் தோத்திரங்கள் சொல்வதில்லை; உள்ளிருக்கும் அன்புக் கடல் எதிரிருக்கும் அருட்கடலுடன் கலந்தவாறு வேசற்றிருப்பான். இந்த அருட்கலப்பு கண்ணீரிற் காணும். வேறு இன்ப துன்பக் குறிகள், ஹாஹா என்றலறி ஆவேசமாகிக் கூத்தாடல் இல்லை; அவையெல்லாம் இந்த சாந்த அறிவன் பிறகு வெகுதொலை பின்பட்டன. அமைதியான அன்பானந்தமே முதிர்ந்த ஞானத்திற் கறிகுறி. உண்மையறிவில் உள்ளின்பம் அரச அன்னம்போல அமைதியாகவும் கம்பீரமாகவும் நீந்திக்கொண்டிருக்கும். மற்றைப்படி ஆவேசங்க (**Emotions**)ளின் வசப்பட்டுப் புறச்சேட்டை காட்டி, ஆடிப் பாடிக் கொட்டி முழக்குவதெல்லாம்,

வீரிய அலைக (**Vital movements**)ளே யாகும். பரிசுத்த ஞான மொளிரும் உயர்ந்த நிலையில் இவை காணு. அவ்வுயர்ந்த நிலையில், இணையற்ற சாந்தானந்தத்தை அன்பன் முதலிடைகடை யற, உள்ளவாறு உள்ள விடத்திலேயே, உள்ளலரக் கண்டு அதுவானுன். அதுவே பகவானின் ஒப்புயர்வற்ற சுவானுபவப் பெருமை. இந்த அமைதிப் பெருமை புத்தருக்குப் பின் பகவானிடமே மிகுந் தொளிர்கின்றது. பால்மணம் மாறுப் பச்சிளமனத்தைப் பரம்பொருளே கைக்கொண் டொளிர்ந்தான்! வாழ்வைப்பற்றி ஏதுமறியான்; அதன் இன்பதுன்பச்சுழலில் எத்துணையும் அடிபடாதவன்; உலகம் துய ரென்னும் எண்ணமும் இலாதான்; பிறப்பறுத்து முத்திபெற்று, விராகியாகி மோக்ஷத்தைத் தாவிப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற கவலையு மிலாதான்; (தன்னிலையினும் மோக்ஷமெது?) கற்றறிவினுலும் தனதின்பம் வந்ததில்லை. பெரியபுராணம், பைபிள், தாயுமானவர், தேவாரப்பாசுரங்கள் இவற்றைத்தவிர வேருெரு புனித நூலையும் கற்றறியான், கேட்டறியான்; இத்தகையோன் அனைத்தும் தானும் அறிவினைப் பெற்ருன். தான் பெற்ற பேறே உபநிடதங்களினும், சுத்தாத்வைத நூல்களினும் விரிக்கப் பட்டுள்ளன என்று திருவண்ணுமலைக்கு வந்த பிறகு ரிபுகீதை முதலான நூல்களைக் கேட்டறிந்தான். மதுரையிற் கண்ட சூரியனே திருவண்ணுமலையினும் என்பது போலத் தன்னுட்கண்ட பொருளே அத்யாத்ம நூற்கள் அனைத்துள்ளும் எனத் தேர்ந்தான். தன்னுள் சகஜஞானத்தாலுணர்ந்ததையே நூல்கள் பாகுபடுத்தி ஒலிவடிவா யுரைத்தனவென் றறிந்தான். இந்தச் சுத்தான்ம நிலையே நானடங்கிய மோனத்தில் தானுக விளங்கும் நிலை. அதற்குப் பகவானே ஒரு அகண்டமான மின்சார சகதி

யாக இன்று விளங்குகிறார். அவருடைய சந்நிதிமாத்திரத்தில் உண்மையான முமுக்ஷுக்களுக்கு இந்நிலை யின்பம் பிறக்க வல்லது. இது அனுபவஸித்தம்.

இந்த உள்விழிப்பு கடவுட்டன்மையுள்ள பெரியோருக்கு முற்பிறவியில் விட்டகுறையால், இப்பிறவியில் திடீரென உண்டாகும். இதைக் குறித்து, கீதை ஆறுவது அத்யாயம் இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. பல பிறப்புகளாகத் தூய்மையுற்ற ஜீவன், இப்பிறப்பில் திடீரென்று ஞானவிழிப் பெய்துதல் இயல்பு. ஒரு முறை இது மகர்ஷிகளை, "இரவில் நீட்டிப்படுப்பதுண்டா? எப்படி அப்போது தியானம் நிகழும்?" என்று கேட்டதற்கு "ஏதோ பூர்வஜன்மத்தில் விட்டகுறை ஒட்டிக் கொண்டது. மெய்மறந்து உள்ளேயே கவனித்துக்கொண்டிருக்கும். சில வேளை ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருக்க, விழிப்புற்ற போது எழுந்து நோக்கில் மிடுக்கான வேறிடத்தில் வீழ்ந்துகிடக்கும்" என்றிவ்வகை அருளினார். உள்ளத்தானன்றோ, இசையால் அனைத்தையும் பக்குவத்திற்கேற்பக் குணங்குறி யொன்றறத் தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டி இயக்குகின்றான்!

பரம்பொருள், தனது அவதாரக்கருவிகளைச் சிற்சில குறிகளால் அநித்தியவுலகினின்று நித்தியபொருளின் பால் திருப்புகிறது. பகவானுக்கு, முன்னே தந்தை யிறந்தார். ஊனத்தந்தையின் அநித்தியம் புலப்பட்டது; உயிர்த்தந்தையான அருணசலேசனையே "என் தகப்பனைத்தேடிப்புறப்பட்டேன்" எனப்பின்னே குறித்தார். தந்தை யிறந்ததுடன் தனக்கே சாவின் ஆராய்ச்சி எழுந்தது. சாவது சடலம்; சத்தியம் ஆன்மா; நலியாப்பொருளே நாம் என்ற உண்மை புலப்பட்டு, அதிலேயே மனம் லயித்து, தேகாபிமானமான அகந்தை யிறந்து பட்டது.

இது போலவே, முன்னே புத்தருக்கும் உலகின் அநித்தியம் வலியுறுத்தப்பட்டது. தந்தை, கௌதமனை உலகமயக்குகளினிடையே வைத்தார். மகன் மயங்கவில்லை. ஒரு நாள் அவன் ஊர்வலம் போகும்போது, உலகின் அநித்தியம் ஒரு கிழவனாக வந்து உண்மை விளக்கியது.

கண்ணுற்றான் வயது முத்துக் காலனை வணங்கி யாடி [தே
மண்ணுற்ற வாழ்க்கை தன்னை வழுத்திடுங் கிழவன் சோர்ந்
"விண்ணுற்ற புகழோய் நீயிவ் வேடமும் நடிப்பா"யென்ன
எண்ணுற்றான் போலிப் பூவி னிருள்மருங் கறிய லுற்றான்!

மற்றொரு நாளிற் செத்த பிணந்தனை வருந்திக் கண்டான்;
பிற்றொரு நாளி லேழை மக்களின் பிணியைக் கண்டான்;
உற்றொரு நாளி லிந்த வுலகியல் பனைத்துங் கண்டே
கற்றனன் கண்க ளாலே கருத்தினி லெழுதி னானே!

பிறகு அரசிளங்குமரன் கனவில் ஒரு வயோதிகன் தோன்றி.

" இளமை யென்ப திரவியின் மஞ்சளே!
வளமை யென்பது வாழ்வுட னேயுமே!
கிழமை யென்பது கிட்டு முயிர்க்கெலாம்
நிலைமை யொன்று நிலத்தினி லில்லையால்!

இறைவ னாயினு மேழைய னாயினும்
பறைய னாயினும் பார்ப்பன னாயினும்
பிறப்ப வர்கள் பிணியுற் றிறுதியி
லிறப்ப வர்க ளிதனை யறிகுவாய்"

என்று அறிவுறுத்தவே, உடனே புத்தன் வீரத்துறவணிந்து உண்மையின்பத்தைத் தேடப்புறப்பட்டான். உயிர்களின் மாட்டு உண்டான பேரிரக்கத்தின் மூலம், புத்தன் ஞான வெழுச்சி பெற்றான். 'புத்தர் அநித்தியத்தை விட்டு

நித்தியத்தைத் தேடப் புறப்பட்டார். ஆனால் பகவானின் ஞானம் தேட்டமில்லாமல் எடுத்ததும் நித்தியப் பொருளிலேயே அவரை யூன்றிவிட்டது. உலகு அநித்தியம் என்ற உணர்வு அப்போது அவருக்கில்லை. நித்தியப் பொருள் ("நான்" என்பது) ஆன்மா: அது மனத்தினுள்ளது; அதுவே நான்: அதுவே என் இருக்கையென்று அதன்மயமாய் அதுவே ஜீவனமாயினர்.

தனைம றந்தனன் றரணியை மறந்தன னன்பு
மனைம றந்தனன் மறக்கினு மறப்பரும் பொருளே
நினைவு கொண்டுளே நிலைத்தன னினைக்கருஞ் சோதி
மனந்தி றந்தது மலர்ந்ததங் கவனரு ளறிவே.

இவ்வாறு முகம்மதுநபிக்கு ஹீராக்குகையில் திடீரென்று ஆண்டவனின் அருட்சக்தி பாய்ந்து உள்விழிப்பானது. அதுபோன்றதே பகவானின் ஞானவெழுச்சி.

"எழும்பு மகந்தை யெழுமிடத்தை நீரில்
விழுந்த பொருள்காண வேண்டி—முழுகுதல்போற்
கூர்ந்தமதி யாற்பேச்சு மூச்சடக்கிக் கொண்டுள்ளே
யாழ்ந்தறிய வேண்டு மறி" (பகவான்)

என்ற உறுதி மகர்ஷிகளுக்கு அன்றே நிலைத்துவிட்டது. அவருடைய பக்தியும் ஞானமும் உள்மலர்ச்சியே.

"நித்தம் நினைத்திரங்கி நின்மலனை யொன்றுவிக்கில்
முற்று மவனொளியே யாம்.

தன்பா லறியுந் தவமுடையார் நெஞ்சத்து
ளன்பா யிருக்கு மரன்.

உள்ளத்தி னுள்ளே யுறப்பார்த்துங் கொண்சுடரை
மெள்ளத்தா னர்ச்சிக்கு மாறு.

ஞானத்தா லாய வுடம்பின் பயனன்றே
மோனத்தா லாய வுணர்வு.

தன்னை யறிந்து செறிந்தடங்கித் தானற்றுற்
பின்னைப் பிறப்பில்லை வீடு"

என்ற படிகளிற் பக்குவப்பட்டு,

"எங்கும் பரவடிவா யென்வடிவு நின்வடிவாய்க்
கங்குல் பகலின்றிக் கண்டிருக்கும்"

சகஜநிஷ்டையில் அவர் மனம் ஊன்றியது.

ஓம் தத் ஸத்

கரு. "இதெல்லா மென்னத்துக்கு?"

"நின்றநிலை யேநிலையா வைத்தா னந்த
நிலைதானே நிருவிகற்ப நிலையு மாகி
என்றுமழி யாதவின்ப வெள்ளந் தேக்கி [தோ"
யிருக்கவேனைத் தொடர்ந்துதொடர்ந் திழுக்கு மந்

ஊஊ சிக்குப்பாசமொழிந்தது! நூல், பாடம், வீட்டு வேலை எல்லாம் பண்டு முற்றிய உமி யென விண்டு விழுந்தன. மனம் ஆத்மத்யானத் திலேயே களிப்புற்றது. வேங்கடராமன் உள்முகமாகி ஆத்மாராமனுகப் பழுக்கத் தொடங்கினன். சம்பளங் கொடுத்துப் படிக்க வைப் போர், பையனை எப்போதும் புத்தகமுங்கையுமாகவே யிருக்க வற்புறுத்துவார்கள்; பையன் பாடமும் வேண்

டான் ; வீட்டுப்பணியும் வேண்டான். எனில், வீட்டிலுள்ளோர் சும்மாவிருப்பார்களா? அரற்று, மிரட்டு, வசவு, அடி—எல்லாந் தெரிந்ததுதானே!

வேங்கடராமனின் சிற்றப்பாவும், முத்தண்ணவும் பொய்வாழ்வினின்று கரையேறிய பையனுக்கு அக்கரை பிறப்பிக்க எவ்வளவோ முயன்றனர். "இவ்வளவு நல்ல பிள்ளை, பத்துவரையில் படித்துத்தேறி, மேலே படித்து உத்தியோகம் பார்த்து, பத்துக்காசு சம்பாதித்துக் குடும்பத்தைத் தாங்கினலன்றோ நல்லது! இப்படிக் குட்டி வேதாந்தி யாய்விட்டானே! தியானமாம், மோனமாம், பக்தியாம் இந்தச் சிறு வயதில்! ஏது கெட்டது காரியம்" என்று சினந்து முனிந்து கடிந்தனர். பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயருஞ் சும்மாவிட்டாரா? பையன் பாடத்தைத் தொடுவதில்லை; படிப்பிற்கவலையில்லை; கவனமில்லை; ஆதலின் பாடங்களைத் தினம் உருவெழுத வற்புறுத்தினர். சிவமயம், ஸ்ரீராமஜயம் எனும் திருநாமங்களைச் சிலர் ஏகாக்கிரம் வருவதற்குத் திருப்பித் திருப்பிப் பல தடவைகள் எழுதுவதுண்டு. தன்னுள்ளத்தில் அருவுருவாயொளிரும் அருணசலா, அருணசலா என்று உருவெழுதச் சொன்னல் வேங்கடராமன் மகிழ்வுடன் எழுதிப் பார்ப்பான். பொருளற்ற பள்ளிச் சக்கைகளை அப்படி யெழுதுவதினும் அருவருப்பு வேறென்னே! வட்டத் துளையில் சதுரமனிதனை (**Square man in the round-hole**) நுழைப்பதுபோன்ற இக்காலக் கல்வியின் சாபம் இது! உயரச் செல்லும் மனத்தைப் பயனற்ற புத்தக மூட்டைக்குள் புதைக்க முடியுமா? வீட்டுவேலை, புத்தகம், பரீக்ஷைதேறுதல், உத்யோகம், பணம், மோட்டார், பெரிய மனிதனதல் இவையே உறவினர் பையனுக்குக் காட்டிய ஏணிப்படி.

"எழுத்தறிந்த தாம்பிறந்த தெங்கேயேன் றெண்ணி
யெழுத்தைத் தொலைக்க வெணுதோர்-எழுத்தறிந்தேன்?
சத்தங்கோ ளேந்திரத்தின் சால்புற்றுர், சோணகிரி
வித்தகனே வேறுர் விளம்பு?" (பகவான்)

இதற்குமேல் விண்ணளாவி யோங்கி, இன்பமும் அறிவும் இறகுகளாகக்கொண்டு பறக்கும் சுதந்தர ஆத்மாவை யாவர் அறிவார்

"தன்னை யழித்தெழுந்த தன்மயா னந்தருக்
கென்னை யுளதோன் றியற்றுதற்குத்—தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலைமை
யின்னதென் றுன்ன லெவன்?" (பகவான்)

தன்னுள் தானே தானுக நிலைத்தவனுக்கு வீட்டிலும் பள்ளியிலும் என்ன செய்தாக வேண்டுவது! அவனுடைய நிலைமையும் பக்குவமும் புலக்கண்களுக்கு எப்படிப் புலனுகும்!

"தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
தானே காட்டுவா யருணசலா!"

என்றன்றே வேங்கடராமன் மனம் ஆண்டவன் வசிக்கும் இதய கமலத்தில் வண்டெனச் சுழல்கின்றது!

வீட்டிலிருந்து தனது தவம் நடைபெறுதென் றறிந்தான்! உடலைக் கருதவில்லை; உணவைக் கருதவில்லை; ஒன்றையே நித்தியமெனத் துணிந்தான். சமயமும் நேர்ந்தது

29-8-1896-ம் ஆண்டு சனிக்கிழமை, ஆங்கில இலக்கணம் சரியானபடி உருத்தள்ளவில்லை; அதனுல் 'பெயின்ஸ் கிராமம்' (**Bain's Grammar,** பெயின் என்

பவர் எழுதிய ஆங்கில இலக்கணம்) ரினின்று ஒரு பாடத்தை மூன்று தரம் எழுதத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இரண்டு முறை எழுதியாயிற்று; மூன்று முறை யெழுதும்போது, இந்த வினையின்பால் முனிவும், சினமும் ஏற்பட்டது. "சீ, இதென்ன வேலையற்ற வேலை! இதுவா சுகம்" என்று, பெயின் இலககணம், காகிதம், எழுதுகோல் எல்லாவற்றையும் கட்டித் தூர வீசியெறிந்து விட்டான். கண் மூடி நேராக அமர்ந்து தியானஞ் செய்யத் தொடங்கினன்.

முத்தண்ணாவின் விழிகள் தம்பியின் செயலைப் பார்த்து வியந்து முனிந்தன. உடனே பையனைத் திருத்தும் எண்ணத்துடன்,

"இப்படி யெல்லா மிருக்கிறவனுக்கு இதெல்லா மென்னத்துக்கு?"

என்று கூவினன். சிலவேளை நாம் ஏதாயினும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது தெருவில் இயல்பாகப் பேசும் ஒருவர் வாய்ச்சொல் அதற்கு நன்மையாக முடிவதுண்டு. முன்னே பலமுறை முத்தண்ணு இப்படிப் பேசும்போது உறைக்கவில்லை; இம்முறை அது வேங்கடராமனுக்கு ஒரு வைராக்ய சக்தியை உள்ளே பாய்ச்சியது. "ஆம்! மெய்தான்; முத்தண்ணு சொல்வது உண்மை! இங்கு இனி யெனக்கென்ன வேலை? இனி என் மனத்தை வீட்டில் கட்டிவைக்க யாராலும் முடியாது! என் அருணசலன், என் அப்பன் என்னைக் கொள்ளைகொண்டான்!"

"ஊர்சுற் றுளம்விடா துனைக்கண் டடங்கிட
வுன்னழ கைக்காட் டருணசலா!
ஏனிந்த வுறக்க மெனைப்பிற ரிழுக்க
விதுவுனக் கழகோ வருணசலா!

காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தேனை விடாமற்
கலந்தேனே டிருப்பா யருணாசலா !
குற்றமுற் றறுத்தேனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள்
குருவுரு வாயொளி ரருணாசலா !
சாப்பா லென்னைச் சார்ந்துண வாயான்
சாந்தமாய்ப் போவ னருணாசலா !
சூதுசெய் தென்னைச் சோதியா தினியுன்
ஜோதி யுருக்காட் டருணாசலா !
ஞானமில் லாதுன் னாசையாற் றளர்வற
ஞானந் தெரித்தரு ளருணாசலா !
தைரிய மோடுமுன் மெய்யக நாடயான்
றட்டழிந் தேனரு ளருணாசலா !
வீடுவிட் டீர்த்துள வீடுபுக்குப் பையவுன்
வீடுகாட் டினையரு ளருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !" (பகவான்)

என்று ஆர்வக்கனலை மூட்டினான் அம்மையப்பன் !

அருணாசலன் மனத்தை யீர்த்தான் ! மைந்தன் படு துயர் தந்தை பொறுப்பனே ! அருணாசலமே மூச்சு ! அஃதின்றேல் உயிர் போச்சு ! நீரில் ஆழ்த்தப்பட்டவன் மூச்சுக்குத் திணறுவதுபோல, அருணாசலத்தைக் காண வுடனே கிளம்ப உறுதியுற்றான் !

"நித்திரைசெய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும்படையும்
முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே—பித்தரைப்போல்
நில்லென்று சொன்னாலு நிற்பரோ? அப்படிக்கா
ணில்லத்தை நீத்தோ ரியல்பு."

அருணாசலம், அருணாசலம், அருணாசலம் சேரவேண்டும்; அங்கேயே அவனடியில் மீளாவாளாக வேண்டும்! மன வண்டியை முடுக்கியாயிற்று அண்ணாமலையின் பால்! ஆனால் இந்த வுடல்மூட்டை செல்லவேண்டுமே! வேங்கடராமன் நடந்து செல்லவே துணிந்திருப்பான்; ஆனால், அப்பன் தன்மைந்தனின் தளிரடி அவ்வளவு வருந்தக்காண்பானோ? ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான்! வேங்கடராமன் அன்று 12-மணிக்கு மின்சாரபாடங் கற்கச் செல்லவேண்டுமென அண்ணனிடம் சொல்லி அடியெடுத்து வைத்தான். அண்ணன் அறிவானா தம்பியின் உறுதியை? "ஆனால், கீழே பெட்டியில் ஐந்து ரூபாயுள்ளது; அதை யெடுத்துக்கொண்டு உன் பள்ளிக் கூடத்திற்கருகே யுள்ள கல்லூரியில் எனது சம்பளத்தைச் செலுத்திச் செல்" என்று கட்டளையிட்டான். அவனே வேங்கடராமனின் உறுதியைத் தூண்டினான்! அது பலிக்குமாறு அவனே செலவும் பணமுந் தருகிறான். அண்ணன் வாழ்க! அண்ணனா தந்தான்? அருணாசலனே, சத்தந் தந்தான்! அண்ணனா சுடச்சுடப் பேசினான்? அருணாசலனே, "உனக்கிங்கென்ன வேலை! வா என்னிடம்" எனப் பிடித்திழுத்தான்! கூர்மதியும், ஞாபக சக்தியும் உள்ள வேங்கடராமனோ பாடம் படிக்காது உரு வெழுதுந் தண்டனை பெற்றான்? இல்லை; அருணாசலனே 'உன் வாழ்வை ஒரு கணமும் இந்த அற்பப் படிப்பில் வீணாக்காதே! எனது அகண்டாகாரப்பள்ளிக்கூடத்தில் என் மயத்தையே கண்டறிந்து உலககுருவாக விளங்கு" என்று தூண்டித் தடுத்தாட்கொண்டான்! அன்று வேங்கடராமன் நொந்து சினந்து எழுதிய பெயின் இலக்கணப் பாடத்தையும், இன்று ஞானமுத்தைப் பதித்த ரமண வருட்கவியையும் நேர்நேராக வைத்துப் பார்த்தால்

அருணாசலன் எத்தகைய ஞானக்கல்வியைத் தனதருமை மைந்தனுக்குச் சொல்லாமற்சொல்லி ஜோதி நிறைவா யிருந்தானெனப் புலனாகும்.

தனது சிற்றியிடம் ரூ. ஐந்து பெற்றான். உடனே உள்ளே சென்றான்; உணவை அவசரமாக அள்ளியடைத்தான்! ஒரு பழைய சென்னை ராஜதானிப் படத்தைத் திருபபினான். அதில் விழுப்புரம் - காட்பாடிப் பாதை குறிக்கப்படவில்லை. திண்டிவனமே அதற்கருகே யுள்ள வண்டி நிலயமென் றெண்ணினான். மூன்று ரூபாய் அதற்குப் போதுமெனக் கருதினான். இரண்டு ரூபாயைத் திருப்பி வைத்துவிட்டான். அவசரமாக ஒரு கடிதத்தைத் தீட்டி அதனுடன் வைத்தான்; மதுரையை உதறிச் சென்றுவிட்டான்! என்ன நாணயம்! என்ன பொருளாசையின்மை!

“ என்போலுந் தீனரை யின்புறக் காத்துநீ
யெந்நாளும் வாழ்ந்தரு ளருணாசலா !
மீகாம னில்லாமல் மாகாற் றலைகல
மாகாமற் காத்தரு ளருணாசலா !
பைங்கொடி யாநான் பற்றின்றி வாடாமற்
பற்றுக்கோ டாய்க்கா வருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணாசலசிவ அருணாசலா !”

வேங்கடராமன் மனம்அருணாசலம்சென்றுவிட்டது. சனிக்கிழமை பகல் 12 மணிக்கு வீட்டைவிட்டு வண்டி நிலயத்திற்கு ஓடினான். வழக்கமாக, 12-மணிக்கு வண்டி புறப்பட்டு வரும்; அன்று அது இன்னும் தாமதமாகவே வந்தது! இதுவும் அருணாசலன் லீலையே! ரூ. 2-13-0-க்கு

திண்டிவனத்திற்குச் சீட்டு வாங்கி, மீதி 3 - அணுக்களை முடிந்துகொண்டு வண்டியில் உடற்சுமையைப் போட்டு தியானத்தமர்ந்தான். உடல் ஆவிரதத்தில் விரைகின்றது; வண்டி "சிவ, சிவ" என்று உயிர்த்துச் செல்கிறது.

சைதன்யருக்குக் கண்ணன்மீது பிறந்த அன்பே வேங்கடராமனுக்கு அருணாசலத்தின்மீது பிறந்தது! படிப்பு, உத்யோகம், பெண்டு, பிள்ளையென்று பந்தமூட்டையைப் பெருக்காமல் அப்பன் தன் மைந்தனைக் கட்டவிழ்த்துத் தன் சுத்த முக்த நித்ய ஜோதி யின்பத்திற் கழைத்துச் செல்கிறான்!

பிள்ளை ஓடிப்போய்விட்டான்! சிறியதகப்பனார்தேடுகிறார்! தமையன் தேடுகிறான்! முடிவில் ஒரு கடிதமும் அதனுடன் இரண்டு ரூபாயும் அகப்பட்டன! கடிதத்தைக் கண்டு அனைவருந் திகைக்கின்றனர்! அதில் உள்ளதென்ன?

என் தகப்பனாரைத் தேடிக்கொண்டு

" நான் ∧ அவருடைய உத்தரவின்படி இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டேன். இது நல்ல காரியத்தில்தான் பிரவேசித்திருக்கிறது. ஆகையால் இந்தக் காரியத்திற்கு ஒருவரும் விசனப்படவேண்டாம். இதைப் பார்ப்பதற்காக பணமும் செலவு செய்யவேண்டாம்.

உன் சம்பளத்தை இன்னும் செலுத்தவில்லை. ரூ. 2 இதோடுகூட இருக்கிறது. } இப்படிக்கு, ...

இக்கடிதம் இன்னும் ஸ்ரீ ரமணாசிரமத்தில் கண்ணாடி போட்டு வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அன்பனின் மனநிலையும் அதன் பக்குவமும் விளக்குவதற்கு இக்கடிதமே கண்ணாடி! கையெழுத்தில்லை முடிவில்! பெற்றோர்

கொடுத்த பெயரையும் தேகாபிமானத்தோடு துறந்தான்! பெயர்வடிவற்ற வொரு பொருளே தானுனன்றே! தாய், தமையன், தம்பி, உறவினர், வீடு, சுற்றம் எதிலேனும் சிறிது பற்றுமிருந்ததா! புத்தனுக்குக் கானகஞ் செல்ல மாளிகைக் கதவுகள் வழிவிட்டதுபோல, அருணாசலர் தம் மைந்தன் வழியைப் பலவாற்றானும் விளக்கிவைத் திருந்தார். காந்தம் அங்கே யுள்ளது. அது வலிந்திழுக் கிறது. வீட்டோர் தேடுவரேயென்று மயங்கினானா? தெரி யாதவூரில், பணமுமின்றி எப்படிப் பிழைப்பதென் றேங் கினானா? வீட்டோர் தேடுவா ரென்றிரங்கியே தான் செல் வதைக் குறித்துவைத்துச் சென்றான்! அவர்களைத் தைரி யப்படுத்துகிறான்! 'இது நற்காரிய'மென்று மகிழ்விக்கி றான்! தனது நாணயத்தைக் காட்ட இரண்டு ரூபாய் நாண யத்தையும் உடன்வைத்தான்! ஸர்வ பிதாவையே நாடிச் செல்கிறேனென வுறுதி கூறுகிறான்! தன்னைத்தேட வீண் செலவு செய்யவேண்டுவதில்லையென்றும் குறிப்பிடுகிறான். இவையெல்லாம் அவனுடைய நன்னெறி யொழுக்கத் தைக் காட்டுகின்றன. இரண்டாவதாகத் தனது அத்யாத் மப் பசியைத் தெரிவிக்கிறான்! தந்தையிருப்பது உறுதிப் பட்டது. அவரே தன்னை யழைத்தார். ஆதலின் செல் கிறேன்! தந்தையை யடைவேன்! உலகிற்கும் அவரைக் காட்டுவே னென்னும் ஆன்மவெற்றியுறுதியைக் கொண் டான்! இந்த அத்யாத்ம தீரம் மிகவும் அரியது. இன் னொன்று முதன்மையாகக் குறிக்கத்தக்கது. முதல் வாக்கியத்தில் " 'நான்' இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விட்டேன்." இந்த 'நான்' அடுத்த வாக்கியத்திலேயே 'இது' வாகிறது! " இங்கு வீட்டிலுள்ள மட்டும் 'நான்' என்னும் அகந்தை சூழ்ந்துள்ளது; இங்கிருக்கு மட்டும் அகந்தை வாழ்வு, 'தேகம் நான்' என்னும் மாய

வாழ்வு! என் தந்தை ஆண்டவனை நான் தேடிச் செல்கிறேன்! அவன் என்னை யழைத்ததும் இந்த அபிமான வீடு போயிற்று. நான் அவனுட் கரைந்தேன். இச்சடலம் ஜடமே. நான் என் தெய்வத் தந்தையின் பங்கு. செல்வது உடல், 'இது'; நான என்னும் மெய்ப்பொருள் ஆன்மா, ஏற்கெனவே என் தந்தையின் கையில் விளங்குகிறது; இனி இவ்வுடல், உயிர், மனம், எல்லாம் அவன் பொறுப்பு. மனையோரே! இவ்வுடலைத் தேடப் பணம் செலவழிக்க வேண்டா. ஆண்டவனையே உள்ளே தேடுங்கள். இது நல்ல காரியத்தில்தான் புகுந்துள்ளது. நீங்களும் உடல் வாழ்வு மெய்யென மயங்கி வீணாகாமல், அப்பனைத் தேடுங்கள்!" என்றன்றோ உறுத்திச்சென்றான். ரூபாய் இரண்டைக் குறிப்பிடும்போதும் 'நான்' என்பதில்லை. வெகு அலக்ஷ்யமாக அந்த ஜடமான பணம் இருக்கிறது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நான் இதுவாகி, முடிவில் இதுவும் கையெழுத்தின்றி மறைந்துவிட்டது! எல்லாம் நிர்க்குணம்! என்னே பதினேழுவயது இளைஞனின் (இல்லை, ஞானக்கிழவனின்) பரிபக்குவம்! தூலவாழ்வு, மனவாழ்வு, விஜ்ஞானம், ஸச்சிதானந்தம், துரியாதீதம் என்ற ஐந்து வாழ்வுப் படிகள் ரூபாய் ஐந்தைக் குறிக்கின்றன. அவற்றில் தூலமன வாழ்வை வீட்டோடு ஒழித்துவிட்டு, ஞானானந்தத் துரியாதீதவாழ்வு மூன்றையுமே அன்பன் கொண்டோடினன்.

இதை யாரறிவார்? அனுபவித்தோரே. ஒரு முறை இந்த ஆன்மவெழுச்சி பிறந்தால், அது அணையாது சுடர் விட்டோங்குமன்றோ! அதிலும் அப்பனன்றோ தனது அருட்சோதியின்பால் பிள்ளையை யழைக்கிறான்!

" தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது; தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம்வே றின்றாம் ;
ஞானாகா ரத்தினோடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாமல் நழுவி நிற்கும் ;
ஆனாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வார்?
அதுவானா லதுவாவ ரதுவே சொல்லும்."

௧௪. அருணாசலயாத்திரை.

" In the Lord put I my trust :
how say ye to my soul,
Flee as a bird to your mountain ?"

(*Psalm of David*, 11.)

Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat or what ye shall drink ; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat and the body than raiment ?

Behold the fowls of the air : for they sow not, neither do they reap, nor gather into barns ; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they ?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field, how they grow; they toil not, neither do they spin:

And yet I say unto you that even **Solomon** in all his glory was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, shall he not much more clothe you, O ye of little faith?

Therefore take no thought saying, what shall we eat or what shall we drink or wherewithal shall we be clothed?

(For after all these things do the Gentiles seek:) for your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.

But **seek ye first the kingdom of God** and His righteousness; and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow: for the morrow shall take thought for the things of itself.

(St. Mathew, Chapter VI verses 25 to end.)

'இறைவனிடத்தில் நான் நம்பிக்கை வைக்கிறேன். பக்ஷிபோல் உன் மலைக்குப் பறந்து போ' என்று என் ஆத்மாவுக்கு நீ எவ்விதமாகச் சொல்லுவாய்?

(சங்கீதம்: 11.)

ஆகையால் எதை யுண்போம், எதைக் குடிப்போமென்று உங்கள் உயிருக்காகவும், எதை யுடுப்போமென்று உங்கள் உடலுக்காகவும் கவலைப்படா திருங்களென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; உணவினும் உயிரும் உடையினும் உடலும் சிறந்தனவன்றோ?

வானப் பறவைகளைப் பாருங்கள்; அவை விதைப்பதுமில்லை, அறுப்பது மில்லை, களஞ்சியங்களிற் சேர்ப்பதுமில்லை; எனினும் அவைகளையும் உங்கள் பரம பிதா ஊட்டுகிறார். அவைகளைப் பார்க்கிலும் நீங்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள் அன்றோ? உங்களில் கவலைகொண்ட எவன் தன் உருவை ஒரு முழம் உயர்த்த வல்லவன்?

ஆடைக்காகவும் நீங்கள் கவலைப்படுவதேன்? காட்டு மலர்கள் எப்படி வளர்கின்றன, கருதுங்கள்; அவை உழைப்பது மில்லை, நூற்பதுமில்லை.

எனினும் சீரோங்கிய சாலோமோன்கூட அவைகளில் ஒன்றைப் போல் அணிந்ததில்லை என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

அற்ப விசுவாசிகளே! இன்றிருந்து நாளை அடுப்பில் போடும் காட்டுப் புல்லுக்கு இறைவன் இவ்விதம் உடுத்தினால், உங்களை இன்னும் சிறப்பாக உடுத்த மாட்டானா!

ஆகையால் எதை உண்போம், எதைப் பருகுவோம், எதை உடுப்போம் என்று கவலைப்படா திருங்கள்.

[இவைகளை யெல்லாம் ஜென்டைல்ஸ் (அஞ்ஞானிகள்) அவாவுகிறார்கள்] இப்பொருள்களெல்லாம் உங்களுக்குத் தேவை என்பதை உங்கள் பரமபிதா அறிவார். முதலாவது, கடவுளரசையும் அவர் அறத்தையும் தேடுங்கள்; பிறகு இவையெல்லாம் தாமே வந்து சேரும்.

ஆகையால் நாளைக்கவலை வேண்டாம்! நாளைக்காரியம் அதுவே நடத்தும். (மத்தேயு : 6)

ஏசுநாதரின் அமுதமொழி இதுவே! இதைக் கொண்டே நாம் அன்பனைத்தொடர்ந்து பார்ப்போம். இத் திருவாக்கு எம்மட்டும் உண்மையென்பதை யறிவோம்!

ஆசை, பற்று, அபிமானம், மூட்டை, முடிச்சு எதுவுமின்றி, அன்பன் வண்டியில் ஒரு மூலையில் தியானத்திலாழ்ந்துவிட்டான். நாளைக்கவலை அவனுக்கேது? எக் கவலையும் ஏது? அவன் யார்? அவனை யார் நடத்திச் செல்வது? தோன்றாத் துணையான ஜோதிமலையன்றோ அவனை அன்பிலணைத்துக்கொண்டு செல்கின்றது! "அருணாசல சிவ! அருணாசல சிவ!" இதுவே நினைப்பு. விண்ணில் சுதந்தரமாகச்செல்லும் வானம்பாடிபோல ஞானவிண்ணிற் பறந்து செல்கின்றான் அன்பன்! ஊர்க் குருவிக்கு ஊட்டுவோன் யார்? அல்லிக்கு உடுத்துவோன் யார்? அரசனின் பொன்னணியேனும் அவ்வளவு கம்பீரமுற்றிருக்கிறதா? எல்லாம் பரமாத்மாவான பரமபிதாவன்றோ தனதிச்சைப்படி செய்கிறான். "அவன் செயல் நடக்கட்டும்" என்றே அன்பன் தியானத்தமர்ந்தான். எண்ணுவோர் நலத்தை யிறைவனே புரிவான்!

அன்பனுக்கருகிலிருக்கும் பிரயாணிகள் மூட்டையும், பெட்டியும், கச்சந்திகளுஞ் சூழ, என்னென்னவோ பேசுகின்றனர். வண்டி செல்லும் வழியே பசுங்காட்சிகள் எத்தனையோ தென்படுகின்றன. ஒன்றையுங் காணான்! அந்திமாலையில் வீடடைந்த சிட்டுக்குருவி போல இஞ்ஞானப்புள் அமர்ந்துள்ளது. தான் முன்னே படித்த திண்டுக்கல் கோட்டையைக் கூடக் காணான்! அகத்தை நோக்குவோன் புறத்தை விரும்பான்! வண்டி

யில் ஒரு தாடி நரைத்து வயது சென்ற இஸ்லாமிய மௌல்வி, மகான்களின் வரலாறு, உபதேசங்களைப்பற்றிப் பிரயாணிகளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். பக்கத்தில் சருட்டுப்படலமும், சீட்டுக்கச்சேரியும், வம்பும், வீணுமின்றி இத்தகைய நல்லுரைகளும் நற்சேர்க்கையும் இருக்கப் பெற்றதும் அருணாசலன் செயலே! ஆனால், அவ்வுரைகளைக்கூடக் கவனியாது இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் பெற்ற அன்பன், தன்னையே உள்ளே பார்த்துக் கொண்டு, நிஷ்ப்ரபஞ்சனாயிருக்கிறான்! வண்டிச்சீட்டில் எழுதிய ஊர் வருமட்டும் அப்படியே யிருப்பான்! திண்டிவனமே சென்றிருப்பான்; பிறரைக் கேட்கவும் கூச்சம்; ஆதலின் அப்பனே இங்குந் துணை புரிகிறான். கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் மௌல்வி திடீரென்று இந்த அந்தண் அழகனைக் காண்கிறான்.

மௌல்வி :—சுவாமி! எங்கு செல்லுவது?

அன்பன் :—திருவண்ணாமலை.

மௌல்வி :—நானும் அங்கேயே செல்கிறேன்.

அன்பன் :—என்ன! திருவண்ணாமலைக்கா?

மௌல்வி :—இல்லை; அதற்கடுத்த நிலயத்திற்கு.

அன்பன் :—அது எது?

மௌல்வி :—திருக்கோயிலூர்.

அன்பன் :—என்ன! வண்டி திருவண்ணாமலைக்கும் போகிறதா? ஆ!

மௌல்வி :—விநோதமாயிருக்கிறீரே! திருவண்ணாமலைக்கே வண்டி செல்கிறது. ஆனால் நீர் எதற்குச் சீட்டு வாங்கினீர்!

அன்பன் :—திண்டிவனம்.

மௌல்வி :—ஐயோ! நீர் திண்டிவனஞ் செல்ல வேண்டுவதே யில்லையே! நாம் விழுப்புரத்திலிறங்கித் திருவண்ணமலைக்கும் திருக்கோயிலூருக்கும் வண்டி மாற வேண்டும்........................தோன்றாத் துணையே அந்த இஸ்லாமியப் பெரியோரின் மூலம் இச் செய்தியை, உலகியல் பறியாத பாலனுக்கு அறிவித்தது. அதை யறிந்து கொண்டு மீண்டுந் தனக்குள்ளே ஆழ்ந்தான். பசி தாகமும் மறந்தான். திருச்சி ஜங்ஷனில் பசியெடுக்க அரையணுவுக்கு இரண்டு பேரிப்பழம் வாங்கி ஒன்றைச் சாப்பிட்டவுடன் பசியடங்கிவிட்டது. இதுவும் அதிசயமே! இரண்டுவேளை சாப்பாடு, பழையது இடைவேளை யாதாயினும் - இவ்வளவும் சாப்பிடும் வாலிபனுக்கு ஒரு பழத்தில் பசியடங்கியதும் வியப்பே! பைபிள் மொழிவது சத்தியம் :—

"I am the bread of life; He that cometh to me shall never *hunger*; He that believeth me shall never *thirst*."

"நானே ஆவிக்குணவு (சேதன வுணவு)! என்னிடம் வருவோன் பசியால் வருந்தான்; என்னை நம்பியோன் தாகத்தால் தவியான்" என்று கூறும் திருவாக்கிற்கிணங்க, அப்பனிடம் விரைந்துகொண்டிருக்கும் அன்பனுக்கு மனப்பசி, நசைப்பசி யொன்றுமில்லை; வயிற்றுப் பசியும் ஒரு பழத்துடன் அடங்கிவிட்டது. வாசி யடங்கினால் வயிறுமடங்கும். உறக்கமும் இல்லை. விழிப்பே யுறக்கம்; உறக்கமே விழிப்பு.

"அஞ்சு மடங்கி யறிவோ டிருந்தபின்
துஞ்சுவ தில்லை யுடம்பு."

ஆற்ருெழுக்காகத் தியானம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. "அத்தைத் தின்று அங்கே யிருக்கும்" நிலேக்கன்ருே அன்பனின் ஜீவநதி அமைதியாக விரைகிறது!

விழுப்புரம் வந்தது. இறங்கினுன்; வழி நாடினுன். வேருெருவரைக் கேட்கவும் கூச்சம்; ஆண்டவன் விட்டது வழியெனத் துணிந்து நடந்தான். வழிகாட்டித் தூண்களில் "மாம்பழப்பட்டு" என்றெழுதி யிருந்தது; திருவண்ணுமலையைக் காணும். பசியைத் தணிக்க உண்டிச்சாலேக்குட் புகுந்தான். சாப்பாடு நண்பகலில் தான் கிடைக்குமெனக் கடைக்காரன் சொன்னுன். அதுவும் சரிதானென்று தன்னுள்ளே யூறும் அமுதவுணவை யருந்தி சமாதியில் ஊன்றினுன். மத்தியான சாப்பாடு ஆனது; கடைக்காரன், பால் வடியும் அருள்முகமும், கார்குழலும், ஒளிக்கண்ணும், காதில் தங்கக் கடுக்கனு மிலகும் இவ்வழகனேக் கண்டு வியந்தான்.

கடைக்காரன் :—அப்பா! உன்னிடம் எவ்வளவு இருக்கிறது?

அன்பன் :—இரண்டரை யணு.

கடைக்காரன் :—நீயே யதை வைத்துக்கொள்.

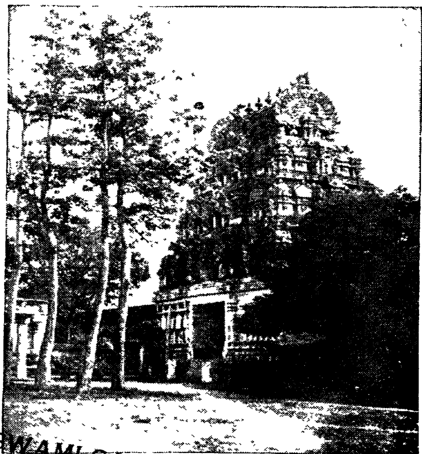
இது அப்பனின் மற்ருெரு லீலே. அந்த 2½-அணு சாப்பாட்டிற்கும் போதாது; அதையும் கடைக்காரன் வாங்கிக்கொண்டிருந்தால் மாம்பழப்பட்டிற்குத் தநயன் நடக்கவன்ருே நேரிடும்! ஆதலின் தன் கருணையை மீண்டும் ஆண்டவன் காட்டினுன்!

அன்பன் 2-அணுவுக்குச் சீட்டு வாங்கி ஆவிரதத்தில் அதே மாலே மாம்பழப்பட்டு வந்தான். அங்கிருந்து திருவண்ணுமலேக்கு நடந்து செல்லவே துணிந்தான். நெடுந் தூரம் நடந்தறியாத சேயடிகளால் வெய்யிலில் 10-மைல்

நடந்து, அறையணிநல்லூரைச் சேர்ந்தான். அங்கு ஒரு மலையும் கோயிலுந் தென்பட்டது. கோயில் வாசலில் காத்திருந்தான்; கதவு திறந்தது; உள்ளே புகுந்தான்; ஒரு விளக்கு மினுக்கிடும் மண்டபத்தில் தியானத்தில் ஆழ்ந்தான்! ஒரு அதிசயம் நடந்தது! பளிச்சேனவோரு ஜோதி எங்கும் நிறையக் கண்டான். மனோலயமடைந்த விஞ்ஞானிகளுக்கு இந்த ஜோதி கண்மூடியிருக்கும்போது காண்பதுண்டு. எனினும், இப்படிப் பளிச்சிட்டு மறைந்தது உள்ளே அசலமாயிருக்கும் அருண ஜோதியே! "மைந்தனே, நான் இருக்கிறேன்; பயப்படாதே! உன்னை நடத்தி என்வீட்டிற்குக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று அப்பன் ஒளி காட்டினான். அன்பன் அதிசயித்தான்; கர்ப்பக்ருகத்தை நோக்கினான்; அங்கு அத்தகைய வொளியில்லை; விக்ரகமும் அப்படியே கல்லாயிருந்தது. மீண்டும் தனக்குள்ளே யாழ்ந்தான்; அசைவற்றிருந்தான். "யாரது மண்டபத்தில்?" என்று கோயில் சுயம்பாகி கூவினான். "வேளியிற்சேல், பூட்ட வேண்டும்" என்றான். அன்பன் சிறிது அன்னம் கேட்டான். "இங்கே சாப்பாடோன்றுமில்லை" என்று கறாராயுரைத்தான் சுயம்பாகி. "நான் இங்கே தங்கியிருக்கட்டுமா?" என்றான் அன்பன். "முடியவே முடியாது; இங்கு ஒருவரையும் தங்கவிடுவதில்லை" என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாய்ப் பேசினான் சுயம்பாகி. இதுவும் அருணையப்பன் சோதனையே! அவனே அன்பனைக் கடுந்தவத்திற்குப் பயிற்றுகிறான்! "அன்பனே, ஒரு கட்டிற்குட்பட்ட இடம் உனக்கெதற்கு? சுதந்தரமான இடத்திலிரு; வந்ததை யுண்ணு; ஒருவரையும் கேட்காதே. ஆண்டவன் நான் இருக்கிறேன்; உன் பசி என் பசி" என்பதுபோ லிருந்தது அந்த சந்தர்ப்பம்.

அறையணி நல்லூ ராலய மிதுவாம்.

கோவல் வீரட்டர் கோவி லிதுவே.

சாஸ்திரியார், பாகவதர் வாழ்ந்த கீழூர் வீதி

அன்பன் அவருடன் ஆறு பர்லாங்குகள் (சிறுகல்) நடந்து கீழுருக்கு வந்தான்; அங்கு வீரட்டேஸ்வரர் ஆலயம் புகுந்தான்; பட்டர் பூஜை செய்யத் தொடங்கினார்; அன்பனும் தியானமலரால் இதயக்கோயிலானை வழிபட உள்ளே ஆழ்ந்துவிட்டான். பூஜை முடிந்ததும் பட்டர் எழுப்பினார். அன்பன் சிறிது உணவு கேட்டான்; பார்ப்பனன் மறுத்தான். பக்கத்திலிருந்த மேளகாரன் இந்த சுத்தான்மாவை நோக்கினான்; "என்பங்கை இவருக்குக் கோடுத்துவிடுங்க ஸாமி" என்று பரிந்து சொன்னான். சாதம் கிடைத்தது. இதுவும் அண்ணாமலையான் லீலையே! "மைந்தனே, நீ துறவி; எனக்காக அனைத்தையும் நீத்தவன்; உனக்குச் சாதி மத வேற்றுமை யில்லை; பிராமணனிட மில்லாத இரக்கத்தையும் அன்பையும் ஒரு மேளகாரனிடம் கண்டாயன்றோ! அன்பே நான்! எங்கு இரக்கமுள்ளதோ அங்கு நானுள்ளேன்; உனக்கு யார் உணவு கொடுத்தாலும் பசிக்குச் சாப்பிடு" என்று அண்ணாமலையார் மைந்தனுக்குப் புகட்டினார் போலும்! "என்னை நம்பிய அன்பனைப் பட்டினிபோடமாட்டேன்" என்று முன்னே துணிவுறுத்தினார் போலும்! சாதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அன்பன் அருகிலுள்ள ஒரு சாஸ்திரியார் வீடு சென்று தாகத்திற்குக் கேட்டான். இரவு கூ-மணியிருக்கும்; தண்ணீர் கொணர்வதற்குள் உள்ளூறங்கி அத் தூக்கத்துடனேயே, தன் மறதியாய் நடந்து வீழ்ந்துவிட்டான் ஐயன். விழித்துப் பார்க்கையில் முன்னே அவன் நின்ற விடத்திலே யின்றித் தள்ளியே வீழ்ந்திருக்கிறான்; சுற்றி ஜனங்கள் கூடினர்; அதிசயித்தனர். பின்பு அன்பன் கீழே சிதறிவிட்ட அன்னத்துடன் சிறிது நீரருந்தித் தன்னுள் ஆழ்ந்துவிட்டான்!

அடுத்த நாள் (31-8-1896) கோகுலாஷ்டமி, கண்ணன் பிறந்த நாள். திருவண்ணுமலை இன்னும் உ0-மைல் இருக்கிறது; பசி தாகம் மேலிட்டது. வண்டியிற் செல்வோமெனில் பணமில்லை; உடனே தன் காதிலிருந்த கடுக்கனை அடகுவைத்துப் பணம்பெற்றுச் செல்ல வுறுதிபூண்டான். உள் விவகாரஞ் செய்பவன் வெளி விவகார மறியான். ஒரு வீட்டிற்குச் சென்றான்; அதன் தலைவர் முத்துகிருஷ்ண பாகவதர். பசி யென்றான்; அன்பனை பாகவதர் உள்ளே யனுப்பிச் சாப்பிடச் சொன்னார். இல்லக்கிழத்தி, கிருஷ்ணஜயந்தி யன்று கோபாலனைப் போலவே வந்த இந்தத் தேஜஸ்வியை இன்பமாக ஆதரித்து இலை நிறைய உணவிட்டாள். அன்பன் ஒரு பிடி சாப்பிட்டதும் வயிறு நிரம்பிவிட்டது! "மைந்த! நீ பசி தாகத்தைப் பொறுத்து வெல்லவேண்டும்; நித்யசேதநன் நீ! உனக்குப் பசியில்லை; நானன்றோ உன்னுள் நிறைந்துள்ளேன்; இச்சிறுபிடி யன்னம் உன் பசியை நீக்கவில்லை; என்றும் நிறைவான நான் உன்னுள்ளே சந்துஷ்டியாக விருப்பதனால்தான் உன்பசி நீங்கிற்று; என்னருளே யுனக்குணவு" என்று அருணுசலன் நினைப்புறுத்துகிறான்.

பையன் பாகவதரிடம் "புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும்" ஒரு வாய்மை சொன்னான்.

"என் மூட்டை தவறிவிட்டது; ஊர் செல்லப் பணமில்லை; இந்தக் கடுக்கனை வைத்துக்கொண்டு ரூ. ச தந்தால் ஊர்போய்ச் சேர்வேன்" என்றான். பாகவதர் கடுக்கனைப் பார்த்தார்; தங்கக் கடுக்கன்; நல்ல நீரோட்டமுள்ள இரத்தினம் பொருந்தியது; ரூ. உ0 மதிக்கலாம்; ரூ. ச தாராளமாகக் கொடுத்துவிடலாமென்று ரூ. ச கொடுத்துக் கடுக்கனை அடகுபெற்றுப் பிறகு மீட்பதற்காகத் தன் விலாசத்தையும் கொடுத்தார். அதிதிதேவனை வழிபடுத

யில் மிகவும் சிரத்தையுள்ள வீட்டன்னை மத்யானம் நல்லவுணவளித்து அனுப்பும்போது, கிருஷ்ண நிவேதன மாகுமுன்பே இந்த ஞானக்கண்ணனுக்கு இனிய பக்ஷ ணங்களை ஒருபொட்டணங் கட்டிக்கொடுத்தனுப்பினாள். கடுக்கனை மீட்க வருவதாக அன்பன் உரைத்து மீளா வாளாய்ச் சென்றான்; ஆனால், அப்புறம் போனதும் சீட்டைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டான். அன்பன் அண்ணு மலையைக் காதலித்துச் சென்றானேயொழிய அடகு வியா பாரத்தைச் சிறிதும் கருதவில்லை! இரவு வண்டி நிலயத்தி லுறங்கி, காலை (1-9-1896) ச-அண்ணுவுக்குச் சீட்டுவாங்கி வண்டியேறி, தன் அப்பன் அருணுசலேசனுடைய திரு மாளிகைக்குக் கடிதிற் சென்றடைந்தான்!

அன்பனின் அண்ணுமலை யாத்திரைக்குச் சைதன் யர் யாத்திரையையே ஒப்பிடலாம்; அண்ணுமலையாரை அன்பன் தரிசித்ததும், சைதன்யர் ஜகந்நாதனைத் தரி சித்த ஆவேசக்காட்சியே போன்றது. ஆனால், அன்பன் புறச்சேட்டைகளால் ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆவேசங் கொண் டாடுவதுமின்றி, எடுத்ததுமே மிக வுன்னத மான பரபக்தி யெய்தப்பெற்றது, உலகிலேயே இணை யற்ற ஸித்தியாகும்; "ப்ராஜ்ஞர்கள், வாக்கை மனத் திலும், மனத்தை புத்தியிலும், புத்தியை ஆத்மாவிலும், அதை ப்ரஹ்மத்திலும் ஆழ்த்தவேண்டும்" என்னும் கடோபநிஷத்தின் அருள்வாக்கிற்கு இலக்காக அன்பன் அப்பன் வீட்டை யடைந்தான்.

அண்ணுமலை யப்பனே

தோடிராகம் - ஆதிதாளம்

பல்லவி

அண்ணுமலை யப்பனே - அருள்புரிவாய் (அண்)

அனுபல்லவி

மண்ணாசை பெண்ணாசை
பொன்னாசைப் பேய்பற்றிப்
புண்ணாகா தினியுன்னைக்
கண்ணாரக் கண்டுருக (அண்)

சரணம்

ஓங்கும் உனதுமலை தாங்கும் குகைவளரும்,
யோக முனிவர்போலத் தாக மோகங்களின்றித்
தூங்காமல் தூங்கிச்சுகம் நீங்கா தனுபவிக்கும்
சுத்த முத்தநிலையிற் சித்தம் லயித்திடவே (அண்)

ஸ்ரீ ரமணவிஜயம்

பக்குவகாண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

௩. யோகஸ்வராஜ்ய காண்டம்

மலையுண்டு, மாதவத் திற்கரிய குகையுண்டு,
மனமொன்றி நின்றுவிடினே,
மகிழ்வுண்டு, தனியுண்டு, மறலிபா சமுமஞ்ச,
மௌனசிவ மந்த்ரமுண்டு,

கலையுண்டு, நிலவுண்டு, கவியுண்டு, செவியுண்டு,
கண்ணுண்டு, காட்சியுண்டாம்,
காட்டிடக் குருவுண்டு, கதியுண்டு யோகவெங்
கனலுண்டு, வினையுண்டிட

நிலையுண்டு, சிற்சக்தி நிதியுண்டு, பதியுண்டு,
நிறைவுண்டு, குறைவுண்டிடோம்;
நீக்கமற நீநேல் லமுதுண் டிருக்கலாம்,
நீவருதி யெனவழைத்தாய்,

தோலையுண்டே னருகிலே தோன்றிமனை யேகிடத்
துணைவருந் தூயவுறவே,
சுத்தபரி பூரண சுகானந்த வாரியே
சுடர்பரவு சோதிமலையே!

௬. யோகஸ்வராஜ்ய காண்டம்

கரு. அருணாசலசிவம்

"அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத்" (வேதம்)
"மலையினுண்மை மகத்து"

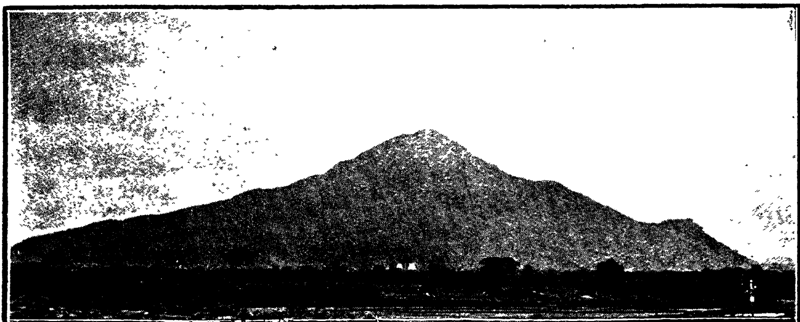

உலகெலாம் கோயில்; வானெலாம் கூரை; மீனெலாம் பூவணி; சூரியன் கர்ப்பூர தீபாராதனை; தென்றல் விசிறி; மேகப்படலங்கள் விதவித மாலைகள்; மாசற்ற தெள்ளருவி அபிடேக நீர்; ஆத்மஞானம் போல வுயர்ந்து, தன் மயத்திலூன்றிய யோகியர்போல உறுதியாக நிச்சல நித்திய நிர்விகல்பமாய் சுத்த சாந்தத்துடன் ஒளிரும் இச்சிவ வடிவே அருணகிரி; அறவோர், துறவோர், அன்பரனைவர்க்கும் சாந்தநிறைவென்னும் மூலிகையை இதுவே தாங்கி நிற்கிறது! இங்கு வந்தவர் உடனே இதையே காண்பர். கண்டதும், "நானார் தெரியுமா? நீ யார் என விசாரி; நானாரென அறிவாய்! இங்கே வா. யோகநிதி என்னிடமுள்ளது; என் குகைகளில் சக்திப்பொருளுள்ளது; கணக்கிலா நூல்களால் உனக்கு சாந்தமெய்தாது! வெளி விஷயாசக்திகளாலும், பேதவுலகப்பற்றுக்களாலும், கடத்திற் சலிக்குங் கருத்தாலும், ஜாதி, மதம், சாஸ்திரம், ஆசாரம் இவற்றாலும் உனக்கு உண்மை புலப்படாது. உபதேசம், ஜபம், ஓமம், பூஜை, சரியை, கிரியை, தலயாத்திரை எவையும் வேண்டா! என்னைப்பார்! உனது உள்ள

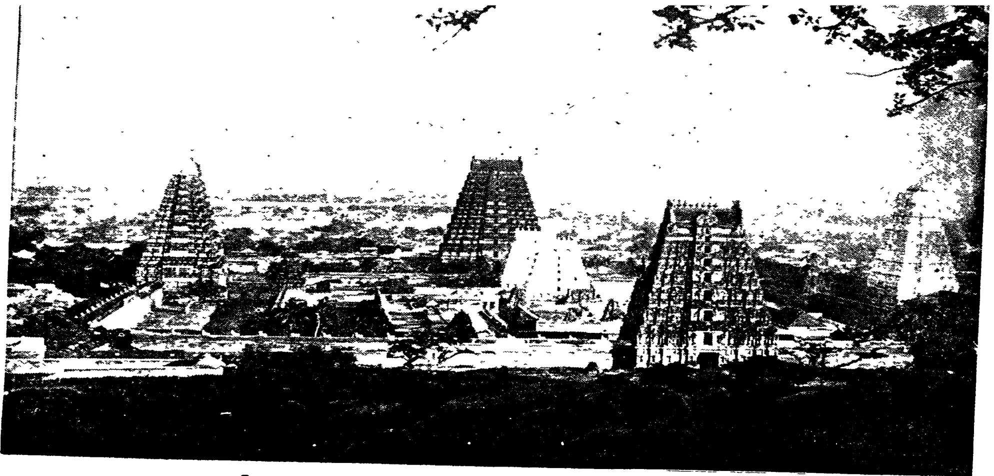
மலரைப் பற்றுக்களினின்று விலக்கி என்னடியில் வை. என் இதயமான குகைக்குள் இரு; இதோ உள்ளபொருள் உள்ளபடி யுள்ளேன்! என்னை யறிவதே உயர்ந்த சித்தி; நானே சங்கரன், அருணகிரியோகி; என்னோடு ஏகமாயிரு! நான் நீ யெனப்பார்! "சிவோஹம், சுத்தோஹம்" என்று தியானி! ஞானக்கண்ணுற் பார்; உன்னை நானாகவே காண்பாய். அனைத்தையும் எனது தன்மயத்தின் சின்மயமாகவே பார்ப்பாய். மனத்தை மத்தைப்போலச் சலிக்கவிடாதே. அதைத் தன்னிலையில் வைத்து நிச்சலமாயிரு. உலகின் சுகதுக்க நாடகங்களுக்குக் கேவலம் சாக்ஷியாயிரு. நிஷ்ப்ரபஞ்சத்தை நினை; சுத்தநிலை நிற்பதே முக்தி; அச்சம், இச்சை இரண்டையும் விலக்கு; ஞானத்தில் ஊக்கங்கொள்; இங்கே வா; உனக்கு சாந்தமுள்ளது" என்று அண்ணமலை பேசாமற்பேசி முன்னிற்கையில் எவன் மனந்தான் இந்த கம்பீரமான காட்சியில் மீளாவாளாய் ஈடுபடாது! இது கல்லல்ல; இது அன்பர் மனதை ஆத்மானந்தத்திற் கிழுக்கும் காந்தசக்தி!

ஏதுபொரு ளேங்குள தேமக்கருகி லாமோ
ஜோதியென மூதுலகிற் றேண்டரலை கின்றார்!
ஆதியரு ணசல மமர்ந்துள மமர்ந்தால்
ஈதுபொரு ளீதுபொரு ளென்றுவகை யாவார்!

அரியும் அயனும் இதன் அடிமுடி காணாராயினர் என்னும் ஐதிக ஸமயவாதக் கதையை விடுத்துவிடுவோம்! மேகமண்டலத்தைத் தாண்டி ஆகாயக் கப்பல் பறக்கிறது; ஆழத் தோண்டிய மாழினோ (**Maginot**) அரணையும் யந்திர பீரங்கி பிளந்தெறிகிறது—இந்தக் காலம் இதோ சாதாரணமாக எல்லோரும் ஏறிச் செல்லும் இக்

அசலமது நீயென்றிங் கண்ணு மலையான்
வசனமதைக் கொண்டுள்ளே வாழ்.

கருணையப்பன் ஞானவொளிக் காட்சிப் பெருமா
னருணை சலனாலயம்.

குன்றின் முடியைப் பிரம்மா காணவில்லை; அதன் அடியைத் திருமால் அளக்கவில்லை என்றால் சிரிப்பர். இந்த அடிமுடி தேடிய கதையைக்கொண்டு சைவ-வைணவர் அடிதடியில் இறங்கவேண்டியதில்லை. அதன் தத்துவப் பொருளே வேறு. தத்துவத்தையே பற்றிச் செல்வோம். ஒரே பொருள் - தகராகாயப் பொருள் - அனைத்துமாயிருக்கிறது; ஆகாசம் ப்ரஹ்ம சரீரம்; அது சக்தி; ஐந்தொழில்களையும் அதுவே ஐந்து சின்மயசக்தி யாகி நடத்துகிறது. அகந்தையால் தன்மயப்பொருளை யறியாத சிருஷ்டி சக்தியும், ஸ்திதி சக்தியும் தானானே பெரிதெனத் தருக்கின; முடிவில் தன்மயமான ஜோதிப் பொருள் விண்ணும் மண்ணு மளாவிநிற்கையில், "நான்" என்னும் அகங்காரத்தால் மனத்திற் கதிபதியான ஸ்திதி சக்தி அதன் ஆழத்தைக் காண முடிந்திலது; அந்தக்கரணத்தினடியிற் சென்றுசென்று கண்டுகண்டு, கண்டனவற்றி லெல்லாம் உண்மை புலப்படாது தோற்று, பரம்பொருள் முன் வணங்கியது; அஜபாமந்திரமென்னும் அன்னத்திலேறி, நாமரூபங்களைப் படைக்கும் வாக்கு, ஆஜ்ஞாசக்கரத்திற் குயர்ந்துசென்றுங் காணாது, அங்கு மனச்சாக்ஷி "யான் காணவில்லை" யென்றுரைத்தும், கண்டேனெனப் பொய்சொல்லியது; கண்டதும், சொன்னதும் பொய்! கண்டனவெலாம் "அல்ல" என்று கண்டனை செய்து, அகங்காரப்பாழற்று, மிஞ்சிய மனோலயமே மெய்; ஆண்டே அருணாசலம் நிச்சலமாய் நிர்விகாரமா யுள்ளது. இதுவே ஜோதிர்லிங்கத்தின் உண்மை; இதை நினைக்கவே முக்தி பயக்கும். இத்தூலமே குன்று; மனமே அகன்ற பாத்திரம்; கடவுளுறவே திரி; தைலதாரைபோன்ற தியானமே நெய்; அறிவே சுடர்; மடமையிருள் ஒழிய இத்தீபத்தை உள்ளே தானாக நின்றிலகக் காண்பதே தீபதரிசனம்;

கர்ப்பூரஜோதிபோல முற்றும் சுடரெரிந்து அருளான தகராகாயத்தில் எச்சமின்றிக்கலப்பதே கர்ப்பூரதரிசனம். தெய்வசிற்சக்தியின் இச்சைச்சக்கரத்திலேயே ஜீவகோடிகள் சுழல்கின்றன ; இதயவெளிக்குள், அசலமான ஜோதி வடிவாயிலங்குந் தன்மயக்குன்றை யறிந்து, அதன் ஸந்நிதானப்பெருமையின் அனந்த சின்மயத்தைப்பற்றி இயங்குவதே கிரிப்ரதக்ஷிணம். மலைபோன்று உறுதியாக, உள்ள பொருளே தானாக நிலைத்து, உடலெல்லாம் அதன் ஆலயமாய், நடையெல்லாம் பிரதக்ஷிணமாய், வாழ்வெல்லாம் வழிபாடாய், நினைப்பெல்லாம் தியானமாய், துயிலெல்லாம் ஸமாதியாய், பேச்செல்லாம் மோனமந்திரமாய் நிற்பதே அருணாசலயோகியை அறிவதன் வழி. அருட்பெருஞ்ஜோதியான அருணாசலம்பந்தமற்று,மோனமாக, உள்ளொளியாய்ச் சலிக்காது நிலைத்திருப்பதையே பொருளாகக் கொண்டது.

இனித் தூலமாகத் தோன்றும் திருவண்ணாமலையை நோக்குவோம். இதற்கு அருணாத்ரி, சோணாசலம், சிவலோகம், சுத்தநகரம் முதலிய காரணப்பெயர்களுள்ளன. கர்மருணங்களைத் தீர்க்கவல்லதால் இதற்கு ‘ அருணகிரி ’ எனப் பெயர் வந்தது.

இதன் வலத்தில் தென்பெண்ணையும், இடத்தில் செய்யாறும், இடையில் கமலநதியும் இடை, பிங்கலை, சுழிமுனை நாடிகள் போலச் செல்கின்றன. இம் மலை எட்டுக்கோணங்களாய் அட்டமூர்த்திவடிவாக சுயம்புவாக விளங்குகின்றது ; இத்தலத்தைத் திருமுறைகளும் புராணங்களும் மிகச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளன. பல பெரியோர்கள் இன்றும் இங்கெழுந்தருளி ஜீவன்முக்தராக விளங்குகின்றனர்.

தலப்பெருமை

ஈண்டுள்ள அழகிற் சிறந்த பவளக்குன்றில், கௌதம முனிவர் ஆசிரமமமைத்து சிவபூஜை செய்தார். முன்னொரு காலம் உமாதேவியார் சிவபெருமானின் திருக்கண்களைப் புதைத்தார். உலகெலாம் இருண்டது ; அப்போது தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து உலகை ஒளிர்ப்பித்தார் சிவபிரான். சிவபிரான் கண்ணைப் புதைத்து, உலகிற்கு இடரீந்த பாவத்திற்காகக் காஞ்சிபுரம் வந்த உமாதேவியார் பின்னர் பவளக்குன் றடைந்து கௌதம முனிவரிடம் அண்ணாமலையின் பெருமை கேட்டுத் தவமியற்றி சிவனின் இடப்பாகத்தைப் பெற்று, அர்த்தநாரீசுரரானார். முடமான பங்குமுனிவர் நகர்ந்து நகர்ந்து சோணதீர்த்தத்தைக் குடிக்கச் சென்று அருணாசலேசனருளால் கால் முளைக்கப்பெற்றார். ஒரு முறை ப்ரதர்த்தனன் என்ற வடநாட்டரசன் இங்கு வந்து சிவதரிசனத்தின்போது ஒரு வேசையிடம் மோகங்கொண்டதால் குரங்குமுகம் பெற்றான். பிறகு அருணாசலரை சித்தசுத்தியுடன் வழிபட்டு மனிதமுகம் பெற்றான். ஒரு காலத்தில் வஜ்ராங்கதன் என்னும் செங்கோல் வழுதி குதிரையேறி, ஒரு மானைத் துரத்தி, இம்மலைப் பாங்கர் வந்தான். மிருகங்களிரண்டும் வீழ்ந்திறந்தன. அரசனும் சோர்ந்து விழ்ந்தனன். மிருகங்களின் ஆவி விண்ணிடையே வித்யாதரராகி நின்று, இம்மலையை வாகனத்தின்மீது வலம்வந்ததால் தாம் இட்ரடைந்ததையும், அருணாசலத்தின் மகத்துவத்தையுங் கூறவே, மன்னன் தன் மகன் இரத்திநாங்கத பாண்டியனுக்குப் பட்டங்கட்டி, அருணாசலத்திற்கே வந்து, ஆலயத்திருப்பணிக ளாற்றி, பவளக்குன் றடியே தவச்

சாலை யமைத்து, நாடோறும் கிரிப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து அருணசலன் அருளுக்காளானன்.

இந்நகரை, ஏறக்குறைய 600-ஆண்டுகளுக்கு முன் வல்லாளராஜனும், கி.பி 1450-ல் பிரவுடதேவராஜனும், 1529-ல் கிருஷ்ணதேவராயரும் ஆண்டுவந்தனர். வல்லாள ராஜன் பிள்ளைப்பேறின்றிக் கவலையுற்றான்; அவன் சிவனடியார் கேட்ட பொருள்களை உடனே கொடுத்துவந்தான். ஒருநாள் தனது பூதகணங்களைக் கணிகையர் வீடுகளி லெல்லாம் நிரம்ப அனுப்பி, சிவபிரான் தவவேடம் பூண்டு வந்து, "ஒரு கணிகைமாதைத் தருவாயாக" என்று சோதித்தார். ஒருவரும் கிட்டவில்லை; முடிவில் தனது தருமபத்தினி சல்லமாதேவியையே தரப் பரமசிவன் அவள் பக்கத்தில் ஒரு ஜோதிக்குழந்தையாயினன்.

அருணகிரிநாதர்

இத்தலத்தில் செந்தமிழ்ச்சந்தக்குயிலான அருணகிரிநாதர் விளங்கினர். அவர் குமரனுக் கன்புசெய்த முத்து என்னும் உருத்திரகணிகையிடம் பிறந்து, இளம்பருவத்திலேயே தாயை இழந்தார். தாய், இவர் தமக்கையான ஆதி என்பவளிடம், "இக்குழந்தைக்கு வேண்டுவன வெல்லாந் தருக" என்று ஒப்புவித்து விண்ணேகினள். அருணகிரிநாதர், இளமையில் விலைமாதர் முயக்கத்திற் கெட்டழிந்து, பெருநோய்கொண்டு, செல்வஞ்சிதறி, பிணியும் வறுமையுமுற்றார். இன்னும் காமப்பிணி விடவில்லை. ஒரு நாள் தமது தமக்கையிடம் பொருள்கேட்டார். அவள் "பொருளில்லை; என்னிடம் வேண்டுமெனில் உனது காமநோயைத் தணித்துக்கொள்" என்றனள். அருணகிரியார் வெட்கினர்; நொந்தார்; பளிச்சென தம் பாழும் வினையை நினைந்து வருந்தி, வல்லாள

ராஜன் கோபுரத்தின்மீதேறி குமரனைத் தியானித்துத் தம் பிழைகளைப்பொறுத்து ஆட்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கீழே குதித்துவிட்டார். உடனே ஒரு ஜோதியைக் கண்டார். முருகன் முன்னின்று சக்ஷுதீக்ஷை செய்து, ஷடக்ஷரத்தை யுபதேசித்து, ஜபமணிகொடுத்து, தன தன்பிற் சிறந்த அவருடைய தாயான "முத்து" என்பவளை முதல் வைத்து "முத்தைத்தரு பத்தி" என அடியெடுத்துப் பாடித் தொண்டாற்றச்சொல்லி மறைந்தான்.

அன்று முதல் நோயகன்று அன்புமேலிட்டு அருணகிரிநாதர் சிவவேடந்தாங்கி, உலகமாயையின் சிறுமையையும், ஷண்முகனின் பெருமையையும் காட்டி, தேனும் பாகும் தெவிட்டும் இனிய திருப்புகழையும், கந்தரநுபூதி யென்னும் மந்திரநூலையும், கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி முதலிய பல நூல்களையும் அமுதத்தமிழில் இயற்றியருளினார். தமக்கு உண்மையுணர்வு வரச்செய்த ஆதியை வணங்கினார். பிறகு கணிகையர் எத்துணை முயன்றும் இணங்காமல் கடவுளுறுதியால் காமப்பேயைக் கட்டொழித்தார். அக்காலத்தில் பாரதம்பாடிய வில்லிபுத்தூரர் தமக்குத் தோற்ற வித்வான்களின் காதைக் கொய்துவந்தார். அருணகிரிநாதர் தாம் பாடிய கந்தரந்தாதியில் "திதத் தத்தத்" என்னும் ருச-ம் பாட்டால் வில்லியை வென்று, அவருடைய செருக்கைச் சாய்த்தார் சம்பந்தாண்டான் என்ற சமணக்கவி, அந்நாளில் ஆண்ட பிரவுடதேவனென்னும் அரசனை வசப்படுத்தி அருணகிரியுடன் போட்டி போட்டான் 'காட்டு உன் ◡ ◡' என்றான் அரசன். அருணகிரிநாதர் "அதலசேட னாராட" என்னும் திருப்புகழால் ஒரு கம்பத்தில் முருகனை விளக்கினார். இம்முருகதரிசனங் கண்டவிடத்தில், 'கம்பத்திளையனார்' என்னும் மூர்த்தியுடன் அரசன் ஒரு கோயிலைக்

கட்டினன். அது இன்னும் உள்ளது. பின்னே அந்த சம்பந்தாண்டான் அரசனைத்தூண்டி, அருணகிரிநாதரைப் பாரிஜாதமலர் கொண்டுவரச் சொன்னன். அருணகிரி நாதர் தம்முடலைக் கோபுரத்தின்மேலே வைத்துவிட்டு, கிளியுடல் தாங்கிப் பாரிஜாதமலரைக் கொண்டுவந்து அரசனிடந் தந்தார். ஆனல் அதற்குள் அவருடைய உடலைத்தேடிப் பகைவன் எரித்துவிட்டான்; கிளிவடிவாகவே அருணகிரிநாதர் கோபுரத்திலிருந்தார்; சிலர் திரிபுரசுந்தரியின் கையி லமர்ந்ததாகவும் சொல்வர். அருணகிரிநாதர் ஸமாதி மூலஸ்தானத்திற்கு மேற்புறம் அவருடைய உருவுடன் விளங்குகிறது.

குகைநமச்சிவாயர், விரூபாக்ஷமுனிவர், ஈசான ஞானதேசிகர் போன்ற பெரியோர் இதன்கண்ணுள்ள மலைக்குகைகளில் அருந்தவ மியற்றி, முக்தியடைந்துள்ளனர். ஸமீபத்தில் இதன்கண் விளங்கிய சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளை அனைவரும் அறிவர். இவர் வந்து நாலைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, மஹர்ஷிகள் இங்கு வந்து ஸித்தி பெற்று விளங்கினர். அண்ணமலைமீது தனித்தவத்திற் கேற்ற பல குகைகள் ஞானப்பசியாளரை வாவென்று கூவி யழைக்கின்றன. கார்த்திகைதீபமும், கிரிப்ரதக்ஷிணமும் இத் தலத்தில் மிகச் சிறந்து கொண்டாடப்பட்டு, பல திசைகளிலிருந்தும் அன்பரை வருவிக்கின்றன. இத் தகைய சிவஸந்நிதிக்கு அன்பன் வந்தமர்ந்த வகையை இனி நோக்குவாம்.

பொருளுக் கொருபொருள்—வடிவானீர் !
புலனுக் கறிவரு—விரிவானீர் !
இருளுக் கிடர்தரு—சுடரானீர் !
இயல்பிற் றிரிவறு—பரமானீர் !

கருணைப் பொழிலிடை—யடியேனோர்
களிசிற் சுகமெனத்—திரியேனோ!
அருளுக் கமுதநற்—கடலானீர்!
அருணக் கிரிவளர்—குருநாதா!

௧௬. அப்பனே யருணாசலா!

“காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தெனை விடாமற்
கலந்தெனோ டிருப்பா யருணாசலா!
சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சும்மா பொருந்திடங் கருணாசலா!” (பகவான்)

அருணாசலசிவ! அருணாசலசிவ! அன்பன் வந்து விட்டான்! மைந்தன் வந்துவிட்டான்! துன்முகி௵ ஆவணி௴ கிருஷ்ணபக்ஷநவமி (1-9-1896) செவ்வாய்க்கிழமை (ஞான சம்பந்தர் பாண்டிநாட்டிற்குப் புறப்பட்ட கிழமை) காலை அன்பன், தனது மனத்திலொளிர்ந்து தன்னைக் காந்தமென ஈர்த்த அருணாசலத்தைக் கண்முன் கண்டான்! நந்தன் சிதம்பரத்தைக் கண்டதுங் கொண்ட பேரானந்தங் கொண்டான். முன்னே சிவபக்தனான் வல்லாளராஜனாற் கட்டப்பட்ட நான்கு கோபுரங்களை யுடைய இரண்டாவது பிராகாரத்தைத் தாண்டினான்! தவநிலைகளே ஒன்பது கோபுரங்களாகவும், பஞ்ச கோசங்களே ஐந்து பிராகாரங்களாகவும், ஸஹஸ்ராரமே

ஆயிரக்கால்மண்டபமாகவும், அதனிடையுள்ள அமுதமே சிவகங்கையாகவும், இதய கமலத்தில் பஞ்சகோசாதீத மாய் விளங்கும் பரமாத்மஜோதிவடிவே சிவலிங்கமாக வும், பராசக்தியே உண்ணாமுலையம்மையாகவும், இக் கோயிலுக்குப் பின்னே விண்ணளாவிய மலையே விஸ் வாத்மரூபமாகவும், அதைச் சுற்றி விண்ணளாவியுள்ள வுலகமே அகண்டாத்மஸ்வரூபமாகவுங்கொண்ட அண்ணு மலை யாலயத்தை யணுகினன்! அணுக அணுக, மனம் அணுவாய்த் தேய்ந்தொழிந்தது. தனது அன்புக் கனி யின் வரவை அருணாசலன் எதிர்பார்த்திருப்பதுபோலக் கதவுகளெல்லாம் திறந்திருந்தன. தனது தனியுபதேசத் திற்காக அனைத்தையும் தயார்செய்து, தனிமையையே (அப்பன்) காவல் வைத்திருந்தான். எப்போதும் கூட்ட முள்ள கோயில் அன்று ஏகாந்தமாயிருந்தது. நேராக அன்பன் தனது தந்தையொளிரும் கர்ப்பகிருகத்திற்கு சுதந்தரமாகச் சென்றான். அப்போது ஆலயத்திருப் பணிவேலை நடந்துகொண்டிருந்தது. இதுகாறும் உடலி லிருந்த வெப்பந்தணிந்து அமைதி யெய்தினன். ஆனந்தக் களிப்பு பொங்கிற்று! தன்னை முழுதும் அருணாசலேச னிற் கரைத்தான்! அன்பு பொங்கிற்று! அந்நிலையை அனுபவித்தே யறியவேண்டும். அப்போது அவனுடைய உள்ளக்கிளர்ச்சி யுரைத்த தென்னே! "அப்பனே, உன் னுத்தரவுப்படி வந்தடைந்தேன்" எனத் தந்தையிடம் தன்னை ஒப்புவித்தான்! அப்போது அவனுடைய ஆர்வப் பெருக்கை யாரே யளப்பர்! அந்நிலையில் எவ்வாறு ஒரு மனப்பரிபக்குவம் உருகும்! அந்த உருக்கத்தை நினைத் தால் நமதுள்ளமும் அருணாசல சிவனைக் கூவி முறை யிடுகிறது.

ஓம் (அ. உ-ம்) அருணுசலமாலை

(அ)

அப்பனே வந்த டைந்தேன் அருணுசலா!
அன்னைபோ லாண்டு கோள்வாய் ,,
அனைத்தையு மறத்து றந்தேன் ,,
அன்புகோண் டோடி வந்தேன் ,,
அலைமனத் துன்னை வைத்தேன் ,,
அசலமாய் நின்று காப்பாய் ,,
அறியாத பால கன்யான் ,,
அறிவாகி யுள்வி ளங்காய் ,,
அருவுரு வான ஜோதி ,,
அகண்டசிற் சக்தி யாவாய் ,,
அறிவேதை யறியு மோதான் ,,
அதன்மய மாணுய் நீயே ,,
அந்தரத் தாழ்ந்து காண்பார் ,,
அனைத்திலு முன்னைக் காண்பார் ,,
அகமக மென்றே னுள்ளே ,,
அம்பலக் கூத்து செய்வாய் ,,
அருளினு லறிய நிற்பாய் ,,
அமுதினில் வெண்ணெய் போன்ருய் ,,
அன்னிய மெண்ணு வாழ்வே ,,
அமைதியாம் வாழ்க்கை யேன்ருய் ,, (க0)

(உ)

உவந்துனை யுள்ளே கண்டோர் அருணுசலா!
உலகேலாங் காண நின்ருய் ,,

உன்னையே தாமாய்க் காண்போர் அருணாசலா!
உளத்துளே நீயாய் நின்றாய் ,,
உன்சுட ரின்றிக் கண்கள் ,,
உண்மையைக் காண்ப தெங்கே ,,
உண்மையா யுறவு செய்வார் ,,
உன்மய மிலகி வாழ்வார் ,,
உளங்கவர் காந்த மானாய் ,,
உன்சுடர்ப் பூச்சி யானேன் ,,
உள்ளவா றுன்னை யென்னுள் ,,
உள்ளமாய்க் கண்டு ணர்ந்தேன் ,,
உதித்துழி யொடுங்கி விட்டேன் ,,
உன்னரு ளூண்டு வாழ்வேன் ,,
உலகொளிர் விளக்குக் கெல்லாம் ,,
ஒளியென விளங்கு கின்றாய் ,,
உண்மையின் பறிவு நீயே ,,
உலகெலாங் கோயில் கொண்டாய் ,,
உயிருல கிறையு நீயே ,,
உணர்த்திடுங் குருவு நீயே ,, (௨௦)

(ம்)

மனக்குகை யிருத்தி யென்னை அருணாசலா!
மௌனோப தேசஞ் செய்தாய் ,,
மட்டிலா வின்ப வெள்ளம் ,,
மனக்கட லாக்கி விட்டாய் ,,
மருளூறு முல்லை முற்றும் ,,
மறந்துனை நினைந்து வாழ்வேன் ,,

மயக்கேலா மொழிப்ப தற்கே அருணுசலா!
மலைமருந் தாகி நின்ருய் ,,
மகனெனத் தடுத்தாட் கொண்டாய் ,,
மகனினு மன்பு பூண்டேன் ,,
மகிதல வுயிர்க ளெல்லாம் ,,
வளர்வதுன் னன்பி லன்ரே ,,
மயக்குறு மனப்பேய் சாக ,,
மந்திரம் மௌன மன்ரே ,,
மலரடி வீடு சேர்ந்தேன் ,,
மற்ருெரு பற்று மில்லேன் ,,
மன்னுயி ருலக மெல்லாம் ,,
மங்கள மாக வாழ்க ,, (உகூ)

அருணுசல ஓம் அருணுசலா!

அவ்வளவுதான்! மௌனேபதேசமாயிற்று! திரு நோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம் ஆகிய ஆறு தீக்கையும் ஒருநோக்கிலாயிற்று. உருவாகக் கண்டு அருவாக அறிந்து, அதை மறவாது அதிலேயே நிறைந் தான். அப்பன் பேசாதகாரியம் பேசினுன். அன்பன் அடிபணிந்து வெளியே வந்தான்; அருளுக்கே தன்னை யூணுக்கினுன்; தன் னறிவுதின்னிக்குத் தானே யுண வானுன்; வாழ்வாறு மௌனுனந்தக் கடலடைந்தது.

" வேறுபடுஞ் சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவில் மோன
வாரிதியில் நதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா."

கஎ. வீரத்துறவு

புளிசேர் பழமானாற் போற்புறம்போ டுள்ளின்
முளைதானும் வேறாய் முளைபோய்த்—துளைமாண்ட
ஊசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோ லொப்பாருக்
காசைக்கே டானந்த மாம்.”

அன்பர் ஹரஹரவென் றார்த்து வணங்குவதும், மலையைச் சுற்றிவரும் பக்தர் பரவசமாக அண்ணாமலையைக் கூவுவதும், தெய்வச் சுவைதரும தேவாரமும், தென்றமிழ்த் திருப்புகழும், வேதமும் முழங்கும் புனிதநிலயமுமான கோயிலிலேயே இருந்துவிடத் தீர்மானித்தான் அன்பன். தன்னுள்ளே அகண்டத் தனிவெளியை யமைத்துச் சுதந்தரமானோன், கூட்டத்திலும், போர்முனையிலும் எங்கிலும் ஏகாந்தங் காண்பான்.

“ ஆகாயம் நீங்காம லாடியது போலடங்கும்
ஏகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென் ?”

அண்ணாமலையாலயம் தவத்திற்கு அரிய பல நிலயங்களை யுடைத்து. அத்தலமே தவத்தினருக்கெனவே அமைந்ததெனக் காண்கிறது. நந்தவனம், வாழைத்தோட்டம், கோபுரங்கள், விசாலமான மண்டபங்கள் எல்லாம் யோகத்தனிமைக்கு உரியனவாகவே யமைந்துள்ளன. அன்பன் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை யிருப்பிடமாகக் கொண்டான். ஸர்வஸங்கபரித்யாகஞ் செய்தான் ; ஸர்வா

ரம்ப பரித்யாகஞ் செய்தான். எல்லா எண்ணங்களையும் ஒழித்தான்; தந்தையின் சிந்தையே தானானான்.

ஸந்யாஸம்

வந்தநாளே, அன்பன் ஐயங்குளத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கும்போது, கையில் கொண்டுவந்த தின் பண்டத்தை, "இக்கட்டைக்கு இனிப்புப் பண்டம் எதற்கு?" என்று சொல்லித் தண்ணீரில் எறிந்தான். திரும்பிக் கோயிலருகே வரும்போது, ஒருவர் அருகுற்று, "ஸ்வாமி, முடியெடுக்க வேண்டுமோ?" என்றார். தந்தையின் கட்டளை அது வென்றெண்ணி, "ஆம்" என்றான் ஐயன். உடனே அவர் அன்பனை ஒரு நாவிதனிடம அழைத்துச் சென்றார். தலை மழுங்கச் சிரைக்கப்பட்டது. அழகுக் கருங்கொடிபோல் சுருண்டு விரிந்த தன் கூந்தலை அரைநொடியில் அழகன் அறுத்தெறிந்தான்! ஆடையைக் கிழித்து ஒரு கோவணம் மட்டும் அணிந்து, மீதியைஅதில் முடிந்த பணத்துடன் (ரூ. 3-8-0, கடுக்கன் அடகுப்பணம்) வீசியெறிந்தான். ஜாதிச்சின்னமான பூணூலையும் அறுத்து வீசினான். மாயாசக்கரத்தின் காரியமான தனுகரண புவன போகாதிகளை உதறித் தள்ளினான்! தேகஸம்பந்தங்களை யெல்லாம் விலக்கியொழித்தான்! கருவினுள் முட்டைக்கும், கல்லினுட் டேரைக்கும் எவன் விரும்பி யூட்டுகிறானோ அந்த ஸர்வசக்தனுக்கே தனது உணவுக் கவலையை யீந்தான். மண், மனை, தானியம், பாண்டம், துணைவர், நண்பர், உறவினர், வாகனம், பீடம், பாய், ஆடை, பணம், அபிமானம், புத்தகம், எழுத்து, படிப்பு, ஆசை, சிந்தை, ஜாதி, ஆசாரம், ஸமயம், பேச்சு அனைத்தையும் பீடையென எள்ளித்தள்ளி ஸர்வசுதந்தர

மடைந்தான். ஓடும் செம்பொன்னும் ஒன்ருகக் கண்டான்; வீடும் வேண்டா விழுச்செல்வம் பெற்ருன்.

“ பூவணை யாகி, வானம் போருந்துமேற் கட்டி யாகி
தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர், வீசுங் காற்று
மேவுசா மரம தாகி, விடுதலை மனைவி யாகி,
கேவல மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய் நின்ருன் வேந்தன்.”

இதுவே நமது இளந்தவராஜனின் இருக்கை! நிரத்துற வென்னும் யோகஸிம்மாஸனம் ஏறி அவன் தன்னரசாளத் தொடங்கிவிட்டான்.

“ மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற—உண்மை
தனையணுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங் கண்ட
உனையறிவேன் றுள்ளே யுணர் ”

என்றவாறு அறிவாயமர்ந்தான்!

தசேந்திரியம், ஐம்பூதம், பஞ்சதன்மாத்திரைகள், நான்கு அந்தக்கரணங்கள், பஞ்சகோசங்கள், ஜீவன் எல்லாம், தானே தானை இம் மோனத்தனியரசின் ஞானச் செங்கோலைப் பணிந்தடங்கின. பருவுடலை முற்றும் மறந்தான்; வந்ததைச் சட்டைப்பைக்குள் போடுவது போல வயிற்றிற்போட்டான். உணவைப்பற்றி எண்ணமே யில்லை. மோனமணிப் பெட்டகத்துள் இந்த ஞானமணி விளங்கினன். எச்சிலென்று பூவை யிகழ்ந்தான். “என்னது, யா” னென்ன லற்ருன். அல்லும் பகலும் அறிவாகி நின்ருன். கங்குல்பக லற்றுக் காட்சி யனுபவித்திருந் தான். சித்தந்தெளிந்து சிவமானன். மனமிறந்தான்;

இதமகிதமற்ருன்; பாசஜாலங்களை ஞானவாளால் அறுத்தான். ஆனந்தமாகத் தன்னையன்றி யொன்றும் உன்னுத மோனமுக்தி பெற்ருன். படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப்பற்றற்று நெஞ்சத்துடிப்பற்ற சுகஞ்சேர்ந்தான். மனக் கர்ப்பூரத்தைக் கரைத்து ஆனந்தவிளக் கேற்றினுன்.

"சித்த மவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்த மவுனமென்பாற் ருேன்றிற் பராபரமே!"

இந்த அகண்டாகார மோனவெளியிலேயே நானற்றுலாவினுன்! முத்திக்கு வித்தான மோனக்கரும்பு வழி பற்றினுன்; இருந்தவிடத்திருந்து இருந்த பொருளானுன். அன்பன் பாலஸந்யாஸி யாய்விட்டான்; இனி பாலஸந்யாஸி யென்றே அழைப்போம். எல்லாம் பரித்யஜித்து முடியெடுத்ததும் தலைமுழுகவில்லை! ஏன்? "இக்கட்டைக்குக் குளிர்நீராடவேண்டுமோ" என்னும் விரக்தி; இரண்டாவது ஆசாரநியமபரித்யாகம்! எல்லாம் அருணுசலனின் அருட்போதம் உள்ளிருந்து தூண்டி நடத்து

இத்துறவை புத்தர் துறவினும் மஹாவீரரின் துறவிற்கே ஒப்பிடவேண்டும்.

"கானக வீட்டிற் காற்றில், மழையினில், ஆடை யின்றி
மோனமா யுடலேண் ணுமல், முத்தியே முற்று மாகித்
தானேநேந் தானே யாகி"

நின்ற மஹாவீரரின் துறவே இதற்கு இணை பொருந்தும். ஆனல் புத்தரும் வீரரும் கானகஞ் சென்று தனிமை தேடினர்; நமது பாலஸ்வாமிகள், தம்முள்ளேயே மோனத்தனிமையை யழைத்து கூட்டமுள்ள கோயிலிற் றவந்தொடங்கினர்.

மண்மக ளன்னை, காற்றே தந்தை, தன் மகிழ்வே நேயன்
தண்ணுற வாக, வெய்யில் சகோதர னாக, உள்ளத்
திண்ணமே துணையாய், நாளுஞ் செல்வமுந் தவமே யாகிக்
கண்ணுளே விழித்த காட்சிக் காவலன் வாழ்ந்தான்
[மன்றோ!

கஅ. "சின்ன சேஷாத்ரி"

எத்தனை யிடர்வரினும், எக்கொடிய நோய்வரினும்,
என்னென்ன வின்னல்வரினும்,
ஏழ்மை வரினும், பிறரிகழ்ச்சிவரினும், உடல்
இளைத்தென்பு முருகிவிடினும்,
சித்திவரினும், எனைச் செகமெலாம் பித்தனெனச்
சீறிச் சிரிக்கவரினும்,
தெளிந்துட் கலந்தமெய்ச் சிவகாய மதனிலே
சிறுமையொன் றுண்டாகுமோ?
எத்திசையு மெக்கணமு மெவ்விடமு மென்னுள்
இரண்டறக் கூடிநின்றாய்,
இன்பனே, நண்பனே, இறைவனே, பரமனே,
எல்லா முனக்காகுக!
தோத்துறு துயர்க்குலத் தூசியெனை யணுகுமோ?
பரிதியைச் சூறைதொடுமோ?
சுத்தபரி பூரண சுகானந்த வாரியே,
சுடர்பரவு சோதிமலையே!

மது பாலஸ்வாமிகள் ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற் றவமிருந்தார்; சில நாட்கள் அங்கு அமைதிநிலவிற்று; பின்னே உலகிற் பெரியோர்களுக்கெல்லாம் வந்தெய்தும் பொறுமைச் சோதனை வந்தது. நாலைந்து ஆண்டுகளாக இங்கு நிலவும் சேஷாத்ரிஸ்வாமிகளை அறியாக் குறும்பர், பைத்தியம் சைத்தியமென் றிகழ்ந்து துன் புறுத்தி வந்தனர். "அடே, இன்னொரு கோவணாண்டிப் பிதது சிறிய வயதிலேயே வழுக்கைமொட்டை போட்டு வந்து, ஊமையாய்த் திரிகிறதடா! இது ஒரு 'சின்ன சேஷாத்ரி!'" என்று நகையாடினர் சிலர். மஹாவீரருக்கும் இப்படியே மடவுலகம் மரியாதை செய்ததால், அவர் துயரையே ஈண்டு சின்ன 'சேஷாத்ரி'க்கும் குறிப்பாம்:

யாரிவன் பித்த னேன்பார், கல்லேடுத் தடிப்பா ரேசிக்
காரிய வூமை யேன்பார் காண்மினோ விந்தை யேன்பார்

ஸ்வாமிகள் எப்போதும் ஸமாதியில் மெய்மறந்திருப்பதால், இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஒருநாள் மண்டபமேடையில் தியானத்திருந்தபோது, குறும்பர்கள் கற்களையும், ஓடுகளையும் வீசினர். ஸ்வாமிகள் பொறுமையுடன் அங்குள்ள பாதாளலிங்கத்தின் மறைவிற் சென்று தவமிருந்தார்! ஆனால் அங்கு விளக்குப் போடுவதே யில்லை; அதைக் கூட்டுவதுமில்லை. நமது திருக்கோயில்கள் இப்படிப் பொலிவிழந்து அழுக்கேறிக் கிடப்பது விசனிக்கத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட கட்டிடங்கள் வெள்ளைக்காரர் கையில் அகப்பட்டால் பளபளவென்று வைப்பர். காற்றும் வெளிச்சமும் வீசி, அழகும்

அணியும் துலங்கப் பேணுவர். பாதாளக்கோயில், அஞ்ஞானம் போன்று இருண்டிருந்தது; தரை ஈரந்தோய்ந்திருந்தது; கொசு, எறும்பு, பல்லி, பூரான், எலி, குளவி, தேள் முதலியவற்றிற்கு அதுவே ஸாம்ராஜ்யம். அவையே பாதாளேசனை அன்புடன் சுற்றி ஸாலோக ஸாமீப்யமுக்தி பெற்று நின்றன. ஸ்வாமிகள் ஆனந்தமோனத்தில் உள்ளே யாழ்ந்து சுற்றத்தை மறந்து தன்னில் லயித்திருந்தார். ஆனால், அவருடைய தூலவுடலைக் குளவி,தேனீ, கொசு, எறும்பு, பூச்சிகள், பூரான் எல்லாம பங்குபோட்டுக்கொண்டு தாக்கின; அந்தோ! ஊணுறக்கமின்றி 'அத்தைத் தின்று அஙகே யிருக்கும்' ஸ்வாமிகளின் இரத்தத்தை இரக்கமின்றி யுறிஞ்சின. அடித்தொடையை அரித்துப் புண்ணாக்கின; சீழும் இரத்தமும் வடிந்தன. இரக்கங்கொண்ட இரத்தினம்மாள் அங்கு இந்த பால ஸ்வாமிகளைக் கண்டு பரிதவித்து உணவூட்டி, தன் வீட்டில் வந்திருக்கச் சொன்னாள்; பேச்சில்லை. விரிப்பிற்காக ஒரு சுத்த வஸ்திரத்தை வைத்துச் சென்றாள்; அதைத் தீண்டவுமில்லை; பேச்சுமூச்சு ஜாடைசைகை யேதுமில்லை. எல்லாம் உள்ளே லயம்! குறும்புப்பிள்ளைகள் அங்கும் இடரிழைத்தனர். இருளில் வர அஞ்சி வெளியினின்றே, அவரிருந்த குழியில் குறிவைத்து ஓடுகளை யெறிந்தனர்; கல்லெறிந்தனர். ஆனால் அச்சமற்று, உடலற்று, உயிராசையற்று, மனமற்று, வாக்கற்றுப் போக்கற்று, வரவற்று வீற்றிருந்த வீரனை இவை சற்றும் துன்புறுத்தவில்லை. இக்கொடிய தவமும் மஹாவீரர் உச்சினி மயானத்திற் செய்த தவத்திற்கே ஒப்பாவது. பேய்களும், விலங்குகளும், விடநாகங்களும் எத்தனை இடரிழைத்தும், அவர் அசலமாய் வீற்றிருந்தது போலவே,

"போதமெய்ச் சோதி நாதன் பூரணப் பொறுமை பேணி
வாதமு நோவுந் தாவும் வஞ்சமு மகந்தை மிஞ்சுந்
தீதின ரிழைத்த வெல்லாஞ் சேய்களி னுட லென்றே"
உதாசினமாயிருந்தான்.

பிராமணஸ்வாமி

இந்த ஸமயத்தில் சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் இவருக்குக் காப்பாக நின்று வந்தார். ஒருநாள் புறமதச் சிறுவர்கள் அந்தப் பாதாளலிங்கத்தின்மீது கல்லம்பு தொடுத்தனர். அதைக்கண்ட வேங்கடாசல முதலியார் அச்சிறுர்களை ஒருகொம்புகொண்டு அரற்றவே, அவர்கள் ஓட்டமெடுத்தனர்; திடீரென இருள் மண்டபத்தினின்று சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் வெளிவந்தார்; முதலியார் திடுக்கிட்டார்; "ஸ்வாமி! தங்கள்மேல் கல்பட்டதோ?" என்று பரிந்து வினவினுர்; சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் "இல்லை, இல்லை; அங்கே சின்னச்சாமி யொன்றிருக்கு, போய்ப் பார்" என்று கையைக் காட்டிச் சென்றுவிட்டார். முதலியார் உள்ளே சென்று இருட்டில் தடவி விழியுறுத்திக்காணவே, பாதாள லிங்கத்திற்குப் பின்னே குழியில் ஸமாதியிலாழ்ந்த ஸ்வாமிகளின் இளமுகத்தைக் கண்டார்; திடுக்கிட்டார்; வெளியே சென்று பூந்தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பழனிஸ்வாமிகளுக்கு இதைத் தெரிவித்தார்; அவர் சிலரைக் கூட்டிக்கொண்டு பாதாளலிங்கத்தருகே வந்து, குழியில் இருளில் பாலஸந்யாஸிகளைக் கண்டு, பரிதவித்து, அவரை அங்கிருந்து எழுப்பி, கோபுரம் சுப்பிரமண்யர் ஆலயத்திற்குத் தூக்கிச் சென்றுர். "பிராமணஸ்வாமி" (இதுவே அவருக்கு அப்போது சூட்டப்பட்ட நாமம்) இன்னும் உடலுணர்வற்று ஸமாதியி

லேயே யிருக்கிறார். அடித்தொடையில் எறும்பும், கொசுவும், விஷஜந்துக்களும் கடித்துப் புண்ணீரும் சீழும் வடிந்துகொண்டிருந்தும் ஒன்றையுங் கருதாத ஸமாதியிலாழ்ந்த அற்புதயோகியை வியந்து போற்றி, அஞ்சி வணங்கித், தவத்திற்குப் பங்கஞ்செய்யாது அமைதியாக அனைவரும் விடுத்தகன்றனர்.

இவ்வரலாறு முதலியாரால் ஓரிரவு சொல்லப்பட்டது.

கக. தவராஜன்

"சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடுந் துன்பஞ்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு."

எது உள்ளதோ அதுவே தானாகி, "ஸோஹம்" பாவனையிலேயே லயித்து, "நான்" என்பது உதியாது தானதுவாயுள்ள நிலையில், இருந்தபடியிருந்த இத் தவராஜயோகியின் இன்பத்தை எதைக்கொண் டளக்க முடியும்? அளவிறந்த அதுவே அதன் அளவு! அந்த "சுகபரிபூரணமான நிராலம்ப கோசரத்தை, துரியவாழ்வை, அகமகிழ வருந் தேனை, முக்கனியை, கற்கண்டை, அமுதை நாடி" அனுபவித்தாலன்றோ அவ்வின்பம் புலப்படும்! பேச்சுமூச் சில்லாப் பேரின்ப வெள்ளத்தில் நீச்சுநிலை காணாது இன்பந்திளைக்கும் இந்தத் தவராஜனின் யோகதத்துவத்தைப் பின்னே விளக்குவாம். இத்தகைய இன்ப நாட்களின் முன்னே வரும்போதுதான் எழுதுகோலின் அகந்தை யடங்கிவிடுகிறது. சரித்திரக்காரனின் சமர்த்

றுப் பலிப்பதில்லை. நீக்கமற நிறைந்த அந்த சொரூபஸா க்ஷாத்கார அநுபூதி யின்பத்தை யெப்படி விளக்குவது? வெளியைப் படியா லளக்க முடியுமோ?

" எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியேன் றோர்தமக்குச்
சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா ளேங்நாளோ!"

ஆம், ஊமர்கள்போலவே அவ்வின்ப முற்றவரும் சொல்லறியார்.

" நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றுற் பேசுமோ வாய்!"

தவராஜன் புறவுலகையும் உடலையும் அறவே மறந்து, மனமிறந்து, உள்ளே ஆத்மராஜ்யத்தையே இதயஸிம்மா ஸனத்தினின்று ஆண்டுவருகிறான். அதிலேயே வசிக் கிறான்; கட்டை எங்கு கிடந்தாலும், தான் இதயாஸனத் திலேயே நிலைத்திருக்கிறான்.

இந்நிலையில் அவனுடைய புறவாழ்வு எப்படி யிருந் தது? உணவு, உறக்கம், இருப்பிடம், பொறுமைச் சோ தனைகள் எத்தகையன வென்று புறவுலகு ஆவலாகக் கேட்க விரும்புவதால், அதற்கு முதலில் விடையளிப்பாம்.

பகவான் தமது தவவாழ்வைப்பற்றிப் பல தடவை இதன் மனமுருக, வைராக்கியம் பிறக்கப் பேசியதுண்டு. அதன் ஸாரத்தையே ஈண்டு எடுத்துரைப்போம். உண வைப்பற்றி பகவானுக்கு என்றும் ஒரு ஸங்கல்பமும், விருப்புவெறுப்பும் இருந்ததே யில்லை.

அத்தைத்தின் றுங்கோளிரு மானந்த சுத்தர்க
ளத்தைத்தின் றேங்கிருந்தா லேன்?

ஆனால், ஆகாரநியமம் நல்லதென்றே சொல்வது வழக்கம்; இதனிடம் பகவான் மூன்று நான்கு தடவைகள் "ஆகார நியமம் இருந்தால் நல்லது; வைத்துக்கொள்ளலாமே" என்று சொல்லியிருக்கிறார். விரூபாக்ஷ குகையில் இது தவமிருக்கையில் பெரும்பாலும் நிலக்கடலை, வில்வத்தழை, கொத்துக்கடலை, தேங்காய் இவற்றையே உண்பதுண்டு. பகவானிடம் இதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, "ஆகா! அதுபோதும்" என்றார். அதைத் தொடர்ந்து தமது ஆகாரத்தைப்பற்றிப் பேசியருளினர். ரமணாசிரமத்தில் இப்போதிருக்கும் நிலையிலும் பகவான் உணவைப்பற்றிக கருதுவதில்லை. வந்ததைச் சிறிது உண்டு, சுற்றி யிருப்பவர்க்கு மீதியைப் பிரஸாதமாக வழங்குவதே வழக்கம்; சீடர்கள் வந்து தமது கமண்டலத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சாப்பிட அழைத்து முன்செல்லும்போதே, பகவானும் போஜனத்திற்குச் செல்வது வழக்கம். "ஸங்கல்பமே கூடாது" என்று அடிக்கடி சொல்வார். அம் மொழி இதன் மனத்துறவில் ஆநந்தமாகப் பாயும். இதற்கு உபவாஸத்தின்மேல் காதல் மிகுதி. "உபவாஸமிருந்தால் நலம்" என்று ஸந்நிதானத்தில் ஒரு நாள் தெரிவித்தபோது, "ஆகா நல்லது தான்! ஆனால், அதுவும் ஒரு ஸங்கல்பமாம்" என்னுங் குறிப்பாகத் தமது அனுபவமொன்றை யெடுத்துக் கூறினர். ஒருநாள் உபவாஸங் கைக்கொண்டு பகவான் கிரிப்ரதக்ஷிணம் செய்ய முற்பட்டார். பாதிதூரஞ் செல்லும்போது, சில உத்தமிகள் அருஞ்சுவை விருந்து கொண்டு எதிர்ந்து, பகவானை அருந்தும்படி வேண்டினர். பகவான் உண்ணலானார். மீண்டும் செல்லும்போது, மற்றோரிடமும் இதேமாதிரி நடந்தது. ஆதலின், பகவான் "தான்" என்று ஒன்றிலும் பிரவேசிப்பதில்லை.

வந்ததையெல்லாம் வைஶ்வாநரனுக்கே தந்து, ஆனந்தத்தையே தாமுண்டிருக்கிறார். இதே நிஸ்ஸங்கல்பமே பகவானுக்கு 1—9—1896 முதல் இருந்துவருகிறது. தம்மிடம் வரும் சைவ வுணவை யெதுவெனினும் உண்பது வழக்கம். அந்த ஆனந்தநிலையில் ஆழ்ந்திருப்போர்க்கு உணவிலும், வயிற்றுக்கணவாயிலும், உறக்கத்திலும் நினைப்பேது ?

" கனியேனும் வறியசெங் காயேனு முதிர்சருகு
கந்தமூ லங்களேனும்
கனல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனியாகித்
தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணமிது "

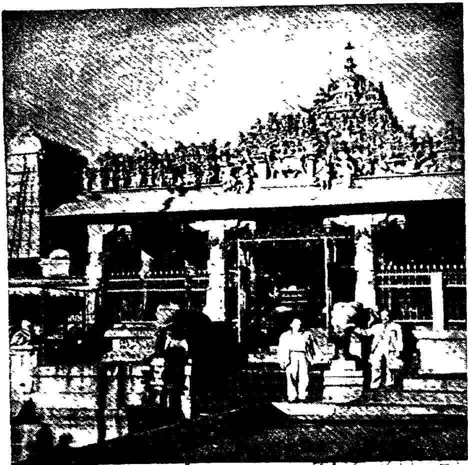
என்று தாயுமானவர் ஆவி கல்லுங் கரையக் கூவி வேண்டிய உத்தம ஸமாதிநிலையை, நிஸ்ஸங்கல்ப நிலையை பகவான் எடுத்த எடுப்பிலேயே அடைந்துவிட்டார்! இப்படியடைந்ததற்கு ஒரு உதாரணம் பகவானே! பகவானுடைய யோகவாழ்வின் முதற்பாக (1896—1900)த்தைக் கேட்டாற் கல்லு முருகும்; ஜடமும் வீரவைராக்கிய முறும். அதைப் பற்றி, இதனிடம் ஒரு நாள் பகவான் உரைத்ததன் சுருக்கமே ஈண்டு எழுதப்படுகிறது. நீண்டகாலம் பகவானுக்கு பிராமணஸ்வாமி யென்றே பெயர் வழங்கப்பட்டதெனினும், நாம் அவரைத் தவராஜனென்றே யழைப்போம்.

கோபுரம் சுப்பிரமண்யாலயத்தில் நமது தவராஜனை மௌனஸ்வாமிகள் பாதுகாத்து வந்தார்; முன்னே சொன்ன பழனிஸ்வாமி யென்பவரும் அதில் கவலையெடுத்து வந்தார். தவராஜன் அகண்டாகார மோனத்தின் ஆழத்தில் தன்னை மறந்துள்ளான்; அவனைப் பாது

காக்கும் மௌனஸ்வாமிகளும் மோனமே. இதுவும் நலமே. தொணதொண வென்று பேசும் ஒருவர் அருகி லிருப்பது யோகத்திற்குப் பெருந்தடை. எனவே, அருணா சலனின் இச்சை ஒரு மௌனியைத் துணை சேர்த்தது. உமாதேவிக்குப் பாலபிஷேக மாகும்போது, வெளியே வந்து விழும் அந்த அபிஷேகப்பாலை மௌனஸ்வாமிகள் பிடித்துத் தவராஜனுக்குத் தருவது வழக்கம்; அதில் பால், நீர், மஞ்சள், சர்க்கரை, பழம் எல்லாம் கலந்திருக் கும்; அந்தக் கலம்பகத்தைச் சற்றும் நோட்டம்பாராமல் கையில் கொடுத்தவாறே, கண்மூடியவாறே வாயில் ஊற்றி விடுவான். கோவில் பட்டர் இந்த வீரவைராக்கியத்தை நோக்கி இரங்கி, அம்மனுக்குத் தூய பாலை யபிஷேகஞ் செய்து கலப்பின்றி அப்படியே பிடித்து, பிராமண ஸ்வாமியின் உபயோகத்திற்கு உதவும்படி மௌன ஸ்வாமிகளிடம் கொடுத்து வந்தார். தவராஜனின் தன் மறதியின் ஆழம் கடலினும் பெரிது; சிலவேளை வாயை நீக்கி உணவை உள்ளே வற்புறுத்தவேண்டி வந்தது. சிலவேளை நீண்டநேரம் 8 அல்லது 10-மணி நேரம், ஸமாதியிலேயே ஆழ்ந்துவிடுவதுண்டு; வந்த ஒரு மாதம் வெறுந்தரையிலேயே வெற்றுடம்பு ஒரு கோவணத்துடன் கிடந்தது. இரண்டொரு மாதங்கள் சுப்பிரமண்யாலயத்திலிருந்து கோயிலினுள்ள தோட்டத் தில் ஸமாதியிருந்தார்.

விரூபாக்ஷகுகையிலிருக்கையில் நெடுநேரம் தியானஞ் செய்து எழுந்தால், இது தடாலென்று கீழே விழுந்து விடு வது வழக்கம். இதைப்பற்றி பகவானிடம் ஒருமுறை தெரி விக்கவே, பகவான் தமது அனுபவங்களை யருளினார்:—

"பூந்தோட்டத்தி லிருக்கையில், ஒரு செடியினடி யில் தியானித்து உட்காரும். தியானத்தினின்று விழித்

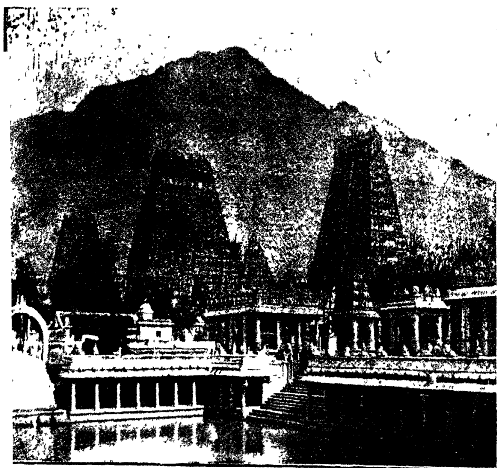
பிள்ளையார்கோயில்

இலுப்பைமரம்

சிவகங்கை

ஆப் பார்க்கையில் வெகுதூரத்தில் வேறு செடியின் பக்க மிருக்கும். பூந்தோட்டத்தினின்று வாகன மண்டபத் திற்கு வந்தது; அங்கே விளையாட்டுப் பையன்களின் சேட்டையை விலக்க, மண்டபத்தினுள்ளே இருட்டில் ஒரு வாகனத்திடையே ஸமாதியி லாழ்ந்துவிடும்; கண் விழித்துப் பார்த்தால், இன்னொரு வாகனத்தின் இடுக் கில் முடுக்கான இடத்தில் விழுந்து கிடக்கும். அதனால் காயமொன்றும் ஏற்படுவதில்லை. எழுந்திருக்கும்போது நிதானமாகவே எழுந்திருக்கும்.”

இலுப்பைமரத்தடி

வாகன மண்டபத்தினின்று தவராஜர், கோயில் வில்வமரத்தடியிலும், சிவகங்கைத் தெப்பக்குளத் தருகி லுள்ள மங்கைப்பிள்ளையார் கோயிலிலும், அதற்கரு குள்ள இலுப்பைமரத்தடியிலும் ஸமாதியிலிருந்தார். அத னருகே எப்போதும் ஜனநடமாட்ட மிருக்கும். பிரா மண ஸ்வாமியின் புகழ் ஏற்கெனவே ஊரிற் பரவிவிட் டது; அவரைக் காணக் கும்பல் வந்துகொண்டே யிருக் கும். அவ்வாண்டு (1896) கார்த்திகை தீபத்திற்கு வருங் கூட்டம், அருணகிரி தீபதரிசனத்துடன் இந்த ஆடாத யோகமணிவிளக்கையுந் தரிசித்துச் செல்ல இங்கு திரும் பியது. உத்தமர்கள் இந்த உயிருள்ள தக்ஷிணாமூர்த்தத் தைக்

“மவுனமா முறையாற் காட்டும் மாப்பிரம வத்து வாலன்
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கையன்
உவகையோ ருருவன் றன்னு ளுவப்பவன் களிமுகத்தன்
அவனையாந் தென்பால் மூர்த்தி யப்பனை யேத்துவோமே”

(பகவான்)

என்றே யுருகிநிற்பர். சுத்தமோனன்; நிஷ்க்ரியன்; அசலன்; நிர்விகாரி; நின்மலன்; நிஸ்ஸங்கல்பன்; ப்ரஹ்ம நிர்வாணன்; ஆனந்தபாலமூர்த்தி; ஆத்மாராமன்; ப்ரஹ்மநிஷ்டன்; குளிர்முகத்தன்; தானன்றிவேறிலான்; தேசகாலவர்த்தமானங்களால் விகாரமற்றவன்; விசித்திரமான ஜாலமோகனவுலகைத் தன்னை யன்றி வேறில்லை யெனக் காண்போன்; "தத்வமஸி" யென்ற பொருள் விளக்கத்தை இருந்தபடி மோனமுத்திரையாற் காட்டி நிற்போன்; தேகம், பிராணன், இந்திரியம், புத்தியாதிகள் சலிக்காது அடங்கி யொடுங்கிய சுத்தன்; குளிர்சூடு இன்பதுன்பம் இவையெல்லாம் அணுகாத நித்ய ஆத்மமயன்;

"இயல்பாகு நோன்பிற்கோன் றின்மை; உடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து"

"மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை"

என்றபடி ஏதும் உடைமை யற்றவன்.

"நம்ருத்யுர் நசங்கா நமேஜாதி பேத:
பிதாநைவ மேநைவ மாதா நஜன்ம!
நபந்துர் நமித்ரம் குருர்நைவ சிஷ்ய:
சிதானந்த ரூப: சிவோஹம் சிவோஹம்!"

என்ற சுத்த சுதந்தர ஸமத்வ ஸச்சிதானந்த சுயம் ப்ரஹ்மநிலையி லிருக்கும் இந்த மஹாத்மாவைக் கண்டால், யாவரே மனமுருகி இன்பம் பெருகி அந்த சிற்சத்திக் காந்தத்தில் வசப்பட்டு நில்லார்!

உத்தண்டிநயினார்

இப்படி முதல்முதலில் ஈடுபட்டவர் வந்தவாசிக் கருகிலிருக்கும் திருமணி வாசியான உத்தண்டிநயினார் ஆவர். இவர் மெய்யன்பர்! நூலாராய்ச்சி யுள்ளவர்; சாஸ்திரங்களை எத்துணை பிழிந்தும் ஒரு சொட்டாவது ஆத்மானந்தம் வரவில்லை யென்றுணர்ந்து, சுயாநுபூதி யாளரைத் தேடித் திரிந்தவர். கற்றாலும், கேட்டாலும், காயமழியாத ஸித்தி பெற்றாலும் இன்பமுண்டோ? கற்றறிவினால் முற்றறிவனைக் காண முடியுமோ? தத்துவங்களுடன் எத்துணை போராடினாலும் ஸமாதானம் வரவில்லை. நயினார் ஒருநாள் இலுப்பை மரத்தடியில் பூர்ண சிற்சுகனான இந்தத் தவராஜனைத் தரிசித்தார்; உடனே "ஆத்மஸித்தியும் சாந்தமும் இதோ உருக்கொண்டொளிர்கின்றது; இதையே நாம் பற்றவேண்டும்"

"இல்லது முள்ளது மல்ல தவனுரு
எல்லையி லங்நலம் புல்குபற் றற்றே"

என்று அறிந்தார்.

"தத்துவப்பே யோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்த வருள்மோன வள்ளலையே—நித்தமன்பு
பூணக் கருதுநெஞ்சும் போற்றக் கரமெழும்புங்
காணத் துடிக்குமிரு கண்."

அதுமுதல், உத்தண்டிநயினார், அடிக்கடி வந்து தவராஜனுடைய உடல் சௌகரியத்தைக் கவனிப்பதோடு, ஞானவாசிஷ்டம், கைவல்யநவநீதம் இவற்றைப் படித்து, ஸ்வாமிகள் திருவாக்கினின்று உபதேசம் பெறுவதற்குப் பேராவலுடன் காத்திருந்தார். கூட்டம் வந்து தொந

தரவு செய்யாமல் காவல் வகித்தார்; ஆனால் நயினார் எப்போதும் அங்கேயே யிருக்க முடிவதில்லை. நயினார் இல்லாத ஸமயம், கூட்டம் வந்து சூழ்வதுடன் குறும்புப் பையன்களும் சேட்டை செய்தனர். இங்கே மறைவிடமில்லை; தவராஜர் மரத்தடியில் வெட்டவெளியில் ஒரு கோவணத்துடன் வீற்றிருக்கிறார். கீழியல்பின் தினவு தீருமட்டும் பையன்கள் குறும்பாக விளையாடிவந்தனர். பித்தனென் றேசினர்.

ஒரு நாள் ஒரு சுட்டி, தவராஜனின் ஒரே கோவணத்தில் ஆபாசத்தை யள்ளி யெறிந்துவிட்டான். ஐயன் சிறிதும் மனஞ்சலிக்காது அனைத்திற்கும் உதாசீனனானான்.

“ தானன்றி யாருண்டே ? தன்னையா ரென்சொலினேன் ?
தான்றன்னை வாழ்த்துகினுந் தாழ்த்துகினுந்-தானென்ன
தான்பிறரென் றோராமற் றன்னிலையிற் பேராமற்
றானேன்று நின்றிடவே தான் !” (பகவான்)

என்பதே நமது தவராஜர் நிலை.

இவையெல்லாம் திதிக்ஷைக்கு உரன் சேர்த்தன. ஜாரதுஷ்ட்ரர் (**Zoraster**) கன்னத்தில் அடிபட்டார்; பரமஹம்ஸர் பித்தனென் றேசப்பட்டார்; சிவனே பித்தனென்பதில் மகிழ்ந்தானெனில் வேறென்ன? மண், பெண், பொன் வெறிபிடித்த பித்தவுலகம் அறியாமையில் உறங்கும்போது, விழித்த ஞானிகளைத் தனது உறக்க மயக்கத்தில் பித்தர், பேயர் என்று ஏசி இடர் செய்கிறது! விழித்தவனுக்கு இவையெல்லாம் பொய்க்கனவேயாகும். அழகின் அருமையை அந்தகனறிவனோ?

அண்ணுமலைத் தம்பிரான்

ஒரு நாள் உத்தண்டி நயினருடன், அண்ணுமலைத் தம்பிரான் என்பவர் வந்து தவராஜனைக் கண்டார்; தம்பிரான் திருவண்ணுமலை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்தவர்; இதன் மடம் குன்றக்குடியி லுள்ளது; மடத்தின் தலைவருடன் மனவேற்றுமையினுல் அண்ணுமலைத் தம்பிரான் திருவண்ணுமலைக்கு வந்து குருமூர்த்தத்தி லமர்ந்து, அங்கு ஸமாதியான தமது குருவின் வழிபாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். தமிழ்வேதமான தேவாரத்தைத் தாளத்தோடு இனிமையாகப் பாடி, உஞ்சவிருத்தியா லுயிர்த்து வந்தார். இலுப்பைமரத் தடியில் வீற்றிருந்த நமது தவராஜனை ஒருநாள் கண்டு, அன்புமேலீட்டால் உத்தண்டி நயினருடன் அருகணைந்து தமதிருக்கையான குருமூர்த்த மடம் தியானவசதி யுள்ளதென்று விண்ணப்பித்து அழைக்கவே, தவராஜர் உடன்பட்டுச் சென்று அறிவறியாமையும், இரவுபகலுமற றுச் சுட்டற்ற சுடர்நிலையிலமர்ந்தார். ஆ! இந்நிலையை யன்ரே மனிதான்மா,

“ சிந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று
நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலனுய்த்
தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற
வனந்தனி லென்றிருப் பேனத்த னேகயி லாயத்தனே ”

என்றவாறு பட்டினத்தடிகளைப் போல ஆர்வக்கனலெழுந் தவாவுகின்றது!

உ0. குருமூர்த்தம்

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புமுள்ளும்
வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாவொன்று வந்துவந்து
தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே
யாக்கு மறுமுக வாசோல் லொணுதிந்த வானந்தமே!"

அவனொருவன் எங்குமிருக்கிறான்; அவனே தன்மயமாக இதயக்கோயிலுள் ளிருக்கிறான்; அவனே மெய்ப்பொருள்; அம் மெய்ப்பொருளை யோர்ந்து அடங்கி ஒன்றி நிலை நிற்றலே உண்மைநிலை; அதுவே தன்னிலை. அந்நிலையில் தானடங்கி நின்றால், பிறவெல்லாந் தம்மாலே நடைபெறும் என்பதை பகவானுடைய வாழ்வு எவ்வளவு தெளிவாகக்காட்டு கின்றது! நினைவொன்றும்நினையாமல், மனமிறந்து, அவ்விடத்தி லெழுந்த தன்மயவின்ப சொரூபத்தில் பதிந்துள்ள தவராஜனுக்கு, மேன்மேலும் மெய்த்துணை வந்துகொண்டேயிருந்தது. புறத்தினின்று போந்த சிறு இடர்களெல்லாம் தவவுறுதியைப் பலப்படுத்தின.

தற்போது குருமூர்த்தத்தில்அண்ணுமலைத்தம்பிரான் தவராஜனுக்குப் பணிபுரிகிறார். தம்பிரான் தமது இனிய குரலால், தேவாரங்களை நாள்தோறும் பாடுவதுண்டு. இவ் வினிய பண்விருந்துடன், தமது குருவிற்கு நிவேதனஞ் செய்த பிரஸாதத்தையும் தவராஜனுக்குக் கொடுத்து வந்தார். இப்படி இரண்டொரு மாதங்களே யாயின. பிறகு ஸ்வாமிகளின் தவப்பெருமையைக் காணக்குழுமிய பல அன்பர்கள் வந்து உணவுகொடுக்கத் தொடங்கினர்.

பிராமணஸ்வாமிகளைச் சுற்றி எப்போதும் கூட்டஞ் சூழ்ந்துகொண்டே யிருக்கும். பிராமணஸ்வாமிகளின் வைராக்கியம் அனைவர் வியப்பையும் அவரடியில் வணக்கியது. தம்முடலைப்பற்றிச் சற்றுங் கருதுவதில்லை; உடலோ அழுக்குப் பிடித்து மெழுக்காயிருக்கிறது; தலையோ குருவிக்கூடு மாதிரி பின்னிச் சடையானது. கையில் நகம் வளர்ந்து நீண்டு வளைந்தது, வெறுந்தரையில் எறும்புகள் மொய்த்து வருத்தியும் சற்றும் பாராட்டாது, இரவு பகலின்றி இருந்தபடி யிருந்த இக் கொடுந் தவச்சுடரைக் கண்ட யார்தாம், "இவர் சுகனே, துருவனே, மஹாவீரனே" என்று வணங்கமாட்டார்கள்! அங்கு வந்து நிற்பவர்கள் எறும்புகடி தாங்காது சென்றுவிடுவர்; ஸ்வாமிகளோ, தமதுடலை எறும்புகளிடமே கொடுத்துவிட்டது போலப் பொறுத்து அமர்ந்திருப்பார். சில வாரங்கள் இப்படித் தரையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். இப்படியிருக்கும் நாட்களில் ஒரு தினம் ஒரு ஆசாரி மாது, பிராமணஸ்வாமியின் உடல்மெழுக்கையும், தலைச்சடையையும் கண்டிரங்கி வழியவழியத் தைலமாட்டினளாம். அந்த நன்றியை பகவான் பின்னே ஒருநாள் விளக்கினர்.

கீழெல்லாம் எறும்பு நிறைந்திருக்கவே ஒரு உயர்ந்த பீடத்தின்மீது ஸ்வாமிகளை வைத்து, எறும்பு ஏறாது பத்திரம் செய்தனர்; எனினும், ஸ்வாமிகள் சுவரிற் சாய்ந்திருந்ததால், அவருடைய இனிமைக்கு எறும்புகள் இன்னும் விருந்தினராக மேலே யேறின. குருமூர்த்தத்தில் ஸ்வாமிகளின் முதுகு பட்ட அடையாளம் இன்னும் சுவரிற் காணப்படுகிறது. அங்கு வருவோர் இந்த வீர வைராக்கியத்தை வணக்கமுடன் போற்றி, இவர் தவக்கிழவர்; இவர் வயதை யார் அறிவர்? யோகஸித்தியால் என்றும் இளைஞராகத் தோன்றுகிறர்" என்பர்; சிலர்

"இவர் நகங்களைப் பாரீர்! இவர் பெரிய ஸித்தர். கேட்டதைத் தருவார்" என்று வரம் வேண்டுவர்; பிணிகளைத் தீர்க்கச் சிலர் முறையிடுவர்; செல்வப் பெருக்கிற்காகச் சிலர் துணை வேண்டுவர்; பிள்ளைப்பேற்றிற்காகச் சிலர் அருள் வேண்டுவர்; முத்திப்பேற்றிற்காகவும் சிலர் போற்றி நிற்பர்.

"எல்லாந் தெரியு மிறைவாவேன் னல்லலெல்லாம்
சொல்லாமுன் நீதான் றுடைத்திரங்கக் காண்பேனோ!"

என்று அலறுவார் சிலர். ஸ்வாமிகள் இவ்விநோதக் காட்சிக்கெல்லாம் சாக்ஷியாக இயல்பிற்றிரியாதிருப்பார். இந்தக் கூட்டம் ஏகாந்த வுறுதிக்குச் சோதனையாயிருந்தது. சந்தைக்கூட்டத்திலும், தன்னையறிந்தோன் ஆசை வற்ற தனிமையே காண்பான். இது அவனுக்குப் பொறுமையும் உறுதியும் பயக்கும். கூட்டம் அதிகமாக நெருக்கி வந்ததால் ஸ்வாமிகளைச்சுற்றி மூங்கிலால் அரண் செய்தனர். தம்பிரான் மிகவும் உற்சாகத்துடன் ஸ்வாமிகளைப் போற்றினர். அவரை சிவமங்களவிக்ரகமென்றேயெண்ணினர். ஒருநாள் அன்பின் மிகுதியால் தூபதீபங்கொண்டு அவருக்கு ஆராதனஞ்செய்யத் தீர்மானித்தார். ஆனால் இதை ஸ்வாமிகள் விரும்பவில்லை; உடனே சுவரில்,

"இதற்குத் தொண்டு இதுவே"

என்று எழுதி, தம்பிரான் ஆகாரம் கொண்டுவரும்போது சுட்டிக்காட்டினர். அதாவது, இந்தச் சரீரத்திற்கு இவ்வளவு பணிபோதும். மேற்கொண்டு ஒன்றும் வேண்டாம் என்பதைக் குறித்தார். தம்பிரான் தீர்மானம் செயல் பெறவில்லை. இதுதான் முதற்றடவை பிராமண ஸ்வாமியார் எழுதுவது; இது ஊரிற் பரவி, "பிராமண

ஸ்வாமியார் நல்ல தமிழ் எழுதுகிறார் ; படித்தவர்" என்று அனைவர்க்குந் தெரிந்தது. தாலூக்கா சிரஸ்தார் வேங்கட ராமய்யர் ஸ்வாமிகளை அடிக்கடி வந்து தரிசித்துச் செல்வ துண்டு. ஸ்வாமிகளின் ஊர், பெயர், விலாசத்தை எப்படி யாவது அறியவேண்டு மென்று இவர் பிடிவாதமாகக் கேட்டார். எவ்வளவு மன்றாடிக் கேட்டும் ஸ்வாமிகள் அசைவதில்லை. பிறகு ஒருநாள், அவ்விவரம் தெரிவித் தாலொழியப் போகமாட்டே னென்று அங்கேயே உட் கார்ந்துவிட்டார். உலகில் இது ஒரு பெரிய மாயை: யாரைக்கண்டாலும், உடனே "ஊரென்ன, பேரென்ன, உறவென்ன, செயலென்ன, மனையென்ன, செல்வ மென்ன ?" என்று மாமூலாக வினவுவதே உலகின் தடித்த பழக்கமாய்விட்டது. இப் பெயர் வடிவுகளை விடுத்து அனைவரையும் ஆத்மாவாக ஆத்மவுறவிற் கலந் தறிய உலகம் பழகவேண்டும். இந்தப் புறவினுக்கள் ஒழிந்து, "நீ யார் ?" என்பதற்குப் பதிலாக "நானார் ?" என்று ஒவ்வொருவரும் கேட்டுக்கொண்டால் நலமாகும். வேங்கடராமய்யர் பிடிவாதம் செய்ததற்கு இணங்கி, ஸ்வாமிகள் "வேங்கடராமன், திருச்சுழி" என்று எழுதி னார். கேட்டவர் எழுதியவர் இருவர் பெயரும் ஒன்றாக அமைந்ததும் வியப்பே ! ஸ்வாமிகள் பெரியபுராணத்தை யெடுத்து, திருச்சுழி சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பாடிய ஸ்தலம் என்று காட்டினார்.

சிலநாட்களில் தம்பிரான் அதைவிட்டேகிவிட்டார். உத்தண்டிநயினாரும், தமது மடத்திற்குச் சென்றுவிட் டார். ஆகாரத்திற்குக் குறைவில்லை; ஒருவர்க்கொருவர் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு இப்புண்ணியனை யூட்டினர். எனினும், பக்கத்தில் எப்போது மிருந்து கவனிக்கப் பொறுப்பாக ஒருவரும் இல்லை. இல்லையா? அருணாசலன்

தன் மைந்தனுக்கு உடனே மற்றொரு சிறந்த துணையை யனுப்பினன். அருணாசலத்தை அறிந்த தேதுவோ அதுவே நான்; அது எதுவோ அதுவே அருணாசலம் என்ற மலை போன்ற சொரூபஸமாதியில் நிலைத்தவர், புறத்துணையைக் கருதார்; எனினும், இவ்வரிய தவச்செல்வத்திற்கு உப பக்கத்தில் ஒரு பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று பார்ப் போருள்ளம் பரிந்து அண்ணாமலையானை வேண்டுகிறது!

உக. பழனிஸ்வாமி

" சாதுக்க ளாவார் சகவாச நண்ணிரு
லேதுக்கா மிந்நியம மெல்லாமும்—மேதக்க
தண்டென்றன் மாருதந் தான்வீச வேவிசிறி
கொண்டென்ன காரியநீ கூறு." (பகவான்)

ஐயங்குளம் விநாயகருக்கு அன்புடன் பூஜை செய்வார்; பச்சரிசியும் பாலும் சேர்த்து உப்பில்லாமற் பொங்கி, யானைமுகனுக்கு நிவேதித்து ஒருவேளை யுண்பார். இவரே, ஸமீபத்தில் சிவபதம் பெற்ற நாகலிங்க ஸ்வாமி வீட்டில் வசிக்கும் மலையாளம் பழனிஸ்வாமி. ஒரு நாள் இவர் விநாயகரை மிகவும் அன்புடன் வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீநிவாசய்யர் என்றொருவர் அவரைக்கண்டு, "இந்தக் கல்லுச்சாமி கதியைக் கொடுக்குமா? வாணாள் இதனில் வீணாக்காதே! அருந்தவத்தாழ்ந்து ஓர் அற்புதஸ்வாமி குருமூர்த்தத்தில் உருக்கொண்டொளிருது! அவனைக் காணாய்! தொன்னூல் விரித்த கடுந்

தவக் கொழுந்தைக் கண்ணெதிர் காணுய்! அதற்குப் பணிசெய் தாங்கே நிலைத்தால், பிறவிப்பயனெல்லாம் பெறலாம்; உறுதி!" என்ருர். இந்த வாய்ச்சொல்லையும், இன்னும் பலர் பிராமணஸ்வாமியைப் புகழ்வதையுங் கேட்டுப் பழனிஸ்வாமி நமது தவராஜனிடம் அளவற்ற நம்பிக்கைகொண்டார்; ஆகாயம்போன்று பரிசுத்தமான ஸந்நிதானத்திற்கு வந்தார்.

"அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே"

என்றுருகி, பிராமண ஸ்வாமியை வணங்கினர். "முத்திப்பேறு பெற்றேம்!" என மகிழ்ந்தார். தமது பிள்ளையார் பூஜையை விடுத்து, அருணசலனின் ஞானப் பிள்ளையாரான இத்தவராஜனின் பணியை மிகவும் சிரத்தையுடன் மேற்கொண்டு நலமடைந்தார். நம்மாழ்வாரிடம் மதுரகவியாழ்வார் வைத்த பேரன்பையே பழனி ஸ்வாமி தவராஜனிடம் வைத்தார். இந்த ஞான வேள்விச் செல்வத்தை, கண்ணினைக் காக்கின்ற இமைபோலக் காத்தார்.

"அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை
யறியாத சிறியேனு னதனுல் முத்திக்
கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங்
கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட்கொண்டேன்"

என்றிறைஞ்சினர். தமது உய்விற் கிறைவனெனத் தவராஜனின் அன்பைச் சிக்கெனப் பிடித்தார் பழனிஸ்வாமி. நிவேதிப்பவர் கொண்டு முன் வைத்ததை யெல்லாம் ஒரே கதம்பமாகக் கரைத்து, ஸ்வாமிகளுக்கு ஒரு கிண்ணத்திற் கொடுப்பார்; மீதியைப் பிரஸாதமாக வந்தவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவார்.

குருமூர்த்தத்தில் ஸ்வாமிகள் ஒன்றரை யாண்டுகள் சொரூபஸமாதியி லாழ்ந்திருந்தார். உணவுகூட வற்புறுத்தி எழுப்பியே தரவேண்டியதாயிற்று. அதுவும் கஞ்சியாகக் கரைத்து ஒரு கிண்ணமே கொடுப்பது. உடல் எலும்பெடுத்துப் போயிற்று. மலச்சிக்கல் உண்டாயிற்று. அப்போது சிலநாளைக் கொருதரம் கறுப்பாகச் சதுரக்கட்டிகள்போல வெளிக்குப் போகுமாம்! உடல் எப்படி என்ன நோயுற்றாலும் இந்த ஞானி கவனிப்பதில்லை! இன்றும் அப்படியே; உலகிற்காகவே உடல். உண்மையில் அவர் சுத்தான்ம சொரூபம்; அதற்கு நோயேது? ஒரு கட்டிலில் உட்கார்ந்து தியானத்திலேயே யிருப்பார். எழுந்திருக்கக்கூட முடிவதில்லை. எழுந்தால் மயக்கம் வரும்; உடனே மீண்டும் உட்கார்ந்து விடுவார். மிகவும் முயன்று முயன்றே யெழுந்திருப்பார். பழனிஸ்வாமி அருகிருந்து சிலவேளை கீழே விழாது பிடித்துக்கொள்வார்.

இச்சமயம் ஒருநாள், குருமூர்த்தத்தைச் சுற்றியுள்ள புளியமரங்களில் இரண்டுபேர் காய்களைக் களவுசெய்ய வந்தனர். ஒருவன், எப்போதும் விழித்து மோனமாயிருக்கும் ஸ்வாமிகளை நோக்கி, "இவர் கண்களிற் கள்ளிப்பா லடிக்கலாம்; அப்போது பேசுகிறாரா பார்ப்போம்" என்றான். ஸ்வாமிகள் காதில் இது விழுந்தும் அசையவில்லை. பின்னொருவன், "சாமி கிடக்கட்டும், நாம் நமது காரியத்தைப் பார்ப்போம்" என்று துணிந்து புளியம்பழங்களைக் களவாடிச் சென்று விட்டான். இதற்கும் ஸ்வாமிகள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது சும்மாவிருந்தார்.

"வானந் துளங்கிலென்? மண் கம்பமாகிலென்?"
"வடகோ டுயர்ந்தென்ன தென்கோடு சாய்ந்தென்ன

வான்பிறைக்கு?" விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபித்ததுபோல உலகைத் தன்னுளடக்கிய நிச்சல சொரூப ஸமாதிஸ்தன் எதையுங் கருதான்; எதையுமெண்ணுன். அதது அததனியல்பிற்கேற்ப இயற்கையால் இயக்கப்படுகிறது! இயற்கைச் சக்கரத்தினின்றுந் தப்பிய ப்ரஹ்மபூதன் இவற்றைப்பற்றிச் சிந்தியான்.

"சென்றது கருதார் நாளைச்
சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில்
நிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும்
போன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும்
புதுமையா யொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தெண்ணுர் சாக்ஷி
நவோன ஜீவன் முத்தர்" (கைவல்யம்)

என்பதே அவனுடைய நிலை

நூலாராய்ச்சி

உண்மைதா னென்றடங்கி யுள்ளறிவே தானுயிற்
றிண்மையவன் வேதத் திரள்.

குருமூர்த்தத்திற் கும்பல் அதிகரித்தது. பழனிஸ்வாமி வெளியே செல்லும்போது ஸ்வாமிகளை உள்ளேயிருத்திப் பூட்டிச் செல்லவேண்டிய தாயிற்று. பிறகு இருவரும் வேங்கடராம நாயககரின் ஸம்மதத்தின்மேல் அவருடைய மாந்தோப்பில் பரண்களின்மீ திருந்தனர். இங்கு கூட்டத்தை யுள்ளே விடுவதில்லை யாகையால் அமைதியாகத் தியானம் நடைபெற்றது.

இந்த அமைதியான காலத்திலேயே ஸ்வாமிகளுக்குப் படிக்க நேரம் உண்டாயிற்று. காலஞ் சென்ற நாகலிங்க ஸ்வாமிகளின் வேதாந்த புஸ்தகங்களை அவர் வீட்டினின்று பழனிஸ்வாமி எடுத்து வந்து கொடுப்பது வழக்கம். கைவல்யம், வேதாந்தசூடாமணி, ஞானவாசிஷ்டம் இவற்றையெல்லாம் பழனிஸ்வாமி கொண்டுவருவார். அவருக்கு இதன் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள ஆவலுண்டு. அதற்காகத் தடவித்தடவிப் படிப்பார். இதைக் கண்டு தவராஜர் அந்நூல்களைத் தமது தெள்ளிய மதியினால் உள்ளூற வாராய்ந்து விளக்குவார். ஸ்வாமிகளுக்குப் புத்தகப்படிப்பு எவ்விதத்துந் தேவை யில்லை; ஆயினும், கேட்போர்க்கு விடையளிக்கப் பல அரிய நூல்களை வெகு எளிதிற் படித்து நினைவில் வைத்துரைப்பார். சுயாநுபவத்தாற் படிக்கும்போது அனைத்தும் தம்முள் முன்பே யிருந்ததாகவே புலனாகும். தமிழ், ஆரியம், மலையாளம், தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் பகவான் புலமை பெற்றது மிகவும் வியக்கத்தக்கது. அவ்வம் மொழிப்புலவர்கள் ஸந்நிதானத்திற் பழகும் மாத்திரத்திலேயே அததில் தேர்ச்சி பெற்றார். வேதமே தாமான ஆத்மாநுபவிகளுக்குள்ளே இந்த ஜகத்தே யிருக்கிறது. எனில் அவர்களுக்கு எதுவும் புதிதல்ல; முன்னிருந்த நூல்களும், இன்றுள்ள நூல்களும், இனி வரும் நூல்களும் அனைத்தும், அவர்களுக்குள்ளேயே பொதிந்து கிடக்கின்றன; எதைப் படித்தாலும் அவர்களுக்குப் பழம்பாடமேயாகும். பகவான் அறிவுக் கற்பகம். அவர் வாக்கினின்று அரும்பும் அருளழகுபெற்ற அத்யாத்ம நறுமலர்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஒரு பெரிய நூலாக விரிக்கலாம்.

வெள்ளத் தனைய விரிநூ லளந்தாலும்
உள்ளத் துணர்வே யுயர்வு.

நூல்கள், நூல்கள், நூல்கள்! எங்கும் நூல்கள்! மூளைக்குச் சுமையேற்ற எத்துணையோ நூல்கள் அச்சு வாகனத்தினின்று மலையருவிபோலப் பக்கம் பக்கமாகக் கக்கப்படுகின்றன. மனிதன் எதைப் படிப்பது?

தன்னுள்ள நூலைத் தனதுள்ளே கல்லாதான்
எந்நூலைக் கற்றுலு மென்?

அறிவே தானாகாத :கற்றறிவு, அலியறிவு, வன்னிபோகம் போலும்!

மனமெனும் மேலட்டையைத் திறந்து உள்ளேயுள்ள சொரூபநூலைப் படித்தால் படிக்கப்படிக்க ஆனந்தம் பொங்கும! அந்நூலுக்கு முடிவில்லை; அது என்றும் புதுமை; என்றும் பழமை! அத்தகைய நூலைக்கற்று முற்றியவர்க்கு மற்றைய அச்சு நூல்கள் வெற்று நூல்களே யாகும், மூளைச் சுமையாகும். அருளாலறிந்து, ஆனந்தா தீதமான அத்துவிதசித்தாந்த நிலையும், வேதாந்த முடிவான மோனமும் பெற்ற பரிபூரணர் எல்லா மறைகளுக்கும் உறைவிடமன்றோ?

எனினும் பகவான், நூலாராய்ச்சியிலும் ஒப்பற்றே விளங்குகிறார். இது பகவானிடம் பேசும்போது, அடிக்கடி கீதை, உபநிடதம், தாயுமானவர் முதலிய நூற்களினின்று மேற்கோள்களைக் கையாள்வது வழக்கம். எந்த வாக்கியத்தை அடியெடுத்தாலும் பகவான் அதைப் பூர்த்தி செய்துவிடுவார். பகவானிடம் கற்றுத் தேர்ந்த புலவர்கள் வருவதுண்டு; கற்றுக்கற்று அலுத்து, உண்மையறிய ஆவலுடனுஞ் சிலர் வருவதுண்டு; காசி பார்த்தவனைக் காசிபுராணம் படித்தவன் நோட்டம் பார்ப்பது

போலக் கல்விச செருக்குற்றவரும் ஆழம்பார்க்க வந்து கடபடப்பதுண்டு. அனைத்தையும் மாயைச் சருளென உதறித் தள்ளி, மௌனமணிப் புத்தகத்தைக் கற்கத் துணிந்த தீரரும் வருவதுண்டு. அனைவரும் அவர் ஸந்நிதானத்தில் எப்படியேனும் உள்ளவுண்மை யொன்றென் றறிந்தடங்குவர். அவ்வுண்மையே தம்முன் ஜோதிவடிவுடன் விளங்குவதைக் காண்பர். பழனிஸ்வாமி தரும் நூல்களுடன், மலையிலுள்ள பத்மநாபஸ்வாமி அல்லது ஜடைஸ்வாமியாரிடமிருந்த ஸம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்களையும் அடிக்கடி ஸ்வாமிகள் பார்ப்பதுண்டு; அவரிடம் மந்த்ர சாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம் முதலிய நூல்களுடன் சங்கராதியோர் அருளிய இன்பமயமான ப்ருஹத்ஸ்தோத்ர ரத்நாகரமும் இருந்தது; இதை ஸ்வாமிகள் மற்ற வடமொழி நூல்களுடன் பார்த்துத் தெளிந்தார். ஒரு கண்காட்சி எப்படி மனத்திற் பதிகின்றதோ, அப்படியே அவருக்கு நூல்களும். அவருடைய ஞாபக சக்தியும், ஏகாக்ரசித்தமும் உலகிலுள்ள அற்புதங்களில் ஒன்று என்பது இதன் அநுபவம். ஒரு ஸமயம் ஒருவர், பத்மநாபஸ்வாமிகளை ஒரு ஸந்தேகங்கேட்டார். அதற்கு இந்த மௌனி (பிராமணஸ்வாமி) ப்ருஹத்ஸ்தோத்ரத்தை யெடுத்து ஒரு சுலோகத்தைச் சுட்டினார். அதுவே பொருந்திய விடையாயிருந்தது. இப்படியாக அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களனைத்திலும் ஸ்வாமிகள் எளிதில் தேர்ச்சி பெற்றார். இந்த சுத்த சுதந்தர நிரந்தரக் கல்விக்கும், மதுரையில் அவர் கற்ற பந்தனைக் கல்விக்கும் நேயர்களே வேற்றுமை யறிக.

தன்னை யறிந்தடங்கித் தன்மயமாய் நின்றக்கால்
பின்னறிவ தென்னே பிற?

உஉ. உறவினர் வருகை

அன்னை யில்லை யப்ப னில்லை யாது றவு மில்லையே
நன்மை யில்லை தீது மில்லை நானிங் காரேன் ஞேர்தியால்
பன்மை யெவ்வோ ருமையோ படர்க்கை முன்னி லையோ
தன்மை யற்ற தன்மயத் தனிச் சுகச் சுதந்தரன் ! [டேந்

(பாரதசக்தி)

தேடியுங் காணேம்

சற்று மதுரையை நோக்குவாம் ! 29-8-1896-ம் தேதி ஓடிப்போன வேங்கடராமனை உறவினர் தேடித் தேடி யலுத்தனர். அப்போது தாயார் மானுமதுரையிலிருந்தாள். செய்தி எட்டியது. வருந்திக் கலங்கினள்; அனைவரும் சேர்ந்து துயருற்றனர். "ஸாதாரணமாகத் தானே புத்தி சொன்னேம்; இதற்கு இவன் இப்படி மோசஞ்செய்வானென் றறியோமே!" என்று அயர்ந்தான் அண்ணன். "ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாமல் இப்படி மாயமாய்ப் போவானு, போவானு!" என்று அழுங்கினர் உறவினர். "ஐயையோ, ஓடிவிட்டானு ?" என்று அன்னை திடுக்கிட்டலறினள்; "எப்படியேனும் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும்" என்ருள். "பயல் எங்கே போவான்! பணமுள்ளமட்டும் சுற்றித் திரிந்து வருவான்" என்று மனப்பால் குடித்தனர் சிலர். அங்குமிங்கும் வண்டு போலப் பறந்து உசாவினர். "எங்கே போக்கடி! அதற்கு யார் சோறுபோடுவார்கள்; தானே வந்துவிடும் கொஞ்சநாளையில்" என்று தேற்றினர் சிலர். "அவ

சியம் தேடிக்கொண்டு வரவேண்டும்" என்று நெல்லையப்பய்யரைத் தூண்டினாள் அழகம்மை. நெல்லையப்பய்யர் தேடப் புறப்பட்டார். யாரோ வொருவன், "நாடகக் கம்பெனியில் சேர்ந்துவிட்டான்; அது திருவனந்த புரத்தில் ஆடுகிறது" என்றான். "பையன் வாட்டமாயிருக்கிறான்; ஒருவேளை நாடகத்திற் சேர்ந்திருப்பா"னென்று நெல்லையப்பய்யர் ஓடினார் திருவனந்தபுரத்திற்கு; நாடகக் கம்பெனிகளிலெல்லாம் நன்றாக விசாரித்தார். நாடகம் பார்த்ததே நலம்; பையன் புலனாகவில்லை. அவன் புற நாடகத்தைப் பொயயென ஒதுக்கி "நாடு—அகம்" என்று அகநாடகம் புரிவதை அவர்கள் அறியார்; பிறகு அழகம்மையும் சேர்ந்து திருவனந்த புரத்தை அலசிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லை. வேங்கடராமனைப் போன்ற வொரு பையனையே கண்டு ஏமாந்தார்கள். வேங்கடராமனைக் காண முடியவில்லை. உண்மையிலேயே அவனைப்போன்ற ஒருவனை எங்கே காணமுடியும்! "அவ்வளவுதான் விதி" என்று நொந்து மதுரை சேர்ந்தனர். "ஏது பையன் மாயமாய்ப் போய்விட்டான்! இனி அந்தச் செல்வத்தை, அழகுத் தங்கத்தைக் கண்ணாற் காணப்போவதில்லை!" என்றே அனைவரும் ஏங்கித் தூங்கி மயங்கி யயர்ந்தனர்.

செய்தி

இங்ஙிலையில், 1898-ஆம் ஆகஸ்டுமீ, மதுரை சொக்கப்பநாயக்கன் தெருவில் தமது வீட்டில் சுப்பய்யர் திடீரென்று உயிர்துறந்தார். மானாமதுரையில் வக்கீலான நெல்லையப்பய்யர் அபரக்கிரியைகளுக்காக அங்கு வந்தார். கிரியைகள் நடந்து முடிந்தன. இந்தச் சாவின் துயரோடு ஒரு ஸந்தோஷச்செய்தி பளிச்சிட்டது! "வேங்கடராமன்

சாமியா ராய்விட்டான்! திருவண்ணுமலேயில் எல்லாரும் அவன் காலில் விழுகிருர்கள்" என்று ஒரு திருச்சுழி வாலிபன் செய்தி கொண்டுவந்தான். இது 'கண்டேன் சீதையை' என்ற செய்திபோன் றிருந்தது! அனைவரும் வியந்தனர். "நிஜந்தானு இது! உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது சொல்" என்றனர். "மதுரை திருஞான ஸம்பந்தர்மடத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கு குன்றக் குடி அண்ணுமலேத்தம்பிரான் (இவரே குருமூர்த்தத்தில் ஸ்வாமிகளுடனிருந்தவர்) வந்திருந்தார்; அவர், 'திருச் சுழியினின்று ஒரு வாலிபஸ்வாமி, திருவண்ணுமலேயில் கடுந்தவம் புரிகிருர்; அற்புதமான வைராக்கியம்! சற் றும் உடலுணர்வில்லே; சொருபஸமாதியிலேயே லயித்துப் போயிருக்கிருர். அந்தத் தவப்பெருமை உரைக்கத் தர மன்று. முக்தியே வடிவெடுத்து விளங்குகிருர்! அருணு சலனேயே ஞானுசாரியனுகப் பெற்று அவன்மயமாக விளங்குகிருர்' என்று புகழ்ந்து பக்தியுடன் போற்றினுர். உடனே எனக்கு ஆச்சரிய முண்டாயிற்று. தம்பிரானேப் பிறகு முழுவிவரமுங் கேட்டறிந்தேன். வேங்கடராமன் திருவண்ணுமலேயிலேயே சாமியாராகி அங்கேயே யிருக் கிருன்" என்று வார்த்தை யடுக்கினுன். அழகம்மைக்கு இச்செய்தி மனத்திற் பால் வார்த்தது!

ஸந்திப்பு

புறப்பட்டார் நெல்லேயப்பய்யர் திருவண்ணுமலேக்கு; அ. நாராயணசாமியய்ய ரென்னும் ஒரு நண்பரையும் உட னழைத்துச் சென்ருர். பிராமணஸ்வாமிகள் பெயர் எங் கும் முழங்குகிறது. நெல்லேயப்பய்யர் விசாரித்து, வேங் கடராமனேத் தேடி மாந்தோப்பிற்கே வந்துவிட்டார்; ஆனுல், தோட்டக்காரர் அவரை உள்ளேவிட மறுத்து

விட்டார். "ஏனய்யா கிட்டையிலிருக்கிற சாமியாரைத் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்? போங்கள்" என்று சொன்னார். "இல்லை, நாங்கள் அவர் உறவினர்; அவரைத் தரிசித்துச் சென்று விடுகிறோம். வேறொன்றுஞ் செய்யவில்லை" என்றார் நெல்லையப்பய்யர். "அதெல்லாம் முடியாது" என்று கண்டிப்பாக நின்றார் தோட்டக்காரர். உடனே நெல்லையப்பய்யர் ஒரு சீட்டெழுதினார்.

"மானாமதுரை வக்கீல் நெல்லையப்பய்யர் தரிசனம் செய்ய விரும்புகிறார்" என்றெழுதி, தோட்டக்காரரிடம், "இதை அவரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்; உங்கள் ஸ்வாமி ஸம்மதித்தால் எங்களை உள்ளே அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று கொடுத்தார். தோட்டக்காரர் அதைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்; ஸ்வாமிகள் பார்த்தார். அது பத்திரப்பதிவிலாகாக் காகிதம். பின்னால் தமையன் நாகசாமியின் எழுத்திருந்தது. இதனால் நாகசாமி அதில் ஒரு குமாஸ்தாவாக வேலைபார்ப்பதை யூகித்தார்; மறுபக்கம் சிற்றப்பாவின் கையெழுத்து தரிசிக்க உத்தரவு கேட்கிறது. அழைத்துவரச் சொல்லி ஜாடைகாட்டினார். நெல்லையப்பய்யர் உள்ளே வந்தார்.

வேங்கடராமனைக் கண்டார்: உடலெல்லாம் அழுக்கு; தலையெல்லாம் ஜடையும் பிசுக்கும். விரல்களில் நகம் நீண்டு சுருண்டிருக்கிறது; உடலிலுள்ள 240 எலும்புகளும் தோலையொட்டித் தெரிகின்றன. இருளில் மின்மினிபோல வாழும் உலகில் இவ்வறிவுச்சுடர் தன்னை மறந்தொளிர்கிறது. அரையில் ஒரு கோவணந் தவிர வேறொன்றுமில்லை; பேச்சுமூச் சில்லை.

"ஐயோ! எனது சகோதரர் மகன் இவ்வயதில் இப்படி யாய்விட்டானே! என்ன கோலம்! என்ன காலம்!" என்று ஒருபால் துக்கம் நெஞ்சடைக்கிறது!

மழுபுறம் அருகிலிருந்த பழனிஸ்வாமியை நோக்கி (ஸ்வாமியார் மவுனியாதலால் அவருடன் நேராகப் பேச முடியவில்லை), "எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் இப்படிப் பெரிய மஹானாகத் தவஞ்செய்வது மிகவும் ஸந்தோஷமே. ஆனால் ஆகார ஸௌக்கியங்கள் சரியா யிருக்க வேண்டும். உறவினர் இந்த ஸ்வாமியைத் தங்கள் பக்கத்தில் வைத்து ஆதரிக்க விருமபுகிறார்கள்; அவர் தவத்தையுந் துறவுக்கோலத்தையும் விடவேண்டாம்; மௌன ஸ்யாவியா யிருக்கட்டும். ஆனால், நாங்களிருக்கும் * மானாமதுரையில் ஒரு பெரிய மஹானின் ஸமாதி யிருக்கிறது; அங்கு வந்து இந்த ஸ்வாமி யிருக்கட்டும். அவருக்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களை நாங்கள் கவனித்துக்கொள்வோம். நிச்சிந்தையாக அவர் தவம் செய்துகொண்டு அங்கேயே ஸௌகரியமா யிருக்கட்டும்" என்று வக்கீல் நெல்லையப்பய்யர் விவகரித்து வேண்டினார். ஸ்வாமியார் அசையவில்லை; சொன்ன சொல் மனத்திற் பற்றவில்லை. இருந்தது இருந்தபடியே ஸ்வாமியார் இருந்தார்; நெல்லையப்பய்யர் இந்த வீரவைராக்யத்தைக் கண்டார். "வேங்கடராமன் முற்றிலும் மாறிவிட்டான்; இனித் திரும்பான். உறவு, சுற்றம் எல்லாம் மறந்துவிட்டான்" என்றயர்ந்து திரும்பினார்.

இத்தகைய வைராக்கியம் எளிதல்ல. துறவு பூண்டு தவநிலையி லிருக்கையில் உறவினர் வந்துவிட்டால், மனம் பதைக்கும்; அவர்களைக் காண முகம் நாணும்; எத்தனையோ கலக்கங்கள் மனத்திற் சுழலும். இது மனிதர் இயல்பு. நமது தவராஜர் சிறிதேனும் கலங்கினாரா?

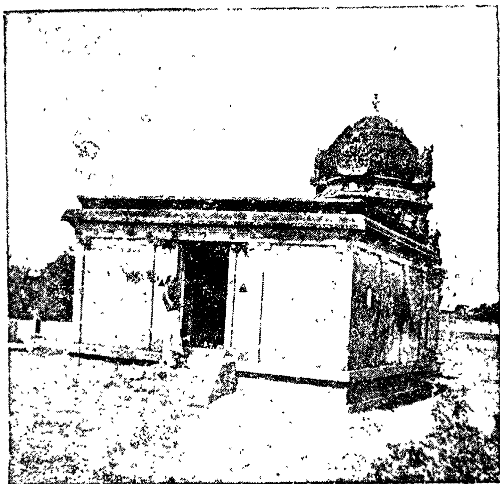
* மானாமதுரை சதாசிவப்ரஹ்மேந்திரரின் ஞானத் திருவடிகள் உலவிய தலம். அங்கு அந்த மஹான் நீண்டகாலம் சமாதியிலிருந்தார்.

"நான் யார்? உறவினரா? இல்லை! நான் எனக்கே சொந்தம். நான் நிராலம்பன்; பந்தமற்றவன்; பந்து வற்றவன்" என்ற வுறுதியுடன் சற்றும் மயங்காது, உற வெனும் பாசத்தை ஸமதைக்கண்ணு லெரித்து, உள் ளொடுங்கி யிருந்தார். இந்த வீரவைராக்கியத்தை யாரே மயக்கிக் கள்ளம் புரிய வொண்ணும்!

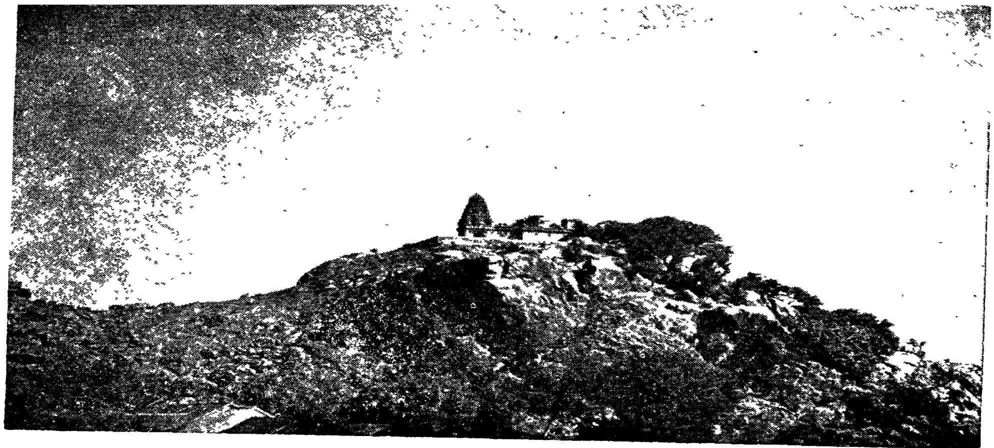
உள்ளச் சுகத்தி லொளிவளருந் தன்மயத்தைக்
கள்ளங் கவர்வா னேவன்?

நெல்லையப்பயயர் உடனே மானமதுரைக்குச் செய்தி யனுப்பிவிட்டார். நாலைந்துநாள் திருவண்ணமலையி லிருந்து நண்பருடன் தாமும் தம் ஊரை நோக்கினர். தவராஜனின் வைராக்கியக்கோட்டையைச் சூழ்ந்த முதல் முற்றுகை முற்றிற்று. இரண்டாவது முற்றுகை மிகவும் பலமானது. அது கல்லையுங் கரைக்கக் கூடியது; தாய்ப் பாச பீரங்கியுடன் வந்தது; அதுவே அழகம்மையாரின் முயற்சி.

ஸ்வாமிகள் முற்றும் தனிமையை வேண்டினர். தம் முடன்பிரியாப் பழனிஸ்வாமிகளுக்கு, "அஸங்கனயிருக்க வேண்டும்; நாமிருவரும் ஒரேயிடத்தில் சேர்ந்திருக்க வேண்டாம். தாங்கள் வேறு திசை சென்று பிக்ஷை வாங்கிப் பிழையுங்கள்; இது வேறொரு திசையில் ஐயம் புகுந் திருக்கட்டும்" என்று சொல்லி யனுப்பி, மாந் தோப்பினின்று ஐயங்குளத் தருகிலுள்ள அருணகிரிநாத ராலயத்திற்குச் சென்றார்; அது அக்ரகாரத்திற்குப் பக் கத்தி லிருந்தது. பழனிஸ்வாமியோ அன்று பிக்ஷை பெற்று அருணகிரிநாதர் ஆலயத்திற்கு வந்துவிட்டார். இச்செல்வத்தை விட்டு எங்ஙனம் பிரிவது? உயிரைப்

இரவுபக லின்றி யிருந்தபடி யென்றன்
குருமூர்த்தி வாழ்ந்த குகை

குருமோனி யீண்டுதவக் கோற்றவ னன்ஞேன்
திருமேனி செம்பவளக் குன்று.

பிரிந்து உடல் தரிப்பதெங்ஙனம்? ஒரு மாதம் இக் கோயிலில் இருந்து, பிறகு ஒரு வாரம் கோயில் தோட்டத்திலும், கோபுரங்களிலும் இருந்தார் தவராஜர். இங்கு கூட்டம் அதிகமாக வந்துகொண்டிருந்ததால் ஸ்வாமிகள் பவளக்குன்றிற்குச் சென்றுவிட்டார்.

பவளக்குன்று

அதன் புனிதப்பெருமையை முன்னேயே கதித்தாம். அதன் அழகிய காட்சி, பிரவாளகிரிநாதராலயம், ஒரு தெள்ளூற்று, தவத்திற்குரிய குகை, முன்னே ஒரு திருமடம் இத்தனையுங்கொண் டிலங்குகிறது. பிரவாளகிரி நாதராலயத்தில் காற்றுப் புகாத சிற்றறைக்குள்ளும், குகையிலும் ஐந்தாறு மாதங்கள் ஸ்வாமிகள் தவம் புரிந்தார். அக்காலத்தில் ஊருக்குட் சென்று வீட்டு வாசல்களில் கைதட்டி நிற்பார்; வாசற்படி கடந்து வந்த பிக்ஷையை எதுவாயினும் ருசி பாராமல், கையிலேந்தி அப்படியே உண்டு, உடனே தவவினையை நாடிச்செல்வார்.

கோயிலுள் நெடுநேரம் ஸமாதியி லிருக்கும்போது, சில நாட்கள் பூஜையானதும் பூசாரியார் கோயிலைப் பூட்டிச் சென்றுவிடுவ துண்டு; அப்போது இவர் உள்ளே அடைபட்டிருப்பார். இங்கும் பல பக்தர்கள் ஸ்வாமிகளைக் காண வந்துகொண்டிருந்தனர். இங்கேயே நாம் முன் சொன்ன மற்றொரு முற்றுகை சூழ்ந்தது.

ஏது வரினு மெமக்கில்லை யென்றிருப்பார்
போதமருட் சோதியொளிர் போன்.

௨௬. ஈன்றவள் முறையீடு

தாயா ருறவினரார் தம்பியா ருள்ளத்தே
நாளு ரேனவறிந்த நாள் ?

நெல்லையப்பய்யர் வெறுங்கையுடன் வந்தார். "பையனை எப்படியாயினும் அழைத்துவர அவருக்குக் கருத்துந் திறமையுமில்லையாம்! இதோ நானே சென்று என் செல்வனை வீட்டிற்கு அழைத்துவருகிறேன்" என்றெழுந்தாள் அழகம்மை. டிஸம்பர் விடுமுறைநாள் வந்ததும் நாகசாமியுடன் திருவண்ணுமலைக்கு விரைந்தாள். விசாரித்து ஆவலாகப் பவளக்குன்றை நோக்கினூர் இருவரும். அதன் உச்சியில் தனது அரும்புதல்வனைத் தாய் கண்டாள்; கண்ணீர் சொரிந்தாள். தாய் மனம் பதைத்தது. அவள் எண்ணங்கள் அப்போது என்னே!

"என் கண்மணியே, உன்னை இக்கோலத்துடன் காணவோ பத்துமாதஞ் சுமந்து பெற்றேன்! என் அருமைச் செல்வமே, இப்படி நீ கோவணுண்டியாவதற்கோ உன்னைப் பத்துமட்டும் படிக்க வைத்தது! என் அருமைக் குழந்தாய், என் மனம் கரைகின்றது! ஒரு கோவணத்துடன் இந்த மலையிலும் காட்டிலும் அலைய உனக்கேனப்பா விதி! அப்பனே, உன்னை ஊட்டி வளர்க்க யானிருக்கும்போது, ஊர்ப்பிச்சை யெடுத்துண்ண சகிப்பேனு! உனக்கு அழகிய சிற்றப்பன் வீடிருக்கும்போது, உனது திருமேனி வெறும் பாறையிலும் மண்ணிலும் கிடக்கக் காண்பேனு! அழகனே, தாய் நானிருக்கையில்

நீ இந்தப் பிஞ்சு வயதில் இபபடி வைராக்கியம் வைக்க லாமா! மெய்யனே, இங்கு உனக்கார் துணை! யார் உனக்கு வேளாவேளை உணவு தருவார்கள்! வீட்டில் ஸௌக்கியமா யிருக்காது இக்காட்டில் நீ யேன் வருந்து கிறாய்! பாம்பு, புலி, கரடி வந்தால் என்ன செய்வாயப்பா! உன் மெல்லிய பாதங்களில் ஒரு சிறு முள் பட்டால் எனக்குப் பொறுக்குமா! நீ பட்டினி கிடந்தால் என் மனம் சகிக்குமா! பெற்றமனம் பதைக்குதடா; பாலகா! என் அருமையே, நீ இங்கு தரையிற் படுத்து நான் அங்கு பாயிற் படுத்தால் நன்றாயிருக்குமா? உன்னைக் காணாது எவ்வளவு துடி-துடி-த்துத் தேடினேன்! அப்பா, வேண் டாம் இக்கோலம். வீட்டிற்குவாடா! ஒருமொழிபேசடா! என் கண்ணே, என் கண்ணே வந்துவிடு. உன்னைக் கூட் டிச்செல்வதற்கென்றே இவ்வளவு சிரமபட்டு வந்தோம். அப்பா வாடா" என்று எத்துணையோ பரிதவித்தாள்; நாகசாமியும் வேண்டுமட்டும் சொன்னான். "ஊருஞ் சத மல்ல; உற்றார் சதமல்ல. இவ்வுறவுகளெல்லாம் அநாத்மா; நமது இருப்பிடம் ஆத்மா. நாம் நம்மிடத்தில் உறுதியா யிருந்தால் நடத்துகிறவன் அனைத்தையும் நடத்தட்டும்" என்று தவராஜன் உறுதிபூண்டு சும்மாவிருந்தான். பல ளக்குன்று எவ்வளவு விடையளித்ததோ அவ்வளவே அவனும் விடையளித்தான். ஆரைநா பேசாத ஊமை மணி ஓசைகொடுக்குமா? நாள்தோறும் அன்னையும், அண்ணனும் பக்ஷணங்கள் வாங்கிவந்து தந்தனர்; வரும் போதெல்லாம் ஊருக்கு வரும்படி முறையிட்டார்கள். ஒன்றுஞ் சாயவில்லை. முடிவில் தாயாருக்குள்ள ஒரு பல மான பாசத்திறன் வெளிப்பட்டது; அதுவே கண்ணீருங் கம்பலையும்.

அதற்கும் சமம் ப்ரஹ்மம் கொஞ்சமேனும் தாழ வில்லை. அருட்போதம் மருட்போதத்தை ஏறிட்டும் பார்க்கவில்லை.

தரைகுலைந் திடினும்—அறிவே, தவங்குலைந் திடுமோ?
வரைபெயர்ந் திடினும்—அறிவே, மனம்பெயர்ந் திடுமோ?

ஊழியிடி விழினும்—அறிவே, உறுதிசிந் திடுமோ?
ஆழியெதிர் வரினும்—அறிவே, ஆண்மைதளர்ந் திடுமோ?

உள்ளபடி யிருந்தால்—அறிவே, உன்னலறத் தெளிந்தால்
உள்ளவனிச் சையினல்—அறிவே, உள்ளபடி நடக்கும்!

பேச்சு மூச்சுக் காணேம்; பெற்ற மனம் புற்று! பிள்ளை மனம் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மண்புற்றுப்போற் கரைந்துவிட்டது! மனம் என்றதொன்றுமில்லை. இன்னும் வற்புறுத்தினள்; பிறகு அருகிருந்தவர்களிடம் முறையிட்டாள். யார்தாம் இக் காட்சியைக் கண்டு கரையமாட்டார்! ஒருவர் (பச்சையப்ப பிள்ளை) ஸ்வாமியாரிடம் இறைஞ்சினர். "ஸ்வாமி, தங்கள் தாய் கதறுகின்றாள்! மனமிரங்கி ஒருவார்த்தை சொல்லலாகாதா? (மனம் இருந்தாலன்றோ!) உண்டு இல்லையென்று உடனே உறுதியாகச் சொல்லுங்கள். இதோ காகிதமும் எழுதுகோலும் உள்ளன; மௌனவிரதத்திற்கு பங்கமின்றி இதில் எழுதிக் காட்டுங்கள்" என்றார். ஸ்வாமிகள் காகிதத்தை வாங்கி அடியில் வருமாறு எழுதிக் காட்டினர்:—

" அவரவர் பிராரப்தப்பிரகாரம் அதற்கானவன் ஆங்காங்கிருந் தாட்டுவிப்பன். என்றும், நடவாத தென் முயற்சிக்கினு நடவாது; நடப்ப தென்றடை செய்யினு

நில்லாது. இதுவே திண்ணம். ஆகலின், மௌனமா யிருக்கை நன்று."

இந்த மஹாவாக்கியத்தைக் கண்டாள் அன்னை! என்ன சொல்வாள்? "அவனிச்சை என்னை யிங்கு ஊன்றி வளர்க்கிறது; உன் பாச இச்சை பலிக்காது. அவன் செயல் நடக்கும்; உன்செயல் நடவாது" என்றுறுத்திய இந்த வேதாந்தத்தைக் கண்டு, தன் முயற்சியெல்லாம் வீணனதென்று மனமுடைந்து தாய் சென்றாள்; நாக சாமிக்கும் கச்சேரி திறப்பதால், "இதற்குத்தானா இத்தனை சிரமப்பட்டு வந்தேன்!" என்று நொந்து அவனும் உடனே வந்தவழி நோக்கலானான்.

ஸ்வாமிகள் இரக்கமற்றவரா? தாயை அவமதித்தாரா? இல்லை, அவர் கருணைக்கடல்; நாய், பசு, குரங்கு, திருடனுக்கும் அவரன்பு நன்கு விளங்கும். தாயினிடம் அவருக்குள்ள உண்மையன்பு, தெய்விகமான அத்யாத்ம அன்பு, மாத்ருபூதேஶ்வரர் ஆலயத்தைப் பார்த்தால் விளங்கும். "நீ வா! நான் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்; நீ என் மகன்" என்று பாசம் பூண்ட மட்டும் ஆண்டவன் மனக்கலக்கந் தீர்க்கவில்லை; பின்னால் ஆண்டவன், பாசப் பற்றிற்கு இடமான சுற்றங்களை யெல்லாம் ஒழித்து, சம்ஸாரதுக்க மென்னும் நெருப்பில் வாட்டி, மனத்தை விரக்தி யென்னும் மாற்றேற்றி, முடிவில் "ஸ்வாமியிடம் நான் சென்றடைதலே மேல்" என வந்தவுடன் ஆண்டவனின் அன்பு மலர்ந்தது. ஸ்வாமிகளுக்குத் தாய்மேலிருந்த உண்மையன்பு பட்டினத்தார்க்கும் அரிது. மேலும், தமது உறுதியான தவ நிலையில், ஏகாந்தமே யினிதுவக்கும் நிலையில், தன்னை முற்றும்

மறந்த மோனநிலையில், உற்றார், உறவினர், தாய், தமை யன் என்ற அபிமானப் பாசங்களை யெல்லாம் மெய்ஞ் ஞானவாளாற் சிதைத்தெறிய வேண்டிய நிலையில் ஸ்வாமி கள் சும்மா இருந்ததே தகுந்த விடை. அப்படி யிருப்பி னும் தாயாருக்கு அறிவுவரும்படி "என்னை யாள்பவன் அவன். எல்லாம் அவனிச்சைப்படி நடக்கிறது; நீ சும்மா விரு. அவனிச்சை யிருப்பின், உனக்கும் நல்லறி வுதித்து நலமெய்தும்" என்று பொருள்படக் கூறினார் நமது ஞானப்பாலருவாயர்.

கௌதமபுத்தரும் வீட்டிற்குத் தெரியாமல் தவத்தை நாடிச் சென்றார். பின்னே அவருடைய தகப்பனார், தமது அரசிளங்குமரன் பிக்ஷுவாகக் கையினிற் கலய மேந்திக் காவியுடுத்தி இரந்ததைக்கண்டு உருகி,

"சிந்துர மேறிய செய்ய கழல்கள்
வெந்துயர்க் கானக மேவிய தென்னே!
சுந்தரப் பூண்க லேங்கிய மேனி
கந்தை யுடுக்கவிக் கண்களுங் காண்மோ!

அரியணை வீற்றர சாளுத லின்றி
யிரவு புகுந்திட லேனென தின்பே?
மரபுள முன்னவர் வான்புக ழுக்கே
துரிசிது வன்றோ? துறந்திட னன்றோ"?

என்று கலங்கினார். அக்காட்சியும் மிகவும் உருக்க மானதே. மாரனும், பெண்களும் புத்தரைச் சோதித்த காட்சியினும், இந்தப் பெற்றோர் பாசம் சோதித்ததே மிக வும் கொடிய சோதனை. புத்தர் ஸர்வசாந்தத்துடன்,

"சுற்றி மதிற்படுஞ் சோம்புடைச் செல்வப்
பற்றின் விலங்குகள் பட்டென விட்டே
பெற்றனன் முற்றிய பேரறி வின்பம்
பெற்றினி தோங்குக பெற்றவ ளீயும்!"

என்றுரைத்தார். புத்தர் பேசி யுறுத்தினார்; ஸ்வாமிகள் மௌனமாக எல்லாம் பொறுத்து, அனைத்தையும் ஆட்டுவிப்பானிடம் அன்னையை ஒப்புவித்துவிட்டார். ஏசுநாதர் அவரது சீடர்களுட னிருக்கையில், அவரது தாயார் மரியாளும், சகோதரரும் அவரைக் காணவேண்டினர். ஒரு சீடர் ஏசுநாதரைக் குறித்து, "பாருங்கள், தங்கள் தாயும், சகோதரரும் தங்களைக் காண வெளியே காத்திருக்கின்றனர்" என்றார்; ஆனால் ஏசுநாதர் என்ன சொன்னார்? "தாய் யார்? சகோதரர் யார்?" என்று, உடனே தமது சீடரைச சுட்டி, "இதோ என் தாயையும் சகோதரரையுங் காணுங்கள்! யார் எனது பரமபிதாவின் இச்சையை நிறைவேற்றுகிறானோ அவனே என் சகோதரன், சகோதரி, தாயார்" என்றார்! இப்படிப் பெற்றோரால் தவத் தநயரின் வைராக்கியம் சோதிக்கப்பட்டதற்குப் பல மஹான்களின் உதாரணங்கள் காண்கிறோம். நமது ஸ்வாமிகளும் ஏசுநாதர் சொன்னதையே விளக்கினார் :— "அனைத்தையும் ஆள்வோனின் இச்சைக்குப் பாத்திரமாகும்போதே, நீ உண்மை யறிந்து பாசமுறிந்து இங்கு வருவாய்; அவனிச்சைக்குப் பாத்திரமாகாமல் 'என் குழந்தை; நான் போற்றுவேன்' என்பது அகந்தையின் பாற்று; அதை யுதறி எல்லாம் அவனிச்சையென விடுத்துச் சும்மா இரு" எனும் பொருளிற் சொன்னது மிக அருமையா யிருக்கிறது.

இது இருந்தவூர் மானாமதுரைக்குச் சமீபம்; ஆதலால் இச்சம்பவம் அக்காலமே செவிக்கெட்டி எங்கும் பரவியிருந்தது. "ஸ்காட் ஸ்கூலில் படித்த நமது வேங்கடராமன் ஓடிப்போனான்; 13 வருஷம் திருவண்ணாமலைக் குகையில் அடைபட்டுக் கிடந்தானாம்: குகைவாசலை அடைத்த கல்லைப்புரட்டும்போதே ஆள்வெளிப்பட்டானாம். தாயார் சென்று அழுதும் பேசவில்லையாம்" என்று எங்கள் பள்ளிப்பருவத்தில் கதைபரவியிருந்தது. அப்போதே பகவானிடம் இதற்கு அன்புண்டு.

இச்சையாற் பூவை யியக்கு முளத்தலைவன்
வைச்சவிடம் வைச்சபடி வாழ்!

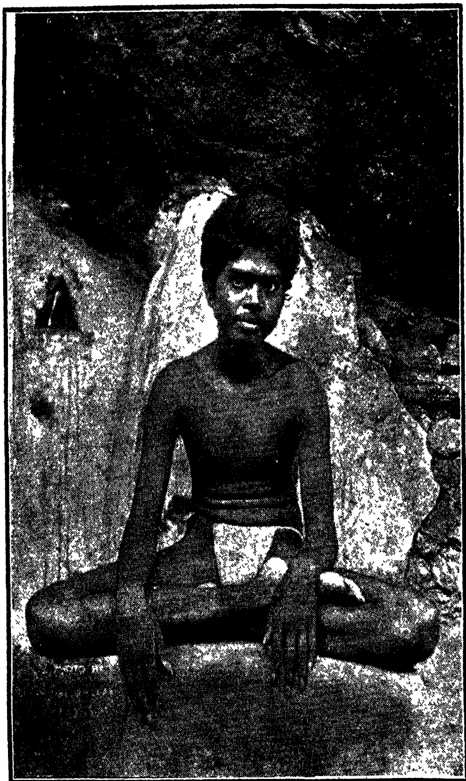
உச. குகன்

இராகம் மத்யமாவதி - தாளம் ரூபகம்.

குகையே நீகோணர்வாய் - உன்னுட், கோயி லிருப்பவனை
குகையா மிதயத்துள் " அக "மேன் றேங்குமக்
குகனை நீகோணர்வாய் !

மலையே நீயிலக்காய் - சுத்த, மாதவ மாணிக்கத்தை
மலைபோல் யோக ஸமாதி வளர்ந்தேழில்
மன்னனை நீயிலக்காய் !

கதிரே நீவிளக்காய் - மனக், கங்குல் சிதைத்தவனை
கதிசேர் சக்திக் கனல்வள ரும்மொளிக்
கண்ணனை நீவிளக்காய் !

பாலொழுகும் பைம்முகமும் பாராமற் பார்த்திருக்கும்
கோலத் தவவடிவைக் கூறுதுங்கா ணம்மானை!
கோலத் திருவடிவைக் கூறி யறிந்தோழுகின்
ஞாலத்திற் சுத்தமுத்தி நண்ணிடுங்கா ணம்மானை!!

அருவீ யார்த்திறைஞ்சாய் - ஸச்சி தானந்த நித்தியனை
அருணு சலமேன்னு மானந்த ஜோதியை
அருவீ யார்த்திறைஞ்சாய்!

பூவே நீமகிழாய் - இந்தப் புண்ணியப் பூங்கழலில்
பூவார் புன்னகைப் போன்சுட ருண்டுளப்
பூவே நீமகிழாய்!

சோணு மாரிபெய்க - "ஹம்ஸஸ் ஸோஹம் சிவோஹ"
தானே தாணுக ஞான ப்ரவாகமாய்ச் [மென்றே
சோ்ணு மாரிபெய்க!

அண்ணுமலை தனது உள்ளத்துள்ள தெய்வரகசியத்தை அன்பர்களுக்குத் தெளிவாக மௌனேபதேசஞ் செய்கின்றது! அதன் இதயம் போல் அமைந்திருக்கும் குகைகளில் மனமூன்றிச் சிறிதுகால மிருப்பினும் அந்த இரகசியம் மனத்தில் தாணுக உதிக்கும். தவத்திற்கேற்றது மலைக்குகையே என்பது அனுபவம்; அத்தகைய குகைநிலயங்கள் அண்ணுமலையின் அடிமுதல் முடிவரையில் அங்கங்கு வாய்மலர்ந்து ஞானத்தவத்தினரைக் கூவி யழைக்கின்றன. இக்குகைகளுக் கரசு விரூபாக்ஷ குகை. இது ஓங்காரவடிவா யமைந்தது. இதனுள் ஓமொலி கேட்கும். இதன் பக்கத்தில் ஒரு தெள்ளிய மலையருவி பாய்கிறது. மாரிகாலத்தில் இதன் காட்சி இதனிடைத் தவம்புரிவோர் மாண்பிற்கும் அழகிற்கும் அமைதிக்கும் சாக்ஷியாய் விளங்குகிறது. இதன்கண் விரூபாக்ஷதேவர் ஸமாதியுள்ளது. இது விரூபாக்ஷ மடத்

தினரைச் சேர்ந்தது. கார்த்திகை தீபத்தின்போது அவர்கள் இங்கு உண்டியல் வசூலிப்பது வழக்கம்.

இதன் அழகிய காட்சியைப் பொன்னழகு செய்து நமது தவராஜர் இங்கு வீற்றிருக்கிறார். அவர் தங்குமிடமெல்லாம் தவச்சாலை; இருந்தவிடமெல்லாம் அன்பர் குழாம். இங்கேதான் ஸ்வாமிகளின் ஆன்மக்கதிர், சிறந்த முமுக்ஷுக்களான பக்தர்களைக் காந்தமென இழுத்து, திருவடிப்பணிக்கே அவர்கள் அன்பையும் வாழ்வையும் அர்ப்பணிக்க வீசியெழுந்தது. இதுவே அந்த ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தின் தொடக்கம். ஸத்குருஸ்வாமி குகை, குகைநமச்சிவாயர் கோவில், முலைப்பாலூற்றிற் கருகுள்ள மாமரத்துக்குகை முதலியவற்றிலும் மாறிமாறிக் காலத்திற்கேற்றபடி யிருந்தாரெனினும், 1916-ம் ஆண்டு மட்டும் விரூபாக்ஷகுகையே அவருடைய பிரதானநிலயமாயிருந்தது. ஸ்வாமிகள் வந்தபிறகே அக்குகைக்குப் புதுமையும் மகிமையும் ஏற்பட்டது.

அன்பர் கூட்டம் வரவர பலப்பட்டது. பண்டிதரும், பாமரரும், ஞானப்பசியினரும், மோனத்தவத்தினரும், விரதப் பெண்டிரும், அன்புச்சிறுரும், ஆடற் குழந்தைகளும் அனைவரும் இச்சலனமற்ற ஜோதிச்சுடரை நோக்க, மலருங் கனியும் நிவேதனங்களுங்கொண்டு அணியணியாக வந்தனர். வறுமையுற்றவன் மாநிதி கண்டது போல் உண்மையறிவிற்கு உளப்பசியுள்ளவர் ஸ்வாமிகளின் ஸந்நிதிப் பெருமையினாலேயே அப்பசிநீங்கி ஆனந்தித்தனர்.

உலகேலாங் கோயிலா யொவ்வொருவ ருள்ளமும்
உயிரிறைவன் ஸந்நிதியதாய்,
உள்ளன்பு மலர்களா யுண்மைதிரு மந்த்ரமா
யுயர்பூஜை தியானமாகப்

பலசாதி மதமற்ற பொதுவான காட்சியாம்
பரமாத்ம னேமூர்த்தியாய்
பாரின்வினை யாடலைப் பற்றறப் பார்ப்பதே
பழுதறு திருத்தொண்டதாய்
இலகுமுப சாந்தமே இதயப்ர ஸாதமா
யியல்பாகு மின்பம்வரமாய்
எவர்புகழு மிகழ்வுமே யெண்ணும லுண்ணுடி
யெப்போது மினிதிருக்கும்
பொலிவுமிகு பரிசுத்த முத்தஸம ரஸமான
போதநிலை யின்போகமே,
புத்திமகிழ் வுறவந்து தந்தசிவ மேபரம
பூரணு னந்தகுருவே.

என்று ஸந்நிதானப் பெருமையாற் புதுமகிழ் வெய்தி நிற்பர். சிலர் சிற்றுண்டிகள் கொடுத்துப் பிரஸாதம் பெற்றுச் செல்வர் ; சிலர் அடிநிழலி லமர்ந்து தியானஞ் செய்வர்.

*கார்த்திகைநாட்களில் கூட்டமெல்லாம் பிராமண ஸ்வாமியைப் பார்க்கவே திரண்டுவரும். *ஸ்வாமிகள் விரூபாக்ஷ குகைக்குள் அமர்ந்திருப்பார். அப்போது குகைக்காரர் ஊக்கமாக உண்டியல் (ஆளுக்குக் காலணு) வசூலிக்கத் தொடங்கினர் பலர் பணங்கொடுக்கப் பிரியமின்றி ஸ்வாமியைக் காணுது வருந்தித் திரும்பினர். இது ஸ்வாமிகளுக்குப் பிடிக்கவில்லை ; உடனே குகையைவிட்டு வெளியில் வந்து உட்கார்ந்தார். அங்கு அனைவரும் காணலாம் எனினும், வரும் வழியில் நின்றுகொண்டு வசூ*

* **சக்திநிபாதம் பெற்ற உத்தமப் பெரியோர், யோக சக்திக் கனல் விளங்கும் சுத்தான்ம ப்ரகாசர்கள், கடவுளறிஞர்களுக்கே அருளடிகள், சுவாமிகள் எனும் பெயர் தகும்.**

லிக்கத் தொடங்கினர். இது அருவருக்கத் தக்கதன்றோ! ஓடுஞ் செம்பொன்னும் ஒன்றாக நோக்கும் சுத்த முக்தரான ஸ்வாமிகளின் பெயரைச் சொல்லி உண்டியல் வசூலித்தல் பொருந்தாத் தொழி லன்றோ! ஆதலின் ஸ்வாமிகள் விரூபாக்ஷகுகையை விட்டுக் கீழே ஸத்குருஸ்வாமி குகைக்கும், பிறகு குகைநமச்சிவாயர் கோயிலுக்குஞ் சென்று தங்கினர். ராமனிருக்குமிடம் அயோத்தி யன்றோ! கண்ணனிருக்குமிடம் கோகுல மன்றோ! ஆதலின் தவராஜர் எங்கு சென்றாலும் அங்கே கூட்டம் சென்றது. இப்போது விரூபாக்ஷகுகை விரிச்சிட்டது. குகைநமச்சிவாயர் கோயிலுக்குக் கூட்டம் திரும்பியது. இதையுணர்ந்து குகைக்காரர், "ஸ்வாமிகள் குகையிலிருக்குங் காலமட்டும் நாங்கள் வசூலை நிறுத்திவிடுகிறோம்! தயவு செய்து மீண்டும் குகைக்கு எழுந்தருளவேண்டும்" என்றதும், அவ்வாறே மீண்டும தவராஜர் விரூபாக்ஷகுகையை யடைந்தார்.

எத்தாலு மட்பொருளை யிச்சிக்காச் சுத்தர்களே
நித்தியமாஞ் செல்வ நிதி.

மாரிகாலத்தில் விரூபாக்ஷ குகை ரமணீயமாயிருக்கும். கோடை காலத்தில் அருவி வற்றிவிடு மாதலின் வெப்பாயிருக்கும். முலைப்பாலூற்றிற்கருகே வித்தை வைத்தியம், ரஸவாதம், சாஸ்திரப்பயிற்சிகளில் முயற்சியுள்ள ஸ்ரீரங்காசாரியா ரென்று ஒருவர் அங்கு ஓரிடமமர்ந்தார்; அதனருகே யுள்ள ஒரு சிறு குகையை அவருடைய சோதரர் சீர்ப்படுத்தி, ஸ்வாமிகளை அங்கு எழுந்தருளும்படி வேண்டினர். அங்கே ஸ்வாமிகள் கோடைக் கமர்ந்தார்; எப்போதும், ராமனுக்கு லக்ஷ்மணன் போன்று பழனிஸ்வாமியாரும் கூட இருந்து தொண்டு

செய்தார். அன்பர்கள் பால், பழம், நிவேதனங்கள் கொண்டுவருவ துண்டு. ஆனால், ஸ்வாமிகள் ஸந்நிதியில் இப்போது சிலர் ஸ்திரவாஸஞ் செய்யத் தொடங்கி விட்டனர்; ஏது வரினும் அனைவர்க்கும் பகிர்ந் துண்ணும் நெறியை எப்போதும் கடைப்பிடிக்கும் ஸ்வாமிகள் உடனிருப்பவர்க்கும் இப்போது ஊட்டவேண்டியிருந்தது. ஆதலின் பழனிஸ்வாமியுடன் மற்றோர் சிலரும் சிவநாமங்களைப் பாடிச் சங்கூதி, ஊரில் பிக்ஷையெடுத்து அனைவர்க்கும் ஊட்டிவந்தனர். பிக்ஷையெடுக்கும்போது அருணாசலன் பெயரைக் கூவித் துதித்துச் செல்ல வேண்டியே, சிறந்த வேதாந்ததத்துவங்களடங்கி ஆவியை ஆண்டவன்பாற் கூவியெழுப்பிக் கூட்டிச்செல்லக் கூடிய அக்ஷரமணமாலையை ஸ்வாமிகள் அப்போது பாடியருளினார். இதனின்று பல மேற்கோள்கள் முன்னேயே கையாண்டிருக்கின்றோம். இப்பாக்கள் சீக்கியரின் "ஜப்ஜி" மாதிரி ஆத்மவீர மெழுப்பும் சிங்கநாதம் போன்றன.

இக் காலங்களிலும் ஸ்வாமிகள் முன்போலவே மௌனமா யிருந்தபடியிருந்தார். ஆனால் கருத்துள்ளவர்கள் தாங்கள் படிக்கும் யோகநூல்களில் ஏதேனும் ஸந்தேகமிருந்தால், ஸ்வாமிகளிடம் நூல்களைக் கொடுத்து விளக்கும்படி வேண்டுவர்; தமது கூர்மதியால் அதை அதிதீவிரமாகப் பார்த்துக் கருத்தறிந்து, ஸ்வாமிகள் தமது யோகாநுபவத்தினின்று பொருந்திய விடைகளை யெழுதித் தருவார்.

தன்னறிவி னின்றொளிருந் தானேதா னானருக்
கேந்நூலுந் தந்நூலென் றெண்.

மலைக்கு வந்தபின் பகவான் ஸதா ஸஹஜநிஷ்டராகிப் பல அன்பர்களால் நன்கு உபசரிக்கப் பெற்றதால்

"இருந்தவிடம் இருந்தபடி இருந்தருளினார்" என்றே, ஸ்ரீ ரமண விஜயத்தின் மூன்றாம் பாகத்தை முடிக்க வேண்டி யிருக்கிறது. ஹு 1900—1912 ஸ்வாமிகள் சரித்திரத்தில் மிகவும் முக்கியமான பாகம்! அப்போது தான் கணபதி முனிவர் முதலான புகழ்வாய்ந்த சீடர்கள் பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகளின் அமுதமொழிகளை யருந்தி சாந்தியடைந்து அவருடைய அத்யாத்மக் காந்தத்திற்கு என்றும் ஆளான காலம். ஆதலின் அக்காலத்தை நாலாவது பாகமாக விவரமாக எழுது வோம்; அப்போது மஹர்ஷி ரமணரென்ற பெயர் பிரஸித்தமாகி விட்டதால் இனி அப்பெயராலேயே அவரைக் குறிப்போம்.

ஒன்றே பொருளதனி லோன்றியின் புற்றிருப்பா
ரேன்று மிருப்பவரேன் றெண்!

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

யோகஸ்வராஜ்ய காண்டம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

௪. யோகஸாம்ராஜ்ய காண்டம்

உண்டது ளுள்ளது நீயென் றொளிவிடும்
யோக மணிவிளக்கே!
நின்ற நிலையி னிலைத்துல கெல்லா
நிறைந்த நிராமயமே!
என்றென்று முன்றிரு வோங்குக பொங்குக
வெங்குஞ் சிவோகமென்றே!
ஒன்றுண் டிரண்டன்று மூன்றன்றவ் வுண்மையா
மோம்தத்ஸ தோம்தத்ஸதோம்!

தெள்ளத் தெளியத் தெரிகுது ஜோதிச்
சிதம்பரச் சிற்சபையே!
துள்ளிக் குதித்துத் திருநடஞ் செய்குது
சுத்த பரமாத்மா!
வெள்ளக் கருணைப் பெருக்கது சக்தி
விளைவது விண்ணதுவே!
உள்ளத்தி லுள்ளவா றோங்கு முவப்பது
வோம்தத்ஸ தோம்தத்ஸதோம்!

௪. யோகஸாம்ராஜ்ய காண்டம்

௨௫. ரமணவித்தை

"பாராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்றேய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டித்
தாராள மாய்நிற்க நிச்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிஷ்டையெனவே
சகசநிலை காட்டினை சுகாதீத நிலயந்
தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ?
காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்று
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மியா னந்தவெள்ளஞ்
சோராது பொழியவே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே!
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே!"—

(தாயுமானவர் உபநிடதம்)

இப்போது மகர்ஷிகளின் அத்யாத்மவஸித்தி கதிர்விட் டொளிர்கின்றது. ஞானத் தாமரை, சுயஞ்ஜோதியில் மலர்ந்து, சுக மயத்தேன் பிலிற்றி நிற்கிறது. நாலா பக்கங்களினின்றும் வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்துவந்து பசியாறத் தேனுண்டு மஹர்ஷிகளின் மலரடிநிழற் சோலையில் ஆனந்தமாக வஸிக்கின்றன.

இனி முதன்மையாக ஸ்ரீ ரமணோபதேசங்களையும், அவற்றைப் பெற்றுய்ந்த சீடர்களையும், பகவானின் மலை வாழ்வையும், ஸ்ரீ ரமணாசிரம வாழ்வையும் பற்றிக் கூறி முடிப்பாம்.

மகர்ஷிகள் அற்புதமான ஆத்மவஸித்தர் என்பது இதற்குள் அனைவர்க்கும் விளங்கிவிட்டது. ஆனால், "அவர் என்ன யோகம் செய்தார்? உலகில் யோகத்திற்காக எவ்வளவோ பாடுபடுகின்றனர். யோகத்தில் எத்தனையோ வகைகள்; அவற்றில் அவர் எதை அப்யஸித்தார்" என்று பலர் வினவலாம். மேலும், "சும்மா தானே மௌனமாயிருந்தார்" என்றும் சில குயுக்திகளுக்குத் தோன்றலாம். மஹான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் "அன்னை! அன்னை!" யென்று அன்பால் அலறி,

'ஒன்றுநீ யுண்மை யென்று
லோளிந்தின்னு மாடல் வேண்டாம்!
இன்றெனைக் காட்டேல் வாளா
லிவ்வுயிர்ச் சுமையை நீப்பேன்'
என்றுட லுள்ள மாகி
யிறைவியைக் கதறிக் கண்டார்!"

பிறகு ப்ராஹ்மணி மாதிடம் அஷ்டாங்க யோகமும், தாந்திரிக ஸாதனமும் பயின்றார். அதன்பின், தோதாபுரியிடம் தீக்ஷைபெற்று நிர்விகல்பஸமாதி பயின்றார். அதன் பிறகு, பல மதாநுபவங்களை ஸாதனத்தா லடைந்தார் :— ராதை போலக் கண்ணனை யன்புசெய்தார்: ராமலாலாவுடன் பிள்ளைபோல விளையாடினார் ; ஏசுநாதரை நேரே கண்டார்; இஸ்லாமிய மதாநுபவத்தைக் காட்டினார் ; வேதாந்த மதம், தாந்திரிகமதம் இரண்டிலும் தேர்ந்தார். பக்திபரவசத்துடன் ஆடினார்: பாடினார்.

கிருஷ்ணசைதன்யரோ, கிருஷ்ணாவேசத்துடன் தம்மை மறந்து கிருஷ்ணபரராகி, "ஹரிபோல், ஹரிபோல்" என்று பாடி ஆடி, அனைவரையும் அன்பாலே தழுவி கிருஷ்ணவிரக ராக்கினார் ; ராதைபோல மாதவனிடம் மையல் மிகுந்தார் ; வாஸுதேவ ஸார்வபௌமன், ராஜா பிரதாபருத்ரன், ப்ரகாசானந்தர் முதலியோரையும் அவருடைய பக்திபரவசம் தன்வசமாக்கின. அவர் எங்கும் கண்ணனைக் கண்டார். அவர் தென்னிந்தியாவில் யாத்திரை செய்கையில், ஒரு பிராமணப் பையனைத் தன் மதத்திற் சேர்த்தார் ; அவனுடைய தந்தை சைதன்யரை அடிக்க வந்தார் ; சைதன்யர், " அன்பரே, இதோ உங்கள் கையில் யானிருக்கிறேன் ; எவ்வளவு வேண்டுமென்றாலும் அடியுங்கள். ஆனால், பகவந்நாமத்தைமட்டும் பாடுங்கள் ; 'ஹரி, ஹரி' யென்று கூவுங்கள் ; எனனை அடிப்பதற்காக இந்தக் கூலியைத் தாருங்கள்" என்றதும், தந்தை மனமுருகி, அவரை அடிபணிந்து அன்பரானார். இப்படிக் கண்ணன் காதலிற் கரைந்தார் சைதன்யர்.

மாணிக்கவாசகரோ, திருப்பெருந்துறையில் சிவபெருமானுக்கே யாளாகி, அவனைக் காணவிடத்து,

"வஞ்சவினைக் கோள்கலறு முடலைத் தீவாய்
மடுக்கிலேன் வரையுருண்டு மாய்வே னல்லேன்
நஞ்சோமுகு வாளாலுங் குறைப்பே னல்லேன்
நாதனே யதுவுநின துடைமை யென்றே
அஞ்சினேன் றனேயு மழியா தாவி
யையனே நினைப்பிரிந்து மாற்ற கில்லேன்."

"என்செய்கோ! என்றுயோ! என்றுயோ!" என்று இனைய சொல்லிப் புரண்டழுதார்!

இப்படிப்பட்ட பக்திபரவச நிலைமைகளில் மஹர்ஷி களின் நிலைமை யென்ன? ஸாதன மென்ன? ஹடயோ கம், ராஜயோகம், பக்தி, ஞான, கர்ம யோகங்களில் எதைச்சேர்ந்தது அவருடைய ஸாதனம்? அவர் அரு ணசலனைக் கண்டு அப்படியே மோனமானுரே! ஆட வில்லை, பாடவில்லை, கண்ணீர் வடிக்கவில்லை, மூச்சுப் பிடிக்கவில்லை, ஆஸனம் பழகவில்லை, கல்பங்கள் சாப்பிட வில்லை, நாடிசுத்திக்கு வேண்டிய அப்யாஸங்களையும் செய்யவில்லை, ஒருவரிடம் உபதேசமும் பெறவில்லை, ஜப மாலை யுருட்டவில்லை, தீக்ஷையும் வாங்கவில்லை, காவியு முடுக்கவில்லையே! அவர் என்ன ஸாதனஞ் செய்து இந் நிலை யடைந்தார்? என்பது சிலருடைய வினு. அதற்கு, மஹர்ஷிகள் இதற்கு அவ்வப்போ தருளிய திருவாக்கி னின்றே விடை கூறுவாம்.

"சாதகத்தி லேதுவிதம் சாத்தியத்தி லத்துவித
மோதுகின்ற வாதமது முண்மையல—ஆதரவாய்த்
தான்றேடுங் காலுந் தனையடைந்த காலத்துந்
தான்றசம னன்றியார் தான்."

ஞானோதயம்

ஜகத்குரு சங்கராசாரியார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய விவேகசூடாமணியையும், கீதையையும், உபநிஷத்தையும் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பகவானை நோக்கினால், அவற்றின் பொருளைக் கண்ணாடிபோல பகவானின் வாழ்வு விளக்கும். பகவானுக்கு ஞானோதயமானது எத்தகைய புறத்துணையாலும் இல்லை. தந்தை யிறந்ததும் வகுப்பிலும், வீட்டிலும் ஏற்பட்ட தொந்தரவும், அவருடைய ஞானோதயத்திற்கு எள்ளளவும் காரணமில்லை. பல பிறப்புக்களில் பக்குவமாகித் திடீரென ஆத்மஞானம் பிறந்து பிறங்கியது. மோக்ஷஸாதனங்களான, நித்யாநித்யவிவேகம், இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமம் தமம் உபரதி திதிக்ஷை சிரத்தை ஸமாதானம் ஆகிய சமாதிஷட்கஸம்பத்தி, முமுக்ஷுத்வம், சிரவணம், மனனம், நிதித்யாஸம் எல்லாம் எதைக் குறித்துப் படிப்படியாக முயல்கின்றனவோ, அந்த நிஶ்சலமான ஆத்மஸ்திதியை பகவான் எடுத்ததும் அடைந்து, அதிலேயே எவ்வித அசைவுமின்றி நிலைத்துவிட்டார். ஞானோதயம் தானாகவே எழுந்ததன்றி வேறு புறக்காரணங்களாலன்று. அதன்பிறகு வேறு ஸாதனமொன்றுஞ் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் வகித்த மோனமும் விரதமன்று.

தானாகக் கூடுந் தலைவன்முன் பேச்சடங்கு
மானந்த மோன மது.

தவத்தின் பஞ்சப்ராணனான ப்ரஹ்மசர்யம், மௌனம், நிராஹாரம், அஹிம்ஸை, சாந்தி யெல்லாம் அவர் எய்திப் பிறந்தவர். எவ்வித விரதமும் அவருக்குத் தேவையில்லை. விரத வைராக்கியத்துடன் அவர் மோனம்

வகிக்கவில்லை; இதயத்தில் "அஹம், அஹம்" என்று நித்யாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பரமாத்மாநுபவத்திலேயே ஆழ்ந்து, தன்னையே பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகத் தெளிந்தறிந்து, தேகாத்மபுத்தியை அறவே நீத்து, பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், சுயஞ்சோதியாய், ஏகமாய், ஞாதிருஞானஞேய மென்னும் திரிபுடி சூன்யனாய், காரணகாரிய, ஸதஸத்து, க்ஷராக்ஷர விலக்ஷணமாய், பரமாக்ஷரமாய், கிருத க்ருத்யனாய், கேவலம் ப்ரஹ்ம மாத்ரமாய், பரம சாந்தியுடன் ஸதா ஸஹஜநிஷ்டையில் ஜன்ம, ஜரா, மரண, பவபந்தமற்ற நித்திய ஜீவன்முக்தனாய் அவர் நிலைத்துவிட்டார். தனது ஸ்தலத்திற்குப் பிரயாணமான ஒரு அரசன் துயில் விழித்ததும் திடீரென ஒரு தெய்வசக்தியால் தான் சேரவேண்டிய ஸ்தலத்தில் தன்னைக்கண்டு வேறு போக்குவரவின்றி அங்கேயே நிலைத்துவிட்டதைப் போன்றது பகவான் ஆத்மஸ்தலத்தில் ஆத்மாவாகவே நிலைத்தது. பகவான் அருணாசலேஶ்வரர் கர்ப்பகிருகத்திற்கு நேராகச் சென்று (அப்போது கோயில் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருந்ததால் கதவுகள் திறந்திருந்தன; நாலுகால பூஜைதான் நடந்தேறியது) தரிசித்து, உடனே தமது ஆத்மஸ்திதியிலேயே விசாரத்தால் ஊன்றி நிலைத்துவிட்டார். இதைக் கண்டவர்கள் ஸ்வாமிகளை மோன விரதம் பூண்டிருப்பதாகக் கருதினர். பிறர்தொந்தரவின்றி அமைதியாகத் தமது நிஷ்டை நடைபெறவே ஸ்வாமிகளும் சும்மா வாய்பேசாம லிருந்துவிட்டார். தவத்தின் பால் வந்த பொறுமைச்சோதனைகளும் தாமாகவே ஸங்கற்பத்தில் நிகழ்ந்தனவே யொழிய எவ்விதமான திதிக்ஷா ஸாதனமும் முயன்று செய்யப்படவில்லை. ஏற்கெனவே எல்லா ஸாதனப் பயன்களும் ஸ்வாமிகளுக்குள்

ளே அமைந்து கிடந்ததை வெளியாக்கவே அச் சோதனை கள் வந்தன.

இத்தகைய ஆன்மவெழுச்சி பிறவிஞானிகளுக்குத் திடீரென்று உதயமாகும். அநேகமாக ௩௦-முதல் ௪௦-வய திற் கிடையிலேயே உலகில் தோன்றிய மஹான்களுக்கு இந்த ஞானவெழுச்சி பிறந்துள்ளது. ஆனால் ஆத்மரஸத் திலேயே ஊறிய நமது பாரததேசத்தில்தான் ஞானஸம் பந்தரும், துருவனும், சங்கரரும், நம்மாழ்வாரும் இளமை யிலேயே ஆதமஸம்பத்தைப் பெற்றனர். மஹர்ஷிகளும் ௧௬-வது வயதிலேயே அதைப் பெற்று அதன்மயமாய் அப்படியே நிலைத்தார். அப்போஸ்தலன் பௌல் **(Apostle Paul)** (௩௫-வயதில்), முகம்மது நபி (௩௪- வயதில்) முதலியோர் போன்றே மஹர்ஷிகள் திடீரென ஞானோதயம் பெற்றார். இப்படிப் பெற்றதை வாய்விட் டுச் சொல்லமுடியாது. ஆத்மவெழுச்சி பெற்ற 'வால்ட் விட்மான்' **(Walt Whitman)** என்ற மேதாவியை ஒரு வர் "தங்கள் அநுபவத்தை ஏன் தெளிந்த மொழிகளில் வெளியிட்டு உலகிற்கு நன்மைசெய்ய லாகாது?" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்த ஞானுநுபூதிச் செல்வர்,

"When I undertake to tell the best I find I cannot
My tongue is ineffectual on its pivots;
My breath will not be obedient to its organs;
I become a dumb man."

"நான் கண்ட பெருஞ்சிறப்பை உரைக்கப் புகுந்தால் நாவு எழவில்லை; எனது மூச்சு குரலுக்கு இணங்குவ தில்லை; நான் ஊமையாகிறேன்" என்றார். "எனக்கு ஒரு ஆத்மதருப்தி யேற்பட்டது. தடையற்ற ஆனந்த வெள்ளம் என்னுள் ஊற்றெடுத்தது. ஆனந்தம், ஆனந்

தம், எல்லாம் ஆனந்தம் என்பதைத் தவிர வேறொன்றும் சொல்ல முடியவில்லை" என்றார். இந்த ஆத்மஜோதியைக் கண்டவுடன், தாந்தே (Dante) என்னும் கவியரசர் "நான் ஒரு கடவுளாக மாறினேன்" என்கிறார். மற்றொருவர், "தூயரொளிந்தது; ஆழ்ந்த, ஆழ்ந்த, ஆழ்ந்த அந்தராராமத்தில் திளைக்கிறேன்" என்கிறார். ரிச்சார்டு மாரிஸ் பக் (Richard Maurice Bucke) என்பவர் தாம் கண்ட அனுபவத்தை இவ்வாறு கூறுகிறார்:—

"அப்போது எனக்கு ௩௬-வது வயது நடக்கிறது; ஒரு வசந்த மாலையில், வர்ட்ஸ்வொர்த்து (Wordsworth), கீட்ஸ் (Keats), ப்ரௌனிங் (Browning), விட்மான் (Whitman) முதலிய புலவரின் நூல்களை இரண்டு நண்பர்களுடன் படித்துவிட்டு, நள்ளிரவில் அமைதியாகவும், சாந்தமாகவும், ஸந்தோஷமாகவும், நிச்சலமாகவும் இருந்தேன். திடீரென்று எவ்வித முற்குறிப்புமின்றி என்னை ஒரு அகண்ட ஜோதி சூழ்ந்து ஜ்வலித்தது. சில நேரம் நெருப்பு எரிகிறதென்றே எண்ணினேன்; அடுத்தபடியாக, அது என்னுள்ளேயிருக்கும் 'ஆத்மஜோதி'யென்று அறிந்தேன். எனது மூளையில் திடீரென ஒரு 'ப்ரஹ்ம ஜோதி' மின்னிட்டுப் பாய்ந்தது அது முதல் அங்கு என்றும் பிரகாசமாயுள்ளது: என் இதயத்தில் ஒரு பேரின்ப மெழுந்தது. அது முதல் என்னுள்ளேயே ஸ்வர்க்கவின்பம் அகண்டானந்தமாக நிலவுகிறது. இந்த ஆத்மசேதநம் எழுந்ததற்கு அடையாளம் (க) அந்தர் ஜோதி, (உ) தூய வொழுக்கச் சிறப்பு, (௩) ப்ரஜ்ஞானம், (௪) அமரத்வ உணர்வு, (௫) இறவஞ்சாமை, (௬) பாவ வுணர்வின்மை, (எ) திடீரென உள் விழிப்பு, (அ) ஒரு வசீகரத் தன்மை, காந்தசக்தி" என்று விளக்குகிறார்.

"இதை மொழியால் விளக்க முடியாது. 'ப்ரஹ்ம ஜோதி', 'துரியச்சுடர்' எனவே சுருங்கக் கூறலாம்" என்று மற்றொரு புலவர் கூறுகிறார். இவற்றையெல்லாம் சிறு உதாரணங்களாகக் கூறினோம். மஹர்ஷிகளின் நிலைக்கு எதுவும் ஒப்பில்லை. நமது தாயுமானப் பெருந் தகையும்,

"பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன்—சற்றும்,
பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி"

என்கிறார்.

"உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள்!
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ?
திரையற்ற நீர்போலச் சிந்தை தெளிந்தால்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யானே"

என்றார் திருமூலர். "இந்த ஆத்மா, வேதப்ரவசனத்தால் அடையப்பெறுவதில்லை; அது யாரை விரும்புகிறதோ அவர்களுக்கு அடையக்கிடைக்கிறது; அவனுடைய ஆத்மாவே அதன் சொரூபத்தை விளக்குகிறது; அதை யடைந்ததும் ரிஷிகள் ஞானதிருப்தராகி, வீதராகராய், பிரசாந்தராய், ஆத்மாநுபூதி பெற்று, தன்னுள்ளே தானாக நிலைத்து, ஸர்வாத்மஸ்வரூபிகளாகின்றனர். வாக்கும், மனமும் அந்த ஆனந்த ப்ரஹ்மத்தை எட்டாது. அதை யடைந்த பின் அடையத்தக்கது வேறில்லை" என்று உபநிடதம் முறையிடுகிறது. இதுவே மகர்ஷிகள் அடைந்தடங்கிய நிலை.

எது யோகசிகரமோ அதிலேயே மகர்ஷிகள் எடுத்ததும் ஊன்றிவிட்டார்; அங்கே எல்லாவித யோகங்களும் அடங்கிவிட்டன. எந்த சக்தியை யடைந்தால் அதுவே

ஸர்வார்த்தஸித்தியோ, அதை பிராணுயாமங்களின்றி, ஹடயோகங்களா லாகும் நாடிசுத்தியின்றி ஆத்மவிசாரத் தால் பளிச்சென்று எடுத்ததும் அடைந்தார்; அதுவே ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்சம், பிரஜ்ஞானம் என்பது. எதை மற்ற யோகங்களெல்லாம் தேடித்தேடி முயல்கின்றனவோ, அது அவருக்கு ஆரம்பத்திலேயே கிடைத்துவிட்டது. எதற்கு மிஞ்சிய ஸாதகம் கிடையாதோ, அந்த சொரூப ஸித்தியிலேயே அவர் ஆழ்ந்துவிட்டார். முதலில் மன மிறக்கவேண்டும், எண்ணங்கள் ஒழியவேண்டும்; நானற்ற விடம் அது; இதயமத்தியிலுள்ள அந்த இடத்திலேயே நமது இருக்கை.

"நாசிக் கதோமுகம் பன்னிரண் டங்குலம்
நீசித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்
மாசித்தி மாயோகம் வந்து தலைப்பெய்யும்
தேகத்துக் கேன்றுஞ் சிதைவில்லை யாமே."

(திருமூலர்)

அதில் மனுேலயப்பட்டு ஊன்றிவிட்டால் வேறு ஸாதனம் வேண்டுவதில்லை; அது ஒன்றே ஸாதனம்; ஸாதனம் பலவித மல்ல; துவித அத்துவித வாதத்தும் அது அடங்கிய தல்ல; அதைத் தேடுங்காலத்தும், அடை யுங் காலத்தும் அதுவே ஸமனுக, காண்போன், கருவி, காட்சி அனைத்தையும் தன்னு ளடக்கி நிற்கின்றது. அது என்றும் நம்மைப் பிரியாது நாமாக வுள்ள பொருள்.

"கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தோந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரித லற்றுக்
குணமற்று வரவிேனுடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமு மற்று

நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்று விந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபே தமுமற்று
ஞாதுருவின் ஞான மற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமு மற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட வசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மௌனியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே."

இந்த உயர்ந்த ஆன்மநிலைக்கு இருப்பிடம் இதயம். அந்த நிலையே உள்ளபொருள்; உள்ளமே அது. அப் பொருளினின்றே உலகம் எழுவது; அதிலேயே உலகம் லயமாவது; அதன்பொருட்டே, அதனாலேயே இவ்வையம் எழுந்து, அதுவே யாகி, மீண்டும் அதிலேயே லயமாகி விடும். நான் என்னும் அகந்தை யெழுந்தால், ஜகமாயை நானாவாகி, ஊனென்றும், உடலென்றும், கரணமென் றும், உள்ளென்றும, புறமென்றும், பூதமென்றும், மண் ணென்றும், மலையென்றும், வனமென்றும், நினைப்பு மறப் பென்றும், இன்பதுன்பமென்றும், வினைகளென்றும், பல வான ஸமயமென்றும், தெய்வமென்றும், கலை, நெறி, தர்க்கம் என்றும் அலையலையாக எழுந்து அடிக்கும்! ஜீவ ஜகத் ஈஶ்வரன் மூன்றும் வெவ்வேறாகத் தோன்றும். ஆத லின், இந்த 'நான்' என்பதை ஆராய்தலே யோகாரம்ப மாம்.

நானார்? புலன், பூதம், கரணம், குணம், மனம் இவையெல்லாம் அல்ல வெனக் கண்டனைசெய்து மிஞ்சி நிற்பது அறிவு; அவ்வறிவே நான்; அது ஸச்சிதானந்த மயம். மனமென்பது தனியா யில்லை; நினைப்பே மனத்தின் உரு; மனமே உலகைத் தோற்றுவிக்கிறது; அது நசித்து ஆத்மஸ்வரூபம் தோன்றும்போது உலகு தோன்ருது. மனமே நான் என்று கிளம்புவது; தன்மைக்குப் பிறகே முன்னிலையும் படர்க்கையும் எழுகின்றன; எண்ணங்கள் கிளம்பக் கிளம்ப, "இது யாருக்குத் தோன்றியது" என விசாரித்தால், எனக்கு எனத் தோன்றும்; அதை "நானார்?" என்னும் தடியா லடித்தால் அடங்கியொழியும். மனம், மூளை, இந்திரியங்களின் வாயிலாக வெளியேறும்போது, நாமரூபங்கள் தோன்றுகின்றன. இதயகுகையில் அடங்கும்போது, அவை மறைகின்றன.

நானாரென் றேமனத்தை நாசித் தடங்குமிடம்
தானான ஞானத் தனி.

விசாரமே மனமடக்கும்வழி; பிராணுயாமத்தாலும் அடக்கலாமெனினும், பிராணன் மீண்டுங்கிளம்பினல் மனமும் கிளம்பும். பிராணன் மனத்தின் ஸ்தூலரூபம். அதுவே மனத்தை, இறந்தபின், பூவினின்று காற்று மணத்தைக் கவர்ந்துசெல்வதுபோலக் கவர்ந்துசெல்கிறது. அது மனமடக்க ஸாதனமாகுமே யன்றி மனோநாசஞ் செய்யாது. அதுபோன்றே, மூர்த்தித்தியானம், மந்திரஜபம், ஆகார நியமம் முதலியவையும், மனமடக்கும் ஸாதனமாகும்.

ஆத்மஸ்வரூபத்தை இதயத்தில் தியானிக்கத் தியானிக்க, இன்பநிலை யதுவாகும். அதைத் தவிர வேறொன்றையும் எண்ணுதிருத்தலே நிராசை; அதனை விடாதிருத்தலே ஞானம். முத்துக் குளிப்பவனைப் போல ஆழ்ந்து

தன்னுள்ளே மூழ்கி, வைராக்கியத்துடன் ஆத்மமுத்தைப் பெறவேண்டும். ஆத்மநிஷ்டாபரனு யிருப்பதே தன்னை யீசனுக் களித்தல் ;

ஆழ்ந்தடங்கித் தன்னு ளதுவா யிருசும்மா ;
சூழ்ந்தோளிர்ந்து நிற்குஞ் சுகம்.

ஆத்மசுகம் ஒன்றேயுள்ளது. உலகென்பது நினைவே. அதில் சுகம் இல்லை. ஆத்மநிழலை நீங்காதிருப்பதே சுகம். ஒரு பரமேஸ்வர சக்தி உலகை நடத்துகிறது. அது அனைத்தையும் தாங்கும் ; அதற்கு நாமும் அடங்கியிருக்காமல், 'அப்படிச் செய்யவேண்டும், இப்படிச் செய்ய வேண்டும்' எனச் சிந்திப்பதெல்லாம அகந்தை. வண்டியிற் செல்பவன் மூட்டையைத் தலையிற் சுமப்பது மடமை. ஸங்கல்ப ரஹிதனுன ஈசனின் ஸந்நிதானமாத்திரத்திலேயே உலகம் தானுக நடக்கிறது. ஸந்நிதிக்கே ஐந்து தொழிலாம்.

பகலுதிக்கப் பாரியங்கும் ; பற்றற்ற சாக்ஷிப்
பகவன்முன் ஞுகுமேலாம் பார்.

"தான்" என்பது பஞ்சகோசங்களுக்கும் விலக்ஷணமானது ; அதைப் புறத்துள்ள நூலறிவாற் காண முடியாது ; தத்துவக் குப்பைகளை ஆராய்வதும் கால வீணே.

தன்னை மறைத்தடருந் தத்துவக் குப்பைகளைப்
பின்ஞேதுக்கிப் பேச்சடக்கி நில்.

மனத்தை வெளி விஷயங்களில் விடாது, இதயத்தில் லயப்பட்டிருப்பதே சுகம். நான் என்னும் அகந்தை யற்றால், தானெனும் சக்தி தானுகத் தலைகாட்டும். அதையே பற்றி அடங்கி நிலைத்தலே ஆத்மானந்தம்.

இதுவே ரமணவித்தை. இதுவே உயர்ந்த ஸாதன மென்பது இதன் அநுபவஸித்தம். இதுவே பகவான் இதற்கு அளித்த ஞானவுணவு.—

உள்ளலர்ந்த மெய்யொளியி லுள்ளவா றூன்றிவிடி
னுள்ளநிலை யஃதே யுணர்.

ரமணயோகம் எது உயர்நிலையோ அதுவே அடியும் முடியு மாக நிலவுவது. அதற்கு 'நானார்?' எனும் விசாரணை யால் மனோநாச மடைதலே ஸாதனம். எனினும், ஈசுவ ரார்ப்பணமான நிஷ்காம்யகர்மம், பூஜை, ஜபம், தியா னம், உலகையே யீசன் வடிவாகப் போற்றல், பிராணு யாமம் முதலியவற்றையும் மனமடக்க ஸாதனமாக அது உபதேசிக்கிறது. அகந்தை சிறிதும் கிளம்பாது, நான் என்ற முனைப்பின்றி, அனைத்தையும் நடத்தும் தன்மய சக்தியில் முற்றும் அடங்கியிருத்தலையே அது வற்புறுத்து கிறது; "நாம் நம்மிடம் நிலைத்தால், எல்லாம் தாமாக நடக் கும்" என்று இதற்கு அடிக்கடி பகவான் நினைப்பூட்டு வார். ஆதலின், இதயத்தில் நிலைத்து ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆழ்ந்த ரமணயோகம், ஆவேசம், ஆட்டம், பாட்டம், அமு கைகளின்றி, அமைதியூற்றில் அழகுத் தாமரைமீது அரச வன்னம்போல், இதயாஸனத்தில் ஹம்ஸவடிவாய் நின்று 'ஸோஹம்' என்று கூவுகிறது. இந்த யோகம் அதி சுல பம். கடவு ளில்லை யென்போரும் சூனியவாதிகளுங்கூட இதிற் பயன் பெறலாம். அனைவரும் ஆத்மஸ்வரூபரே; அதுவே மெய். நானு நினைவுகளைவிட்டு, "நானார்? என் இடம் எது?" என்று உள்ளேயே விசாரித்துச் சென்றால், நினைப்பொழிந்து, "நான், நான்" என்று இதயகுகைக் குள் தானாக எழுந்து ஆத்மஞானம் நடமிடும். இதுவே இன்பத்தானம், மோனம், மனவிண் எல்லாம். தன்னைத்

கலையிலக்காக் கண்ணுங் கருத்திலக்கா நுண்பொருளை
மலையிலக்கா யுள்ளிலக்கு மாண்பு.

தன்னி லுணர இன்பம் விகஸிக்கும்; இதைத் தவிர வேறொரு பொருளையும் எண்ணாது, அதிலேயே லயமடைவதே பரமசுகம்.

நானெழுந்தால் மூன்றுண்டு நானடங்கி லொன்றதுவே
தானாகத் தன்னிலையே நில்.

உசு. விசாரஸங்கிரகம்

“ அரிதா கியமெய்ப் பொருளுக் கடியேன்
உரிதா வுபதே சமுணர்த் தியவா !
விரிதா ரணவிக் ரமவே ளிமையோர்
புரிதா ரகநா கபுரந் தரனே !

தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளந் துகளா கியபின்
பேசா வனுபூ திபிறந் ததுவே.”

(கந்தரனுபூதி)

ஆன் மவிரிவையே ஓடமாகக்கொண்டு அன்பரைக் கரைசேர்ப்பவனே! வெற்றி வாய்ந்த ஞான வேளே! இமையோர் விரும்பும் மூலப்பொருளே! அமரரேறே! அரசே! பெறற்கரிய (நான் அது எனும்) மெய்ப்பொருளை, உதித்தவிடத்தில் ஒடுங்கி யிருந்தபடிக்குணரும் ஸாதனத்தைக் காட்டியுணர்த்திய ஞான முருகனே!—என்று எத்தனை ஞானப் புதல்வர்கள் இந்த ஞானத்தந்தையை வழுத்துகின்றனர்! இவர்கள் எண்ணம் எண்ணற்றது. (க) மலையின்மீது 1900-முதல் 1922-ம் ஹு மட்டும் வஸித்தபோது அடைந்தவர்

(உ) ஸ்ரீரமணாச்ரமம் அழகம்மைபுரத்தி லேற்பட்ட பின் அடைந்தவர் என்று அன்பரை இருபகுதியாகப் பிரிப் போம். பின் வந்தவர் ஆயிரக்கணக்கில் இருப்பதால் எல் லாரையும் பகவான் திருவருளிலேயே ஐக்கிய உருவாக்கி விடுவோம். இந்த நான்காம் பாகத்தில் முற்பகுதியான சீடரைப்பற்றியே பேசுவோம். அவரவர்களுக்குச் செய் யப்பட்ட உபதேச ஸாரத்தையும் இடையிடையே குறிப் பாம். இந்த உபதேசங்களை மலைமீதுபதேசமென்றறிவாம். பாகவத பக்த பகவான் (நூல், அன்பர், இறைவன்) ஒன்றே. ஐயன் அவதரிக்கும்போதே அவன் காரியத்தை உலகில் நிறைவேற்ற அன்பரும் அவதரிக்கின்றனர்.

சேஷய்யர்

கம்பீரம் - சேஷய்யர் என்பார் ௵ 1900-ல் திரு வண்ணாமலை முனிஸிபல் ஓவர்ஸியரா யிருந்தார். அது முதலே அவர் ரமணபக்த ரானார். இவர் சிறந்த ராம பக்தர். ராமநாம தாரக ஜபமும், பஜனையுஞ் செய்துவந் தார். யோகத்தில் இவருக்கு விருப்பமிருந்ததால் ஸ்வாமி விவேகானந்தரின் ராஜ-ஞான-யோகப்பிரஸங்கங்களுடன் ராமகீதையும் படித்துவந்தார். (மஹர்ஷிகள் ஸமாதியி லிருந்த நாட்களிலேதான் வேதாந்தகேசரியான விவே கானந்தர், சிகாகோவில் இந்துமதத்தை சபை வியக்கப் பேசி திக்விஜயஞ்செய்தது) ஆனால் புத்தகத்திலுள்ளது சரியாக விளங்கவில்லை யாதலின், அவற்றை ஸ்வாமிக ளிடம் கொடுத்துத் தெளிவுபடுத்தவேண்டினார்; பின்னும் பல ஸந்தேகங்களும் கேட்டார். சேஷய்யருக்கு அஷ் டாங்க யோகத்தில் விருப்பம் அதிகம். ஸ்வாமிகள் அனைத்தையும் படித்து, அவருடைய ஸந்தேகங்களைத் தீர்க்கக் காகிதத் துண்டுகளில் தக்கவிடை எழுதித் தந்து

வந்தார். இத்துண்டுகளை சேஷய்யர் தெளிவாகக் குறித்து வைத்தார். இவை 1900, 1901, 1902-ம் ஆண்டுகளில் குறிக்கப்பட்டன. சேஷய்யர் காலஞ்சென்ற பிறகு ஸமீபத்தில் அவருடைய தமையனாரிடமிருந்து இக்குறிப்புக்களை வாங்கி, இப்போது "விசார ஸங்கிரக வினாவிடை" என்ற நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

(ஸ்வாமிகள் பெரும்பாலும் அத்வைத விசார மார்க்கமே போதிப்பது வழக்கமாயினும், இதனிடை அஷ்டாங்க யோகத்தைப் பற்றியும் அபூர்வமான திறமையுடன் புதிய பொருள்பட விவரிக்கிறார். அவரவர் இயல்பிற் கேற்ப அவரவரை சுயேச்சையாக விடுத்து, பின்னர் "நானார்?" என்னும் விசாரமார்க்கத்திற்கே திருப்புவது ஸ்வாமிகளின் உபதேசமுறை. துவிதம், அத்துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம், ஸித்தாந்தம், சாக்தம் முதலிய எம்மதமும் ஆத்மாநுபூதி நிலையில் ஒன்றாகவே காணப்படும்.) அந்நூலின் ஸாரம் அடியில் வருமாறு :—

விசாரஸங்கிரக ஸங்கிரகம்

தனது இயல்பான சொரூபத்தை யறிந்து உள்ளவாறு இருத்தலே விதேகநிலை; "நான் செய்தேன், வந்தேன்" என்னும் வினைகளுக்கு முன்னே நிற்கும் "நான்" என்ற ஒரு போதத்தின் உண்மை வடிவை "நானார்?" என்னும் விசாரத்தால் அறிந்து தானாயிருப்பதே சொரூபவுணர்வு; இந்த 'உடல் நான்' என்னும் போதமே தற்போதம், அவித்தை, மாயை, மலம், ஜீவனெனப்படுகிறது. அந்தத் தற்போத நாசமே முக்தி. உடலைப் பிணமென்றிருத்தி "நானார்?" என விசாரித்தால், இதயத்தில் 'நான், நான்' என்னும் ஒரு எழுச்சி காணும்; அதுவே அகண்டமான அறிவுப்பொருள். அதையே கவனித்துச்

சும்மாவிருந்தால், அகங்காரத் தற்போதம் அழிந்து முடிவில் தானும் சாந்தமாகும்; இதுவே முக்தி. இதயத்தில் தோன்றும் நினைவுகளெல்லாம், தேஹோஹம், 'நான் தேகம்' என்ற அகந்தையையே வேராகக்கொண்டு ஸம்ஸாரமென்னும் மாயவிருக்ஷத்தை வளர்க்கின்றன. ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே உறுதியாகிச் சுற்றும் நடப்பதுபற்றி 'நடப்பது நடக்கட்டும்' என்று விலக்ஷணமாயிருக்கப் பயில்வதே (தன்னை விடாமலிருப்பதே) மனவகந்தையைக் கெடுக்கும் வழி. இதயத்துள்ள அஹம் ஸ்வரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே கடவுள் இருக்கிறார். நானென்னும் நினைப்புவடிவான மனதை அவரிட மிருத்திவிட்டு, அவரை மறவாது, சும்மாவிருத்தலே சிறந்த ஸாதனம். இதுவே ஞானம், பக்தி, யோகம் எல்லாம்.

நான் என்பதில் பஞ்சகோசரூபமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மகாரண சரீரங்கள் அடங்கிவிட்டன. விசாரத்தால் இந்த மூன்று தேகத்திலுமுள்ள தற்போதத்தைப் போக்கலாம். மனமே, உயிர் உலகு இறைவடிவா யிருக்கிறது; ஞானத்தின் சேர்க்கையால், சேதநம்போலத் தோன்றுகிறது; மூளையின் சேர்க்கையால்,விஷயங்களை யறிந்தனுபவிக்கிறது. கண்டத்தில் மனதென்றும், இதயத்தில் புத்தியென்றும், நாபியில் சித்தமென்றும், ஸர்வாங்கத்திலும் அகந்தையென்றும் கூறுவது விருத்திபேதமே; மனமான அந்தக்கரணத்திற்கு இதயமே நிலயம். இந்திரியங்கள் புறக்கரணம்; மனம் அகக்கரணம். வெளியில் தோன்றும் அனைத்தும் உள்ளேயே யிருக்கின்றது. ஞானத்தால் மனம் ஆத்மாகார மாகும்போது எல்லாம் ப்ரஹ்மமயமாகவே தோன்றும். இதயமே ப்ரஹ்மம். இதயகமலத்தில் விளங்கும் ஆத்மஜோதியே சாக்ஷி, துரியம் எனப்படும். ஞானமாத்ரமாயிருக்கும்

ஸத்வ சுத்த மனம் தமோகுணவசத்ததாய் உலகரூப மாகப் பரிணமிக்கிறது; இரஜோகுண வசத்ததாய், தேகாதிகள் நானென்று விருப்புவெறுப்பால் புண்யபாபங்களை ஸம்பாதித்து, அவ்வாஸனையால் ஜனன மரணங்களுக்குக் காரணமாகிறது. ஆசான்மூலம் கேட்டுச் சிந்தித்து, "அஹம்ப்ரஹ்ம" மென்னும் ஆத்மாகார மனோவிருத்தியின் இயல்பு நிலைபெற நிதித்யாஸம் செய்யவே, அதன் தாமஸ ராஜஸ வியாபாரங்களொழியும். நுண்ணிய தெளிந்த மனத்தில், தான் அதுவாயிருப்பது நன்கு விளங்கும்.

தனையாய்ந் திருப்பதே தத்துவம்

"நான் ஆன்மா" என்னும் திடபாவத்துடன், ஸ்வாத்மபாவனையை மறவாமலிருந்தால் வியவகாரங்களில் உதாஸீனபாவத்துடன் இருக்கலாம். மனம் புறப்பட இடந்தரக் கூடாது. அந்த இதசத்ருவிற்குச் சிறிது இடந் தந்தாலும் மடத்தைப் பிடுங்கும். தன்னிலையிலுள்ள மனது, நான் என்றும், எனக்கு வியவகாரமிருக்கிறதென்றும் ஸங்கல்பிக்காது. ஸங்கல்பத்யாகமே ஸந்யாஸம். ஈஸ்வரனாகிய தன்னை மறவாதிருந்தால் எல்லாம் ஸித்தியாகும்.

"மறவாமற் காணும் வகையுணர் வாருக்
கிறவா திருத்தலு மாம்."

"மறவா நினையா மவுனத் திருக்கிற்
பிறவா ரிறவார் பினே."

இதுவே, 'நீ, நான்' என்றிரண்டில்லாமல் நிறைந்த பூரணமாய், எங்கும் தானாகத் தெரிந்த ஞானம். இத்தகைய ஞானி எல்லா வியவகாரங்களையுஞ் செய்யினும், தற்போதமின்மையால் ஒன்றுஞ் செய்யாதவனே; அஞ்ஞானி ஸதா நிஷ்டனாயிருப்பினும் எல்லாஞ் செய்தவனே யாவான்.

பார்ப்பவன், ஜடம் (அறிபடுபொருள்) இரண்டிற்கும் அதீதமாய், ஸர்வசாக்ஷியாயுள்ள இதயநிவாஸியான ப்ரஹ்மமே நாம். ஜீவன் எவ்வளவு வியவகாரங்களிலுழன்று சுகதுக்கங்களை யனுபவித்தாலும், ஞானகாசமான ஆத்மஜோதிக்குச் சலன மில்லை.

மனமடக்க வழி

மனவொடுக்கத்தால்தான் உபசாந்தி வாய்த்து ஞானகாச மெய்தலாம். பிராணவொடுக்கமும் மனவொடுக்கத்திற்கு ஸாதனமே. இது கேவல கும்பகத்தாலும், பிராணயாமத்தாலும் எய்தும். இரேசக பூரமின்றி, இதயத்தில் பிராணனை ஸ்திரப்படுத்துவதே கேவல கும்பகம். இழுத்தல்நிறுத்தல் விடுத்தலைக் கணக்காகச் செய்வது பிராணய்யாமம். பிராணன் உதிக்குமிடமே மனமும் உதிப்பதால் பிராணனடங்க மனமுமடங்கும். ஆனால் மனம் நாசமாகாது; அதற்கு அஷ்டாங்க யோகங்களின் பின்பகுதியான தாரணை த்யான ஸமாதிகளை விடாமற் பழகினால், முடிவில் மனமழிந்து சொரூபஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திக்கும். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கார ஸித்திக்கு (க) அஷ்டாங்கயோகம், (உ) அஷ்டாங்க ஞானயோகம் என இரு ஸாதனங்கள் சுருதிகளில் விரிக்கப்பட்டுள்ளன.

க. அஷ்டாங்கயோகம்

(க) இயமம்:—அஹிம்ஸை, ஸத்யம், அஸ்தேயம் (திருடாமை), ப்ரஹ்மசர்யம், அபரிக்ரஹம் ஆதிய ஒழுக்க முடைமையாம்.

(உ) நியமம்:—சௌசம், ஸந்தோஷம், தவம், ஸ்வாத்யாயம், ஈச்வரப்ரணிதானம் ஆதிய வொழுக்க முடைமையாம்.

(ங) ஆஸனம்:—அச-வகைகள். ஸிம்ஹகம், பத்ரம், பத்மம், ஸித்தம் இவை சிறந்தவை ; இவற்றுள்ளும் ஸித்தாஸனமே (இடது குதிகாலை இலிங்கத்தின்மேல் வைத்து, அதன்மேல் வலது குதிகாலை வைத்து, புருவமத்தியிற் பார்வை வைத்து நிமிர்ந்திருத்தல்) சிறந்தது.

(ச) பிராணயாமம்:—பூரகம் (இழுத்தல்), கும்பகம் (இதயத்தில் இருத்தல்), இரேசகம் (விடுத்தல்) இவற்றை உ: ச: க-என்ற மாத்திரை யளவுப்படி (மாத்திரை யளவு. காயத்ரி) அப்பயஸிததால் நலமாகும்.

"மெள்ள விரேசித்து மெய்விம்மிப் பூரித்துக்
கோள்ளுமின் கும்பங் குறித்து."

"முன்ன மிரேசி முயல்பின்னர்ப் பூரகம்
பின்னது கும்பம் பிடி."

[இரேசகம்-கசு, பூரகம்-ஙஉ, கும்பகம் சுச-உயர்ந்த மாத்திரையாகும்.]

(ரு) பிரத்யாஹாரம்:—புறத்துள்ள பெயர் வடிவுகளிற் போகாது, மனத்தைக்குவித்து ஏகாக்ரப்படுத்தலாம். (க) ஓங்காரத்தியானம், (உ) கேசரிமுத்திரை (புருவமத்தியில் நாட்டமூன்றல்), (ங) மூக்குநுனியிற் பார்வையைநாட்டடல், (ச) நாதானுஸந்தானம் முதலியன ஸாதனம். [ஓம்-அ. உ, ம் $3\frac{1}{2}$-மாத்திரைகள் கொண்டது. ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரண சரீரங்கள் 3-மாத்திரை ; துரியம் அரை.]

(சு) தாரணை:—இதயம், அல்லது உச்சியிலுள்ள ப்ரஹ்மரந்திரம் (ஸஹஸ்ராரம்) இவ்விரண்டிடத்துமுள்ள அஷ்டதளபத்மங்களில் (இவையே கைலாஸம், வைகுண்டம், பரமபதம், எனப்படுவன) ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே

தீபஜ்வாலை போன்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதாக பாவனைசெய்து அதில் மனத்தை நிறுத்தல்.

(எ) தியானம்:—அந்தத் தேஜோமயத்தையே ஸோஹம்பாவனையால் தியானிப்பது; 'நானார்?' எனும் விசாரத்தால், "அஹம், அஹம்" என்று விளங்கும் இதய தேவனான ஆத்மாவை விடாதிருப்பது.

(அ) ஸமாதி:—அந்த 'அஹம்' என்னும் ஸ்புரிப்பும் அடங்கிய ஸூக்ஷ்மஸ்திதியே ஸமாதி.

இதயமத்தியில் அங்குஷ்டமாத்ரமாகப் புருஷன் மின்னலைப் போன்று சுடரிட் டொளிர்கிறான். அவனை அனன்யமாக, ஸோஹம்பாவனையுடன் நிஶ்சலமாய் தியானிப்பதே சிறந்தது.

"சிந்தனை புறஞ்சேலாச் சிவோஹம் பாவனை
ஸந்தத முனுற்றிடில் ஸமாதி வந்துறும்."

"ஒன்பது வாயிலு மோக்க வடைத்தக்கால்
அன்பதி லொன்று மரன்."

"உள்ளத்தி னுள்ளே யுறப்பார்த்தங் கொண்சுடரை
மெள்ளத்தா னர்ச்சிக்கு மாறு."

ஆத்மத்யானமே சிறந்தது. அதுவே அனைவர் இதயத்தும், 'அஹமஹ' மென்று பேசுவது. இது ஆத்மாகாரமான விஜ்ஞானம்.

"திகழிதய குகையுறையுந் தேவதையை விட்டயலே
தெய்வந் தேடல்,
மிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்துசிறு மணிதேடும்
வேட்கை போலாம்."

இதயமே தியானஸ்தானம்; மற்றைய ஆறு ஆதாரங்களும் கற்பனையே. அஹம் ப்ரஹ்மம் என்ற தியா

னமே அந்தர் பூஜை; அதுவே வேள்வி, தவம், ஜபம், யோகம், தானம், வழிபாடு எல்லாம் இதுவே நிர்க்குண பூஜை.

௨. ஞானஷ்டாங்கங்கள்

(௧) இயமம் :—புலனடக்கலாம்.

(௨) நியமம்:—பரமாத்மாவினிடம் இடையறு அன்பு.

" அன்பா லழுது மலறியும் ஆள்வானை
· என்புருகி யுள்ளே நினை."

(௩) ஆஸனம் :—இடைவிடாத ப்ரஹ்மசிந்தன முண்டாகும் இடம்.

(௪) பிராணயாமம் :—அஸத்தான பெயர் வடிவை நீக்குதல் இரேசகம்; ஸச்சிதானந்தத்தை கிரகித்தல் பூரகம்; அதை உள்ளிருத்தல் கும்பகம்.

(௫) பிரத்யாஹாரம் :—சுய நிலையினின்று மனம் விலகாதிருத்தல்.

(௬) தாரணை :—மனத்தை வெளிவிடாது இதயத்திருத்தல்.

(௭) தியானம் :—" பஞ்சகோசமும் நானல்ல; அஹமென்றெழும் சின்மாத்ர வடிவே நான்" என்று இடையறு திருத்தல்.

(௮) ஸமாதி :—அந்த அஹம் ஸ்புரிப்பு மடங்கி, ஸூக்ஷ்மமான ஸாக்ஷாத்காரநிலை யெய்தல்.

இந்த ஞானஷ்டாங்கத்தை எப்போதும் ஸாதனை செய்யலாம். கேவல கும்பகம் ஸித்தித்தால் பிராணயாமம் வேண்டுவதில்லை. ஞானம், யோகம் இரண்டும் அவரவர் நிலைக்கேற்ப அப்யஸிக்கப்படும். முரட்டுமாட்டைப்

புல்லைக் காட்டித் தடவிக்கொடுத்து வசப்படுத்துவது போன்றது ஞானம்; அதை அடித்துக் கட்டுவது போன்றது யோகம். எப்படியும மனத்தை நிறுத்தினுல் வேறு கவலை யில்லை.

ப்ரஹ்மவித்தை

ப்ரஹ்மத்தை யறியும் மார்க்கமே தகரோபாஸனை, தகரவித்தை, ப்ரஹ்மவித்தை, ஆத்மவித்தை என்று கூறப்படுகிறது. ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன். நெல்லின் உமி விண்டால் அரிசி; பாசம் நீங்கினுல், பசு சிவனுகி தேவனுகப் பிரகாசிக்கிருன். மனேநாச முற்ருல்தான் ஜீவன் ஆத்மாவாகும். தனது இயல்புநிலையை மறைக்கும் ஆவரணசக்தியே மறதி. இந்த அவித்தை, "நான் பூரணன்" என்னும் அறிவால் நீங்கும்.

"பூரண னுகு மேன்மேற் புவனங்கள் தோன்று மேன்று
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே?"

(கைவல்யம்)

ஸூக்ஷ்மமனதுடன் சொரூபாநுபவ முள்ளவனே ஜீவன் முக்தன்; அவனது நிலையே துரிய, நிர்க்குண ப்ரஹ்ம நிலை. இவ்விரண்டுமின்றி ஆழ்ந்த கடலில் மூழ்கியவன் போல், ஒன்றுந் தோற்ருமல், அம்மயமாயிருப்பவனே விதேஹமுக்தன், நிர்க்குணுதீதன், துரியாதீதன். பந்த முக்திகள் கேவலம் புடைபெயர்ச்சிகளே. யாருக்கு பந்த முக்திகள்? எனக்கு. நானுர்? ஆத்மா. இருந்தபடி இருக்கும் ஆத்மாவுக்கு பந்தமுக்தி யேது?—என்று விசாரித்தால, அவை புடைபெயர்ச்சிகளாகவே தோன்றும். ஸத்தே தனது சுபாவ நிலை; உண்மையே உள்ளநிலை; உண்மைதான் ஆன்மா.

"நிற்கும் பொருளும் நடப்பனவுந் தானாகி
யுற்றெங்கும் நிற்குஞ் சிவம்."

இவ் விசாரஸங்கிரகவினாவிடை மிகவும் அரிய, பெரிய விஷயங்க ளடங்கியுள்ளது. மஹர்ஷிகளின் வடித்த தமிழ் நடையும், தேனருவி போன்ற இனிமையும், பளிங்கு ஊற் றுப்போன்ற தெளிவும், நிலம், மலை, நிறைகோல், மலர் நிகர் மாட்சியும், கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்து கொடுப்பதும், இச்சிறிய பெரியநூலிற் காணப்படுகின் றன. மஹர்ஷிகள் தொட்டதனைத்தும் அருளழகாற் பொலியும். இக்காலத்தில் மஹர்ஷிகள் மற்றொரு நூலும் யாத்தார்.

விவேகசூடாமணி

வேதாந்தஞானச் சுடர்மணியா யிலகும் விவேகசூடா மணியை ஸ்வாமிகள் அப்போது அரைகுறையாக எளிய நடையில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். ஒரு முறை உத் தண்டிநயினார் தமது உடைமைகளை யெல்லாம் தருமஞ் செய்துவிட்டு, ஸ்வாமிகளுக்குக் குருதக்ஷிணையாக ௧00-ரூபாய் முன் வைத்தார்; குருவோ, பணத்தை என்றுந் தீண்டுவதில்லையாதலின் கண்டிப்பாக மறுக்கவே, நயி னார், கம்பீரம்—சேஷய்யரிடம் ஸ்வாமி காரியங்களுக்குச் செலவுசெய்யும்படி கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். நீண்ட காலம் அது உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. உத்தண்டி நயினார் 1916-ம் ஆண்டு காலமானார். தம் ஜன்மம் ஸாபல்ய மாய்விட்டதென்ற மகிழ்வுடனேயே அவர் வாழ்ந்தார். தமது தொகையும் பகவத்கைங்கரியத்திற்குப் பயன்பட்ட தெனக் களிப்புற்றார். ஒருநாள் (1908) சேஷய்யரின் மருமகன், ஸ்வாமிகள் தொடங்கிய விவேகசூடாமணியை முற்றும் முடித்தருள வேண்டினார். ஸ்வாமிகளும் அங்ங

ணமே முடிக்க, நயினர் கொடுத்த தொகையைக் கொண்டு அது அச்சிடப்பட்டது. இதுதான் முதல் முதலாக பகவான் பெயரால் வெளியிடப்பட்ட நூல். இதனுடன் த்ருக்த்ருச்யவிவேக வசனமும், ஆசாரியர் அருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம், ஹஸ்தாமலகம், குருஸ்துதி முதலியவை இனிய ஆசிரியவிருத்தங்களில் ஸ்வாமிகளால் பாடப்பெற்றனவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் எத்தனை முறை படித்தாலும், படிக்கப் படிக்கப் பண்புடையாளர்தொடர்பு போன்று, புதுப்புது இன்பம் தருகின்றது. விவேகசூடாமணியினின்று ஶங்கரரின் ஒரு அமுதவாக்கை மட்டும் அன்பர் பருகுக :—

படந்து ஶாஸ்த்ராணி யஜந்து தேவான்
குர்வந்து கர்மாணி பஜந்து தேவதா : ।
ஆத்மைக்ய போதேந விநா விமுக்திர்
நஸித்யதி ப்ரஹ்ம ஶதாந்தரேபி. ॥

“ சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினாலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாஸித்தாலும், இன்னு மென்ன செய்தாலும், ப்ரஹ்மாத்மைக்ய ஞானத்தாலன்றி, எத்தனை கோடி கற்பங்க ளாயினும் முக்தி ஸித்தியாது ” (மஹர்ஷிகள் மொழிபெயர்ப்பு.)

உஎ. ஸநந்தய சாந்தசுகம்

இதய குகைநடுவில் மனது லயமடைந்தே
யிருந்த படியிருந்து—மகிழேனே !
உதித்த விடமொடுங்கி யுலகு மிறையுயிரு
மொருபொ ருளென்றுணர்ந்தேன்—னறிவாகி

அதுவின் ணைனநிலைத்துப் பெருகு நிராசைபோழி
யமிர்த சஞ்சீவிரஸம்—அருந்தேனே !
பதியன் பதுநீயென மவுன நிறைவெளியிற்
பரம சுகமளித்த—குருநாதா !

ஹர்ஷிகளின் ஸந்நிதி மாத்திரத்தில் சாந்த சுகம் பெற்ற மெய்யடியார்களில் ஒரு அரிய ஆன்மாவைப்பற்றி இப்போது பேசப்போகிறோம்.

சிவப்பிரகாசம்பிள்ளை

இவர் தத்துவ பி. ஏ. (**Philosophy B. A.**) தேறித் தென்னாற்காடு கலெக்டரேட் (**Collectorate**)டில் 1900-ம் ஆண்டு வருமான இலாகாவில் உத்யோகம் பெற்றார். 1902-ம் ஆண்டு தமது உத்யோகவலுவலாகத் திருவண்ணமலைக்கு வந்து பிராமணஸ்வாமிகளின் ஞானனந்த வாழ்வைக் கேட்டு அவரைப் பார்க்கலானார். அதன்பின் நடந்தவற்றை அவர் யாத்த அநுக்ரக வகவலின் மொழிகளாலேயே கூறுவாம்:—

" ஆங்கிலக் கலாசாலையிற் படித்தபொழுது, என் மடமையுளத்தில், " நானார் ?" என ஒரு வினா உதித்தது. நூல்களில் தேடிப் பார்த்தும், அதற்கு விடையறிந்த நின்னை (மஹர்ஷிகளை) நாடிக்கேட்டும், அசுத்தமித்தியால் ஆழ்ந்தறியாமல், பசுபதி யருளைப் பற்ற நினையாமல், கண்ட வழிகளிற் களித்துத் திரிந்தேன். பண்டை வினையாற் பலதுய ரெய்தி, அறிவு கலங்கி, நின்னருளை வேண்டியடைந்தேன். 'என்னை யுய்வித்தருள்க' என்றேன். 'நானார் ?' என்னுங் கேள்வியைத் தொடர்ந்து

கஉ-வினுக்கள் கேட்டேன். கனிந்த மொழிகளால், அத்தனைக்கும் விடையளித்தனே."

இவ்வினுவிடை அடியிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது ; இக்கேள்விகளுக்கு விடை ஒரு கற்பலகையில் எழுதப்பட்டது. அவற்றை சிவப்பிரகாசம்பிள்ளை குறித்தபடி குறிக்கிறேம் :—

க. வினு :—ஸ்வாமீ, நான் யார் ? நான் ஈடேறுவதெப்படி ?

விடை :—"நானர்" என்று விடாமல் உள்ளே விசாரித்தால் நிஜஸ்வரூபத்தை யறிந்து முக்தி பெறலாம்.

உ. வினு :—நானர் ?

விடை :—உண்மையான "நான்" என்பது உடலல்ல ; ஞான கர்மேந்திரியங்களல்ல ; பிராணனல்ல ; மனமல்ல ; இவற்றையெல்லா மறியாத சுழுத்தியுமல்ல.

ங. வினு :—இவையெல்லாம் நானன்றேல், பிறகு நானர் ?

விடை :—இவற்றையெல்லாம் 'நேதி' செய்து மிஞ்சியதே நான் ; அதுவே அறிவு.

ச. வினு :—அவ்வறிவி னியல்பென்ன ?

விடை :—"நான்" என்னும் எண்ணம் நசித்தவிடமே, ஸத் சித் ஆனந்தம் (உண்மை, அறிவு, இன்பம்). அதுவே மௌனம், ஆத்மா ; உள்ளது அதுவே. ஜீவன் ஜகத் ஈஶ்வரன் என்னும் மூன்றையும் தனித்தனியாக பாவித்தால், சிப்பியில் வெள்ளிபோல மாயையாகும். ஜீவன்ஜகத் ஈஶ்வரன் இம்மூன்றும் ஒன்றே ; ஒரே சிவஸ்வரூபம் அல்லது ஆத்மஸ்வரூபமே யாகும்.

ரு. வினு :—சிவஸ்வரூபத்தை யடைவதெப்படி ?

விடை :—திருசியப்பொருள்கள் மறைந்தால் திருக்கு வஸ்துவின் உண்மையியல்பு தோன்றும்.

கூ. வினா :—நாம் திருசியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே சிவஸ்வரூப மடையமுடியாதா?

விடை :—முடியாது. ஏனெனில் காண்போனும் காட்சியும் (திருக்கு, திருசியம்), கயிறும் அதனிடைக் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்பும் போன்றன. ரஜ்ஜுவில் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பத்தின் மயக்கத்தைச் சிதைத்தாலன்றி, உள்ளது கயிறுதான் என்பது தெரியாது.

எ. வினா :—திருசியம் எப்போது மறையும்?

விடை :—எல்லா எண்ணங்களுக்கும் விருத்திகளுக்கும் மூலமான மனம் நசித்தால் புறப்பொருள்கள் மறையும்.

அ. வினா :—மனத்தி னியல்பென்ன?

விடை :—மனம் கேவலம் எண்ணங்களே. அது ஒரு வகை சக்தி; அதுவே ஜகத்தாகத் தோன்றுகிறது. மனம் சிவஸ்வரூபத்தில் லயித்தால், பின்னே ஆத்மஸித்தி பெறலாம். மனம் கிளம்பினால், உலகம்தோன்றும்; அதனால் ஆத்மாவை யடைய முடியாது. (காதி கதை இம்மன மாயையை விளக்குகிறது.)

கூ. வினா :—மனம் அறுவதெப்படி?

விடை :—"நான் யார்?" என்ற விசாரணையைத் தொடங்குதலே மனம் நசிக்க வழி. இந்த விசாரணையும் ஒரு மனோவிருத்தியே யாயினும், இது மனத்தை நசிப்பித்துப் பிணஞ்சுடு தடிபோலத் தானும் முடிவில் நாசமாகிறது. அப்போதே ஆத்மஞானம் எய்துகிறது; நான் என்ற அகம் அழிகிறது; பிராணனும், விருத்திகளும்

அடங்குகின்றன; அகமுதிக்குமிடமே பிராணனும் உதிக்கிறது. எது செய்தாலும் "நான் செய்கிறேன்" என்ற அகந்தையின்றிச் செய்யவேண்டும். அந்நிலை யடைந்தால் சொந்த மனைவியும் தாய்போலத் தோன்றுவாள்; அகந்தையை ஆத்மாவிற்கு அர்ப்பணம் பண்ணிவிடுவதே உண்மையான பக்தி.

க0. வினு:—மனம் நாசமாக வேறு வழிகளில்லையா?

விடை:—விசாரத்தைவிடச் சிறந்த வழியில்லை. மற்றை வழிகளால் மனம் சற்று அடங்குவது போலிருந்து மறுபடியும் கிளம்பிவிடும்.

கக. வினு:—ஆனால் நம்மிடம் எத்தனையோ பூர்வ வாஸனைக ளிருக்கின்றனவே; அவை எப்போது ஒழியும்?

விடை:—அந்தர்முகப்படப்பட இந்த வாஸனைகள் தேய்ந்து முடிவில் தாமே அகலும்.

கஉ. வினு:—எத்தனையோ ஜன்மங்களாக நமது மனங்களிற் குடிகொண்ட இந்த வாஸனைகளை உண்மையாகவே வேர்பெயர்க்க முடியுமா?

விடை:—அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹத்திற்கே இடங்கொடுக்கக் கூடாது; உறுதியாகத் தன்னுள்ளே ஆழ்ந்து மூழ்கவேண்டும். மேலே சொன்ன ஆத்மவிசாரத்தை அடிக்கடி செய்தால் மனம் ஆத்மாவில் லயித்து அதுவேயாகும். ஸந்தேஹம் வந்தால் யாருக்கு இந்த ஸந்தேஹம் வந்ததென் றறிய முயலவேண்டும்.

கங. வினு:—இந்த விசாரத்தை எவ்வளவு காலம் செய்வது?

விடை:—மனம் எண்ணங்களை உண்டுபண்ணச் சிறிதும் கிளம்பாதவரையில் விசாரம் செய்யவேண்டும்.

கோட்டைக்குள் பகைவ ரிருக்குமட்டும் அவர்கள் வெளிக் கிளம்பி வருவார்கள்; வரவர, ஒவ்வொரு சத்துருவையும் வெட்டிக்கொண்டே யிருந்தால் முடிவில் கோட்டை கை வசப்படும். அம்மாதிரியே, எண்ணம் தலைதூக்கும்போ தெல்லாம், விசாரத்தால் நசுக்கிவிடவேண்டும். இப்படி எண்ணங்களை யெல்லாம் எழுந்தவிடத்திலேயே நசிப்பிப்ப தற்கே வைராக்கியம் எனப் பெயர். ஆத்மாவை யடையுமட்டும் விசாரணை வேண்டியதே. ஆத்மாவிலேயே இடைவிடாது எண்ணத்தை வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

௩௪. வினா:—இவ்வுலகும் அதன் காரியங்களும் கடவுளிச்சையின் பயனன்றோ? (எனில், கடவுள் இப்படி ஏனிச்சிக்க வேண்டும்?)

விடை:—கடவுளுக்கு ஆகவேண்டிய காரியமொன்று மில்லை. எவ்வினையிலும் அவன் கட்டுப்பட்டவனில்லை; உலகவிருத்திகள் அவனை பாதிப்பதில்லை. சூரியனை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வோம்:—சூரியன் எவ்வித இச்சையும், காரியமும், முயற்சியு மின்றி யுதிக்கிறது. சூரியோதய மானவுடனேயே உலகில் கணக்கற்ற பிர விருத்திகள் தாமே நடக்கின்றன. அதன் கிரணங்களின் முன் வைக்கப்பட்ட பூதக்கண்ணுடி சூட்டின் மிகுதியால் அனலை யுண்டுபண்ணுகிறது. தாமரை மலர்கிறது; நீர் ஆவியாகிறது; உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு உயிரும் தனக் குரிய பிரவிருத்திகளைத் தொடங்கிச் செய்து முடிவில் முடிக்கிறது. இவையெல்லாம் சூரியனை எவ்விதத்தும் அணுகுவதில்லை. சூரியன் தனது நிலையில் நிஸ்ஸங்கல்ப ஞகி ஒரு நியமப்படி உதித்து, சாக்ஷியாகவே யிருக் கிறுன்; அப்படியே கடவுளும். ஆகாயத்தை எடுத்துக்

கொள்வோம்—மண், நீர், தீ, காற்று எல்லாம் அதி லிருக்கிறது ; அதனாலேயே அவை இயங்கி மாறுகின்றன. இருப்பினும், அதை ஒன்றும் பாதகப்படுத்துவதில்லை. அப்படியே கடவுளையும் எதுவும் பாதகப்படுத்த முடியாது. ஜீவராசிகள் கட்டுப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோபவம், அநுக்ரஹம, முக்தி எதிலும் அவனுக்கு ஸம்பந்தமில்லை. கர்மாநுஸாரமாக அததன் பலனை அனுபவித்து அதது இயங்குகிறது. எதுவும், எவ்வினையும் கடவுளைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

"ஊனுடலி லிருந்தும் அதனின்று வேறாய், நாசமில்லாததாய், ஞானமயமாய், மகா சுகமான பரவஸ்து ஒன்று நம்முள் ளிருப்பதை யறியவேண்டும். அதற்கு தேகாபிமானத்தைவிட்டு, 'இவ்வுடல் நானல்ல ; பின்னே நான் யார்?' என்று விசாரிக்கவேண்டும். அதன் வழியில் எவ்வளவு வாதனை வரினும், அஞ்சாத சூரனொருவன் கோட்டையிலுள்ள பகைவர் வெளியில் வர வர, அவர்களை யெல்லாம் மடித்துக் கடைசியிற் கோட்டையைப் பிடிப்பதுபோல, சிறிது நினைப்பையும், 'இது யாருக்கு? நான் யார்?' என்று விசாரித்து நசுக்கவேண்டும். அகமெனும் நினைவொழிந்தால், தானெனும் ஒப்பற்ற பொருள் விளங்கும். முத்துக்குளிப்பவனைப்போல, மூழ்கி மூழ்கி மூழ்கித் தன்னுள் ஆழ்ந்திடில் தன்னை யறியலாம்."

"அந்த அறிவே அரியவீடென்றும் சிந்தையிற் பதித்தருள் செய்தனை. நினது சக்தியால் எனது அந்தக்கரணத்தை ஒடுக்கி, இக்காயத்திற் கலந்த என்னை ஆய்ந்து காணவும் வழி யறிவித்தனை. [இதன்பின் அவருடைய மனைவி காலஞ்சென்றாள்.] நின்னுபதேசப்படி அனுட்டிக்க முயலுங்காலையில் தாங்கொணாத கொடிய

பெண்காமம் என் மனதை யலக்கணித்தது; உடனே விவாகஞ்செய்துகொள்ள வுன்னிப் பொருட்குறைவாலே கலங்கினேன். உலகெல்லாம் புலன்களும், புலன் நினைவு களும், இன்ப துன்பங்களுமாகவே தோன்றினவெனினும், அதன் அல்லலை யொழிக்கும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. ஜக மும் ஜடலமும் என் ஸ்ருஷ்டிகளல்ல; ஆனால் அவற்றிற்கு ஒரு நியாமகன் இருந்தே தீரவேண்டும். ஒரு சக்திப் பர மன் இருந்தே உயிர்களை உடலுடன் படைத்தும் மறைத் தும் ஆட்டுகிறான்; அந்த இறைவனிடம் எனது குறை களைக் கூறுவேன் என்று தீர்மானித்து, 'கடவுளே, கருத் தனே, அரனே, அருளே, அண்ணலே, உன்னை யல்லால் சரண் வேறில்லை. தமியேன் பிழைகளைப் பொறுத்து அடியிற் கண்ட கேள்விகளுக்கு, இரவு முடிவதற்குள் எழுதியேனும், இல்லாவிட்டால் காட்சியாகி யுரைத்தே னும் விடை தந்தருள்க. அருளியவாறே உறுதியா யொழுகுவன்; அப்படி நீ பதில் சொல்லாவிடில், கருணா கரனாய் அருணகிரியில் வீற்றிருக்கும் பிராமணஸ்வாமி களின் அருட்டுணையையே நாடிப் பின்பற்றுவேன்' என்று வணங்கி எனது ஐயங்களை ஒரு காகிதத்தில் எழுதி, இர வில் விக்நேஸ்வரர் பாதத்தில் பக்தியுடன் வைத்தேன்." அக்கேள்விகள் அடியில் வருமாறு :—

(க) இந்த ஜகததில் ஒரு துன்பமுந் தொடராதிருக்க நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

(௨) கருத்திற் குறித்த ஒரு கன்னியை நான் மணஞ் செய்துகொள்ளலாமா?

(௩) ஆகாதென்னில், ஏன் ஆகாது?

(௪) ஆகுமென்னில், அதற்கு வேண்டும் பொருள் எப்படித் தேடுவது?

" இரவுமுழுதும் பிள்ளையார் முன்னே வணக்கமுடன் காத்திருந்தும், என் கேள்விகளுக்கு விடை காணேன். ஏமாந்து வருந்தி உடனே நின்னிடம் (மஹர்ஷிகளிடம் விரூபாக்ஷ குகைக்கு)வந்தேன். எனது கேள்விகளை வெளியிடாமற் சிலநாள் நின்னடியிற் காத்திருந்தேன். மனத்தை வென்று தன்னை யாய்ந்து தானிருப்பதுவே நல்வழியென்று நடந்துகாட்டி நிலைநாட்டும் நின்னிடம் வந்தும், பொருளும், பெண்ணும் கிடைக்கும் வழியைக் கேட்பது வழுவென் றெண்ணி, மொழியாது, மோனமாய்த் திரும்ப வெண்ணினேன். (4-5-1913-ல்) பலர் நடுவே நீ வீற்றிருந்தனை ; என்னை அருகி லிருக்கச்செய்தனை. நான் நின்னைக் காணவும், என்னே புதுமை ! நின்னைச் சுற்றி ஒருஜோதிப் பிரபை வீசிற்று."

ஜோதிவடிவு

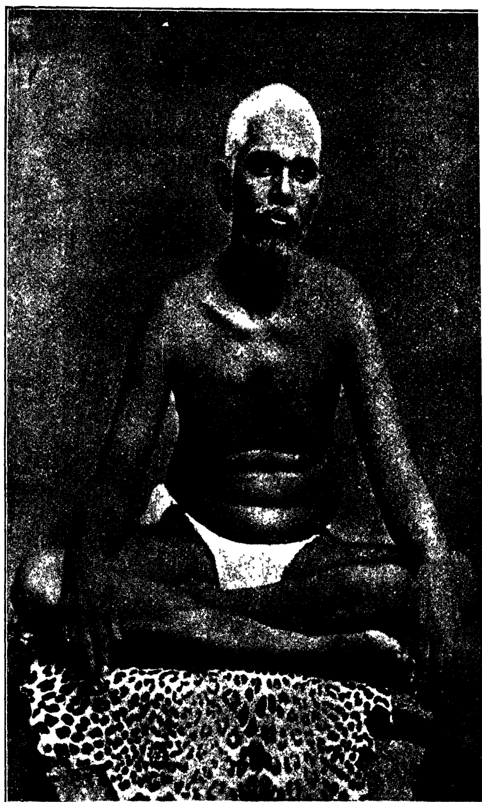
" கனகமயமான ஒரு குழந்தை ஜோதிர் மயமான உனது உச்சியினின்று பளிச்சென வெளிவந்து உள்ளே மறைந்தது ; இப்படி இரண்டுமூன்று தடவை எளியேனுக்குக் காட்சி தந்தருளினை. இதைக்கண்டு வியந்து, கடவுள் இருக்கிறார் எனக் கருத்தில் உறுதியாகி, அழுது, விம்மி, கூட இருக்கும் அடியாருக்கு உரைத்தேன் ; அவர்கள் நகைத்து, நான் உண்ட கஞ்சா மயக்கம் என்று விகடஞ் செய்தனர். மறுநாட் காலை (5-5-1913) முன்னே இருந்து நோக்கினேன். ஆ, யான் கண்டதை என்னென்றுரைப்பேன் ! பல பூரண சந்திரர்கள் ஒன்றியதுபோன்ற ஜோதி நின்னைச் சுற்றி யெங்குஞ் சூழ்ந்திடக் கண்டேன். நினது திருமேனி யெல்லாம் பொற்கதிர் நிறைந்த தினகரன்போலொளிர்ந்தது. கண்கள் அருள் பொழிந்தன ; நினது பெரும் பெருமையும், குறைவறு நிறைகுணமும் விளங்

கின. பின்னர் ஒருநாள் தூய வெண்ணீற் றொளியாக நின் மேனி முழுவதும் கதிர்விடக்கண்டேன். வினையேனின்கல் மனம் நீரா யுருகிக் கரைந்தது. நான் கண்ணாரக்கண்டதை அண்டையி லிருந்தோர் காணவில்லை. நான் வாய் திறந்து ஒன்றும் கேட்கவுமில்லை; நீ சொல்லவுமில்லை. இதன்பின் அடுத்த இரண்டாந்தினத்தில், நின்ஸந்நிதியில் 'ஓம்ஸுப்ரஹ்மண்ய'மென்று உச்சரித்திருக்கையில் உனதுதிருமேனி பளிங்குபோல ஒளிவீசக் கண்டேன்; நின் ஸந்நிதியை விட்டகன்றால் இக்காட்சி மறையுமென் றஞ்சி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்து நின்றேன்! நினது அருள் கூடியதென்று உறுதியானேன். ப்ரஹ்மசர்யத்துடன் தவத்தை மேற் கொள்ளவே உறுதியானேன். பின்னே கனவிலும் நனவிலும பலதரம் ஜோதிமயமாகத் தோன்றினை. உனது பேரருளைச் சொல்லி முடியுமோ! நல்லோர் நடுங்கும் காமம், வெகுளி, கள், புலால், பொய்முதலிய ஸகல பாவமும் சார்ந்த பாவியேன், ஸகலவிதத்தும் வெறுக்கத்தக்க நாயேனையும், பிழையினுழலாது அடக்கியாண்டவுன் பதம் பற்றி யுய்ய வருளாய்! ரமணமஹர்ஷி யென்னும் பெயர் போற்றி! இரமிக்கச் செய்யும உன் எழிலுரு போற்றி! இரமியமான நின்மொழி போற்றி! அஞ்சலென்னும் நின் அருள்விழி போற்றி! வினையைச் சுட்டிடும் வேல்விழி போற்றி! சித்தஞ் சலித்து நின் சேவடி யடைந்தோர், பக்தியில்லாப் பாவிகளாயினும், தாய்போலிரங்கித் தளிரின் சொல்லால், மனத்தைத் தேற்றும் மன்னவா போற்றி! அன்பேயுருவாயமர்ந்தாய் போற்றி!"

இதுதான் சிவப்பிரகாசம் பிள்ளை பகவானிடம் பெற்ற அநுக்ரஹத்தின் சுயசரிதம். இதனால் மஹர்ஷிகளின் அருட்பெருமையும், நம்பியடைந்தவர்க்கு ஆன்ம ஸாக்ஷாத்காரம் நிச்சயமாய் எய்துமென்றுந் தெளியத்

தெரிகிறது. இந்த ரமணாநுபூதிச் செல்வர் பிறகு தவமேற் கொண்டு தமது ஊரிலேயே ஆத்மத்யானத்தமர்ந்தார். இவருக்கு இன்னும் பலவுண்மைகளை மஹர்ஷிகள் பல தடவைகளில் அருளியுள்ளார். அவைகளைத் தமது ரமண பாதமாலையிற் பாடுகிறார். அவற்றினின்று புதுமையான சில மொழிகளை மட்டும் ஈண்டுக் குறிக்கிறோம். அறிந் தும் அறிந்தோனாகக் காட்டாத அறிஞன், நஞ்சும் அமுத மாகக் கொள்ளும் நாதன், ஆபத்தொன்றும் அணுக வொட்டா அப்பன், இன்னா செயினும் இனிய செய்யும் இறைவன், கல்நெஞ்சத்தையும் கனியச் செய்யும் கர்த் தன், வான்போல் கைம்மாறு வேண்டாத வள்ளல் கூறிய உபதேசம் யாது?

"'நான் யார்' எனப் பார்; அன்னியத்தை விடு; தானால் துயர்போகும்; ஈசன்மேலே எல்லாப் பாரமும் போட்டுக் கவலையற்றிரு; அவன் எப்பாரத்தையுந் தாங்க வல்லவன். ஒன்றும் நினையாதிரு; உள்ளத்தை உன்னுள் ளிருத்து; ஆத்மஸ்வரூபம் அடையுமட்டும் ஆத்ம விசா ரத்தை விடாதே. 'நான்'றென்னும் விசாரத்தாலே ஊனோ டுற்ற உறவொழியும்; அலையும் மனத்தை இறைவனுக் களி; அதுவே பெரிய பக்தி; உன்னுள் உள்ள ஈசனை விடாதே எழும்பும் நினைவுகளை யெல்லாம் நசுக்கு; பெண்ணாண் பேதம் போக்கு; அந்தப் பேதம்போக்கவே மன்றல் வழியாக ஏற்பட்டது. பிறருக்கு ஈவது தனக்கே யீவதாகும்; தாழ்ந்து நடக்க நடக்க நல்லது; கீழோர் பாலும் வெறுப்பைக் கெடு; சொன்ன சொல் தவறாதே; அன்னியர் காரியத்தில் பிரவேசிக்காதே. ஈசன் ஆளென் றெவையுமியற்று; ஆன்மாவில் மனத்தைப் பதி; அதுவே குருவின் சொற்படி நிற்றலாகும்; எமக்கு எதுவுங் கொடுக்கவேண்டாம்; பேதம் நீங்கிற் போதும்."

நானுரேன் ருராயி ணுனடங்கித் தானுதிக்கும்
ஞானமதுன் ருனமதை நாடு.

சத்த முதிக்குமிடந் தானடங்கி நின்றுவிடின்
அத்தகைய மெய்த்தவமோன் றில்

கணபதிமுனிவர்

இவ்வுண்மைகளைப் பன்முறை திருப்பித் திருப்பி யோதினும் மிகையாகாது. மந்திரத்தை ஜபிக்க ஜபிக்கச் சிறப்பன்றோ!

ஜோதி மயமாய்ச் சுடர்காந்திச் சொருபநிலை
போதிக்கும் சற்குருவே போற்றி!

உ௮. பகவான் ரமணமஹர்ஷிகள்

"பஶ்யாமி தேவதத்தேந ஞாநேநத்வாம் முஹுர்முஹு: ।
ப்ரஹ்மண்யாநாம் வரம் ப்ரஹ்மந் ஸுப்ரஹ்மண்யம்
[நராக்ருதிம் ॥

"ப்ரஹ்மநிஷ்டை யுள்ளவர்களில் சிரேஷ்டனை, மானிடாகாரங் கொண்ட ஸுப்ரஹ்மண்யனென்று உன்னை (மஹர்ஷிகளே) அடிக்கடி திவ்ய ஞானத்தினற் பார்க்கிறேன்."
—கணபதிமுனி

கணபதி முனிவர் 1878-ம் ஆண்டு (பகுதான்ய வருஷம், கார்த்திகை மாதம், மகா நக்ஷத்திரத்தில்) விசாகபட்டணம், கலவராய் கிராமத்தில் நரஸிம்மசாஸ்திரியாரின் திருமகனுக வுதித்தார். இவர் காசி கணபதியின் அநுக்ரஹத்தால் உதித்ததால் கணபதியெனப் பெயரிடப் பெற்றூர். ஐந்தாண்டுகள் வரையில் குமரகுருபர ஸ்வாமிகளைப் போல இவர் ஊமையாயும், பல நோய்களால் பிடிக்கப்பட்டவராயு மிருந்தார்; ஆறுவது வய

தில் சூடு போடப் பட்டதால், இவற்றினின்று விடுபட்டு வாய்மலர்ந்து சண்ட மாருதமாகப் பேசத் தொடங்கினார்.

கணபதிமுனிவர் ஆசுகவி; நல்ல ஞாபகசக்தி வாய்ந்தவர்; சிறுவயதிலேயே வடமொழிக் காவியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கற்றுக் கவிபுனையவும், பஞ்சாங்கங்களைக் கணிக்கவும் திறமைபெற்றார்; பன்னிரண்டாம் ஆண்டில், "பிருங்கஸந்தேசம்" என்ற க்ரந்தத்தை மந்தாக்ராந்தா சந்தத்தில் இரண்டு காண்டமாகப் பாடி முடித்தார். கச-ம் வயதில் பஞ்சகாவ்யங்கள், யாப்பிலக்கணம், வியாகரணம் ராமாயணம், பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்கள், பலபுராணங்களையும் செவ்வனே தேர்ந்து தங்குதடையின்றி சடசடவென்று எந்த விஷயத்தைப் பற்றியும் வடமொழியிற் பேசவும், அழகாக எழுதவும் வல்லுநரானார். இப்புலமையுடன் இவர் நிற்கவில்லை. இவருடைய மனம் இளமையிலேயே ஜபதபத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டது. விஸ்வாமித்திரர் ஐந்து உலகைத் தவத்தாலாக்கினார்; துருவர் தவத்தால் தமது தேசத்தைத் தமக்கே மீட்டு ஆண்டார்; நாம் ஏன் அதே தவசக்தியால் அவர்களைப் போன்ற ஸித்திகளைப் பெறலாகாது என்னும் எழுச்சி இளமையிலேயே இவருக்குப் பிறந்தது. கஅ-வயதில் விசாலாக்ஷி என்ற உத்தமியைத் திருமணம் புரிந்தார். இம்மாதும் கணவனுக் கேற்ற உயர்ந்த தவ வாழ்வையே விரும்பி, கணபதி முனிவரின் தபஸ்ஸகியாய் நிலவினாள். இப் புனிதவதியைக் குறித்து, தாம் எழுதிய ரமணகீதை பதின்மூன்றும் அத்யாயத்தில் கணபதிமுனிவர், "ஆத்ரேயவம்சத்தின் நிலவு; ககாராதி பஞ்சதசீ மஹாவித்தையைக் கைக்கொண்டவள்; தாரிணிசக்தி மஹாவித்தையில் மிகவும்

பிரஸித்திபெற்ற எனது தபஸ்ஸகி விசாலாக்ஷி" என்று சிறப்பித்துள்ளார். கணபதிமுனிவர் தவசக்திபெற்று, உலகில் தமது உயர்நோக்கத்தை நிறைவேற்றப் பேராவலுற்று, கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, தாமிரபரணி முதலிய நதிக்கரைகளில் சிவபஞ்சாக்ஷரி மந்திர ஜபம் செய்தார். ஜபத்தினுலேயே காரியஸித்தி பெறலாம் என்பது இவருடைய உறுதி. மந்திரசாஸ்திரத்திலும், கணிதத்திலும், இன்னும் பல சாஸ்திரங்களிலும் இவருக்கு அற்புதமான வல்லமை யேற்பட்டது. மஹாதேவனே தம்முன் வந்து தம் காரியஸித்திக்கு வேண்டிய சக்திகளைத் தருவானென்பது இவருடைய தவ வுறுதி. எங்கு இவர் தவமிருந்தாலும் அவ்விடத்தில் வழங்கும் மொழியை வெகு எளிதிற் பயின்று அதிலேயே சரமாரியாக விஷயங்களைக் கொட்டுவார். இப்படியாக இவர் ஆந்திரத்திலும், ஆரியத்திலும் நிகரற்ற புலமை வாய்ந்ததுடன் ஹிந்தி, கன்னடம், தமிழ் முதலிய மொழிகளிலும் சோணுமாரியாகச சொற்பொழிவாற்ற வல்லவர்.

1900-ல் வங்காளத்திலுள்ள நவத்வீபத்தில் ஆசுகவி அம்பிகாதத்தர் தலைமையிற் கூடிய பண்டிதஸபையில் இவர் தமது ஒப்பற்ற கவித் திறமையைக் காட்டினர். வித்வான்கள் அனைவரும் மகிழ்ந்து அவருக்கு "காவிய கண்டர்" என்ற பட்டஞ் சூட்டினர். முனிவர் ஸாதாரணமாகப் பேசும்போதே காவியகண்டரென்று யாரும் அறியலாம். (பெல்காம் காங்கிரஸில் தீண்டாமையைப் பற்றி ஆரியத்தில் இவர் அடித்த கிண்கிணிமணியோசை மஹாத்மா, மாளவியா முதலியோருக்கே வியப்பை யுண்டு பண்ணியது.)

ஆனல் இந்த விதவதததைக்கூட அவா கருதாது, தமது தாய்நாடும், மதமும் சிறக்கவேண்டி சிவசக்தியைப்

பெறக்கோடிக்கணக்கான சிவபஞ்சாக்ஷரியை உருவேற்று வதிலேயே கவனம் செலுத்தினர். வட இந்தியாவிற் பல இடங்களில் தவஞ்செய்து, ஆங்காங்கு புலவரால் 'புலவர் சிங்க'மெனப் புகழ்படைத்து 1903-ம் ஆண்டு கணபதி முனிவர் ஜோதிர்லிங்கம் விளங்கும் திருவண்ணுமலையை அடைந்து ஓராண்டு தவமிருந்தார். மலைமீது தவராஜனுக விளங்கும் பிராமணஸ்வாமியைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று, அவரை இருமுறை தரிசித்தார்; 1903-ம் ஆண்டு பிராமணஸ்வாமிகளைக் கண்டவுடன்,

"ஶுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்புஜம்
ப்ரஸந்ந வதநம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்நோபஶாந்தயே".

என்ற பிள்ளையார் வணக்கத்தை மஹர்ஷிகளுக்குப் பொருத்தி வியாக்கியானஞ் செய்தார்:—

ஸ்வாமிகளும் ஶுக்லாம்பரரே, வெள்ளிய உடையைக் கோவணமாக அணிந்தவரே; ப்ரஹ்மாத்மைக்கியத்தால் எங்கிலுமிருப்பவரே; சசிவர்ணரே; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் நான்கையும் வசப்படுத்தி யடக்கியவரே; பிரஸந்ந வதனரே; முமுக்ஷுக்களுக்கு யோகத்தின் பால் வரும் ஸந்தேஹவிக்நங்களை நாசஞ் செய்பவரே; அனைவர்க்கும் உபசாந்தி யளிப்பவரே. ஆதலின், அவருக்கே இம்மந்திரம் பொருந்துமென வியாக்கியானஞ் செய்தார். 1904-ம் ஆண்டு கிருத்திகையின்போது அருணலேச்வரர்மீது ஆயிரம் கவிகள் பொழிந்து அனைவரையும் வியக்கச் செய்தார்.

பிறகு 1904-ல் வேலூர் கலாசாலையில் தெலுங்கு பண்டிதராக வேலை யொப்புக்கொண்டு சென்றுவிட்டார். அங்கு சிஷ்யகோடிகளைச் சேர்த்து, மந்திரஜபத்தின்மூலம்

சக்திபெற்று, தேசத்திற்குப் பெருத்த நலஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டு ஏற்பாடு செய்தார். முனிவருக்கு இந்து தேசசரித்திரத்தில் நல்ல ஆராய்ச்சியுண்டு. பல மதங்களின் உட்கிடக்கை யெல்லாம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெள்ளத்தெளிய உணர்ந்து, தமது சொற்பொழிவுகளில் விஷயங்களைக் குளிர்காற்றுப்பட்ட சூல்மேகம்போலப் பொழிந்து தீர்ப்பார். இப்புலமை யனைத்தையும் தமது தேசமும், மதமும் உய்யவே பெரும்பயன்படுத்த அவர் தவசக்தியை வளர்த்துவந்தார்.

1907-ம் ஆண்டு, முனிவர் தமது வேலையை ராஜிநாமாச்செய்து, மீண்டும் திருவண்ணாமலைக்கே வந்து சேர்ந்தார். தாம் இத்துணைநாள் கடுந்தவம் புரிந்தும், இன்னும் தமது காரியம் கைகூடவில்லையே என்ற உணர்வுடன், ஸ்வாமிகளின் திருமுன்னர் வந்தார். ஸ்வாமிகள் ஏகாந்தமாக அமர்ந்திருந்தார். அந்த அருட்சோதி ஸந்நிதி முனிவர் மனத்தை யள்ளியது.

ஸ்ரீ ரமண தர்சனம்

அருட்பா லருவி யணிபெற வொழுகுந் திருமுக வழகன்; தினகரஜோதி; ஜகமிறையுயிருந் தன்மயத் தடக்கி, ஸஹஜநிஷ்டைத் தவிசுறை மன்னன்; அழியுடல் மறந்தே யானந்த மயமாய், அழியாப் பொருளில் அழியா தமர்ந்தோன்; கருணைக் காந்தங் கதிரொளிர் விழியோன்; அருணசல சிவன் அதுவே யானேன்; கண்டார் ஐயக் களைகளைந் தெறிந்தே, விண்டிடா ஞானவிளைபயிர் வளர்ப்போன்; அரும்பசி யாளர்க் கமுதுட னளிப்போன்; ஒருமொழி தேர்ந்தே மறையெலாம் விரிப்போன்; வேண்டுமென்று விரும்பா தவனும், வேண்டாமென்றே வெறுக்காதவனும்; இதயக் கமலமே யின்ப வுடலாய், அதுமய

மாகவே யாங்கொளிர்பவனும்; உடற்பற் றுயிர்ப்பற் றுளப்பற் றுலகில், இடப்பற் றற்றே யிருந்தவா றிருப் போன்; 'ஸதஸத் விலாஸன்'; ஸகுண நிர்க்குணன்; பொதுநின் றிதுவெனப் போத முணர்த்துவோன்; தற் போத மற்ற தற்பரச் சிற்பரன்; முப்புடி காணு மெய்ப் பொருள் விளக்குவோன்; கடலினும் விரிந்தோன்; காற் றினுந் துறந்தோன்; அடலரும் புலன்களை யடக்கிய வீரன்; மந்திரம் மூச்சு மட்டிலாக் கருமம், தந்திரம் புரிந் துந் தன்னுடல் வருத்தியும், ஆடிப் பாடி யழுதன் பிசைத் தும், நாடியுங் காணு நவிலரும் பொருளை, அருணாசலனுள் ளலர்த்திடப் பெற்றப் பொருளே தானய்ப் பொலிந் திடும் பகவான்; கருதிய ஞானக் கற்பக மாகிக் கருதா தெவர்க்குங் கதிபெற வளிப்போன்; 'பாஹி' யென்று பதமடைந்தோர்தம், தாகந் தீர்க்குந் தடம்பாற் கட லோன்; இவனே இவனே யென்றுமுன் னின்றே, பவ வினை தீர்க்கும் பதமலர் டற்றி, வாய்மனம் பதைப்ப வள் ளலை நோக்கி:—

"விரிமறை யெல்லாம் மறுவறப் பயின்றேன்!
அரியவே தாந்தந் தெரிவுறத் தெளிந்தேன்!
கற்பன யாவுங் கற்றுத் தீர்த்தேன்!
பற்பல விடங்களிற் பரமனை நினைந்தே
சேபவினை நோற்றுத் திளைத்தனன்; எனினும்,
தவவினை யெதுவெனத் தமியே னறிந்திலன்!
தேசுற வடைந்தேன் றேசிக வுன்பதம்;
ஆசறு தவத்தியல் யாதென வருள்க!"

என்று ஸ்வாமிகள் முன்னே ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து நிற்றலும், ஸ்வாமிகள், தமைவந் தடைந்த தனி மறை நிகரும் முனிவரி னையம் துணிபட நோக்கி, கால்

மணி நேரம் கமலக் கண்களைக் கதியென் றேன்பாற் கருணையோ டுறுத்தி, வாய்மலர் திறந்தே வாய்மையுரைப் பார் :—

" 'நான், நான்' என்பது எங்கேயிருந்து புறப்படுகின்ற தோ அதைக் கவனித்தால், மனம் அங்கே லீனமாகும்—அதுவே தபஸ்."

" ஒரு மந்திரத்தை ஜபம் பண்ணினால், அந்த மந்திர த்வனி (சப்தம்) எங்கிருந்து புறப்படுகிறது என்று கவனித் தால், மனம் அங்கே லீனமாகிறது—அதுதான் தபஸ்"

இவ்வுபதேசம் செவ்விய முனிவரின் ஐயந் தீர்த்தே அகமகிழ் வீந்தது! பலித்தது தவமெனக் களித்ததுநெஞ் சம். இவ்வரிய பெரிய உபதேசம், முற்றும் ஸ்வாநுபூதியி னின்றே யரும்பியது. ஞானக்கண்ணாற் கண்டு நவிலப்பட் டது ; தமது நலிவினைத்தீர்த்த ஞானஸஞ்ஜீவி யென்று முனிவர் அதைக் கைக்கொண்டு ஸ்வாமிகள் முன்னிலையில் நெடுநேரம வீற்றிருந்தார். பக்கமிருக்கும் பழனிஸ்வா மியை ஸ்வாமிகளின் பெயரினை வினவி, " வேங்கடராமய் யர்" என்று தெரிந்தார். உடனே தமது கவிவாணியினைக் களிப்புறத் தூண்டி, ஐந்து பாக்கள் அணியுறப் பொழிந் தார்; அதன்கண், தம் மனத்து ஐயந் தீர்த்த அருட்பெரு முதலை, " ரமணன்" என்று திருப்பெயர் சூட்டிச் சிறப் பாய்த் துதித்தார் ; கோடிக்கணக்கான ஜபஞ் செய்த முனிவரின் வாக்கினால், இடப்பெற்ற இந்த " ரமணன்" எனும் பெயரே ஸ்வாமிகளுக்கு உலகறிய எங்கும் வழங்கிக் கொண்டாடப்பட்டது. " தனது சிரவில் ரமணவிருத்தி யாகிய தேவசேனை (ரமணி) இருந்தும் மன்மதவாஸனை யற்றவன்" என்று முனிவர் மஹர்ஷிகளை வர்ணிக்கிறார். ரமணரை முருகனாகவே முனிவர் கண் டார். " ரமணன்" என்ற அநுபவப் பொருளுக்கு,

ஆத்மாவை ரமிக்கச்செய்யும் செம்பொருளுக்கு, முனிவர் பலவிதமான விரிவுரை யளித்தார். இது புதுப் பெயரல்ல; ஸ்வாமிகளைப் பிள்ளைப் பருவத்தில் அவரது உறவினரான லக்ஷ்மணய்யர் என்ற தெலுங்கு வித்வான் "ரமணி" என்ற செல்வப் பெயருடனே யழைத்து வந்தார்.

மறுநாளே முனிவர் தமது மாணவர்களுக்கும் உறவினருக்கும், "மலை மீதிருக்கும் பிராமணஸ்வாமியிடம் உபதேசம் பெற்றேன். மறுவிலாக் காட்சிப் பெரியனை யினிமேல் "மஹர்ஷி" யென்று வணங்கிப் பணிக! உள்ளூறக் கண்டே யுரைத்தன னைத்தும்; மறைகளுக் கரிய வுரைகளைச் சோன்ஞன்! ஊர்த்துவ ரேதஸாம், உக்கிர தபஸாம், சமதம சாந்த திதிக்ஷை யுபரதி, அனைத்தும் நிறைந்த அமைதிப் பெருங்கடல்; தீவினை நீக்குவோன்; செம்பொரு ளீவோன்; ஸத்தியஸந்தன்; தவராஜ சிங்கன்!—இத்தகைச் செல்வன் உத்தம மஹர்ஷி" என்றெழுதி அன்றுமுதல் தம் சீடர்கள் பிராமணஸ்வாமியை "பகவான் மஹர்ஷி" யென்று வணங்கச் செய்தார். அன்றுமுதலே "பகவான் ரமணமஹர்ஷிகள்" எனும் பெயர் முனிவர் வாக்கினல் உலகறிய விளங்கிற்று.

மஹர்ஷிகள் தமக்குச் செய்த உபதேசம் சக்தியின் அநுக்ரஹத்தால் கிடைத்த செல்வமெனக் கொண்டு அதையே செம்பொருளாக வைத்து, கணபதிமுனிவர் மூன்று வாரங்களில் ஆயிரம் அமுதக்கவிக ளடங்கிய "உமாஸஹஸ்ரம்" என்னுஞ் சிறந்த நூலை, அருள்மழை போல, அன்பர் எழுத வெழுத ஊற்றினுர்; ஒருநாள் ஒரே தடவையில் இரவு அ-முதல் கஉ-மணிக்குள் தமது ஆவேசத்தை யுருக்கி ௩00-பொற்கவிகளாக வார்த்தார். அப்போது அந்த மாமரக்குகையில் மஹர்ஷிகளின்

தெய்வ ஸந்நிதியும் அவரை ஊக்கியது. இந்த உமா ஸஹஸ்ரத்தைப்பற்றிப் பல ஸம்பவங்கள் உண்டு.

1908-ம் வருஷ ஆரம்பத்திலிருந்து மூன்று மாதம் கணபதி முனிவர் மஹர்ஷிகள் ஸந்நிதியில் பச்சையம்மன் கோயிலில் தமது சீடர்களுடன் வஸித்தார். அப்போது தான் உமாஸஹஸ்ரத்தை மீண்டும் திருந்த எழுதினார். அத்துடன் தியானகாரியங்களையும் மஹர்ஷிகளின் உபதேசப்படி தொடங்கினார். இன்னும் தமது உயர்ந்த எண்ணங்கள் நிறைவேறும் சக்தியையே அவர் நாடினார். பாரதஸமுதாயம் வாழவேண்டும்; வேதவாழ்வை மீட்க வேண்டும்; நாட்டில் தொத்துநோய்போலப் படர்ந்த, காலத்திற் கொவ்வாத பழக்க வழக்கங்களைக் களைந் தெறிந்து, தேசத்தை வேதவழியில் புதுப்பிக்கவேண் டும் என்ற பெருநோக்குடனேயே தமது தவத்தைத் தொடர்ந்தார். அதற்கேற்ற சக்தியைத் தேடுவதற்குத் தமது சீடர்களை ஒரு ஸங்கமாகச் சேர்த்தார். மந்திர ஜபத்தாலேயே தாம் வேண்டிய சக்தியைப் பெறலா மென்பது அவர் உறுதி. காந்திஜீக்குச் சர்க்காவின்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கையோ அதைவிட மந்திரஜபத்தில் முனிவருக்கு உறுதி மிகுதி. சீடர்கள் அவரை "நாயனா" என்ற செல்வப் பெயருடன் அழைப்பது வழக்கம். நாயனா ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி விட்டால் வேறொருவரும் அதற்குமேற் பேச முடியாது. உதாரணமாக, ஒரு ஸமயம் மஹர்ஷிகளைத் தரிசித்து இது நாயனாவுடன் திருவண்ணாமலையினின்று சென்னைக் குப் பிரயாணஞ்செய்ய நேர்ந்தது. பகல் க௨-மணி வண்டியில் அமர்ந்து சுமார் ஒரு மணிநேரம் இது சில காவியங்கள் படித்த நேரம்போக மீதி இரவு சுமார் கூ-மணிக்குச் சென்னையை யடைந்தமட்டும், நாயனாவின்

சொற்பொழிவே வண்டியிலிருந்தவர்களுக்கு விருந்தூட்டியது. "சக்தி பெரிதா, சிவன் பெரிதா?" என்று ஒருவர் கேட்ட கேள்விக்கு சரமாரியாக அபூர்வமான விஷயங்களைப் பொழிந்தார். கேள்வி கேட்டவர் பின்னே வாயெடுக்க முடியவில்லை. "தாங்கள் சொல்வதே சரி" எனக் கும்பிட்டுச் சென்றார்.

பச்சையம்மன் கோயிலில் தவமிருக்கையில் கணபதி முனிவர் மஹர்ஷிகளிடம் பல அற்புதக் காட்சிகளைக் கண்டார். ஒருநாள் அதிகாலையில் மஹர்ஷிகளின் நெற்றியை ஒரு விண்மீன் வந்து ஆறுதடவை தொட்டுச் சென்றதாகக் கண்டார். அதே வருஷம் முனிவர் திருவொற்றியூருக்குத் தவஞ்செய்யச் சென்றுவிட்டார். மஹர்ஷிகளிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளும்போது, "நான்" உதிக்கிற இடத்தைமட்டும் கண்டுபிடித்தால் எனது காரியங்கள் நிறைவேறுமா? அல்லது மந்த்ரத்யானமும் அவசியமா? என்று கேட்டார். மஹர்ஷிகள் "முன்னதே போதும்" என்றார். தமது காரியத்தைப்பற்றி முனிவர் வினவும்போது, "ஈஸ்வரன்மேல் எல்லா பாரத்தையும் போட்டு விடுவதே நலம்; அவன் எல்லா பாரத்தையும் தாங்குவான்: நாம் பிறகு பாரமின்றி சோஸ்தமா யிருக்கலாம். அவன், அவன் காரியத்தைச் செய்வான்" என்றார்.

பாரத்தை முற்றும் பரமன்மேல் வைத்துநான்
யாரேன் றறிந்தாங் கமர்.

என்னும் உண்மை மஹர்ஷிகளின் வாழ்விலும் சொல்லிலும் நிறைபொலிவெய்தி எத்தகைய நாஸ்திகனுக்கும் ஆஸ்திக விழியைத் திறக்கிறதன்றோ!

கணபதிமுனிவர் திருவொற்றியூரில் ஒரு கணபதி கோயிலருகே தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அப்போது

தான் முனிவர் சேர்ந்தாற்போல கஅ-நாட்கள் மௌனம் வகித்தார்; கஅ-வது நாள், முனிவர் கண்விழித்துக் கொண்டே படுத்திருக்கையில் ஒரு அதிசயங் கண்டார். மஹர்ஷிகளின் உருவம் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்திருந்தது! முனிவர் வியப்படைந்து எழுந்து உட்காரப்போனார்; ஆனால் மஹர்ஷிகள் தமது திருக்கரத்தால் அவருடைய தலையைப் பிடித்து அமிழ்த்தினார். முனிவர் தம்முள் ஒரு சக்தி புகுவதுபோல உணர்ந்தார்; இது 'ஹஸ்த தீக்ஷை' யென்றெண்ணினார். குருவின் அருள் கிடைத்ததென மகிழ்ந்தார். இதைப்பற்றிப் பின்னால் (17-10-1929-ல்) மஹர்ஷிகளே குறிப்பிட்டார். மஹர்ஷிகள் திருவொற்றியூரைக் கண்டதே யில்லை. ஆயினும் அதை இருந்தபடி ஒழுங்காக வர்ணித்தார். மஹர்ஷிகள் சொன்னதாவது:—

"ஒரு நாள் படுத்துக்கொண்டிருந்தது; ஸமாதியிலில்லை; திடீரென சரீரம் மேலே கொண்டு செல்லப்பட்டது; உடனே சுற்றிலுமுள்ள பொருள்கள் மறைந்து, ஒரு வெள்ளொளியே சூழ்ந்தது. பிறகு சரீரம் ஓரிடத்தில் இறங்கியதும பொருள்கள் புலப்பட்டன; திருவொற்றியூரிலிருப்பதாக எண்ணமுதித்தது; ஒரு பெரிய ரஸ்தாவைப் பின்பற்றிச் செல்கையில் ஒரு பக்கத்தில் கொஞ்ச தூரந் தள்ளி ஒரு கணபதி கோயில் தென்பட்டதும், உள்ளே சென்றது. அங்கு பேசியதுண்டு; ஆனால் என்ன பேசியது, செய்தது என்பது நினைப்பிலில்லை. திடீரென்று விழித்தபோது விரூபாக்ஷ குகையிற் படுத்திருந்தது. கூடவேயிருக்கும் பழனிஸ்வாமியிடம் நடந்ததைச் சொன்னது. இப்படித்தான் ஸித்தர்களும் உலவுவார்களென்று தெரிந்தது."

முனிவர் அடிக்கடி வந்து மஹர்ஷிகளைக் கண்டு சென்றுகொண்டிருந்தார். 1922-முதல் 1929-ம் வருஷம்

மட்டும் (எ-ஆண்டுகள்) முனிவர் தமது குடும்பத்துடன் திருவண்ணுமலையிலேயே வஸித்தார். பிறகு ஸிரவஸி என்னுமிடத்தில் ஆனந்தாஶ்ரமம் அமைத்துக்கொண்டு சீடருடன் தவமியற்றினர். கணபதி சாஸ்திரிகள் உடம்பைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. சுற்றத்தையும் கவனிப்பதில்லை. அவர் நீரிழிவால் வருந்திக்கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் ஒரு அன்பர் இடி விழுந்ததுபோல் செய்தி சொன்னர்—"நாயனு காலமானுர்." தூக்கி வாரிப்போட்டது! 29-7-1936-ல் கரக்பூருக்கருகேயுள்ள நிம்புரி ஆசிரமத்தில் மகர்ஷிகளின் விவேகானந்தராக விளங்கிய வரகவி உடலை உதறினர். அவருக்கு தேச சங்கல்பம் பலமாயிருந்ததால் மறுபடியும் பிறந்து நம்மிடையே உலாவுவார்.

பகவானுக்கு முனிவரிடம் அத்யந்தப் பிரியம். முனிவரின் ஆரியப்புலமை, மஹர்ஷிகளுக்கும் துளிர்க்கத் தொடங்கியது. சீடர் புடைசூழ வரும்போதெல்லாம் மஹர்ஷிகளிடம் அரிய கேள்விகள் கேட்டுப் பெரிய விஷயங்களைக் கிரகித்துக் கவியாகத் தொடுத்து உலகிற் கீந்தார். 1913-ம் ஆண்டு இப்படிக் கேள்வி தொடங்கியது; 1915, 1917-ம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த வினுவிடைகள் ரமணகீதை யென்று மகுடமிட்ட நூலாகப் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் "ஹ்ருதயகுஹர மத்யே" (II : 2) என்று தொடங்கும் ஶ்லோகம் (இது சங்கரர் வாக்குப்போலுள்ளது.) மஹர்ஷிகளே சுயமாக அருளியது. முனிவரின் சேர்க்கையாலும், எதையும் எளிதிற் கிரகிக்கும தமது ஏகாக்ரத்தாலும் மஹர்ஷிகள் ஆரியத்திலும் அழகிய வாக்கைப் பெற்றுர். 1917-ம் ஆண்டு அருளப்பெற்ற "அருணசல பஞ்சரத்நம்" ஆர்யாகீதி விருத்தத்திற்கே ஒரு மாணிக்கமாகவும், உபநிடதமென்னும் தெய்வப் பொன்மலரிற் சிறந்து விளங்கக்கூடிய அரதனமாகவும்

பொலிகின்றது ! இதை மஹர்ஷிகளே வெண்பாக்களாகத் தமிழ்ப்படுத்தினர். இது "அருணசல ஸ்துதி பஞ்சகம்" என்னும் அரிய நூலில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆரியத்தில் மஹர்ஷிகளின் வாக்கு பழைய முனிவரின் அருள் வாக்குகளையே விளக்கிப் பொலிகிறது. அவ்வருள் வாக்கினின்று ஒரு நாண்மலரை அன்பர் முகர்ந்து மகிழ்க.

"அஹமிதி குத ஆயாதீ-
த்யந்விஷ்யாந்த: ப்ரவிஷ்டயாத்யமலதியா |
அவகம்ய ஸ்வம் ரூபம்
ஶாம்யத் யருணசல த்வயி நதீ வாப்தௌ ||"

(மொழிபெயர்ப்பு)

"அகமுகமா ரந்த வமலமதி தன்னு
லகமிதுதா னெங்கெழுமென் றுய்ந்தே-யகவுருவை
நன்கறிந்து முந்நீர் நதிபோலு மோயுமே
யுன்கணரு ணசலனே யோர்."

1927-ம் ஆண்டு பகவான் மஹர்ஷிகள் தமது உபதேசஸாரத்தைத் தாமே ஆரியத்தில் மொழிபெயர்த்தார். பின்னர் மஹர்ஷிகளது உள்ளது நாற்பதை, "ஸத்தர்சனம்" என்னும் பெயருடன் ஆரியத்தில் முனிவர் மொழிபெயர்த்தார். அதில் முனிவர் வாக்கு சுகர் வாக்குடன் கொஞ்சுகிறது. முனிவரின் மாணவமணியான மஹா வித்வான் ஸ்ரீ கபாலி சாஸ்திரிகள் அதற்கு மிகவும் அபூர்வமான பாஷ்யம் எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொருவராலும் இந் நூல் பன்முறை படிக்கத்தக்கது. முனியின் ஒவ்வொரு மயிர்க்கூறும் ஆரியக் கவி நிறைந்து சிலிர்த்து விளங்கும். பகவானுக்கும் அவர் சேர்க்கையால் ஆரியப் புலமையுண்டாகி, அழகிய கவிமலர் பூக்கின்றது. எல்லாம் ஆத்ம பகவானின் கருணை. அவ்வப்போது வேண்

டியதெல்லாம் ஆங்காங்கு வந்து அமைகின்றன. இனி பகவான் அருளிய ரமணகீதையின் ஸாரத்தை அன்பர்களுக்குத் தருவாம்.

தன்னை யறிந்தடங்குந் தன்மையருக் கெப்பொருளுந்
தன்னாலே கொண்டு தரும்.

உக. ரமணகீதாஸாரம்

ப்ரஹ்மகர்மம், ப்ரஹ்மார்ப்பணம், ப்ரஹ்மபூதம, ப்ரஹ்மஸ்திதி, ப்ரஹ்ம ஸம்ஸ்பர்ஶம், ப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா, ப்ரஹ்மநிர்வாணம், நைஷ்கர்மஸித்தி, ஆத்மத்ருப்தி, ஆத்மரதி, ப்ரஹ்மயுக்தாத்மா—இவற்றின் மயமே பகவத் கீதை.

"ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே."

"ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்."

"பஹூநாம் ஜந்மநா மந்தே ஜ்ஞாநவான்"

"அகில கர்மங்களும் ஞானத்தில் முடியும்; ஞானி என் மதம்; நானென பல ஜன்மங்களுக்குப்பின் ஞானியாகிறான்" என்று கீதை ஆத்மஞானத்தையே உயர்த்திச் சொல்லுகிறது. தத்புத்தி, ததாத்மா, தந்நிஷ்டை, தத்பராயணமாயிருக்கும் கல்மஷமற்ற ஞானியையே சிறப்பித்துக் கூறுகிறது*. ரமணகீதையோவெனில், அநுபவ ஞானப்பாலை வற்றக்காய்ச்சிச் சர்க்கரையைக்

*கீதையின் விரிவான யோகரகசியங்களை "கீதாயோகம்" எனும் நூலிற் காண்க.

கலந்த அநுபவ ஆத்மஞானத் திரட்டாகவே விளங்குகிறது. அதை ஞானகீதையென்பதே பொருந்தும். மஹர்ஷிகள் பலர் கேள்விகளுக்கு அருளிய விடைகளே ரமண கீதையாகத் தொடுக்கப்பட்டது. இந்நூலின்கண் மிளிரும் மஹர்ஷிகளின் அரிய கருத்துக்களை மட்டும் ஈண்டுக் குறித்து முடிப்பாம்.

க. ஞானம்

ஆத்மநிஷ்டை யொன்றே யகற்றிடும் பந்தமெல்லாம்; ஸத்யாஸத்ய விவேகம் வைராக்யஸாதனம். கேவலம் ஆத்மாவிலேயே ஞானி ஸதா கம்பீரமாக நிலைபெறுகிறான். அவனியை ஞானி அஸத்தியமேன்றான்; தன்னினும் புவியை அன்னியமேன்றான். ஆத்மாவையறிய ஆவலுள்ளவனுக்குக் கேவலம் சாஸ்திர சர்ச்சையால் மட்டும் ஸித்தியுண்டாகாது. உபாஸனையின்றி ஸித்தி யெய்தாதென்பது நிர்ணயம். அப்யாஸகாலத்தில், ஸஹஜநிலையை உபாஸனை என்பர்; அது திடப்படுவதே ஞானமெனப்படுவது. வாஸனையற்ற மௌனத்தில், ஸஹஜஸ்திதியில் நிலைத்தபோது, ஒருவன் தன்னை ஞானியென நிச்சயித்துக்கொள்ளக்கூடும். ஸர்வபூத ஸமத்வமே ஞானியின் அறிகுறி. ஸமாதியோகத்தை அப்யஸிக்கிறவன் தனது இச்சையை நிச்சயம் அடைவான். ஒரு கோரிக்கைக்காக யோகந்தொடங்கி, இடையில் ஸ்திதப்ரஜ்ஞனாய்விடின் அக்கோரிக்கை அவனுக்குப் பலிக்கும்; ஆனால் அவன் அதில் மகிழ மாட்டான்.

உ. இதயகுகை

“இதய குகையின் மத்தியில், கேவலம் ப்ரஹ்மமே ‘அஹம் அஹம்’ என்று ப்ரத்யக்ஷமாய், ஆத்மரூபமாக்

விளங்குகிறது—இதயமே சார்வாய்; தன்னை எண்ணியாழ்தல், அல்லது வாயுவை யடக்கி யாழ்தலால் நீ ஆத்ம நிஷ்டனாவாய்.

௩. ஆத்மத்தியானம்

பயன்கள், செயல்கள் அனைத்திற்கும் இடமான தனது ஆத்மரூபத்தையே இவ்வுலகில் புத்திமான் அறிய வேண்டியது. எல்லா விஷய வ்யாபாரங்களினின்றும், ஸர்வ ப்ரயத்நங்களினின்றும் மனத்தைத் திருப்பி, ஆத்ம விசாரணையிலேயே ஊன்றவேண்டும். இதனால் தன்னைத் தானே காணலாம். யோகாப்யாஸிகளான நல்லோருக்கு நியமங்கள் துணைநிற்கின்றன; தன்னில் நிலைத்த ஸித்தருக்கு நியமங்கள் (காய் முதிரப் பூவிதழ்கள் உதிர்வது போலத்) தாமே உதிர்கின்றன. சஞ்சலமற்ற மனத்தால் நிரந்தரம் ஜபிக்கும் மந்திரங்களினாலாவது, ஓங்கார ஜபத்தினாலாவது ஶ்ரத்தாவான்களுக்கு ஸித்தியுண்டாகும். மந்திரங்களால், அல்லது சுத்தமான பிரணவஜபத்தால் விஷயங்களினின்று விலகின விருத்தி தனது ஆத்மரூபத்துடன் சேர்கிறது.

௪. விருத்திகள்

"நான் ப்ரஹ்மமாகிறேன்," "ப்ரஹ்மம் நான்," "நானே யெல்லாம்," "ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மம்" என்ற விருத்திகளெல்லாம் பாவனைகளேயாகு மென்பதில் ஐயமில்லை. பரிசுத்த ஆத்மாவில் நிலைபெறுவதே அறிவாளிகள் ஞானமென்பர். தனது ஆத்மாவான ப்ரஹ்மத்தையறிய முயலும் விருத்தி ஆத்மாவை விட்டுத் தனிப்பிரியாது ஒன்றி யியங்கும்.

ரு. இதயம்

எல்லா விருத்திகளும் எவ்விடத்தினின் றுதிக்கின்றனவோ அவ்விடமே இதயம். விருத்திகள் அனைத்திற்கும் மூலமான நான் என்ற விருத்தி வெளிப்படுமிடமே இதயம். உருவ கல்பனை கேவலம் பாவனையே. அநாஹத ஸ்தானமே அதுவெனின், மூலத்தினின்று ஏன் யோகாரம்பம்? (ஹ்ருத் + அயம்) ஆத்மரூபமே இதயம்; நாம் ஸாதாரணமாகக் குறிக்கும் இரத்தாசயம் இதயமல்ல; மார்பின் வலப்புறம் இதயமுள்ளது.

"இருமுலை நடுமோர் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்றுள்
ஒருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்."

இதயஸ்தானத்திலிருந்து ஸுஷும்நாநாடியின் வழியாய் ஜோதி, ஸஹஸ்ராரத்திற்கு(மூளைக்கு)ப் போகிறது. அந்த ஜோதி ஸஹஸ்ராரத்திலிருந்து, தசேந்திரியங்களின் வழியாய் வெளியிற் செல்லும்போதே உலகானுபவம் உண்டாகிறது. அவ் வனுபவங்களை ஆத்மப்ரகாசத்தினின்று வேறாக நினைத்தாலே ஸம்ஸாரபந்தம் ஏற்படுகிறது. ஆத்மஸ்திதனுடைய ஸஹஸ்ராரம் சுத்தஜோதி வடிவாகும். அதில் விழுந்த ஸங்கல்பங்கள் ஜீவித்திரா. முன்னுள்ள விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பினும், பேதத்தைக் கிரகிக்காமலிருந்தால், யோகத்திற்கு இடையூறில்லை. விஷயங்களை அறியும்போதுகூட, ஸ்திரமான ஏகாக்ர புத்தியோ டிருப்பதே ஸஹஜஸ்திதி எனப்படுகிறது; விஷயங்களையே அறியாமலிருந்தால் அது நிர்விகல்பஸமாதியாகும். இதயம் ஸர்வாண்டரூப ஸங்கிரகம்.

மனத்தினின்று உலகம் வேறல்ல; மனம் இதயத்தின் வேறல்ல. இதயத்தில் எல்லா வுலகக் கதையும் முடிகிறது. ப்ரஹ்மாண்டத்தில் சூரியமண்டல மிருப்பதுபோலப் பிண்டத்தில் இதயமிருக்கிறது. அண்டத்தில் சந்திரனுள்ள தொப்பப் பிண்டத்தில் ஸஹஸ்ராரத்தில் மனமிருக்கிறது. சூரியன் சந்திரனுக்கு ஒளியீவது போல, இதயம் மனத்திற்கு ஒளி தருகிறது. சூரியன் இல்லாதபோது இரவில் சந்திரன் ஒளிர்வதுபோல, இதயத்தின் பரோக்ஷத்தில் மனிதன் மனதை மாத்திரம் காண்கிறான். தேஜோமூலமான ஸத்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காணாது, தோற்றங்களை வேறாக மனத்தினாற் கண்டு, பாமரன் மயங்குகிறான். இதயதேஜஸில் அடங்கிய மனவொளியை, பகலில் சூரியனிற் கலந்து மங்கும் மதிநிலாவென ஞானி காண்கிறான். இதயந்தன்னின் இறை வேறில்லை. த்ருக் த்ருஶ்ய பேதபுத்தி மனத்திலிருக்கிறது; இதயான்மாவில் நிலைத்தவனுக்கு காண்பதும் காட்சியும் ஒன்றுபட் டிலங்குகிறது. மனம் இரண்டுவிதமாய் இதயத்தைக் கலக்கும். ஒன்று மயக்கம், துயில், அதிமகிழ்வு, சோகம், ஆவேசம், பயம் முதலிய குணங்களினால் அடிக்கப்படுவது; அந்த ஸமயத்தில் ஜீவர்களுக்கு இதய சம்பந்தந் தெரியாது. இரண்டாவது, ஆத்மஞான விருத்தியான தியான ஸமாதியால்; ஸமாதியிலேயே இதயம் விளங்கும். நாமபேதம் நிமித்த பேதத்தினால் உண்டாகிறது.

சு. மனமடக்கல்

நித்யவிருத்திகளும், விஷயாஸக்தசித்தருமான மனிதரின் மனம் துர்வாஸனையால் பலப்பட்டு, உள்முகப் படுத்த முடியாதாகிறது. சலிக்கும் பிராணனைத் தடுத்து,

சாலமனதை உட்படுத்தவேண்டும்; அப்போது கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட பசுப்போல மனம் புறஞ்செல்லாது. அதனால் விருத்திகளை யடக்கி, அவ்விருத்திகள் உதிக்கும் இதயத்தில் நிலைபெறலாம். பிராணவாயுவின் ஓட்டத்தைக் கவனித்துக்கொண்டே யிருந்தால் கும்பகம் ஸித்திக்கும்; இவ்விதம் முடியாதவர்களுக்கு ஹடயோகத்தால் கும்பகம் உண்டாகும். காற்றை ஒருதரம் பூரித்து, ஒருதரம் ரேசித்து, நாலுதரம் கும்பித்துப் பழகினால் நாடிசுத்தி பிறக்கும். நாடி சுத்தமானால் பிராணனை யடக்கலாம்; பிராணனை யடக்குவதே சுத்த கும்பகம்.

" த்யாகம் தேஹாத்ம பாவஸ்ய ரேசகம் ஞாநிந: பரே
பூரகம் மார்க்கணம் ஸ்வஸ்ய கும்பகம் ஸஹஜ
ஸத்திம."

தேஹாத்மபாவனையை விடுவதே ரேசகம்; தன்னைத் தான் தேடுவதே பூரகம்; தனது ஸஹஜஸ்திதியில் நிலைப்பதே கும்பகமென்று ஞானிகள் சொல்வர். "தேஹம் நாஹம், கோஹம், ஸோஹம்" என்ற விசாரணையே ஞான ப்ராணாயாமம்.

பிரணவஜபம், நாமஜபம், மந்திரஜபம் இவற்றால் மனத்துடன் மந்திரப்பிராணன்கள் ஐக்கியமாகி மனம் நிலைக்கும். திடமான தியானம் ஸஹஜஸ்திதியை அடைவிக்கும். பிராணனுடன் மந்திராக்ஷரங்கள் கூடுவதே தியானம். ஆத்மஸம்பூர்ணர்களான மஹாத்மாக்களின் ஸஹவாஸத்தால் மனம் ஆத்மாவில் ஐக்கியமாகும்.

எ. ஆத்மவிசாரணை

"நான் என்பதே விருத்திகளின் ஸமஷ்டி; அதன் மூலஸ்தானத்தை விசாரித்துத் தேடிக் கண்டால், அஹங்

காரமும் அடங்கும்; ஆத்மாபோலப் பிரகாசிக்கும் அகந்தை எப்போது ஆத்மாவில் லயமாகுமோ அப்போது ஸத்ஸ்வரூபமான ஆத்மாவொன்றே எங்கும் நிறைந்து விளங்கும். எவ்விதமான கிலேசங்களும் தன்னை யொட்டாதிருப்பதே ஆத்மவிசாரத்தா லுண்டாகும் பலன்; இந்தச் சிறந்த பயனே பலன்களின் எல்லை! ஆத்ம விசாரமே முக்திவழிகளிற் சிறந்தது. உடல் நிலையாமையின் அறிவு, விஷயங்களில் வைராக்கியம் இவ்விரண்டு குறிகளால் தன்னை ஆத்மவிசாரத்திற்கு அருகனெனத் தெரியலாம். ஸ்நானம், ஸந்தி, ஹோமம், அத்தியயனம், பூஜை ஸங்கீர்த்தநம், தீர்த்தயாத்திரை, யஜ்ஞம், தாநம விரதம் முதலிய கர்மங்கள் ஆத்மவிசாரத்தை ஆரம்பித்தவர்களுக்குச் சித்தசுத்தியை யுண்டுபண்ணும். மனமொழி மெய்களாற் செய்யும் நல்வினைகள், மனமொழிமெய்களின் தீவினைகளைப் போக்கும். பரிசுத்தர்களாற் செய்யப்படும் இக்கர்மங்கள் உலகத்திற்குப் பயனுகின்றன. அறிஞர்கள் பிறர் நலத்திற்காகக் கர்மஞ் செய்கின்றனர்; விதிசாஸ்திர பயத்தாலல்ல. ஆத்மவிசாரமே பெரும்புண்ணியம், புண்ணியத்திற் புண்ணியம். ஒரு வஸ்துவின்மீது தியானித்து ஏகாக்ரப்பட்ட சித்தம் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைபெறும். மந்திரம், தேவதைகளின்மூலம் தியானிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் முடிவில் ஆத்மஜோதியிலேயே ஐக்கியமாகும். தியானித்து சாந்தமடைவதும், அறிந்து அமைதியடைவதுமான முடிவு ஆத்மத்யானிக்கும், ஆத்மவிசாரிக்கும் ஒன்றேயாகும்.

அ. நான்கு ஆச்ரமங்கள்

ப்ரஹ்மசாரி, கிருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், யதி, ஸ்த்ரீ, ப்ராஹ்மணனல்லாதவன் முதலியவருள் பக்குவ

மடைந்த எவனும் ஆத்மவிசாரஞ் செய்யலாம்; பக்குவ சித்தமுடையவர்கள் ஆசிரமக்கிரமத்தை அநுசரிப்பது அவசியமில்லை. ஆசிரமக்கிரமம் உலகிற் செய்யத்தக்க காரியங்களுக்கு ஆதாரமாகும். ப்ரஹ்மசர்ய, கிருஹஸ்த, வானப்ரஸ்தாசிரம தர்மங்கள் ஆத்மஞானத்திற்கு அநுகூலமே யொழியப் பிரதிகூலமல்ல. பரிசுத்த ஞானமே ஸந்யாஸம்; காவியும் முண்டனமும் ஸந்யாஸமாகாது. ப்ரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தில் வித்தை, விரதம், ஞானம் இவற்றால் பெருகிய சக்தியுள்ளோன் மற்ற ஆசிரமங்களில் பிரகாசிப்பான். பரிசுத்த ப்ரஹ்மசர்யத்தினால், கிருஹஸ்தாசிரமத்தில் நிர்மலனாவான். கிருஹஸ்தாசிரமம் உலகோபகாரத்திற்கு ஆதாரமாகின்றது. தாமரையிலைமேல் நீர்போல, சுகதுக்கங்களில் ஒட்டாத கிருஹஸ்தனுக்கு ஸந்தேஹமின்றி ஆத்மப்ரகாசம் நிலவுகிறது. மூன்றாவது ஆசிரமம் தவத்திற் கேற்றது. மனைவியுடன் கூடியாவது அல்லது தனியாகவாவது அதைக் கைக்கொள்ளலாம். தவத்தாற் பாவத்தை யெரித்தவனும், பழுத்த சித்தமுடையவனுமாயுள்ள யோகிக்கு ஸந்யாஸம் தானே காலத்தில் உண்டாகிறது.

கூ. கிரந்தி

சரீரம் ஆத்மா இவ்விரண்டிற்கும் ஸம்பந்தம் கிரந்தி (முடிச்சு) எனப்படுகிறது. ஆத்மஸம்பந்தத்தாலேயே சரீரஸம்பந்தமான ஞானம் பிறக்கிறது. சரீரம் ஜடம்; ஆத்மா சைதன்யம்—இவ்விரண்டின் ஸம்பந்தம் ஞானத்தாலே ஊகிக்கப்படுகிறது. உடல் ஆத்மாவின் சாயலினால் நிறைக்கப்பட்டு சேஷ்டிக்கிறது. நித்திரையில், ஆத்மா சரீரத்தைக் கிரகிக்காததால் ஆத்மாவிற்கு ஸ்தானம் ஊகிக்கப்படுகிறது. மின்சாரம் தந்திகளில் ஓடுவதுபோல, சரீர

நாடிகளில் சைதன்யத்தின் ஓட்டம் உள்ளது. சூரியன் உலகை ஒளிர்ப்பதுபோலவே, சைதன்யவொளி ஓரிடத்தி னின்று உடலெல்லாம் விளக்குகிறது. அந்த ஆத்மஜோதி இதயத்திலுள்ளது. நாடிகளின் சக்தி விலாஸத்தால் சைதன்யக் கதிர்களின் கதியும் ஏற்படுகிறது. நாடிகளை ஆசிரயித்துள்ள சைதன்யப்பிரகாசத்திற்கு உடல் நலம் அவசியமானது. சைதன்யம் ஸுஷும்நையிலிருக்கிறது; அதை ஆத்மநாடி, அமுதநாடி, பரை என்றுஞ் சொல்வர். தேஹாத்ம புத்தியை விட்டு, நிஶ்சலனுக ஆத்மஸ்திதியை விசாரித்தால் நாடிகளின் மதனம் உண்டாகிறது. இதனல் ஆத்மா வேறுநாடிகளினின்று அமிருதநாடியை அடைந்து ஒளிர்கிறது. அப்போது ஆத்மாவைத் தவிர வேறெது வும் புலனுகாது. பாமரன் உடலை யறிவதுபோல ஞானி தெளிவாகத் தனது ஆன்மாவை யறிகிறுன். உள்ளும்புற மும் எங்கும் ஆத்மாவே காணும்போது முடிச்சுக்கள் அவிழும். தேகி தேகாபிமானத்தால் தேகத்தைப் பார்க் கிறுன். அமிருதநாடியையே ஜோதி ஆசிரயித்திலங்கும் போது, ஆத்மஸ்திதி அடையப்பெறும். ஆத்மவிசாரத் தீயாற் சுடப்பட்ட உடல், தீயுண்ட இரும்புபோல ஆத்ம ஜோதி மயமாகும். அப்போது பூர்வவாஸனைகள் நலி கின்றன; ஆன்மா சரீரியல்லாமையின் வினையதிகாரம் (கர்த்தத்வம்) இல்லாததாம். அதற்கு அன்னியம் ஒன்று மில்லாததால் ஸந்தேஹங்கள் உண்டாகா. காரியமில்லாத தாற் காரியப்பலனு மில்லை. ஒருமுறை விடுதலைபெற்றேன் மீண்டும் பத்தனுகான். இதுவே உயர்ந்த நிலை, சக்தி, சாந்தியுமாகும்.

௧0. ஸங்கம்

அந்தந்த ஆசாரத்தை அநுசரிப்போர்க்கு ஸங்கம் உடலைப்போன்றது; அதன் அங்கத்தினர், அதன் அவய

வங்க ளாவர். மனோவாக்குக்காயங்களால் தானும் ஸங்கத்திற் குதவிப் பிறரையும் உதவிசெய்யத் தூண்ட வேண்டும். உடலுக்கு உறுப்புக்கள் பயனுவதுபோல, அங்கத்தார் ஸங்கத்திற்குப் பயனுனல் வெற்றி யெய்தும். தன் குலத்தை ஸங்கத்திற்கு அநுகூலமாயிருக்கச் செய்ய வேண்டும். தன் மனத்தூய்மைக்காக சாந்தியும், ஸங்க வளர்ச்சிக்காக சக்தியும் வேண்டும். சக்தியால், ஸங்கத்தைப் பெரிதாக்கிப் பிறகு சாந்தியை நாட்டவேண்டும். ஸங்கத்தாரனைவரிடமும் ஸமபாவனை யுண்டாகி சகோதரரைப்போ லிருப்பதே ஸங்கத்தா லெய்தும் பயன். தமக்குள் தாம் சகோதரரைப்போல நடந்துகோள்வதால் மனிதர்க்கேல்லாம் சாந்தமுண்டாகும். அப்போது இவ்வுலகேல்லாம் ஒரே வீட்டைப்போ லொளிரும் (ரமணஸங்கம் இவ்வழியிற் பல்கிப் பழுத்து உலகை ரமணச்சோலையாக்குக !)

கக. ஸித்திகளும் ஞானமும்

ஸஹஜஸ்திதி பெற்றவன் பிரதிதினமும் இயற்கையாக அஸாத்யமான தவத்தைச் செய்கிறுன். ஆத்மாவில் ஸஹஜமான நிலையே துர்லபமான தபஸ். இந்த இடைவிடாத தவத்தால் ஒவ்வொரு கணமும் பரிபாகத்தையடைகிறுன். நித்யாத்மதிருஷ்டி யுள்ளவனுக்குப் பக்குவ காலத்தில் ஸித்தியுண்டாகும். பிராரப்தமிருந்தால், ஞானிகூட அவைகளுடன் கூடி நடிப்பான். முனிக்கு உலகம் ஆத்மரூபத்தினும் வேறல்ல; அப்படியே தவஸித்திகளும். பிராரப்தமற்ற முனி பரிபூர்ணசக்திமானுயினும், அலையற்ற கடல்போலச் சிறிதும் அசையான். ஆத்மஸம்ஸ்திதியே எல்லா சக்திகளின் ஸமஷ்டியும் ஆகும்; அப்படியுள்ளவன் வேறுன மார்க்கத்தைத் தேடான்.

ப்ரயத்நமின்றி உண்டாகும் தவம் ஸஹஜநிலை யெனப் படும்; அதில் சக்திகள் பிறக்கும். ஸஹஜஸ்திதியுள்ளவன் தன்னைப் பலர் சூழ்ந்திருப்பினும் அரிய தவத்தைச்செய்து கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குத் தனிமையா யிருக்க வேண்டுமென்கிற அவசியமில்லை. ஸர்வசக்தியுடன், எங் கும் நிறைந்த ஆத்மாவில் ஞானி நிலைபெற்றுள்ளான்.

௪௨. சக்திவிலாசம்

ஆத்மஸ்வரூபத்தினின்று வேறாக அஹம்வ்ருத்தியை அனுபவிக்காதவனுக்கு, விஷயங்களும் அதனின்று பின் னமாக விளங்கா. விஷயியான அஹம்வ்ருத்தி ஸ்வ ரூபத்தினின்று பின்னமாகக் காணப்படுவோனுக்கே வியா பார விஷயங்கள் ஸ்வரூபத்தினின்று வேறாகத் தோன்று கின்றன. பேதமாகத் தோன்றினும், ஞானி தத்வ ஸம் பந்தமான அபேதத்தையே கொள்கிறான். பேதாபாஸ மான மாயையின் வசப்பட்டுப் பாமரன் பேதத்தை யடைகிறான். இப்பேதங்கள் முப்புரிகொண் டிருக்கும் அந்த இடத்தையே வேதாந்திகள் சர்வசக்தியின் இடமா கச் சொல்கிறார்கள்.

சக்தி சலனத்தினாலேயே உலகங்கள் உண்டாகின் றன. அசைவிற்கு ஆதாரமான வஸ்து எப்போதும் அசலமாயிருக்கிறது. அசலவஸ்துவின் சக்தி அசைவ தாலேயே உலகம் உண்டாகிறது; அந்த அசைவையே மாயையென்கின்றனர். அஹங்காரிக்கே இச்சலனம் உண்மை போலத் தோன்றும். ஆத்மாவிற்கு உண்மை யாகச் சலனம் இல்லை. சிவசக்திபேதம் பார்வையால் உண்டாயிற்று; பார்வையை உள்ளே திருப்பினால் இரண் டும் ஒன்றேயாகும். தனது பராசக்தியால் அசைகின்ற

வனாயினும் உண்மையில், பிரகிருதியை மீறிய ஆத்மா அசையாமலிருக்கிறான்.

சலனமே வியாபாரம்; வியாபாரமே சக்தி; பரமபுருஷன், தோன்றும் உலகையெல்லாம் சக்தியினால் உண்டாக்கினான். பிரவிருத்தி, நிவிருத்தி என்று வியாபாரம் இருவகைத்து; எங்கு எல்லாம் ஆத்மாவே யாமோ எனும் சுருதி நிவிருத்திபரமாம். ஆத்மாவிற் பிறந்த விசேஷங்களெல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவிலேயே லயம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சக்தியின்றி ஸ்வரூபம் பிரகாசிக்காது. வியாபாரம் ஆசிரயம் என்று சக்தி இரண்டு பெயருள்ளது. பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி முதலிய காரியம் வியாபாரம்; ஸ்வரூபமே ஆசிரயம். ஆத்மஸ்வரூபம் பிறவஸ்துக்களின் அபேக்ஷையோடு கூடினதல்ல. விருத்தியாலேயே ஸத்துக்கு நாநாத்வம் ஸித்திக்கிறது; ஸத்து சக்தியை மீறினால் விருத்திக்குப் பிறப்பேயில்லை. காலத்தால் உலகத்திற்குப் பிரளயம் வந்தால், வியாபாரம் ஆத்மாவில் பேதமின்றி லயித்து விடும். சக்தியின்றி வியாபாரமில்லை; ஸ்ருஷ்டியில்லை; திரிபுடி ஞானமும் இல்லை. பராத்பரமான சக்தி ஆசிரயமாயிருந்து ஸ்வரூபமென்றும், ஸ்ருஷ்டிகர்மத்தால் வியாபாரமென்றும் இருபெயர்களால் வியவகரிக்கப்படுகிறது. சக்தியின் லக்ஷணம் சலனமாயின் அச்சலனத்திற்கு ஆசிரயமாக ஒரு விலக்ஷணவஸ்து இருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டும். அந்த உத்தமமான ஒரு வஸ்துவைச் சிலர் சக்தியென்றும், சிலர் ஆத்மரூபமென்றும், ப்ரஹ்மமென்றும், புருஷனென்றும் சொல்கிறார்கள். ஸத்யத்தை, லக்ஷணத்தால் உரைக்கிறார்கள்; வஸ்துரூபத்தால் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆத்மாவின் வியாபாரத்தைத் தடஸ்தபாவனையாலும், ஆத்மாவின் வஸ்துரூபத்தைப்

பிரத்யக்ஷமாகவும் காணவேண்டும். ஸ்வரூபத்திற்கும் லக்ஷணத்திற்கும் தாதாத்மியஸம்பந்த முள்ளது. வியா பாரம் வஸ்துவிற்கு வேறன்று என்று தத்துவத்தால் அறிந்தால் பேதஞானமெல்லாம் கற்பனையெனத் தோன் றும். சக்திவிலாஸமென்னும் இந்த ஸ்ருஷ்டி ஈசுவர காரி யம். இந்தக் கற்பனையைத் தாண்டினால் ஆத்மஸ்வரூபமே எஞ்சும்.

கங. ஹம்ஸிநி

பரிபாகமடைந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைபெற்ற ஸ்த்ரீகள் ஹம்ஸிநிகளாயிருப்பது தப்பன்று. முக்தியும் ஞானமும் ஆண்பெண்களுக்கு ஸமமே; ஜீவன் முக்தி பெற்ற பெண்ணுடலும் தேவாலயமே யாதலின், அதை தஹனஞ் செய்யலாகாது. முக்தபுருஷனுடைய உடலை யெரித்தால் எப்படி தோஷமோ அப்படியே முக்தஸ்திரீ யின் உடலை யெரித்தாலும் தோஷமுண்டு.

கச. ஜீவன்முக்தி

சாஸ்திர, உலக வாஸனைகளால் அசைக்க முடியாது திடமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைப்பதே ஜீவன்முக்தி. ஞானம் ஸமானம்; ஆதலின் முக்தி ஒருவிதமே; சரீரி யாயினும் பந்தத்திலிருந்து விலகினவனை ஜீவன்முக்த னென்று சொல்வர். ஆத்மரூபத்தில் நிலை ஸமமே. பேதபுத்தி யுள்ளவனுக்கே முக்தியில் வித்தியாசம் தோன் றும்; சரீரமிருக்கும்போதே, ஆத்மஸ்திதனாக முக்தியடை பவனுக்கு மாத்திரம் இவ்வுலகத்தில், பிராணன்கள் ஆத்மா வில் லயமாகின்றன; காலக்ரமத்தில், தவப்பரிபாகத்தால் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஸ்பர்சமில்லாமையும் ஸித்திக்கும். ஆத்மாநுபவ ரூப தவப்பரிபாகத்தால் ரூபமில்லாமை

யும் வஸித்திக்கிறது. அந்த வஸித்தன் கேவல ஞானரூபனு யிருப்பான். சரீரமுள்ளவனுனாலும், இல்லாதவனுனாலும் ஆத்மாவில் நிலைபெற்றவன் முக்தனுயிருக்கிறுன். ஸுஷும்நா நாடியிலிருந்து அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய், ஊர்த்வ கதியடைந்த புருஷன், அவ்விடத்திலுண்டான ஞானத் தால் உடனே முக்தியடைந்தவனுகிறுன். மிகவும் பரிபாக சித்தமுள்ள உபாஸகனுன யோகிக்கு ஈஶ்வராநுக்ரஹத் தால் ஸுஷும்நாநாடி மூலமாய் உத்தமகதி யுண்டாகிறது. இவனுக்கு எல்லாவுலகங்களிலும் இச்சைப்படி உலவி, உடலெடுத்து, உலகை அநுக்ரஹிக்கவும் வல்லமையுண் டாகும். முக்தர் வஸிக்குமிடத்தை வித்வான்கள் கைலா ஸம், வைகுண்டம், ஸூரியமண்டலம் என்கின்றனர். அவை யெல்லாம் சக்தியினுல் ஆத்மரூபத்திலேயே கற்பிக்கப்படு கின்றன.

கரு. சிரவணமனனநிதித்யாஸம்

பொருள் விளங்கும்படி வேதாந்த வாக்கியங்களை ஆசாரியன்மூலங் கேட்டல் சிரவணம். ஆத்மஜ்ஞானி யான ஆசாரியனிடம் சொந்த பாஷையில் ஆத்மரூபத் தைத் தெரியக் கேட்பதும் சிரவணமாகும். நான் என்ற விருத்திக்கு மூலமானவன் நீ, சரீரம் முதலியவற்றைப் பார்க்கிலும் விலக்ஷணமானவன் (வேறுனவன்) என்று சித்தத்திலிருந்து உண்டான இந்த சிரவணமே சிரவண மாகும். உண்மையான ஆத்மரூபத்தை விசாரிப்பதே சரி யான மனனம். ப்ரஹ்மமே ஆத்மஸ்வரூபமென்னும் விஜ் ஞானத்தையே, நிதித்யாஸ மென்கின்றனர். முற்றிலும் சாஸ்திரத்தினுலேயுண்டான ஜீவேஶ்வர ஐக்கிய ஞானம் அநுபவத்திற்கு வராது. அநுபவத்தாலே ஸந்தேஹமும் விபரீதமும் நீக்கப்படுகின்றன; ஶ்ரத்தாவானுக்கு சாஸ்

திரத்தைப்பற்றி ஸந்தேஹமும் விபரீதமும் உண்டாகா. அப்ஸரத்தையாலேயே இவையுண்டாகின்றன. ஆத்மாநுபவத்திலேயே இவற்றிற்கு வேரோடழிவு. ஆத்மரூபத்தில் நிற்கிறதே நிதித்யாஸம். ஆத்மரூபத்தில் நிற்காமல், வெளியில் ஸஞ்சரிக்கிறவனுக்கு நூறு சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தாலும் ப்ரத்யக்ஷஞான முண்டாகாது. ஆத்மரூபத்தில் நிலைத்தால் அதுவே முக்தி ; அதுவே சாக்ஷாத்காரம்.

கசு. பக்தி

அனைவர்க்கும் அதிப்ரியமான ஆத்மாவில் இடைவிடாத தைலதாரைபோன்ற அன்பே பக்தியெனப்படுகிறது. ஆத்மாவினும் ஈசன் வேறில்லை; பேதபுத்தியால் வேறாக நினைத்தாலும், ஈஶ்வரன் ஆத்மஸ்வரூபியே. இடைவிடாக் கடவுளன்பு எப்படியும் ஆத்மரூபத்தையே உண்மையாக அடைகிறது. தேவதைகளுக்கு நாமரூபங்களைக் கற்பிக்கிறதினால் அவற்றால், உலக ஸம்பந்தமான நாமரூபங்களை ஜயிக்கலாம். பரிபூரண ஞானத்திற்கு நிறைவான பக்தி ஸாதனமாகும். கோரிக்கைக்காக பக்தி செய்கிறவன் அதையடைந்தும், திருப்தியற்று, மறுபடியும் நித்ய சுகத்திற்காக ஆண்டவனை சேவிக்கிறான். பூரணமான பக்தி ஞானத்தைப்போலவே ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவிக்கும்.

கஎ. ஞானம்

ஞானமானது அப்யாஸத்தின் பரிபாகத்தால் பூரணமாகி ஏககாலத்தில் பிரகாசிக்கின்றது ; படிப்படியாக சிறிது சிறிதாக இல்லை. நழுவாத அநுபவமே ஞானம். புத்தி உட்புகுந்து மீண்டும் வெளியில் வருகிறதானால் அதை அப்யாஸமாகவே சொல்வர். ஞானிகளுடைய ஞானம் ஒன்றே; அதற்கு ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாது.

புத்தி பேதத்தினால் தாரதம்மியங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அஞ்ஞானத்தையடக்கி ஒரு காலத்தில் மலர்ந்த ஞானம் மீண்டும் விலகாது.

௧௯. ஸித்தர்

ஸித்தர் மகிமை ஊகத்திற் கெட்டாது ; அவர்கள் சிவஸமானர் ; சிவரூபிகளாய் வரங்களைத் தரவும் திறமுடையவர்கள்.

இப்படி ரமணகீதை அத்யாத்மத்தேனில் ஊறிய திராக்ஷாபாகமாக இனிக்கிறது. அதன் சாரம் இதுவே :—

" தன்னி லிருப்பதுவே தடையற்ற முத்தியெனிற்
பின்னுமேன் வேறான பேச்சு ?"

௩0. வியன்காட்சிகள்

" என்னி லாரு மெனக்கினி யாரில்லை
என்னி லும்மினி யானொரு வன்னுளன்
என்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே."

மஹர்ஷிகள் ஸந்நிதிப் பெருமையால் சாந்தமடைந்தவர் பலர். ஞானச்சுடர்க் காட்சிகள் கண்டோரும் பலர். இவர்களிற் சிலரைக் குறிப்போம்.

ராமசாமி ஐயர்

1908-ம் ஆண்டு, D. P. W. சூபர்வைஸர், ராமசாமி ஐயர், பகவான் முன்னிலையில் பக்தியுடன் ஒரு நாள் தனி

யாக நின்றார். அவருள் ஒரு சிலிர்ப்புப் பிறந்தது. "ஏசு நாதர்போன்ற பெரியோர்கள், உலகில் பாவிகளைக் காக்க வந்தனர். அடியேனுக்கு உய்வில்லையோ?" என்றார். பகவான் இரக்கமேற்கொண்டு, "**There is hope; yes, there is hope.**" "உய்வுண்டு; ஆம், உய்வுண்டு" என்று ஆங்கிலத்தில் பதில் சொன்னார். ஐயர், கீழிறங்கி வந்ததும்,

எதுகுலகாம்போதி

பல்லவி

திக்குவேறில்லை—நீயேகதி
ஐயா—மெய்யா—துய்யா! உன்னைவிட (திக்கு)

அனுபல்லவி

மோய்க்கு மடியவர் வண்டின மாகியே
கண்டு சுவைத்திடுஞ் சேண்டு மலர்ப்பூவே! (திக்கு)

என்ற ஒரு கீர்த்தனம் பாடினார். ஒரு நாள் ஸந்நிதியில் இரவில் படுத்திருக்கையில், ஒரு ஒளியோட்டம் பகவானிடமிருந்து தம்முட் போந்ததாகக் கண்டார். மற்றொரு நாள் தம்முள் ஏதோ பிரவேசிக்கக் கண்டார். மற்றொரு நாள் மனம் உள்ளே சென்றதாகக் கண்டு ஒரு புதிய இன்பம் அவருள்ளேயுதித்தது. அவருக்கு எப்போதும் அஜீரண நோவு; உறக்கம் வருவதில்லை; கஞ்சியே குடித்துவந்தார். பகவானிடம் ஒரு நாள் தமது நோயைச் சொன்னதும் உடலில் ஒரு சுகம் ஏற்பட்டது. அன்று பகவான் அவருக்கு நிரம்ப விருந்தளித்தும், வயிற்றில் ஒரு நோவில்லை; அயர்ந்து தூங்கினார். அப்படி ஒரு நாளும் சாந்தமாக உறங்கினதே யில்லையாம். எத்துணை

மருந்து தின்றும் போகாத நோய் அன்று தீர்ந்தது. இந்த நன்றியை அவர் அடியில் வரும் பாட்டாற் காட்டுகிறார்:—

பல்லவி

பேருதவியை என்னென்று சொல்ல லாகும்!
ஐய! நினதருள் (பேரு)

அநுபல்லவி

ஆரு மளிகிளி யணில்மயில் குரங்கிற்கும்
அழையாம லேயிரங்கும் விழைமன நிறைவேநின் (பேரு)

பகவான் தன்னை (ஆத்மாவை) மறவாதிருக்கவே அவருக்கு உபதேசித்து ரிபுகீதையைப் படிக்கத் தருவாராம். (இதன் சுருக்கம் அடுத்துவரும்.)

தன்னை யறிந்தடங்கின் — மனமே
பின்னைப் பெறுவதேன்னே?
தன்னை மறந்துவிடின் — மனமே
இன்னலுக் கெல்லையில்லை.
எண்ண மொழிப்பதுவே — மனமே
திண்ண முனக்குசுகம்.
உன்னையுட் கண்டிருப்பாய் — மனமே
உண்மை நிலையதுவே.

லக்ஷ்மியம்மாள்

ஸ்ரீரமணாசிரமத்தை யறிந்தோர் லக்ஷ்மியம்மாளைத் தெரியாமலிருக்கமுடியாது; இப்புனிதவதி இளமையிலேயே கைம்மையுற்று, பின்னே தன் ஒரே புதல்வனையும், ஒரே புதல்வியையும் இழந்து, மனப்பிணியுழன்று மாளாத் துயரடைந்து, வடக்கே கோகர்ணஞ்சென்று ஸாதுக்களுக்

குப் பணிவிடைசெய்தும், பின்னுந் துயராறாது, திருவண்ணாமலைக்கு பகவானுடைய ஸந்நிதிப்பெருமையைக் கேள்வியுற்று வந்தாள். பகவானுடைய ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் மனத்தில் மலைபோலப் படிந்த பெருந்துயர் நீங்கி அமைதி பிறந்தது. அன்றுமுதல் இன்றுகாறும் மிகவும் அன்புறுதி கொண்டு, பகவானுக்கு இந்நல்லாள் உணவுத் தொண்டு செய்து வருகிறாள். செல்லம்மாள் என்னும் தன் மருமகளைத் தன் மகள்போல இவ்வம்மாள் வளர்த்து மணம்புரிவித்து ஒரு அபிமானப்பேரனையும் அடைந்தாள். ஒரு நாள் செல்லம்மாள் திடீரென இறந்ததாகத் தந்தி வந்ததும் பகவானிடம் சென்று காட்டவே, பகவான் விம்மி விம்மி யழுதாராம்!

தன்னன்பர் தந்துயரைத் தன்றுயரேன் றேதீர்ப்பான்
இன்னன்ப ரீச னியல்பு !

பகவானுடைய இளகிய மனம் அன்பர்துயரைப் பொறுத்திலது ! இவ்வுலகில் தனக்கு அன்னியமானவற்றிற் கொள்ளும் அபிமானம் பாச வபிமானம். அப்பாசமெல்லாம் நீங்கவே இந்த ஸம்பவங்கள் அவனிச்சையால் நடப்பனபோலும்! பகவான் ஸந்நிதிப் பெருமையால் லக்ஷ்மியம்மாள் இந்த மனத்துயரையும் மறந்தாள். இந்த அம்மாள் நல்ல தியானவதி ; பரோபகாரி ; யதிகளுக்கு அன்னமளிப்பதிற் பேரன்பு கொண்டவள். பகவானைப் பற்றிப் பல காட்சிகளும் இவ்வன்னை கண்டிருக்கிறாள்.

சாந்தம்மாள்

சாந்தம்மாள் என்ற மற்றோ ரணங்கு மஹார்ஷிகளின் உருவை ஜோதிமயமாகக் கண்டாள். இவ்வம்மையும்

ஆச்ரமத்திற் சமையற்றெண்டு புரிந்து மஹர்ஷிகளுக்கு அன்பு செய்து வருகிறுள்.

இப்படி பகவானின் திருவடித்தே னுண்டு ஸந்நிதி வளத்தில் இன்புறும் அன்பர் என்றும் அவ்வின்பத்தையே அவாவுவர்.

எதுகுலகாம்போதி—சாப்பு தாளம்.

பல்லவி

அல்லும் பகலுமுன்—செல்வத் திருவடியில்
அமுதுண் டிருக்க வருளாய்! (அல்)

அநுபல்லவி

சோல்லுக் கடங்காத ஜோதிப்ரம் மானந்த
சோருபஸா க்ஷாத்காரம்—உருவான குருநாதா! (அல்)

*** சரணம்**

காணக் காணக் காணக்—கவலை மலை கரைந்து
கதிர்முன் பனியாகுதே!
தீனர்மயக் கந்தீர்க்கும்—ஞானசஞ் ஜீவியே
ஜீவன்முக் திக்கலைவோர்—மேவிடுந்தஞ்சமே(அல்)

இதுவே அவ்வன்பர் ஆவியின் நித்தியகீதம்.

இராகவாசாரியார்

இராகவாசாரியார் என்றொரு ப்ரஹ்மஜ்ஞான ஸபையாளர் (Theosophist) ஸ்வாமிகளை மூன்று கேள்வி கேட்க மனத்துள் விரும்பி வந்தார்:—

(1) சில நேரங்கள் தனியாகத் தங்களுடன் ஸந்திக்க முடியுமா?

* இவ்வத்தியாயத்திற் காணும் இரண்டு பல்லவி அநுபல்லவிகளையும் இந்தச் சரணத்தாற் பூர்த்தி செய்யலாம்.

(2) ப்ரஹ்மஜ்ஞான ஸபையைப்பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராய மென்ன?

(3) தங்கள் உண்மை வடிவைக் காண அருள புரிவீர்களா?

இக் கேள்விகள் மனத்தில்தா னுள்ளன. ஆனால் அவர் வந்தவுடன், ஸ்வாமிகள்முன் னிருந்த ௩௦-பக்தர்களும் திடீரென்று எழுந்து வெளிச்சென்றுவிட்டனர். தனிமை யேற்பட்டது. முதற் கேள்விக்குப் பதில்! கையில் அவர் ஒரு கீதை வைத்திருந்தார். "கையிலே கீதையோ! தியஸாபிகல் மெம்பரோ!" என்று பளிச் சென்று கேட்டு, "ஆம்" என்பதன் முன் "அது நல்ல காரியமே செய்கிறது" என்றார். இரண்டாவது கேள்விக்குப் பதில்! பிறகு அவர் "ஸ்வாமீ! அர்ஜுனன் கண்ணனின் உண்மையுருவைத் தரிசித்ததுபோல யான் தங்களுடைய சுயவடிவைக் காண வல்லேனோ?" என்று இறைஞ்சினர். முன்னால் ஒரு தக்ஷிணாமூர்த்தி படமும் இருந்தது. அவர் பகவானின் கண்ணையே உற்று நோக்கவே, உருவெல்லாம் மறைந்து, ஒரு வெளி தோன்றிற்று பின்னே ஒளி தோன்றி, முடிவில் ஜோதிவடிவாக தக்ஷிணாமூர்த்தம் தோன்றியது. உடனே அவர் வியந்து பயந்து தணிந்து பணிந்தார். இவ்வாறே ஸ்ரீ ரமண தாஸர் (கா. சு. சேஷகிரி ஐயர், B.A.)மகர்ஷிகளிடம் பல அதிசயங்களைக் கண்டு தனது அரிய நூல்களில் விளக்கியுள்ளார்.

காட்சிகள் பாவனைகளே

ஆனால் இக்காட்சிகளை யெல்லாம் பகவான் பொருட்டாக நினைக்கச் சொல்வதில்லை. ஆத்ம தரிசனம், ஆத்மைக்கியம், ஆத்மபூஜை, ஆத்மாராமம் இவற்றையே

அவர் தன்னுள் ஆழ்ந்து விசாரித்தறியச் சொல்வது. மற்றவை யெல்லாம் பாவனைகள். தனக்குப் புறம்பாகக் காண்பதை யெல்லாம் நேதிசெய்து, பேதபுத்தி யொழித்து, அனன்யபாவனை செய்வதே இன்பம்.

காட்சியுங் காண்பானுங் கண்ணுந்தா னென்றிருக்குஞ்
சாட்சிநீ சத்தியநீ தான் !

நான் யாரென்றும், இவ்வுருக்களைக் காண்பவன் யாரென் றும் விசாரித்து, "ஞானமாம் தானே மெய்; நானுவாம் ஞானம் பொய்; நாமன்றி நாளேது, நாடேது? நாம் இன்றும், அன்றும், என்றும் ஒன்று; உள்ளத்தே உள்ளபடி யுள்ளதே யுள்ளல் வேண்டும் என்றுங்கு, தன் னைத்தா னறிந்தடங்கும் இன்பத்திற்கே பகவத்ஸந்நிதி அன்பரனைவரையும் தூண்டும். ஆதலின் இக்காட்சிகள் உண்மையானவை யெனினும், " கண்டவன் யார்? காட்சி யெது?" என்று உசாவின் ஒரு பொருளே காண் போனும் கண்ணும் காட்சியுமா யிலங்கும்.

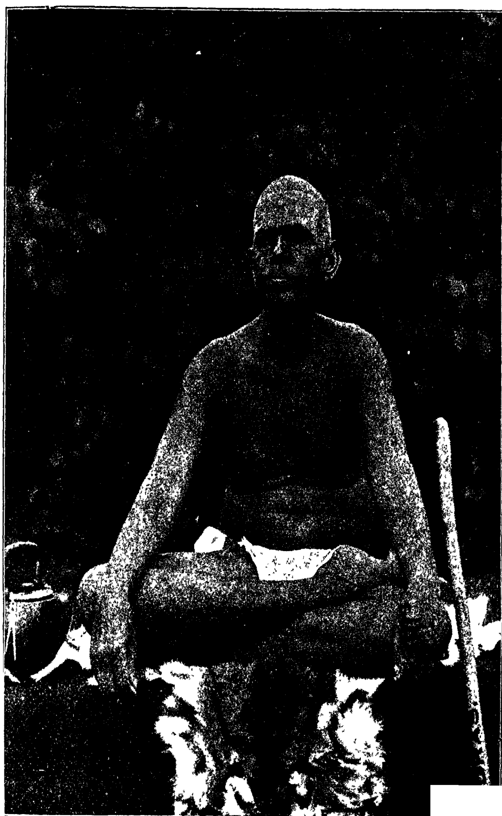
"பெருகுமாக் கருணைப் பெருங்கட லின்பப்
பெருக்கமே ! யென்பெரும் பேறே !
உருகுவோ ருள்ளத் துவட்டுறு தினிக்கு
முண்மைவா னமுதமே ! என்பாற்
கருகுநெஞ் சதனைத் தளிர்த்திடப் புரிந்த
கருணையங் கடவுளே ! விரைந்து
வருகவென் றுரைத்தேன் வந்தருட் சோதி
வழங்கினை வாழிநின் மாண்பே !"

௩௧. ரிபுகீதை

சத்தியமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
சலனமிலாப் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
நித்தியமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
நிரஞ்சனமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
சுத்தமதாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
சுககனமாம் பரப்பிரம சொரூப மேநான்
அத்துவித பரப்பிரம சொரூப நானேன்
றழுத்தமுட னனவரதஞ் சிந்தை செய்வாய்."

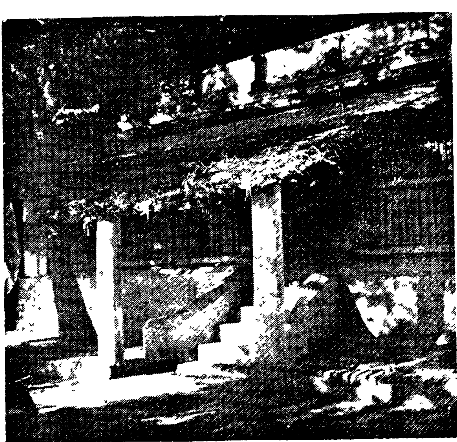

இதுவே ரிபுகீதையின் பல்லவி. பகவானாற் போற்றப்பட்டு, உணர்ந்து படிக்கும் அன்பருள்ளத்தை ப்ரஹ்மஸமாதியில் நிறுத்தத் தக்க ரிபுகீதை, "அஹம் ப்ரஹ்மம், ஸர்வம் ப்ரஹ்மம்" என்னும் இரண்டு ஜோதி ஞானக் கரங்களால் அம்மானையாடுகிறது. குயிலும், வண்டும், கடலும் ஒரேவிதமாகத் தத்தமக் கியல்பான ஓசையைச் செய்துகொண்டிருப்பினும் அவை கவிகள் மனத்தை யள்ளுவது போலவே, ரிபுகீதை திருப்பித்திருப்பி "அஹம் ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மமஹம், நானே சின்மயம், அகண்டேக ரஸம், ஏகபரிபூரணன், நானன்றி வேறில்லை" என்று ரீங்காரஞ் செய்வது ஞானிகள் மனத்தை ப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கச் செய்கிறது. ரிபுகீதையின் வாக்கியங்களுக்கு மந்திரசக்தி யுள்ளது. ஒருவர் அதை இனிய குரலுடன் ஓதச் சுற்றுமுள்ளவர்கள் அதையே கேட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தால் மனோலயம் தன்னாலே யுண்டாகும்.

ஆடியது போது மறிவா யடங்கியிந்த
வாடா மணிவிளக்கை நாடுதுங்கா ணம்மானை!

ஆடா மணிவிளக்கை நாடி யடைந்ததுந்
தேடாது ஞானமெல்லாந் தேடிவரு மம்மானை!

ஸ்கந்தாஸ்ரமமும் சுனையும்

" பேதமுறுஞ் சகசீவ பரங்க ளெல்லாம்
பிரமமென்று மப்பிரம நானே யென்றும்
ஓதியவிச் சிந்தையினைப் பிரமாப் யாசி
யொழியாம லெப்போதும் பழக வேண்டும்
சாதகமாஞ் சிந்தனையின் பலத்தி னாலே
சலமனதின் விகற்பமெலாந் தவிர்ந்த பின்னர்
ஈதையுமே பழகாமற் பரமே யாகி
யெந்நினைவு நினையாம லிருக்க வேண்டும் "

என்ற நித்ய சுகானந்த வழியை ரிபுகீதை எவ்விதமான இடைமுடக்குகளுமின்றி, நேராக, ஒவ்வொரு வரியிலும் தங்கமணி யடித்தாற்போல அறிவித்து ஸாதகனை தடுே வாஹம்பாவனையில் இருத்துகிறது. நேராக ப்ரஹ்மஜ் ஞானத்திற்கு ஐயந்திரிபறும் வழி காட்டுவதில் ரிபுகீதைக்கு ஸமானம் அதுவே.

வேறு விதமான பேதஞானத்திற்கு அது அவ்வப் போது சாட்டை கொடுப்பது நமது மனத்திலுள்ள ஸந் தேஹப் பேய்களை யோட்டி யடிக்கும் :—

" பலவிதமாஞ் சந்தேக மெனும்பி சாசு
பயமுறவே தோன்றினுநீ பயப்ப டாமல்
அலைவில்பர பாவனையா மந்தி ரத்தா
லையமெனும் பிசாசதனை யதஞ்செய் வாயால்
நிலைமருவாத் துவிதமெனும் பிசாசு மீண்டு
நிகழினுமே நீயணுவும் வெருளா வண்ணம்
விலயமிலா வத்துவிதத் தியான மாகும்
விபூதியினால் வென்றதனை விபுவாய் நிற்பாய்!

வெருளுடனே தருவினிடைக் கண்ட கள்ளன்
வெறிதான தருவேயா நீதி போலும்
மருளுடனே சுத்திகையிற் கண்ட வெள்ளி
மற்றந்தச் சுத்திகையா நீதி போலும்
இருளுடனே யிரச்சுவினிற் கண்ட சர்ப்ப
மெப்போது மிரச்சுவதா நீதி போலும்
பிரமமதிற் காண்கின்ற ஜகஜீ வாதி
பேதமெலா மெப்போதும் பிரம மேயாம்.

சருவபரி பூரணமா மான்மா வன்றி
ஜகஜீவன் முதலியவை யணுவு மில்லை
பரவுஜக ஜீவபர மனைத்து மென்றும்
பராற்பரமாம் பரமான்ம சொரூப மேயாம்
குருசீடர் சகலமுமே யான்ம ரூபம்
கூறுபொருள் சகலமுமே யான்ம ரூபம்
தேரிவித்தை சகலமுமே யான்ம ரூபம்
தீர்த்தங்கள் சகலமுமே யான்ம ரூபம்.

தன்னிடையே தானாக விலங்கா நின்ற
தற்பரமாம் பரப்பிரமந் தானே யென்று
பின்னமிலா வறிவுற்றுப் பிரமா காரம்
பெற்றவனே பிணிப்பற்ற ஜீவன் முத்தன்
அன்னியமே யில்லாத வான்மா வின்க
ணமர்ந்தாங்கே ரமிப்போனு யகண்ட மான
தன்னிடையே தானாகத் தனித்து நின்று
தன்னின்பம் புசிப்பவனே ஜீவன் முத்தன்"

என்று உள்ள வுண்மையை யுள்ளவாறு நேராகத் திருப் பித் திருப்பி யுரைத்து, திருமந்திரம்போன்று உரைக்க வுரைக்க ப்ரஹ்மஜ்ஞானக்கனலை வளர்க்கத்தக்க ரிபுகீதை அநுபவானந்தர்களுக்குத் தெவிட்டாத் தேனும் பாலும் முக்கனியும் போன்று இனிக்கிறது.

ரிபுகீதை மஹேதிஹாஸமான சிவரஹஸ்யத்தில் ஆறு வது அம்சமாக அமைந்துள்ளது. சுத்த சொரூபானந்த ஸாரமதையான இதன் அறிவு விளக்கம் சுத்த சிவனால் ரிபு முனிவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு, ரிபு முனிவரால் நிதாக முனிவனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இது வடமொழியி லிருந்து ௧௯௨௪ திருவிருத்தங்கள் கொண்ட ௪௪-அத்யா யங்களாகச் செய்யப்பட்டு உலகநாத ஸ்வாமிகளால் தமி ழில் எண்சீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதன் உபதேசங்களை அதன் வாக்கியங்களைக் கொண்டே சுருக்கிக் கூறி முடிப்பாம் :—

"ஏகபரிபூரணமாம் அறிவே ஆன்மா; அதுவே ப்ரஹ்ம சொரூபம்; அதுவே அழிவற்ற ஸத்து; உள்ள பொருளதுவே; அதுவே ஆதியந்தமற்ற அனந்த வஸ்து. ஆன்மாவுக் கயலான தெதுவுமில்லை; அதைத் தவிரச் சிந் திக்கத் தக்க தொன்றுமில்லை: நீ, நான், பிறர், உலகு, ஈசன், மனைமக்கள் முதலிய அகிலவிதத் தோற்றமும் ப்ரஹ்மமே; அகண்டைகரஸமான ஆன்மாவிற்கு அன்னிய மணுவுமில்லை; ஆதலின் "ஸத்தியஞானானந்த ப்ரஹ்மமே நான்; ஸன்மயமாய், சின்மயமாய், நின்மலமாய், என்மய மாய் நின்று, ஜாதி, குலம், பிறப்பு, வகுப்புப் பேதமற்று, நித்ய, சுத்த, புத்த, முக்த, ஸத்ய, சாந்த, சுதந்தரமாய் விளங்கும் ஸர்வபரிபூரண கேவல கம்பீர பரப்ரஹ்மமே நான்" என்று உறுதி கொள். உடல், பொறி, புலன், உயிர், மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் இவற்றைத்

தாண்டி, பஞ்சகோசவிலக்ஷணமாய், ஜனனமரணவுபாதிக ளெதுவுமின்றி, ஜடாஜட ஜகத்துமின்றி, ஜீவஜகபர வுபாதி யெல்லாம் களங்கமற்ற விசாரத்தால் நேதி செய்து, "ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று எப்பொருளை யுணர்வாயோ அது வே நீ! ஜக மாயை யுனக்கில்லை; ஸங்கல்ப விகல்பமில்லாத நிரஞ்ஜனானந்தனே நீ ; நீயே வேதாந்தப் பொருள் ; கூறு படாத குணாதீத சொரூபன் ; குணங் குறியின்றி, மாறு படாத, மனவாக்குக் கெட்டாத, ஈறுபடாத ஏகான்ம சொரூபன். இங்கு, அங்கு, இது, அது, நான், இவன் என்றெண்ணுவதெல்லாம், பூதபௌதிகங்கள், முக்காலம், பொருள், இடம், முப்புடி, தோற்றங்களெல்லாம், சுரர் நரர், அயன் அரி, குரு சீடர் என்பதெல்லாம் ஒரு சின் மாத்ரமே. பரசிவனுக்கு, நான் பூரண சுகவாரி என் னும் பாவனையே அபிஷேகம் ; நான் கட்டற்ற சுதந்தரன் என்பதே ஆடை ; நான் ஆன்மா என்றெண்ணுவதே பணிகள் ; முக்குண விருத்திகளை விடுதலே அக்ஷதை ; நான், குரு, ஈசன் என்னும் பேதமொழித்தலே வில் வம் : துர்க்குணவாஸனை தவிர்த்தலே தூபம்; நானே நிர்க் குண பரசிவன் என்னும் தியானமே தீபம் ; ப்ரஹ்மாத்மஜ் ஞானமே நீராஞ்ஜனம் ; தெரிவதெல்லாம் ப்ரஹ்மமென் னுங் காட்சியே சுத்த மலர்மாலை ; நான் பூரணனந் தான்மா என்றெண்ணுதல் புஷ்பாஞ்ஜலி ; என்னிடம் நாமரூப மணுவுமில்லை என்னும் சிந்தையே நாமஸங்கீர்த் தனம். வேதாந்த நூற்களால் ஸந்ததமுஞ் சோதிக்கப் படும் ஞானவடிவு நானே. அகில மஹாமௌனத்தின் பல மாக நிற்கும் ஆனந்தகனமான சொரூபம் நானே. நான் அகண்டைக சொரூபன் என்று அனவரதம் தியானி."

"நினைவின்றி நிற்பதுவே நிஷ்டையாகும் ; அதுவே ஞானம், மோக்ஷம், சிவம், கைவல்யம் எல்லாம். ஸங்கல்

பமே தீது : அதுவே மலம், காலரூப ஜீவஜக ஸகல பேதங்களூம் ஆகும். மனமே ஸங்கல்ப விகல்பம். அஹங்காரம் பொய் ; நான் ப்ரஹ்மம் என்பது மெய் ; 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்னும் மந்திரத்தை ஜபித்து, ஞானம் பயின்று, பேதமெலாம் நாசஞ்செய்து, மனநோய் தீர்ந்து, சலனமில்லாத அபரோக்ஷ ஞான மெய்தி, ஸகல ஞான மோக்ஷ ஸித்தி பெறுவாயாக. நான் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபன் என்று நிலைக்கும் ப்ரஹ்ம நிச்சயமே தர்ப்பணம் ; நான் ப்ரஹ்மஜ்ஞான சொரூப னென்னும் நிச்சயமே ஹோமம் ; எனக்கயலாக எதுவுமில்லை என்று மலைபோலசையாது மனச்சலனமின்றிக் களங்கமிலாக் கேவலனாய், சுத்தான்மாவாய், சத்போத அநுபவானந்தனாய் நிலைத்தவனே ஜீவன்முக்தன். தற்போத ரஹிதனாகி, எவ்வித பாவனையும் அற்று, பூரண சைதன்யமாத்திரமாகி, சுத்த சாந்த சுககனமாய்ச் சும்மா இருப்போனே விதேஹ முக்தன். அறிதல், உணர்தல், நினைத்தல், துதித்தல், மதித்தல், சுகித்தல், கலத்தல், இருத்தல் எல்லாம் ஆன்மாவாக வேண்டும். அஹம்ப்ரஹ்ம விருத்தி திடமாகுமட்டும் அதையே தியானித்துப் பிறகு அதையுந் தள்ளி, அந்த பிரஹ்மப்பொருளாகி அகண்டானந்த வனுபவமுற்று அசைவற்று அமைதியா யிருப்பாயாக. ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்நியமாகக் காணும் பேதபுத்தியே அச்சந்தருவது. சித்த அலைகளே பந்தமாகும் ; சித்தமிலாக் காலத்தில் ஜகஜீவாதிகள் சிறிதுமில்லை ; சித்தஜயமே மஹாஸித்தி. ப்ரஹ்மமே ஜீவஜகபரமாகக் காண்பது. அதனால் எப்போதும் எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்றிருந்தால் எளிதாகச் சித்த ஜய மெய்தும் ; ஸர்வம் ப்ரஹ்மம், அது நான்என்னும் பரம ஞானம் ஸஹஜமாகும்."

“ஸோஹம்பாவனையே மனத்தை வெல்லும் உறுதி வழி. எனக்கயலாக எதுவுமில்லை; காமக்ரோதாதிகள், நன்மை தீமைகள், ஸ்வர்க்க நரகங்கள், நரதேவர்கள், ஜாதி நீதி எதுவுமில்லை. ஆன்மவெற்றியால் எல்லாத் தீதும் விலகும். மூன்றுடல்கள், மூன்றவத்தைகள், பஞ்ச கோசங்கள், முப்புடிகள், வியஷ்டி ஸமஷ்டி யெதுவும் எனக்கயலில்லை. காண்பதெல்லாம் காண்பானை ப்ரஹ்மம்; ‘அவன் நான்’ என்னும் அகண்டபாவனையைச் செய்தால் எப்போதும் சாந்தனுவாய். தனக்கயலாய்க் கனவுப் பொருளுண்டோ? தேஹமஹந்தள்ளி ப்ரஹ்மமஹமென்று எண்ணு. அன்னியந்தோன்றாத அகண்டாகார ஞானியே ஜீவன்முக்தன். ஸதாமௌனியாகி, ஏகாந்தத்தில் அசையாதிருந்து, கலங்காத மனத்துடன் சுககன பரப்ரஹ்மம் நான் எனச் சிந்தித்துத் தற்போத சூனியனாகி, விகற்பமற்று, தற்பதமே தானாகி முக்தனுவாய. நான் தோற்றம், அழிவு, ஆணவம், ஆதியந்தம், ஜாதி குல மற்ற ஞானகன சொரூபமென்று எப்போதும் பாவித்தால் விகற்பந்தீர்வாய். ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வணவேத முடிவான “ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மம், அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி, தத்வமஸி, அயமாத்மா ப்ரஹ்மம்” என்னும் பாவனைகளெல்லாம் ஒன்றேயாகும். நீயே அறிவான ப்ரஹ்மம், சலனமற்ற சுத்தானந்த சுகப்ரஹ்மம் (தத்வமஸி) என்றுபதேசிப்பவனே குரு. இந்த உபதேச ஸாரத்தை யடைந்தபின் மற்ற நூல்களையெல்லாம் எறிந்துவிட்டு, ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ தியானத்தி லமர்ந்துவிட வேண்டும். ‘அது நான்” என்னும் நிதித்யாஸத்தாலேயே சித்தஜயமாகும். பரப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதெனத் தெளிவுறும். ஆதித்யன் ஸந்நிதியில் இருள் நிற்குமா? மேருவினைத் தாமரை நூலாற் கட்டி யசைத்தாலும், பர

ப்ரஹ்மம் ஒன்றே யென்னும் நிச்சயமுடையவனின் மனத்தை உலகமாயை அசைக்கமுடியாது. ஆமை ரோமத்தைக் கயிறுக்கி மதயானையைக் கட்ட முடியுமா? அப்படியானல் அவனைத் துவிதபாவனையிற் கட்டலாம். ஜீவஜகபர பேதம் அவனுக்கில்லை ; எல்லாம் ஒரே ப்ரஹ்மமே. ஆவது, அழிவது, அயன், அரி, அரன், அவித்தை, ஜீவன், சித்தம், பந்தம், ஜகம், ஈசன், மாயை என்றெதுவு மில்லை ; உள்ளதெலாம் அகண்ட பரப்ரஹ்மமொன்றே ; 'அது நான்' என்று பாவித்துப் பாவித்து அதுவே யாவாய். சிவோஹம் பாவனையாற் சிவமே யாவாய். அஹம்ப்ரஹ்ம நிச்சயமே அகண்ட மோக்ஷம்."

இதுவே ரிபுகீதாஸாரம். இந்நூற்பொருளையே கருதித் தெளிந்த நிதாகமுனிவர் தமதநுபவத்தை அடியில் வருமாறு இசைக்கிறார் :—

" சுத்த சற்குருவே, நின் னருளுபதேசத்தால் சோகமற்று, பேதமற்று, ஏக பரிபூர்ண சுத்த பரப்ரஹ்மமானேன். அகோ ! நின் பெருமையை, நின்னுபதேசப் பெருமையை யென்சொல்வேன் !"

" சத்தியஞா னனந்த சோரூபம் போற்றி
சகலபரி பூரணமாஞ் சோரூபம் போற்றி
நித்தியஞா னனந்த சோரூபம் போற்றி
நிரஞ்சனநிர்க் குணமான சோரூபம் போற்றி
இத்துவித லேசமிலாச் சோரூபம் போற்றி
யேகசிதா காயபர சோரூபம் போற்றி
அத்துவித மானபர சோரூபம் போற்றி
யகண்டமதாம் பரசோரூபம் போற்றி போற்றி."

ஓம் தத்ஸத்.

௯௨. மேற்கே சமரசோதயம்

—

ஒடுங்கு நிலைபெற்ற வுத்தம ருள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனுமங் கில்லை
இடும்பையு மில்லை யிராப்பக லில்லை
படும்பய னில்லை பற்றுவிட் டார்க்கே.'' (திருமந்திரம்)

' அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்கள்
ஒன்றென்றே டோவ்வா துரைத்தாலும் - என்றும்
ஒருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கும்
மருதனையே நோக்கி வரும்.'' (பட்டினத்தார்)

பகவானின் திருவருட் காந்தம் இப்போது பல மேனாட்டு அறிஞரையும் திருவடிக்காளாக்கி வருகிறது. அனைத்தும் தன்னுள் ஒன்றெனும் போது, மேற்கு, கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு எல்லாம் திசைபிளந்து ஓங்கி விரிந்த ஒரு அகண்ட ஸமரஸ வெளியிற் கரைந்துவிடும். அந்த ஆத்ம ஸமரஸ வூற்றையே உலகு தாகத்துடன் தேடுகின்றது. அதை ஒவ்வோருள்ளத்தும் தொட்டுத் தூண்டிப் பொங்குவிக்கும் அருட் சந்நிதியில் இன்று என்ன நடக்கிற தெனக் காண்போம்.

ஹம்ப்ரி (*Humphreys*)

பிராங்கு ஹம்ப்ரி என்பவர் இந்திய மஹாத்மாக்களிடம் மிகவும் பற்றுள்ள ஒரு ஆங்கிலேயர். தமது உக-வது வயதில் 1911-ல் போலீஸ் உப பரிதர்சக (**Police**

Assistant Superintendent) ராய வேலூருக்கு வந்தார். பம்பாய்க்கு வந்ததும், உடல்நல மின்மையால் ஒரு வைத்தியசாலையிலிருக்கும்போது, வேலூரில் மனத்தை ஏகாக்ரப்படுத்தி ஆங்கு ஒருவரை முதலில் தமது ஸூக்ஷ்ம திருஷ்டியாற் கண்டார். அவரே, வேலூருக்கு வந்ததும் அவரது தெலுங்கு முன்ஷியாகப் பெற்றார். ஒரு நாள் அவர், தமது முன்ஷியின்மூலம் ஒரு வானசாஸ்திர நூலை வாங்கிப் பார்த்தார்; மறுநாள் "இங்கு யாரேனும் மஹாத்மாக்கள் உளரோ" என்று வினவினார். தாம் பம்பாயில் முன்ஷியை முதன்முதற் கண்டதுஞ் சொன்னார். முன்ஷியார், சில மஹாத்மாக்களின் படங்களை முனனிட்டார். ஹம்ப்ரி கணபதி முனிவர் படத்தை யெடுத்து "இதோ வுமது குருவின் உருவம்" என்றதும், முன்ஷி வியந்தார்; 1906-முதல் கணபதி முனிவரின் நெருங்கிய மாணவரே தாமென முன்ஷி ஒப்புக்கொண்டார். பின்னே ஹம்ப்ரி உடல்நலத்திற்காக உதகமண்டலஞ் சென்றார். அங்கே அவர் ஒரு ஸித்தரின் வடிவைக் கண்டார். ஹடப் பிராணாயாமம் பயில இச்சைகொண்டார்: புலாலுணவைப் படிப்படியாக விடுக்க வுறுதி பூண்டார்.

உதகமண்டலத்தினின்று வந்தபின் ஒரு நாள் முன்ஷியிடம் பென்ஸிலும் காகிதமும் வாங்கி, ஒரு மலையையும், அதன்மிசை ஒரு தெள்ளூற்றருவிக்கருகேயுள்ள ஒரு குகையையும், அதன்மிசை ஒரு மஹாத்மாவையும் வரைந்து, இக்காட்சியைத் தாம் கனவிற் கண்டதாகக் காட்டவும், முன்ஷி விரூபாக்ஷகுகையி லிருக்கும் ரமண பரமாத்மனின் வரலாற்றைச் சொன்னார். கணபதி முனிவரையும் அவ்வாறே கனவிற் கண்டார். திருவண்ணாமலையில் நடந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞான ஸபைக்கு கணபதி முனிவர் சென்றுகொண்டிருக்கையில், வேலூரில் ஹம்ப்ரி அவ

ரைத் தரிசித்து வணங்கி அன்பு பூண்டார். அவரருகி லிருத்தலே ஒரு புதிய சக்தி தருகிறதென எழுதுகிறார். முனிவர் மஹர்ஷிகளைப்பற்றிச் சொல்லி அவரை ஒருநாள் திருவண்ணாமலைக்கு அழைத்தார்.

மஹர்ஷிகள் தரிசனம்

1911-நவம்பரில் முதன்முதலாக ஹம்ப்ரி மஹர்ஷி கள் ஸந்நிதிக்கு வந்தார். ஸந்நிதியில் வணக்கமுடன் பேசாமல் வெகு நேரம் தியானித்து உட்கார்ந்திருந்த போது அவருளத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சி பிறந்தது. முனி வர் சொன்னபடி மஹர்ஷிகளின் விழிகளையே ஹம்ப்ரி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். "அவை உள்ளே ஸமாதி யில் ஆழ்ந்திருந்தன ; அவர் உடல் அசைவற்றது ; அது வெறுங் கருவியாகவேயிருந்தது. ஆண்டவனே அதன் மூலம் தனது வார்த்தைகளை மொழிந்தான். எனது உள் ளுணர்வை விவரிக்க மொழியில்லை" என்றார் ஹம்ப்ரி.

பிறகு முனிவர் ஹம்ப்ரியைப் பேசலாம் என்றார். மஹர்ஷிகள் ஆங்கிலத்திலேயே பதில் சொன்னார்.

ஹம்ப்ரி :—குருவே, நான் உலகிற்கு உதவியாயிருப் பேனா ?

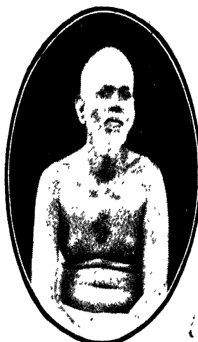
மஹர்ஷிகள் :—தனக்குத்தான் உதவிக்கொண்டால் உலகிற்கும் உதவினவனாவான். உலகினின்று தான் அன் னியமல்ல ; உலகும் தன்னின் வேறில்லை.

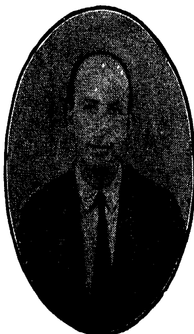
ஹம்ப்ரி:—குருவே, கண்ணன் ஏசுநாதர்களைப்போல நான் அற்புதச் செயல்களைச் செய்ய முடியுமா ?

மஹர்ஷிகள் :—அவர்கள் அச்செயல்களைச் செய்யும் போது, தாமே செய்ததாக உணர்ந்தாரா ?

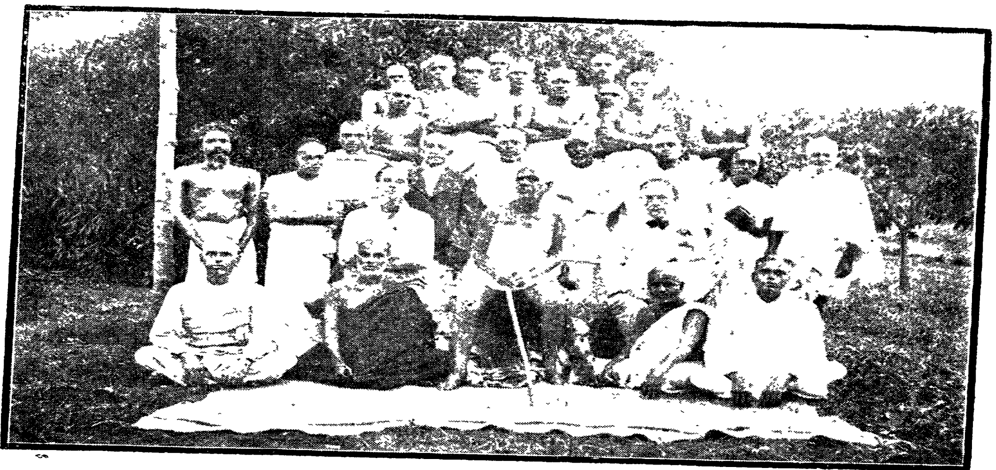

ஹம்ப்ரி

பிக்ஷு ப்ரஜ்ஞானந்தர்

பகவான்

ரஃபேல் ஹர்ஸ்ட்

ஹரி திக்மன்

பகவானும் பக்தர் குழாமும்

ஹம்ப்ரி :—(சற்று யோசித்து) இல்லை, குருவே!

மஹர்ஷிகள் :—அவர்களைக் கருவியாகக் கொண்டு ஆண்டவன் சக்தியன்றோ அவற்றைப் புரிந்தது. தனது பரமாத்ம நிலையைப் பரிபூர்ணமான ஆத்ம ஸமர்ப்பணத் துடன் அடைவதே முதன்மை.

உபதேசம்—“பார்ப்போனைப்பார்”

ஆத்மஸித்தியே ஸித்தியென்று மஹர்ஷிகள் பின்பு ஹம்ப்ரிக்கு உபதேசித்தார். ஆண்டவனில் தன்னை முற் றும் கரைத்து, அவரே தன்மூலம் பேசவும் செய்யவும் நிற்கும் கருவியே குருவாவர். ஸூக்ஷ்மச்செவி, ஸூக்ஷ் மப் பார்வை முதலிய குப்தசக்திகளெல்லாம், ஆத்ம சாந்தியின் முன்னே காசுபெறா. குருமார்கள் எவ்வளவோ தியாகத்தின்மேல் ஒரு காரணமாக இந்த சக்திகளைக் கைக்கொள்கின்றனர். நீண்ட கடவுள் வணக்கத்தாலும், ஸாதனையாலும் அதீந்திரிய சக்திகளைப் பெற்றவர்களே குருமார்கள் என்பது பொய் நம்பிக்கை. இந்த சக்தி கள் அவர்களுக்குத் தூசிமாத்திரம்; அவை அவர்களுக்கு அவசியமுமில்லை. உலகில் ஒன்றேயான ஒரு அகண்ட சக்தியே எல்லாச் செயல்களையும் வகித்து நடத்துகிறது. நாம் காணுங் காட்சி, காணுஞ் செயல் இரண்டிற்கும் அதுவே பொறுப்பாளி. வாழ்வு, சாவு, தோற்றம் இந்த மாற்றங்களில் கவனம் வேண்டாம்; இவற்றைக் காண் பான் எவனோ, இவற்றிற்குத் தலைவன் எவனோ அவ னையே கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். இது முதலில் மிக வும் கடினமாயிருப்பினும், நாளடைவில் அப்யாஸத்தால் ஸஹஜமாகிவிடும். இப்படிப்பட்ட ஸாதனத்தாலேயே குருமார்கள் தோன்றினார்கள். நாள்தோறும் கால்மணி நேரம் பழகிவரலாம். விழியைத் திறந்துகொண்டே மனத்

தை, பார்ப்போனைப் பார்ப்பதிலேயே ஊன்றவேண்டும். பார்க்கும் அது தன்னுள்ளேயே உள்ளது. அது எளிதாகப் பற்றக்கூடிய ஒரு குறித்த உருவல்ல. அதைக் காணப் பல்லாண்டுகள் செல்லினும், அதன்மேல் ஏகாக்ரப்பட்டால் நாலைந்து மாதங்களில் மனச் சாந்தமும், துயர்களை மதியாத் தன்மையும், தன்னையறியாத ஒரு சக்தியும் பிறக்கும். இன்று முதல், காட்சி காண்செயல் இரண்டும் விடுத்துக் காணும் அதனிலேயே (திருக்கு) கருத்தூன்றுக.

இதனினும் ஸித்தி என்ன இருக்கிறது? ஆத்ம ஸித்தியே ஸர்வ ஸித்தி.

" சித்தமா யுள்பொருளைத் தேர்ந்திருத்தல் சித்திபிற
சித்தியெலாஞ் சொப்பனமார் சித்திகளே—நித்திரைவிட்
டோர்ந்தா லவைமெய்யோ வுண்மைநிலை நின்றுபொய்ம்மை
தீர்ந்தார் தியங்குவரோ தேர் !" (பகவான்)

ஹம்ப்ரி மஹர்ஷிகளிடம் பலமாக அன்பால் வசப்பட்டார். தம்மையும் ஒரு நெருங்கிய சீடராக ஆட்கொண்டு உபதேசஞ் செய்ததை வணக்கமுடன் போற்றினார். மஹர்ஷிகள் முன்னிலையில் சிறு சிறு குழந்தைகளும் அமைதியான வணக்கத்துடன் நாள்தோறும் வந்து உட்காருவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். "அவர் உரைகடந்த பெருமையுள்ளவர் ; அவருடைய மகத்துவமும், மேன்மையும், அன்பும், மனவுறுதியும், சாந்தமும், நிச்சயபுத்தியும் அளவற்றது" என்று போற்றினார்.

இரண்டாவது தடவை வேலூரினின்று மோட்டாரிலேயே (௫0-மைல்) பிரயாணமாகி வந்து ஹம்ப்ரி மலை

யேறி மஹர்ஷிகள் ஸந்நிதிக்கு வந்தார்.. வந்தவுடன் "இன்னும் சாப்பிடவில்லையோ? பசிக்கிறதோ?" என்று கேட்டார். ஹம்ப்ரி அதிசயித்து "ஆம்" எனவே, உடனே சாதம், நெய், பழம் முதலியவை அளிக்கப் பட்டன. தேங்காய்ப் பாலில் சர்க்கரை கலந்து மஹர்ஷிகள் ஈந்தார். எடுத்துச் சாப்பிட ஒரு தேங்கா யோட்டைக் கொடுத்தார். மிகவும் புன்சிரிப்புடன் ஸந்தோஷமாகப் பேசினார். "அவருடைய புன்சிரிப்பினும் அழகு வேறில்லை; நான் சாப்பிடும்போதே எனது பழைய சரிதையைப் பிறருக்கு சரியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். மூன்று மணிநேரம் ஸந்நிதியில் அவருடைய உபதேசங்களைப் பருகி விற்றிருந்தேன். நான்கிவேல் என்ற ஒரு நண்பர் கொடுத்த கையெழுத்து நூலை அவரிடம் காட்டினேன்; அதை மிகவும் புகழ்ந்தார். மற்றொரு சீடரின் வினாவிற்கு அதனின்று விடை காட்டினார். மத்தியானம் உஷ்ணசாந்திக்காக எனக்குக் கொஞ்சம் எலுமிச்சம்பழரஸம் கொடுத்தார். நான் திரும்பிச் செல்கையில் என்னை வழியனுப்பி, 'மீண்டும் வரலாம்' என்றார்" என்று ஹம்ப்ரி தமது இரண்டாவது தரிசனத்தைப்பற்றி எழுதுகிறார். ஹம்ப்ரி தமது உத்யோகத்துடன் யோகமும் செய்ய முடியுமா என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். மஹர்ஷிகள் திடீரென்று, "வேலையும் வகித்து தியானமும் செய்யலாமே" என்றார். ஒருவர் மனத்தைப் புத்தகம் படிப்பதுபோல மஹர்ஷிகள் படிக்க முடியும் என்பதற்கு இப்படிப் பல சான்றுகளுள்ளன.

மூன்றாவது முறை வந்தபோதே ஹம்ப்ரி, மஹர்ஷிகளிடம் மிகவும் அரிய உபதேசங்களைப் பெற்றார். அவற்றின் சுருக்கம் அடியில் வருமாறு :—

ஆத்மோபலப்தி

இது பலத்தை உத்தேசித்துத் தேடுவதல்ல; இதைச் சரியா யுணர்ந்தால் பலத்தில் இச்சையிராது. "உனக்குப் பணிக்கே யுரிமையுண்டு, பயனுக்கல்ல" என்று கிருஷ்ணர் சொன்னார். ஆத்மோபலப்தி ஒரு வழிபாடு; வழிபாடே ஆத்மலாபம். எண்ணங்களுக்கு ஜீவனாயிருப்பது ஒன்றே; அதனாலேயே நினைக்கவல்ல மனம் ஆண்டவனின் பங்கு என்றறிந்தால் மனம் வேறல்ல என்பது தோன்றும்; ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமும் மறைந்து, ஒரு ஸத்தே மிஞ்சும்; அந்த ஸத்து பிரபஞ்சமாகவும் நிஷ்பிரபஞ்சமாகவுமுள்ளது. அது உரை மனங் கடந்தது. ஸித்திபெற்ற குருவானவர் எப்போதும் இந்நிலையிலிருந்து பேதவுணர்வின்றி உடல், மனம், புத்தியைப் பயன்படுத்த முடியும். "விரும்பி முயல்வதனால் நீ உலகிற்கு உதவி செய்ய முடியாது; உனக்கு நீ உதவிக்கொள்வதனாலேயே முடியும்" என்று விவேகானந்தரும் சொல்லி யிருக்கிறார்.

மதம்

மதம் என்பது குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடே; ஸமூகவாழ்வு முரணின்றி நடக்கவும், ஒரு ஆந்தராக்கினி யெழுந்து நமது ஆபாஸங்களை யெரித்து சீக்கிரம் நமது பேதபுத்தியை யொழிக்கவுமே மதம் ஏற்பட்டது. கிறிஸ்துமதம், புத்தமதம், இந்துமதம், தியாஸபி தத்துவம் முதலிய எந்த மதமாயினும் சரி, எல்லா மதங்களும் ஸந்திக்கும் ஒரு பொதுவிடத்திற்கே நம்மைக் கொண்டு செல்லுமல்லால், அதற்குமேல் அவற்றிற்கு ஆற்றலில்லை.

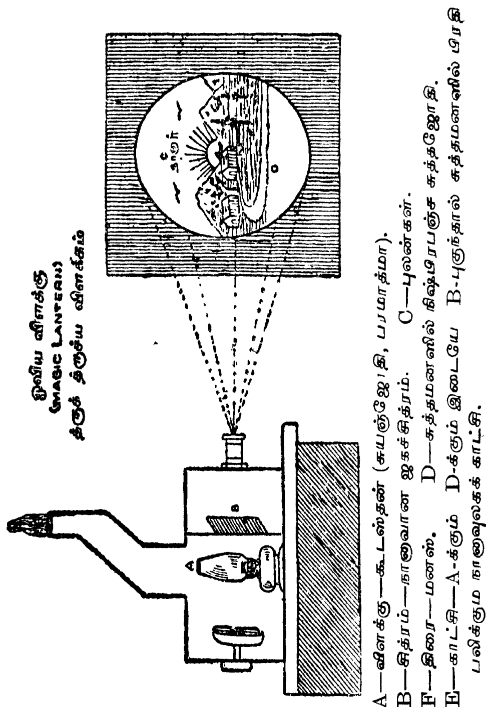
கடவுள்

"எங்கும் கடவுள், எல்லாம் கடவுள்" என்ற அனுபவ வுணர்ச்சியே மதங்களெல்லாம் ஸந்திக்கும் பொது விடம். இதனின்று மனத்துணர்வு விரிந்து, காணும் பொருள்களைப் பொருள்களென் றெண்ணாமல், அனைத்தையும் **கடவுளே** என்னப் பழகவேண்டும். அவற்றைப் பொருளென் றெண்ணுவதற்குப் பதில் **கடவுளே** யென் றறிதல் வேண்டும். பிரபஞ்சம் மனஸ்ஸ்ருஷ்டி என்று அறியவேண்டும். பிரபஞ்சமின்றேல் மனம் எதையும் காணமுடியாது. பிரபஞ்சம் இருப்பதனால் அதன்பின்னே ஆதாரபூதமாக ஒரு நிஷ்பிரபஞ்சம் இருந்தே தீரவேண்டும்; பொருளை அறிவதனால் அறிவொன்று இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. செவியிருந்தும் செவிடனுக்கு ஓசையும், கண்ணிருந்தும் குருடனுக்குக் காட்சியுமில்லை. கடவுள் அனந்த ஸதஸத்து, பிரபஞ்ச நிஷ்பிரபஞ்சம். உண்மையான கடவுளறிவு அகத்தினின்றே மலர்கிறது; புறத்தினின்றல்ல. காண்பதே உண்மையறிவு; தெரிவதல்ல.

ஆத்மாநுபூதி

கடவுளை நேராகக் காண்பதே ஆத்மாநுபூதி. குறியும், உருவும் காட்டியே கடவுள் செயல் புரிகிறாரென் றெண்ணுவது பெரும்பிழை. கடவுள் தாமே நேராகச் செயல் புரிகிறார்.

நானார்? நான் சுத்த பரமாத்மவொளி என்று மனந்தெளிந்து, ஜகச்சித்ரத்தை விலக்கி நோக்கினால் அனைத்திற்கும் முதலான சுத்தஜோதி ப்ரஹ்மம் விளங்கும். அதுவன்றி எதுவுமின்று. அதுவே அனைத்தும். 'நான் அது' என்பது தெளிவுறும்.

A—விளக்கு—கூடஸ்தன் (சுயஞ்ஜோதி, பரமாத்மா).
B—சித்ரம்—நானாவான ஜகச்சித்ரம். C—புலன்கள்.
F—திரை—மனஸ். D—சுத்தமனஸில் நிஷ்பிரபஞ்ச சுத்தஜோதி.
E—காட்சி—A-க்கும் D-க்கும் இடையே B-புகுந்தால் சுத்தமனஸில் பிரதிபலிக்கும நானாவுலகக் காட்சி.

மேற்கண்ட ஓவியவிளக்கை நோக்குக ! மனித மனம் திரையைப் போன்றது. அதில் பரமாத்மவொளி மாசற்றிலங்குகின்றது. விளக்கிற்கும் ஒளியாடி (**Lens**) க்கும் இடையே பலநிறமுள்ள படக்கண்ணாடி (**slide**)யை வைத்தால், திரையிலுள்ள வெள்ளொளி கெட்டுப் பலநிறப் படமே அதிற் காண்கின்றது. ஒளியின் காரியமான நிறங்கள் சுத்தஜோதியை மறைத்துப் படர்கின்றன. ஆனால்

இம் மாறுதலால் உள்ளிருக்கும் கூடஸ்தன், ஸர்வசாக்ஷி, ஸர்வத்ருக்கான ஜோதிக்கு என்றும் சலனமும் மாற்றமு மில்லை. விளக்கிற்கும் திரைக்கு மிடையே புகுந்த படக் கண்ணாடியே வெள்ளொளியிற் காட்சியாகிறது. படக் கண்ணாடி (slide)யை நீக்கினால், எவ்வித வுபாதியு மின்றி விளக்கொளி சுத்தமாகத் திரையில் விழுகிறது. படக் கண்ணாடி திரையிற் காட்சியாவ தெதனால்? அதன் பின்னுள்ள விளக்காலன்றோ? அவ்விளக்கின்றேல், படம், திரை, கண்ணாடி எல்லாம் வெறும் ஜடமேயன்றோ? அது போல நமது பார்வையினின்று (த்ருஶ்ய) உலகை அப்புறப்படுத்தி அதன்மூலத்தை விசாரித்தால் (திருக் காம்) கடவுட் ஜோதியைக் காணலாம்.

ஒரு பளிங்கை (Prism) ஒளிக்கதிருக்கு நேரே பிடித்தால், அக்கதிர் (Ray) அதை ஊடுருவி ஏழு (Vibgyor) நிறங்களாகப் பிரிகிறது. அந்நிறங்களனைத்திற்கும் மூலம் ஒரு பரஞ்சுடரன்றோ? பளிங்கை அப்புறப்படுத்தினால், அச்சுடர் சுயம்பிரகாசத்துடன் இலங்குகின்றது. மனத்தை ஐயுறுத்திக் கலக்கும் நானுவலகை நீக்கினால், கற்பனை கடந்த கடவுளொளி மாசற்றொளிரும். ஒரு மனிதனைக் காணின், உடல்போர்த்த கடவுள், நடமாடுங்கோயில் என்றெண்ணுக. உலகக் கப்பல் இறைவனிச்சை யென்னுந் துடுப்பினால் நடத்தப்படுகிறது. தன்னறிவி லூன்றி யுறுதியான தியான ஸித்தன், கண்ணுஞ் செவியுந் திறந்திருப்பினும், எது அனைத்தையுங் காண்கிறதோ அதைத் தன்னுள் கவனித்து, மனவுணர்வுமற்று, அத்யாத்ம வுணர்ச்சியிலேயே நிலைத்திருப்பான்.

ணியங்களின் இருக்கை. இதுவே உண்மை வழிபாடும் அதன் பயனுமாகும்.

இவ்வாறு உபதேசம் பெற்று ஹம்ப்ரி புத்துணர் வடைந்தார். கொஞ்ச காலத்தில் தமதுவேலையை விடுத்து கத்தோலிய ஸந்யாஸி (**Catholic monk**) ஆனார். அவர் புலாலுண்ணுதலையும் விட்டுவிட்டார்.

அறிவானைத் தன்னுள் அறிந்தங் கிருந்தால்
முறையான முப்பொருளுந் தான்.

மேற்கிருந்து கோழி கூவும்போதே கிழக்கெழுந்த காலையைக் காணுமியல்பு நம்மிற் சிலருக்குண்டு. விவேகா நந்தர் சிக்காகோ மேடையினின்று வேதாந்த முரசால் முழங்கவே, உலகம் தக்ஷிணேஶ்வரத் தெழுந்த ஆத்ம சக்திச் சுடருக்குப் போற்றி கூறிப் பணிந்தது. அதே காலத்தில் தமிழகத்தில் ஆன்ம நேய வொருப்பாட் டுரி மையை, சுத்த சமரஸ சன்மார்க்கத்தைக் கடவுளருள் பெற்றுக் கனியும், தேனும், பாகும் தெவிட்டும் அமுத வெள்ளமாக அள்ளித் தெளித்துச்சென்ற நமது அருட் பெருஞ் ஜோதிக் குயிலின் பெருமை இன்னும் வடவேங் சடத்தைக் கடந்து செல்லாதிருப்பதேன்? நமது தமிழ ருள் ஒரு இராமலிங்க விவேகானந்தர் வள்ளலாரின் அருட்சமய முரசை மேனாட்டினின்று முழங்கி யிருந்தால் இப்போது அருளுதயத்தை நம் நாட்டினர் அனைவரும் அறிந்திருப்பர். ஆனால் பகவானுடைய சக்தி வேறு. பகவான் சுத்த வேதாந்தச்சுடர்; ஆடா ஞான மணி விளக்கு; அதற்குக் கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு எல்லாம் ஒன்றே. இம்மலைவிளக்கு தனக்கு யாதொரு விருப்பு வெறுப்பின்றித் தன்னை விரும்பி அறிஞரும்,

ஆர்வலரும், ஆன்மப் பசியாளரும் நாளுக்குநாள் ஆர்வத்துடன் வரப்பெற்று விளங்குகின்றது. இம்மலை விளக்கு உன்னதமான ஆத்ம ஞானத்திற்கு மலையிலக்கு; ஆதலின் மேற்கு இதை நோக்கியே வருகிறது. இன்று மேனாட்டில் ரமணக்கதிர் ஆங்காங்கு உள்ள அன்பர்மூலம் பரவி வருகின்றது. ஐரோப்பா அமெரிக்காவிலிருந்து இதற்கு வரும் கடிதங்களில் மஹர்ஷிகளைப்பற்றிப் புகழுரைகளும் ஆர்வமான கேள்விகளும் அடிக்கடி காண்கின்றன. சில தூய அறிஞர் இவ்வறிவொளியைக் கற்றும் கண்டும் கேட்டும், வேட்டு நிற்கின்றனர். இவர்கள் எண்ணம் நாளுக்கு நாள் பெருகிவருகிறது. அவர்களுட் சிலரை மட்டும் இங்கு உதாரணமாகக் கொள்வோம்.

Harry Dikman (ஹரிதிக்மன்)

நடு ஐரோப்பாவில் பால்டிக்கடலை யணிந்துள்ள (Latvia) லத்வியா குடியரசில் ஹரிதிக்மன் என்ற அன்பர் உள்ளார். லத்வியா 1918ஆம் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்தை யுதறிக் குடியரசானது. இதன் தலை நகர் ரிகா (Riga). இயல்பாக யோகத்தில் மனந்திரும்பி ஹடயோகமும் ராஜயோகமும் பயின்றார். அவரிடம் பயிலும் மாணவப் பெரியோர் பலர். 1930-ஆம் இவர் பகவானைப் பற்றிக் கேட்டவுடனேயே, ரமணக்காதல் பற்றிய வுளத்தராய், பேச்சு, எழுத்து, நடை, நினைப்பு, வாழ்வனைத்தையும் ரமணார்ப்பணஞ்செய்து, தனது நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான அறிஞருக்கு ரமண பக்தியைப் புகட்டிவருகிறார். தனது மாணவரையும் இவ்வருட்பணிக்கே பயன்படுத்தி வருகிறார்.

'நான் யார்?' என்ற பகவதுபதேசத்தைத் தனது லத்விய மொழியில் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் அடிக்கடி

உருக்கமான கடிதங்கள் எழுதுகிறார். தனக்கெழும் ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் கரவின்றித் தெரிவித்து, பகவானுடைய அருளை நாடி, அவர் வழியில் சிரத்தையுடன் சென்றுவருகிறார். ரமணாச்ரமமும் இவர் கடிதத்திற்கு அன்புடன் உரிய பதிலெழுதி வருகிறது. இவர் இதற்கும் சிலகடிதங்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் பகவானிடம் தமக்குள்ள அன்பை நன்றாக விளக்குகிறார். "நான் என்று பகவான் திருவடியில் வந்து வசிப்பேனோ" என்று ஏங்குகிறார்.

"நான் பிரம்மசரியத்தில் வெற்றிபெற விரும்புகிறேன். எனது மாணவரையும் பிரம்மசரியத்தில் பயிற்றவேண்டும். ஹிந்தியும் ஆரியமும் கற்று ஆரிய நூற்களைப் பயில விருப்பம். பாரதரிஷிகளின் ஆன்மக் கதிரை இந்த குருக்ஷேத்திரத்தில் (அவர் இருக்கும் நகரம் **Kuru-zeme** அதன் பொருள் குருநிலம்) ஒளிர்விக்க வேண்டும். இங்கு சுத்தவேதாந்தக் கொள்கையை விரும்புகின்றனர். தங்கள் உபதேசத்தை உண்மையாகப் பின்பற்ற அருள்வல்லமை தாரும். குருநாதா! தங்களடித் துகளை முடிமேற் சூட்டிக்கொள்ளுகிறேன் .... என் மாணவருக்கு ஹடயோகம் பயிற்றிவருகிறேன். ஆசனம், உட்யாணம், நௌளி, பஸ்தி, ப்ராணாயாமங்களில் அவர்கள் நன்கு பயின்றுள்ளனர். விவேகானந்தர் தமது ராஜயோகத்திற் குறித்தபடியே ப்ராணாயாமம் பயிற்றியுள்ளேன். ஆயினும் அத்வைத விசாரமே, ஸோஹம் விசாரமே எனக்கு அமுதினும் இன்பந்தருகிறது. ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மம், அஹம் ப்ரஹ்மம், தத்வமஸி, அயமாத்மா ப்ரஹ்மம், ஸோஹம் இவற்றின் பொருள் அறிந்தேன். திருவண்ணாமலைக்குத் தூலவுடல் வரமுடியாவிடினும், என் அன்புளம் தமது பாதத்திலேயே உள்ளது. மஹர்ஷி

கனே! தங்கள் பிறந்த நாளை (டிசம்பர் மீ 26௳) இங்கு சிறப்பாகக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்கிறேன். மஹா புருஷரான தாங்கள் என்மேல் அருள் நோக்கம் வைத்தால் வெற்றிபெறுவேன்; என் கடிதங்களைப் பார்த்து, என்பால் திருவுளம் பூத்த பேறே, என்னை ஈடேற்றிவிட்டது; பகவானே! தங்கள் திருவடி மலரில் வணங்குகின்றேன். மாயவிலங்கினின்றும் கட்டவிழ்த்தருள்க!

நான் துரும்பு; எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்; என் மனத்தெழுந்த ஐயுறவுகளும் இடர்களும் அவதார புருஷரான தங்கள் அருளால் விலகி வருகின்றன. பகவானே! நீ மாயைக் கடிமையில்லை; நீ சுகாத்மா என்று திருவுளம் பூத்தருளினீர்! அதைக்கண்டவுடன் ஆத்மானந்தச் சிலிர்ப்படைந்தேன். இன்றுமுதல் தூய ப்ரஹ்மசர்யங் காத்து மௌன விரதத்துடன் விசார மார்க்கத்தில் தியான சாதனம் செய்ய உறுதி பூண்டுள்ளேன். பகவானே! அடியேனுக்கு ப்ரஹ்மசர்யம் காக்கும் வகையைக் காட்டியருளும். சிற்றின்ப வாசனையைப் பற்றாது அதை வெறு மன்மயக்கமென்றறியத் துணை தாரும்; இதயத்தை விளக்கியருளும்; உயர்ந்த ஞானானந்தத்தில் என் வாழ்வை உயர்த்தத் திருவுளங் கூர்ந்தருளும். இப்படித் தங்கள் அன்பன், அடியேன் ஹரிதிக்மன், 20, லேலா ஈலா, துகும், லத்வியா.

உபதேசம்

இதுதான் இவ்வுள்ளன்பர் சரித்திரச் சுருக்கம். இதற்கு பகவான் அருளிய உபதேசச் சுருக்கமே நமது குறிப்பு :—

“இதயம் ஆன்ம நிலயம்; அதில் நான் எனும் செம்பொருளுள்ளது. அகந்தையடங்கி, மனச் சுழற்சியோய்ந்த மோன வமைதியில் இதயேசன் உணர்வாகி யருள்பொழி

வான். விசாரத்தால் ஒவ்வோ ரெண்ணத்தையும் "எங்கே வந்தாய்; ஓடு வெளியே; நான் நீயல்ல, நான் ஆன்மா; நான் நான்" என்று கண்டித்து ஓட்டினால், அசைவற்ற, அலைவற்ற இன்பக் கடலை யடையலாம். தன்னையறிவதே யறிவு; தன்னறிவே அறிவிற்கரசு; தன்னில் ஏதமற, பேதமற, வாதமற நிலைப்பதே உண்மை நிலை; இன்ப வீடு.

ர்ஃபேல் ஹர்ஸ்ட் (Raphael Hurst)

இவர் லண்டன் பத்திரிகைத் தொழிலாளி; நல்ல எழுத்தாளர்; கவித்திறமையும் வாய்ந்தவர். முதலில் மேஹர் பாபாவுடனிருந்தார். மேஹர் மெஸேஜில் பல கட்டுரைகளும் பாமாலைகளும் வெளியிட்டிருந்தார். ஆத்ம ஞானத்தை நாடியே இந்தியா வந்தார். சுற்றிப் பார்த்து முடிவில் ஞானமலையைக் கண்டு அதனடிநிழலில் (பலாக் கொத்தில்) ஒரு சிறு குடி லமைத்துக்கொண்டு தனிமை வகித்திருந்தார். பகவானிடம் உள்ளன்பு பூண்டு அடிக் கடி லண்டனிலிருந்து கடிதம் எழுதுகிறார்.

"இந்தியாவில் நான் பார்த்த மஹானுபாவர்களில் தாங்கள் ஒப்பற்ற தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகின்றீர்; ஒருவரே என் வணக்கத்திற்குரிய ரானீர்; அது தாங் களே. தங்கள் சீடனாக அடியேனை ஏற்றருள்க. இங்கி லாந்திலிருக்கையில் எனக்குத் துணை புரிக. எனக்குப் பல அரிய நண்பருண்டு; அவர்களும் பரமார்த்தத்தை நாடு வோரே; ஆனால் அவர்கள் இந்தியாவிற்கு வரமுடியாதவர் கள்; அவர்களுக்கு மெய்த்துணை யருள்க."

"தங்களைக் கண்டபின் புதிய மனிதனானேன்; என் பதற்றங்களும், துருதுருப்புகளும் மாயமாய்ப் போயின. நான் முன்னே உலகில் பிரமாதமான காரியமாக நினைத்த

தெல்லாம், தூசி பெறுததாயின. மஹர்ஷிகளே! தங்கள் திருவருட்டுணையாலேயே முடிவில் சிறிது இன்பமெய்தி னேன். இப்பொழுது மனச்சாந்த மடைந்துள்ளேன். தங்கள் அற்புத சந்நிதியில் கழித்த அற்புத காலத்தை யான் மறவேன்; அதுவே என்னைப் புதிய வழி நடத்தி, ஒருநாள் ஆத்மானுபூதி பெறுவேன் என்னும் துணிவீந் தது. தாங்கள் எனக்குபதேசித்த ஞானமணிகளைப் பெருஞ்செல்வமாகக் கருதி உள்ளத்தில் வைத்து உன்னி வருகிறேன். அதை யனுஷ்டிக்கக் கூடுமட்டும் முயன்று வருகிறேன். எல்லாவற்றினும் தங்களை தரிசிக்கப் பெற் றதே பெறற்கரும் பேறு; தாங்களே யான் தேடிய குரு தேவன்; தங்கள் திருவுருவை என்முன் வைத்துள்ளேன். தங்கள் அருள் வடிவு என் மனக்கண்ணை விட்டு நீங்காது. பகவானே! தங்களை யறிந்தேன்; தங்களையறிந்தால் என்னை யறியத் தடையோ? நின்னையே யறிவோன் தன்னையே யறிவான். நின்னறிவே தன்னறிவு. ஐயனே! என் வாழ்வு புதிதாக மாறியது. தங்களிடம் பெற்ற ஆன்ம போதனை என் புறவாழ்வையும் மாற்றியது. முன்னறி யாதன இன்றறிகின்றேன். குருவின் திருவருட் சந்நிதியில் நீண்டகாலமிருந்தால்தான் உலக மாயையை வெல்லலாம். குருநாதா! இங்கிலாந்தை நீத்து நீண்டகாலம் தங்கள் திரு வடியில் அமர்ந்திருக்க உறுதி பூண்டுள்ளேன். மஹர்ஷி களே! தங்கள் அனுக்ரகத்தை, தங்கள் திருவருளை வேண்டி நிற்கிறேன்! அருளுக, பகவானே!" என்று இவ் வன்பர் அடிக்கடி எழுதித் தனது நண்பருக்கும் பகவா னைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்.

இவரே பிறகு பால் ப்ரண்டன் (**Paul Brunton**) ஆகி **A Search in Secret India** என்ற அரிய நூலில் மஹர்ஷிகளைப் போற்றி எழுதினார். அந்நூல் காட்டுத்

செய்து, மஹர்ஷிகளின் திருவடி நிழலில், நான்கு மாதங்கள் தவமிருந்தார். இவர் நல்ல விரத சீலர். 1932-ம் வரு இரண்டு மாதங்கள் ஆசிரமத்தில் தங்கினார். பகவானிடம் உண்மை அன்புவைத்து அவர் உபதேசத்தைப் பருகிப் பெரும்பய னடைந்தார்.

இரங்கூனில் தனது ஆங்கில ஆசிரமத்தினின்று **(English Ashram, Kyoung, Chin-Tsong Estate, Kokine, Rangoon)** அடிக்கடி சந்நிதானத்திற்குக் கடிதம் வாயிலாகத் தனது நன்றி வணக்கத்தை யறிவித்தும் தனது நண்பர் பலருக்கு பகவானின் திவ்விய குணங்களைப் பற்றி யுரைத்தும் வருகிறார்.

"தாங்கள் எப்போதும் என் அன்பு நினைப்பிற்குரியீர். திருவண்ணாமலையில் தமதடியில் நானிருக்கப்பெற்ற அற்புதமான காலம் என்றும் மறக்கொணாது. தங்களையே தியானிக்கின்றேன்; எனக்கு அருள் அனுப்புக! உண்மையான ஆத்மானுபூதி பெறுதற்கு ஆர்வமும், சிரத்தையும் பூண்டுள்ளேன். தங்கள் அருள் என்னை ஆளாக்குக! பகவானே, தங்களைப்பற்றியே நாடோறும் நினைக்கின்றேன். துணை யருள்க! பகவானே! வணக்கம். தங்கள் சந்நிதி முன் தாள் பணிகிறேன். என் நினைப்பில் தாங்களே குடிகொண்டுள்ளீர். வணக்கம்! வணக்கம்!!" என்று ப்ரஜ்ஞானந்தர் அடிக்கடி உருகுகின்றார்!

இவ்வாறு ரமண ஸாம்ராஜ்யம் நடக்கிறது.

இந்த மலைவிளக்கு உலக மணிவிளக்காக நிலவும் காலம் நெருங்கிவருகிறது. இன்று எத்தனையோ வடநாட்டாரும் ஐரோப்பியரும் மஹர்ஷிகளைச் சரண்புகுந்து ஆத்மசாந்தி பெற்றிருக்கிறார்கள்.

தஞ்சம்.

இராகம் - கேதாரம். **தாளம் - ரூபகம்.**

தஞ்சந் தஞ்சந் தஞ்ச முன்னடி
ஸத்குரு நாதனே (தஞ்ச)

அநுபல்லவி

அஞ்சலஞ்ச லென்றோர் செஞ்சோலா லென்னுளம்
பஞ்சகோ சாதீத ப்ரம்மத்தைக் காட்டினை (தஞ்ச)

சரணம்

அத்தனே சுத்தனே யத்யாத்ம போதனே
யானந்த நித்தியனே !
முத்தி வெள்ளமெங்குந் தத்திக் கரையற்று
மூண்டிடுஞ் சிற்சுகனே !
தத்வ மஸியெனு மத்வை தானுபவ
சாட்சிமெய்க் காட்சியே
சன்மய வாட்சியே (தஞ்ச)

௯௯. சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள்

திறங்கள்பல கொண்டிருந்துந் தெரியக் காட்டார் ;
செய்போலத் தெளிவுடையார் ; சிந்தை யற்றார் ;
அறிந்துபல வறியாத வூமர் போல்வார் ;
ஆருயிர்க ளனைத்தினிலும் பிரமங் காண்பார் ;
மறந்தேனினு மன்னியமொன் றெண்ணார் ; மாய
வலைகளுக்கு நெருப்பன்னார்; மனத்தை வென்றார்;
நிறைந்தமலை விளக்கென்ன நிலவி யுள்ளே
நின்றநிலை நின்றிடுவோர் ஜீவன் முக்தர்.

காண்பவருக்கு எப்படித்தான் இந்த ஜீவன் இவ் வுடலி லிருக்கிறதோ எனத் தோன்றும். குளிப்பு, தோய்ப்பு எதுவு மில்லை; ஆடை உடுத்தியபடியே! உடலையும், அவ்வாறே கனவில் உடுத்திய ஆடைபோன்றே தரித்து உலாவுகின்றார். அவரைக் காண்பதே பெரும் புண்ணிய மெனச் சிலர் தேடியலைவர். இவரே 14-1-1929 வரை அண்ணாமலை மண்ணைப் புனிதஞ்செய் துலவிய சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள். இம்மஹான் கோயிலுக்கருகில் ஒரு வக்கீல் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார். திண்ணையில் அவருக்காக இலைபோட்டு உணவு வைத்திருந்தது. அருகில் ஒரு செம்பில் தண்ணீரும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இது அவரையே குறிப்பாக வணக்கத்துடன் மனமொன்றிப் பார்க்கவே, திண்ணையின் குறட்டில் வந்து குந்தியுட்கார்ந்து கண்களை வலத்தும் இடத்தும் மாறிமாறி விழித்து இதையே ௧0-நிமிஷம் பார்த்தார்; அப்பார்வையை சக்ஷுர்தீக்ஷை யென்றெண்ணி இதுவும் அவரையே கண்கொட்டாது பார்த்து, அவர் முன்னே மண் தோய ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து நின்றது. ஒவ்வொருவர் மனத்தையும் பார்த்தமட்டில் ஊடுருவி யறியுந் திறன் அவருக்குண்டு. "இத்துணை நாட்கள் புறஞ் சென்று அலைந்தது போதும். தன்னைத்தான் ஈடேற்றிக் கொள்ளாமல் உலகிற்கு ஏதோ ஸாதிக்கப் போவதுபோ லலைந்த வீண்மடமையும், அகந்தையும் இனியொழிந்து, தன்னறிவும், ஆத்மஸித்தியும் வாய்க்க நின்னருளை நாடினேன்! அருணாசலா! பல வடிவுகளில் நீ இலங்கு கின்றாய்; எவர் மூலமாயினும் வந்து இவ்வடிமையை

ஆட்கொண்டு நடத்து ; எங்காயினும் ஓரிடத்தில் இருத்தி இதன் மனத்தைக் கரைத்து உன்மய மாக்கு" என்று எண்ணி யுருகுகின்றது. மறுமுறை ஸ்வாமிகள் கூர்ந்து நோக்கினார். உதடுகள் மலர்ந்தன. வண்டுகள் ரீங்காரம் புரிந்தனவோ, அல்லது மகரயாழிசைத்ததோ எனும்படி யான மெல்லிய குரலுடன் "மேலே மேலே போனால் மேன்மையுண்டு" என்று ஐந்தாறு தடவைகள் சொன்னார். உடனே திடீரென்று அவ்வீட்டினுட் சென்று பெண்டிர் இருக்குமிடத்தில் குழந்தைபோன்று வீற்றிருந்தார். வீட்டுக்காரரை, உள்ளே சென்று ஸ்வாமிகளைக் காண உத்தரவு கேட்டதும், அவர் ஸ்வாமிகளிடம் இதைத் தெரிவித்தார். ஸ்வாமிகள் 'சுத்தானந்தம்' வரலாமே என்று சொல்லியும், மனையுட்புகக் கூசித் திரும்பி விட்டது. பிறகு ஒருநாள் இரவில் கஉ-மணிக்குக் கோயிலிற் காத்துக்கொண்டிருக்கவே, வந்தார் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள். அவருக்காக மெத்தை, திண்டு எல்லாம் சௌக்கியமாகப் போடப்பட்டிருந்தது. பால் வைக்கப் பட்டிருந்தது. ஒன்றையும் கவனிக்கவில்லை. கட்டையைக் கீழே போட்டார். இது சென்று வணங்கிற்று. கண்ணை மூடிக்கொண்டே யிருந்தார். மஹானின் திருக்கோலத்தைச் சற்றுக் கவனித்துக்கொண்டிருந்ததும், ஒரு இனிய குரல் கேட்டது. இலக்கணப்படி, மோகனத்தில் மூகபஞ்சசதியினின்று இரண்டொரு செய்யுட்களைப் பாடினார். மனமார தேவியின் துதியைப் பெரியவர் வாக்கினிற் கேட்டுத் திரும்பியது. இன்னும் இச்செவிகளில் அந்த இன்னொலி சுழல்கிறது.

சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள், வட ஆற்காடு ஜில்லா, வந்தவாசி தாலுகா, வழூரில் பௌரகுத்ஸ கோத்திரரான அஷ்டஸஹஸ்ர ப்ராஹ்மணர், சேஷாத்ரிஜோஸ்யர், குமா

ரர், வரதராஜ ஜோஸ்யருக்கும், வித்வான் காமகோடி சாஸ்திரிகள் குமாரி மரகதம்மாளுக்கும் கலி 4970-சுக்கில௵ தைமீ ஹஸ்தநக்ஷத்திரம் தநுர்லக்நத்தில் ஞானக்னியாகப் பிறந்தார். இளமையிலேயே பெற்றோர்கள் காலஞ் சென்றுவிட்டதனால், சிறிய தந்தை ராமஸ்வாமி ஜோஸ்யர் ஆதரவில் வளர்ந்துவந்தார். தந்தையைப்போலவே மைந்தரும் வடநூற்கலைகளிலும், ஸங்கீதத்திலும் சிறப்புற்றோங்கினர். கச-வயதிற்குள் முதன்மையான வடநூல்களைக் கற்றுத்தேர்ந்து, ஆரியத்தில் தாராளமாகப் பேசும் வன்மையும் படைத்தார். அவர் ஏகஸந்தக்ராஹி. காஞ்சீபுரம் வரதராஜப்பெருமாள் ஆலயத்திலுள்ள சாஸ்திர பாடசாலையிற் படித்து, காவியம், நாடகம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை, ஜோதிஷம், வேதாந்தம் முதலிய அனைத்தையும் உ௦ வயதிற்குள்ளேயே கற்று வித்வானானர். புராணங்களில், முதன்மையாக ராமாயண மஹாபாரதங்களில் அவர் மிகத் தேர்ச்சிபெற்றார். அருணாசலத்தைத் தாமே படமெழுதி வணங்கிவந்தார். காமாக்ஷியம்மன்மீது அளவற்ற அன்பு மேலீட்டால், இரவில் மூகபஞ்சசதியைச் சொல்லிக்கொண்டே அம்மன் ஆலயத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி நெடுநேரம் வணங்கி, நிசியிலேயே வீடுவந்து சேர்வார். கஎ-வயதில் அவருக்கு வாலைமந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டது. மயானத்தில் நள்ளிரவில் தனியாயிருந்து அவர் சக்தியை மந்திரஜபத்தால் உபாஸித்து வந்தார். சில வேளை இரவு முழுவதுமே அவர் ஜபத்திற்கழித்து விடுவது வழக்கம். ஜபத்தால் தீவிரமான தியானம் கைகூடியது. கர௵ ஆடிமீ கடைசி வெள்ளிக்கிழமை யன்று, காஞ்சீபுரம் தீர்த்தேஸ்வர ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருந்த ஒரு கௌடஸன்யாஸி, அவதூதர், பாலாஜி ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்றார். தமது வைராக்கிய

மான மந்திரஜபத்தின் பெருமையான சக்தி-காமாக்ஷியின் தரிசனம் அவருக்குக் கிடைத்தது. அன்றுமுதல் அவர் முற்றும் வேறொரு மனித ராஞர். வீட்டுறவுகளை யெல்லாம் மறந்தார்; சுற்றித் திரிந்து, பலதிறமான மந்திர ஜபங்களை ஏகாக்கிரத்துடன் செய்துவந்தார். சுற்றத்தாருக்கு இது சுவைக்குமா? அவர்கள் அவரைக் கண்டபடி நடத்தத் தொடங்கிஞர்கள். ஒரு காற்கட்டுக் கட்டிஞல் பையன் ஒழுங்கிற்கு வருவானென்று அவருடைய சிற்றப்பன் மணவினைக்கு எத்தனித்தார்; கட்டுவிட்ட மனம் பட்டுக்கொள்ளுமா? சேஷாத்ரி வீட்டைத் துறந்து கிளம்பிவிட்டார். பெரியகாஞ்சீபுரம் கங்கை கொண்டான் மண்டபத்திலுள்ள ஆஞ்ஜநேயர் ஆலயத்தில் ஒரு மண்டலம் மந்திரஜபஞ் செய்தார். ஏகாம்ரேசர் கோயில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் மூன்றுமாத காலம் உன்மத்தர்போ லிருந்து, அருணுசலத்தை தியானஞ்செய்தார். வீட்டோர் அழைத்தும் மறுத்து, சேலம் ஜில்லா காவேரிப்பாக்கத்தி லுள்ள பந்துக்கள் வீட்டில் சின்ஞட்டங்கி, திருப்பத்தூர் சென்று ஜவ்வாதுமலை வழியாகக் கால்நடையாய், திருவண்ணுமலைக்கு 1890-ம் ஆண்டு வந்துவிட்டார். அங்கும் உறவினர் வந்து அழுது புரண்டும், திடவைராக்கியத்துடன், தமது தவத்திலேயே பராயண ராகிவிட்டார்; அத்யாத்மச் சுவை சிறிது ஏற்பட்டா லும், அச்சுகாரம்பம் சிறிது தலைகாட்டிஞலும், அதுவே தலைசிறந்து மற்றை யபிமானங்களை யெல்லாந் தீக்குமன்றே; அதில் உறுதியுடன் ஊன்றிஞல் அதன்பால் வருந் தடைகளையெல்லாம் அதுவே தடிகொண்டடித்து விலக்கும்.

இராகம் கல்யாணி - தாளம் சாப்பு.

பல்லவி

இருந்தபடி யேயிருப்பாய் - உன்வழிக் கேல்லாந்
திருந்தித்தம் மால்வருமே! (இரு)

அநுபல்லவி

துறந்தகப் பற்றினை—நிறைந்ததன் மயத்தினில்
அறிந்துப்ரம்மம் யானேனென்ற—சிறந்த ஸஹஜநிலை (இரு)

சரணம்

மருண்டவுல கின்பாசம்—சுருண்டலை வீசினும்
மாயங்கள் சுற்றிலும்—பேயாட்ட மாடினும்
திரண்டமலை யைக்காற்று—சுரண்டிச்சேல வாற்றுமோ?
தீரரி னுறுதியைப்—பார்வினை மாற்றுமோ? (இரு)

இவ்வுண்மை ஜீவன் முக்தரின் வாழ்வில் நன்கு புலனாகும்.

அன்றுமுதல் ௩௬-ஆண்டுகள் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் திருவண்ணாமலையில் விளங்கினார். தீவிரமாக மந்திர ஜபத்தைப் பூர்த்திசெய்து ௧௦-ஆண்டுகளில் ஸித்திபெற்றுத் தமது தவசக்தியால் பிறர் மனமறிதல், ஸூக்ஷ்மதிருஷ்டி, பின்வருவதை முன்னே யறிந்து சொல்லல் முதலிய ஆற்றல்கள் இயல்பாக வரப்பெறறார். எனினும் அவர் பித்தன் போலும், சேய்போலும் பயின்று, எதிலும் பற்றற்று, சுகர், ஸதாசிவப்ரஹ்மம் முதலிய மஹான்களைப் போன்று நிஷ்பிரபஞ்சராய், நிர்விஷயராய், கைவல்யமே உடல்கொண்டு நடந்ததென உலவிவந்தார்; ஜாதிபேதம், ஆசார நியமங்களைத் துறந்து, சுத்த அதிவர்ணாசிரமியானார். திருவண்ணாமலைக்கு 1890-ஆம் ஆண்டு வந்த போது அவர் வேதம், காவியம், வியாகரணம், ஜோதிடம்,

ஸங்கீதம் முதலியவற்றில் இணையற்ற வித்வானாக விளங்கினார். சில கவிகளையும் ஆரியத்திற் பாடியுள்ளார். இத்துணை மேதாவியாயிருந்தும் ஏதுந் தெரியாப் பித்தனைப் போலவே வெளிவேடம் பூண்டு, உள்ளே தமது தவக் கனலை ஒளிர வைத்து வந்தார்.

பித்தருட னுமரெனத் திரிவார்—சிறு
பிள்ளையெனப் பெண்டுகளோ டுறைவார்
சித்திக ளிருந்தும்வெளிக் காட்டார்—உடற்
சிந்தையுட னெவ்வினையு மாற்றார்
அத்தனையு முள்ளறிந்து தெளிவார்—எனில்
யாரிடமுந் தந்திறமை யுரையார்
எத்திசையு மெப்படியு மிருப்பார்—முத்த
ரெங்கிருந்துந் தம்முளே தாங் களிப்பார்!

திருவண்ணாமலை நகரத்தில் மகாமாரி பரவி ஊர் காலிசெய்யப்பட்டு, ஒருவரும் உள்ளே வரக்கூடாதென ஸர்க்கார் அமுல் நடந்தது. சேஷாத்ரி மட்டும் தனித்து உலாவவே, அவரைச் சிறையிட்டனர். ஒரு மாதம் ஆனந்தமாகச் சிறையில் வேற்றுமையற் றிருந்த இம் மஹானை யறிந்து, அரசாங்கத்தாரே பின் விடுவித்தனர்.

ஞானி யறிவான் ஞானியின் பெருமை: சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் புதிதாக வந்த தவராஜனைக் கண்டவுடனேயே அவருடைய தீவிர பக்குவநிலையை யுணர்ந்தார்; ஐந்தை யடைத்தவன், அகத்தை வென்றவன், உண்முகப்பட்டவன், உலப்பறு ஸமாதியன், அரிய பெரிய ஆத்மஜ்ஞானி என்று கண்டு தமது ஞான ஸஹோதரனுக்குத் தம்மால் முடிந்த வுதவி புரிந்தார்; சிறுர்கள் அவர் மீது கல்லும், ஓடும் எறியாதபடி பாதுகாத்தார். அப்போது

சேஷாத்ரிஸ்வாமிகளுக்கு சுமார் உ௭-வயது. பிரமண ஸ்வாமிகளைவிட அவர் கூ-ஆண்டுகள் வயதில் மூத்தவர். 1899-1900-ஆண்டில் பவளக்குன்று சென்று ஸ்வாமிகளைப் பார்த்தார். மலைக்குகையில் வஸிக்கும்போது அடிக்கடி சென்று ஆங்கேயே உணவுங் கொண்டார்.

சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் மஹர்ஷிகளின் தவத்திறலுக்கு எத்துணை மதிப்புவைத்தா ரென்பது அடியிற் காணும் ஸம்பவத்தால் தெரியவரும். அன்பும் நன்றியும் மிகுந்து தமக்கு உணவளித்தவர்களுக்கு ஞானவிழியைத் திறக்கவும் அவர் முயன்றார். 1908-09-ல் சுப்பிரமணிய முதலியார் என்பவர் ஸாதுக்களுக்கு உணவுத்தொண்டு புரிவதே சிறந்த அறமெனச் செய்துவந்தார். பிரமணஸ்வாமிக்கும் சிடர்களுக்கும் தினம் பிக்ஷை செய்வித்தார். காணும்போதெல்லாம் சேஷாத்ரிஸ்வாமிகளை உபசரித்து வந்தார். சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் எப்படியேனும் முதலியாரை உலகப்பற்றினின்று நீக்கிக் கடவுள்பால் திருப்பவேண்டுமென் றெண்ணினர். 1910-ம ஆண்டு பிரமண ஸ்வாமிகள் மாமரக்குகையி லிருக்கையில், சேஷாத்ரி அங்குச் சென்றார். அப்போது முதலியாரும் இருந்தார். சேஷாத்ரி, முதலியாரை நோக்கி, “என் தம்பி (மஹர்ஷி)க்கு க0000-ரூ. சம்பளம்; எனக்கு க000-ரூ. நீயேன் க00-ரூபாயாவது பெறக்கூடாது?” என்றார். சம்பளம் எனில் ஆத்மச்செல்வம். அதே ஸமயம் முதலியாரும் வியாஜ்யத்தில் மூழ்கியிருந்தார். “எனக்கு நேரமில்லை, சாமி; வியாஜ்யத் தொல்லைகளைக் கவனிக்கவேண்டி யிருக்கிறதே!” என்றார். சேஷாத்ரி அவரை வற்புறுத்தி, உணர்ச்சி வரும்படி பேசி, “ஆத்மவித்தை மிக சுலபம்; ஆத்மாவை யறியாதவன் பிரம்மஹத்தி புரிந்த பாவத்தை யடைவான்” என்று இடித்துக் கூறவே, முதலியார் பயந்து பிரமண

ஸ்வாமிகளிடம் சொன்னார்; அவரும் "ஆம்; தான் பிரம்ம மென்று அறியாதவன் பிரம்மஹத்தி செய்ததற்கு ஸமான மானவனே" யென்றார். சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் இப்படி சிலேடையாகவே பேசுவது வழக்கம். மஹர்ஷிகளின் தவமஹிமையை அவர் ௧0000-ரூபாய் சம்பளத்திற்கு மதித்தது ஈண்டு கவனிக்கத் தக்கது.

சேஷாத்ரிக்கு ஜனக்கூட்டம் பிடிப்பதில்லை. ஆனால் மஹர்ஷிகளிடம் அன்புவைத்தவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் மனத்தை யறிந்து கேட்டதற்கு விடை பகர்வார். அடிக்கடி ரமணமஹர்ஷிகளைப்பற்றி வினவுவார். நாம் முன்னே சொன்ன லக்ஷ்மியம்மாள் மஹர்ஷிகளுக்கு அன்னமளித்துத் திரும்புகையில் "ரமணஸ்வாமிக்குச் சாப்பாடாய்விட்டதா?" என்று விசாரிப்பார். அந்திப் பொழுதா யிருந்தால் வீடுமட்டும் துணை வருவார். எவருக்கும் அவர் உபதேசஞ் செய்வதை விரும்புவதே யில்லையெனினும், ரமணபக்தர்களுக்குமட்டும் வேண்டியதைச் சொல்வார். ஒருநாள் லக்ஷ்மியம்மாளின் வேண்டுகோட்படி வேதாந்த மஹாவாக்கியங்களைப்பற்றி அரிய மேற்கோள்களுடன் சுமார் ௪-மணிநேரம் விரிவுரை செய்தார். மற்றொரு நாள் வீட்டுள் வந்து, அந்த அம்மாளை, "பூஜைசெய்வது எதை?" என்று கேட்டார்; "ஸ்வாமி, உங்கள் படத்தையும் ரமணஸ்வாமி படத்தையுமே" என்றாள். "ஏன் தியானம் பழகக்கூடாது?" என்றார் சேஷாத்ரி. "ஸ்வாமி, தியானம் செய்வது எப்படி?" என்றாள். உடனே நேராகக் காலை மடித்து உட்கார்ந்து ஸமாதியிலாழ்ந்து, பிறகு "எச்சம்மா, பார்த்தாயா" என்று சொன்னார்.

மந்திரஜபத்தில் சேஷாத்ரி ஸித்திபெற்று, தமது இஷ்டதேவதையான காமாக்ஷியின் தரிசனங் கண்டவர்.

தம்மிடம் வருபவரின் பரிபக்குவத்திற் கேற்ற மந்திரத்தை யுபதேசிப்பார்; ஆனால் ரமண மஹர்ஷிகளிடம் பற்றுள்ளவரை அவரிடமே தூண்டி யனுப்பி இருவர்க்கும் வேற்றுமை யொன்று மில்லையெனக் காட்டுவார். ஒருநாள் திருச்சுழியினின்று வந்த லக்ஷ்மியம்மாள் என்னும் மாது மஹர்ஷிகளை ஒருவாரம் சேவித்தாள். வார முடிவில் "இன்னும் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளைக் காணக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே" என்று ஏங்கி மலைக்குச் செல்லும் போது சேஷாத்ரி தென்பட்டார்; உடனே லக்ஷ்மியம்மாளின் மனத்தைப் படித்து, "இங்கே யென்ன லென்ன, அங்கே யென்ன லென்ன?" என்று சொல்லி இருவரும் ஸமம் என்றதை வெளியிட்டார். சேஷாத்ரியை ஊரெல்லாம் அலைந்து அரிதாகக் கண்டு உணவு கொடுப்பர் அன்பர். அப்படி யிருந்தும் அவர் சிறிது உண்டு, மீதியை வாரி யிறைத்துவிடுவார். ஆனால் மஹர்ஷிகளின் அன்பர் பிக்ஷைபெற்று உண்டு வஸிக்கும் மூலமண்டபத்திற்கு வந்து ஒருநாள் சாப்பிடும்போது பார்த்து, மிகவும் நிதானமாக கவனமாகச் சுவைத்தே உண்டார். 1914-ம் ஆண்டில் ஒருமாதம் சேர்ந்தாற்போல் விரூபாக்ஷ குகைக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். ஒருநாள் சாப்பிடும் போது, அன்னத்தை வாரியிறைத்து விட்டார். தாம் எறிந்தது நியாயமென்று ஶ்ராத்த மந்திரத்தினின்று ஶ்லோகங்களை மேற்கோள் காட்டினார். "ஒருவன் தனக்கு வைத்த உணவு முழுவதையும் உண்ணக்கூடாது; சுற்றிலும் பசியுடன் பல ஜந்துக்களும், பூதங்களும், பிசாசங்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும் எங்குமிருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கும் சிறிது போடவேண்டும்" என்றார். ஒருநாள் சோமசுந்தரஸ்வாமி என்பவர் ரமணாஸ்ரமத்தினின்று கம்பத்திளையனார் கோயிலில் வந்து காத்திருந்

தார்; சேஷாத்ரி வந்ததும் அவருடைய மனத்தை யறிந்து "போ போ, ரமணஸ்வாமியிடம் உடனே போ" என்று தூண்டி யனுப்பவே, அவர் இரவு ஒரு மணிக்கு மீண்டும் ரமணஸ்வாமியிடம் வந்து சேர்ந்தார். ஒருநாள் ஒரு ரமணபக்தர் பூரணாதியை மிதமிஞ்சிப் புசித்து, மயக் கெடுத்துத் திண்டாடி சேஷாத்ரியின் காலில் விழுந்தார்; உடனே நடந்ததை யறிந்து, "இந்த மருந்தைச் சாப் பிடாதே யென்று நான் முன்னமேயே சொல்லியும் அதை இன்னும் விடாமற் செய்கிறாய்" என்று கண்டித்தார். அவர் முன்னே யொருபோதும் சொல்லவில்லை. ரமண மஹர்ஷிகளே சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலின் மஹர்ஷிகள் சொன்னதைத் தாம் அறிந்து, அவர் சொன்னாலென்ன, தாம் சொன்னாலென்ன என்னும் ஸமத்வம் காணும் அரிய குணம் சேஷாத்ரிஸ்வாமிகளிடம் எவருங்கண்டு மெச்சக்கூடியது. பக்குவமடைந்தவர்க்கு ஆத்மாவொன் றெனில் ஆத்மவுறவும் ஒன்றே. அவ்வுறவாலேயே ஒரு வர் மனத்தை மற்றொரு ஞானி யறிகிறான்.

"ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்."

மற்றோ ரன்பர் சேஷாத்ரியார் முன்னின்று மஹர்ஷி களைக் காணவேண்டுமென்று மனத்தி லெண்ணுகையில், "மஹர்ஷிகள் தரிசனம் பரம பாவனம்" என்று சொன் னாராம்.

1908-ம் ௵ சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் மாமரத்துக் குகைக்கு வந்து மஹர்ஷிகளை உற்றுநோக்கி "இது என்ன நினைக்கிறதோ தெரியவில்லையே!" என்றார். மஹர்ஷி களின் எண்ணத்தை யறிய முடியவில்லை. மஹர்ஷிகள் மவுனமாயிருந்தார்.

சேஷாத்ரி :— அருணாசலேஸ்வரனை வணங்கினால் அவன் முக்தி கொடுப்பான்.

மஹர்ஷி :—வணங்குவோன் யார்? வணங்கப்படுவோன் யார்?

சேஷாத்ரி "அதுதானே தெளியவில்லை" என்று இடியிடியென உரக்கச் சிரித்தார். மஹர்ஷிகள் ஒருமணி நேரம் அத்வைதத்தையும் ஆத்மைக்கியத்தையுங் குறித்துச் சொன்னார். சேஷாத்ரியார் முடிவுமட்டுங் கேட்டு எழுந்து நின்று, "நான் சொல்ல முடியாது; அதெல்லாம் எனக்கு மங்கலாயிருக்கிறது; இருந்தாலும் நான் வழிபடுகிறேன்" என்று சொல்லி அருணாசலத்தை நோக்கி ஸாஷ்டாங்கமாக கடு-நிமிஷம் விழுந்து நமஸ்கரித்துச் சென்றுவிட்டார்.

ஆனால் சேஷத்ரியாருக்கு அத்வைதத்தில் நல்ல பிரஜ்ஞை யுண்டு; ஒருநாள் லக்ஷ்மியம்மாளுக்கு பகவத் கீதை சொல்லிக்கொண்டிருந்த ஒரு பண்டிதர், தமது வித்யாகர்வத்தால் அங்குவந்த சேஷாத்ரியாரை "இவரைப் பார்; ஏழு ஜன்மம் சென்றாலும் ஞானம் வராது" என்று இடித்துரைத்தார். சேஷாத்ரி பொறுமையுடன் இதைச் செவியிற்கொண்டு செல்லும்போதே, "சாப்பிடும் போது எவன் அதை ருசிபார்க்கிறான் என்றறிந்தால் அவனை (ப்ரஹ்மத்தை) யறியலாம்" என்று சொல்லிப் போனார். ஒருநாள் சேஷாத்ரி எதையோ வொன்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அங்கிருந்த ஓரன்பர் "எதைப் பார்க்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். "இதைத்தான்" என்று ஒரு எருமைக்கடாவைக் காட்டினார்; அந்த அன்பர் "சாமி, எருமைக்கடாவையா பார்க்குது" என்றார். சேஷாத்ரியார், "அது என்ன சொல்" என்றார். அன்பர் 'எருமை' என்றார். சேஷாத்ரியார் "எரு

மையா, எருமையா, எருமை! ப்ரஹ்மம் என்று சோல்" என்று சொல்லிச் சென்றூர். ஒருமுறை "திருவண்ணு மலையில் மூன்று லிங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று ஜோதிர் லிங்கம்; மற்ருென்று ரமணஸ்வாமி; மற்ருென்று சேஷாத்ரி" என்று சொன்னூர். மற்ருெரு முறை ஓரன்பருக்கு "ஐயையோ குழந்தாய்! ஏன் மனத்தைப் புண் படுத்திக் கவலைப்பட வேண்டும்? ஞானம் ஞான மென்ருலென்ன? எவை எவை அநித்தியமானவைகளோ, அவைகளை யெல்லாம் புத்தியால் நீக்கி, எது நீக்கமுடியாமல் மிஞ்சுகிறதோ அதுதான் ஞானம். அதுதான் தெய்வம்; எல்லாம் அதுதான். மலையிலே போனுல்தான் ஞானம் வரும், குகையிலே போனுல்தான் ஞானம் வரும் என்று, அங்குமிங்கும் அலைவது பைத்தியந்தான். பயப்படாதே, போ" என்று சொல்லிச்சென்றூர்.

சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் 14-1-1929-ல் மஹாஸமாதி யடைந்தார். அன்று நாற்றிசையிலிருந்தும் திரள் திரளாக அன்பர் வந்து அவருடைய ஸமாதியைத் தரிசித்தனர். மஹர்ஷிகளும் ஒருமணி நேரம் இருந்து ஸமாதி வைபவத்தைக் கவனித்தார். ஆத்மஸித்தர்கள் பரஸ்பரம் எப்படி அறிந்து அன்பு பேணுகிருர்களென்பது சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளின் உதாரணத்தால் விளங்குகின்றது.

ஞானப் பொருளொன்றே ஞானிகளு மொன்றேயாம்
வானப் பொருளெல்லாம் வான்.

பூரண ஞானி

தேவகாந்தாரி ஆதி தாளம்

பல்லவி

பூரண ஞானி யவனே உலகினில்
. புருஷோத்த மன் அவனே (பூரண)

அனுபல்லவி

தீரன்—மனத்தை வென்ற
சூரன்—எதற்கும் அஞ்சா
வீரன்—எல்லார்க்கும் உப
காரன்—நிர்விகாரன் (பூரண)

சரணம்

அது'வென்று வேதஞ் சொல்
பொதுநடப் பொருளினை
ஆருயிர்க் குயி ரென்றே
அறிபவன் அருளினால்
எதுவரினும் கவலை
இல்லாமல் இருப்பவன்
ஏக ரசமாய்ச் சிவ
போக ரசம் புசிப்பவன் (பூரண)

ஸாத்வீக ராஜஸ
தாமஸ குணங்களின்
சண்டை சச்சரவெல்லாம்
சாட்சியாய்க் காண்பவன்
ஆத்ம ஸாக்ஷாத் காரத்தால்
அனைத்துந் தான் என்பவன்
ஆழக் கடல் போலே
அமைதியா யிருப்பவன் (பூரண)

ஸ்ரீ ரமணவிஜயம்

யோகஸாம்ராஜ்ய காண்டம்

முற்றிற்று.

திருமுகப் பொலிவு

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்

ரு. ரமணாச்ரமகாண்டம்

உள்ளபொரு ளுள்ளபடி யுள்ளதனி லுள்ளவிடம்
உள்ளுறவி லொன்றுபடவே,
உண்மையறி வின்பவொளி யொருகோடி பகலென்ன
வொளிவீசு தவ்வொளியெலாம்
தெள்ளறி வளித்தகுரு சின்மயா னந்தனே
தீபவழி பானெக்கே
தேசுபெறு மோனத்தி லேகாந்த நிலைதந்த
தேசிக சிகாரத்நமே!
அள்ளிக் கலந்தென்னை யன்பிற் கரைத்தபர
மாகாச மானவிரிவே!
அகமாயை யந்திரச் சுழலினின் றடியனை
யகற்றிய தயாமூர்த்தியே!
துள்ளிக் குதித்துத் துயர்செய் தடங்காத
துஷ்டமன தைச்செற்றனை
சுத்தபரி பூரண ஸகலாதீத மேசுயஞ்
ஜோதிமய மானபரமே.

ரு. ரமணாசிரம காண்டம்

ங௪. தாயன்பு

"கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே—யடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
லிற்றேனே யேழையடி யேன்."

பகவான் சைதன்யா தமது ஆவியினும் அன்பு வைத்த தாய் ஸசிதேவியையும், நவ்விள மனைவி விஷ்ணுப்பிரியையையும், விடுத்து இரவில் வீட்டை நீத்துக் கேசவ பாரதியிடம் ஓடிச்சென்று துறவு பூண்டு கிருஷ்ணவிரகத்தில் தம்மை மறந்து, பிருந்தாவனத்தை நோக்கினர்; இதைக் கேட்ட தாயார் ஆருத்துயரில் ஆழ்ந்தனள். ஆனால் சைதன்ய பகவான் தமது தாயின் மனத்தைப் பரிபக்குவப்படுத்திக் கண்ணன்பால் பலமாக இழுத்து நிறுத்தவே மனங்கொண்டார். கண்ணனின் காதலில் தம்மை மறந்து தட்டுத்தடுமாறி விழுந்தெழுந்து பிருந்தாவனம் செல்லும் சைதன்யரை சிஷ்யர்கள் இதுதான் பிருந்தாவனம் என்று ஏமாற்றி, சாந்திபூருக்குக் கொண்டு வந்தனர்; . "ஸ்வாமி, தாங்கள் இருக்குமிடமெல்லாம் பிருந்தாவனமன்றோ" என்று அதற்கு ஸமாதானஞ் சொன்னார்கள். சைதன்யர் வந்த செய்தி உடனே தாயாருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. தாயாரைப் பல்லக்கில்

அழைத்துவரச் சொல்லிச் சைதன்யரும் உத்தரவிட்டார். ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்கள் புடைசூழ்ந்து மலர் தூவி ஹரிநாமஞ் செய்ய, அவர்களுக்கிடையே கம்பீரமாக உதய சூரியனைப்போன்று, ஆயிரம் மின்னல்களையே திரட்டி யுருச்செய்யப்பட்டது போன்று மிளிரும் தன் மைந்தனைக் கண்டதும், ஶசிதேவியின் மடமைத்துயர் பறந்துபோயிற்று. சைதன்யர் ஓடிவந்து அன்புடன் தாயைப் பணிந்தார். மைந்தன், "அம்மா, யான் ஏதேனும் பிழைசெய்தேனோ? உன் மனப்படியே இப்போதும் நடக்க ஸித்தமாயிருக்கிறேன்" என்றான். ஶசிதேவியின் மனம் சைதன்யரைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பக்குவப் பட்டது. "என் உயிர் போனாலும் உனது ஆத்ம முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கமாட்டேன்; என் மைந்தன் என்னை நம்புகிறான்; அவனுடைய தாயார் அவனது இன்பவழியிற் குறுக்கிடமாட்டாள் என்பது உறுதி" என்று சொன்னாள். "அன்னை எனக்கு எங்கிருக்க உத்தரவிடுகிறாள்" என்றார் சைதன்யர். ஶசிதேவியானவள் "ஜகந்நாதமே தக்க இடம்" என்றாள். சைதன்யர் "அன்னையின் சித்தமே எனது நெறி; அவளிடம் உலகம் பாடங் கற்கவேண்டும்" என்று சொல்லித் தாயின் உத்தரவுப்படி ஜகந்நாதத்தையே தமது உறைவிடமாகக் கொண்டார். இப்படித் துறவு பூண்டாலும் பெரியோர்கள் தாயைப் போற்றியுள்ளனர். ஆனால் மஹர்ஷிகளைப் போன்று படிப் படியாகத் தாயைப் பக்குவப்படுத்தி இயல்பான துறவறத்தி லுய்த்து ஈடேற்றியவர்கள் உலகில் மிக அரியரே. ப்ரஹ்மநிர்வாண மடைந்த பெரியோர்கள் பாலில் வெண்ணெய் மிதப்பதுபோல உறவினரிடையும் உறவு கலவா திருப்பர். அவர்களுக்கு உலகு வேறல்ல; தன்னின் வேறொரு பொருளில்லை; அனைவரும் தன்மயமே. நீரில்

தாமரையும், சேற்றில் மீனும், கடலிற் படகும்போல அவர்கள் எவ்விதப் பற்றுமின்றி, உலகிலும் ஸஞ்சரிப்பர்; அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியம் இங்கொன்று மில்லை. காரியம் செய்யினும் செய்யாமைக்கு ஸமமே. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தமது மனைவியருகில் வஸித்த போதும் தாயான ஶக்தியுடன் வஸித்ததுபோலவே யுணர்ந்தார். அவர் உலகு சூழ வஸித்தும், உலகு அவருள் வஸிக்கவில்லை. தமது தாயும் தம்பியும் உடனுறையப்பெற்றும், பகவான் மனத்தில் தாய், தம்பி, சுற்றம், நண்பர், பகைவர் என்ற உணர்வு சிறிது முண்டோ! உலகிற்கு இவ்வரிய பற்றற்ற வாழ்வின் பண்பை பகவான் தமது உதாரணத்தாலேயே காட்டினர்.

பாரேல்லாஞ் சூழ்ந்திடினும் பற்றற்று வாழ்ந்திடுவோர்
யாரேல்லா மேன்றறிந்தோ ராங்கு.

தம்பி வருதல்

1899-ம் ஆு டிஸம்பர் மீ தனது அன்னையுடன் ஸ்ரீ பகவானைத் தரிசித்துத் திரும்பிய நாகசாமி 1900 ஆு காலகதியடைந்தான். அழகம்மை எதைதன்மீது அபிமானங்கொண்டு இன்னும் உலக வாழ்வில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தாளோ அததெல்லாம் வரவர உதிர்ந்து, உலகின் அநித்தியப்பாழை விளக்கியது. 1902 - ம் ஆண்டு நாகசுந்தரம் (அப்போது அவருக்கு சுமார் கரு-வயது) தனது அண்ணனைப் பார்க்க ஆவலுடன் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தான். அண்ணல் ஸத்குருஸ்வாமிகுகையில் இன்னும் வாய்திறவாது ஸமாதியி லாழ்ந்திருக்கிறார். அண்ணலின் வீர வைராக்கியத்தையும் உடலறியாத் தவத்தையும் உற்றுநோக்கித் தம்பியின் இளகிய மனம் கண்ணீ

ருகுத்தது. அந்தக் காட்சியை, பரதன் ராமனைக் காட்டில் மரவுரியுடன் கண்டு உருகிய காட்சிக்கே ஒப்பிட்டுணர வேண்டும். ஆடையின்றி, அயலின்றி, அருஞ்சுவையின்றி இந்த மலையில் தன்னந்தனியே இருக்கும் அண்ணனைக் கண்டு மனம் பொறுதவனாகி, அண்ணன் புனைந்த வேடத்தைக் கண்டு,

"அயாவுயிர்த் தழுகணீ ரருவி மார்பிடை
யுயாவுறத் திருவுள முருகப் புல்லினன்."

ஸ்வாமிகள் புன்னகையுடன் அமைதியாகவே யிருந்தார். அவருக்குத் தன்னைத் தவிர அண்ணன், தம்பி, தாய், தகப்பன் எனபதேது? தான் ஸ்வாமிகளுடன் இருந்து பணிவிடை செய்யலாம் என்ற நோக்கத்துடன் உத்தரவு கேட்டான். அதற்கும் அண்ணல் அசையவில்லை.

அழகம்மை வருதல்

அழகம்மாளும் உறவினரும் அடிக்கடி ஸ்வாமிகளை வந்து பார்த்துச் செல்வதுண்டு. அம்மாள் காசிக்குப் போகும்போது ஒருமுறை வந்து பார்த்தாள்; இந்தத் தவநிதியைக் கண்ட பிறகு காசி செல்வது வீண் என்பதையறியாள்! இந்த இமயஜோதியினின்று பாயும் ப்ரஹ்மாகார சங்கையை யுணராள்! இச் செல்வத்தை யீன்றவளுக்கு வெறென்ன தவம் வேண்டும்!

"வீர மகனையே யீன்றெடுத்த மெல்லியட்கு
வேறுதவ மேனோ விளம்பு"

எனினும், இன்னும் ஸ்வாமிகளைத் தனது வேங்கடராமனே என்று எண்ணியிருந்தாள். 1914-ம் ஆண்டு திருப்பதி வேங்கடரமணஸ்வாமியைத் தரிசித்துத் திரும்பும்போது

திருவண்ணுமலையில் வீற்றிருக்கும் வேங்கடரமண ஸ்வாமி யைப் பார்க்கப் பிள்ளைப் பாசத்துடன் வந்தாள். அங்கு கொடிய காய்ச்சல் தாக்கியது; அம்மாள் வருந்தினுள். மஹாயோகியான மகன் இப்போது என்ன செய்தார்? அம்மாளைப் பரிவோடு மிக்க அன்புடன்பேணித் தாயை எப்படி ஒரு உத்தம மைந்தன் பேணுவானென்பதை உல கிற்குக் காட்டினுர். சிகிச்சை செய்தும், சுரம் முற்றிக் கவலைக் கிடமானது. உலகோர் பைத்தியங்கொண் டலை யும் வைத்தியமும் வேண்டு மட்டும் பார்த்தாய்விட்டது. நோயே மிகுந்தது. உடனே பவப்பிணியைத் தீர்க்கும அகில வைத்திய நாதனை அருணுசலனையே தநயன் துணை வேண்டினுர். நான்கு அரிய வெண்பாக்களை யருளி, "அருணுசலா! என்னன்னையைக் காக்க உன்னினும் யாரே!" என்று உருகினுர். அவ் வெண்பாக்கள் அடி யில் வரும் பொன் வாக்குகளே :—

க. அலையா வருபிறவி யத்தனையு மாற்ற
மலையா யெழுந்த மருந்தே—தலைவாநின்
றுள் கதியாய் வாழுமென் றுய்தாப மாற்றியே
யாள்வதுவு முன்கடனே யாம்.

உ. காலகா லாவுன் கமல பதஞ்சார்ந்த
பால னெனையீன்றுள் பாலந்தக்—காலன்றன்
வாரா வகையுன்கால் வாரிசமே காட்டுவோ
யாராயிற் காலனுமே யார்?

௩. ஞானங்கி யாயோங்கு நல்லருண வோங்கலே!
ஞானங்கி யாலன்னை நல்லுடலை—ஞானங்க
மாகச்செய் துன்பதத்தி லைக்கியமாக் கிக்கொள்வாய்
சாகத்தீ மூட்டுவதேன் சாற்று.

ச. மாயா மயக்கமதை மாற்றருண மாமலையேன்
றுயார் மயக்ககற்றத் தாமதமேன்—றுயாகித்
தன்னையடைந் தார்வினையின் றுக்கறுத்தாள் வாருலகி
லுன்னையலா லுண்டோ வுரை!

அழகம்மைக்கு அருணாசலன் உடல்நல மீந்தான். அம்மையாரும் உடனே மானாமதுரைக்குச் சென்றார். இவ்வெண்பாவிலேயே அன்னையாரின் வருங்கால வாழ்வும் பொதிந்துள்ளது; "என்னன்னையை உனது ஞானக் கனலால் ஞானியாகச் செய்து உன் பதத்திலேயே ஐக்கியப் படுத்திக்கொள். சாகத்தீ மூட்டுவதேன்?" என்னும்வாக்கே பின்பு பலித்தது.

ஞானமகனே கதி

மானாமதுரையில் குடும்பநிலை வரவர மனத்தைத் துயரென்னும் தீயி லுருக்கித் துறவென்னும் மாற்றேற்றியது. தனக்குக் காப்பாயிருந்த நெல்லையப்பையர் பெரிய குடும்பத்தை விட்டு உடற்சட்டையை உதிர்த்தோடினார். நாகசுந்தரத்தின் மனைவியும் ஒரு ஆண்மகவை விட்டு உலகினின்று விடைபெற்றுக்கொண்டாள். அழகம்மாளுக்கு வேறு கதி யில்லை; தன் ஞானமகனே கதி யெனத் தோன்றியது. குடும்பத்தில் மனமற்று, ஞானத்துறவியான மைந்தன் ஸந்நிதியி லிருக்க மனவுறுதி பூண்டு, அழகம்மை 1916-ம் ஆண்டு திருவண்ணாமலைக்கே வந்து சேர்ந்தாள் முதலில் லக்ஷ்மியம்மாள் வீட்டில் தங்கி மஹர்ஷிகளுடன் ஆசிரமத்திலேயே வஸிக்க முயன்றாள். முதலில் இதற்குச் சிறிது எதிர்ப்பு இருந்தது உறவினர் நெருங்கினால் ஸ்வாமிகள் ஒருவேளை இடரென்று வேறெங்கேனும் சென்றுவிடுவாரென்றும் சிலர்

தநயனுந் தாயும்

நிரஞ்ஜனானந்தர்

அன்னை

பகவானுடன்னையுமன்பரும்

அஞ்சினர்; இப்போது எந்த உறவினரும் அல்லிபோன்று மிதக்கலாமேயொழிய உப்புபோன்று கரையமுடியாது என்பதை யறிந்திலர். வயது சென்ற தாயாரைக் காக்க வேண்டியது துறவியின் கடனுமாகும். மேலும் உலகிற்கு வழிகாட்ட இயல்பாகவே எழுந்த பெரியோர்கள் தமது உதாரணத்தால் அன்னையைப் பேணுவ தெப்படி யென்றும் காட்ட வேண்டியதன்றோ! மனைவியுடன் நிஷ்காம்யவுறவு பூண்டு வஸிக்கலாம் என்பதை ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் காட்டினார். தாய், தம்பியோடு எப்படி மனத்துறவுடன் வஸிக்கலாம் என்பதை மஹர்ஷிகள் இன்று காட்டினார். மெல்ல மெல்ல, அழகம்மை விரூபாக்ஷ குகையைத் தன் இருப்பிட மாக்கிக்கொண்டாள். அம்மையாரின் அரிய குணங்களும், பெருந்தன்மையும், தூய வாழ்வும், இனிய மொழிகளும், சுற்றிலுமிருந்தவரை மகிழ்வுறுத்தின. ஆசிரமத்திற்கு வந்த பக்தர்களை முகமலர்ந்து அம்மை அறுசுவை விருந்தால் உபசரிப்பாள்; இளமை முதலே விருந்தூட்டிச் செழித்த செங்கையன்றோ அம்மையாரது கை! இனிய வேதாந்தப் பாடல்களால் ஆசிரமக் காற்றைப் புனிதப்படுத்துவாள். அம்மையார் அன்று மூட்டிய அடுப்பு இன்னும் ரமணாசிரமத்தில் வேதவேள்வித்தீப்போல வளர்ந்து வைஶ்வாநர யஜ்ஞம் செய்துவருகிறது. மஹர்ஷிகளிடத் துறவியில்லை; ஆனால் அவருடைய ஆசிரமத்தை நோக்கினால், பற்றற்ற கிருஹஸ்தாசிரம மாகவே யுள்ளது. இந்த கிருஹஸ்தாசிரமம் தனக்கு வெளியே நடக்கிறதேயொழிய, அங்குள்ள எவருள்ளத்தும் இல்லை.

சிலநாட்கள் கழித்து நாகசுந்தரமும் ஆசிரமத்திற் சேர்ந்து, துறவறந் தரித்து நிரஞ்ஜனானந்தஸ்வாமிகளென்னும் தீக்ஷாநாமம் பூண்டான். ஆசிரமத்தைப்

பொறுப்பாகக் கட்டுச்செட்டாக வந்ததை நிரப்பி, இவரே இன்றும் ஸர்வாதிகாரியாகத் திறமையுடன் நிர்வகிக்கிறார். மஹர்ஷிகள், நாள்தோறும் கூட்டங்கூட்டமாக வரும் அன்பர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசப்ரவாகம் செவி வழியே பாய்ந்து மனத்தைப் புனிதஞ்செய்து பக்குவப் படுத்தவே, அழகம்மையாருந் துறவுபூண்டு காவியுடுத்தினர். முன்னே பவளக்குன்றில் பாசவன்புடன் பிள்ளையை வீட்டிற்குவர வற்புறுத்திய அன்னைக்கும், இன்று துறவறம் பூண்டு, தேக வாஸனைகளை யொழித்து, ஆசிரமத்தில் அன்புடன் தன்னலமற்ற பணி செய்து இன்புற்றிருக்கும் அன்னைக்கும் எவ்வளவு தூரம்! ஆண்டவன் சித்தம் பாசவன்பைப் படியேற்றிப் பதியன்பிற்கு உயர்த்தியது.

களிம்புகோள் செம்பைக் கனகமய மாக்கும்
எழுஞ்சுடர் ஞானத் தியல்பு.

அம்மையின் இறுதிநாட்கள்

இறுதி மூன்றாண்டுகளில் உடல் அடிக்கடி நோயுறினும், அழகம்மையார் மனநோயற்று மகிழ்வுடனே யிருந்தார். மஹர்ஷிகள் தமக்கு உறும் உடல்நோயைக் கூடக் கருதுவதில்லை. பிறர் நோயைத் தாம் உணர்ந்து, இரங்கிக் கவனிப்பது வழக்கம். அதுபோலவே தாய் நோயுற்ற போதும் கவனித்து வந்தார். இளமையில் தாய் மகனைப் பாதுகாத்தாள்; தாயின் முதுமையில் அவளை மகன் தாய்போலப் பாதுகாத்தான்.

“ இளமையிலே பெற்றோ ரியற்றியதை மைந்தர்
முதுமையிலே செய்யன் முறை.”

ஸ்கந்தாஶ்ரமம்

விரூபாக்ஷ குகையிலிருந்து மேலே ஸ்கந்தாஶ்ரமம் என்ற ரமணீயமான இருக்கைக்கு ரமணாசிரமம் இப்போது மாறியது. உன்னதமான மலையுயரத்தில் அவ்வளவு ஸௌகரியமாக ஸ்கந்தாஶ்ரமம் கட்டப்பட்டதும ஒரு ஆச்சரியமே. கட்டிட சாமான்களெல்லாம் கீழிருந்தே மேலே சென்றன. சிறு குழந்தைகள்கூட அப்போது பிராமணசுவாமிக்கு செங்கல் தூக்கிக்கொண்டு மலை மீதேறிக் கட்டிடவேலைக்கு உதவின. வேலை அதுவாக நடந்தது. இந்த ஆசிரமத்தில் ரமணஸங்கம் ஆனந்தமாக வாழ்ந்துவந்த நாட்களிலே, அழகம்மையாரின் உடல்நலம் குலைந்தது.

அழகம்மையார் மஹாஸமாதி

துந்துபிவருடம் வைகாசிமாதம் (மே, 1922) பிணி முற்றியது. மருந்தும், மனிதனும் செய்யவேண்டிய செயற்கை வைத்திய மெல்லாம் செய்தாயிற்று! இனி இயற்கையின் செயல் நடந்தே தீரும். சட்டை மிகவும் பழமையுற்று இற்றுப் போனதால், அதைக் கழற்றி யெறிந்து ஜீவனைப் பழஞ் சிறையினின்று விடுவிக்கவே இயற்கை இரக்கமுற்றாள். மஹர்ஷிகள் கண்கொட்டாது அன்னையின் மார்பில் வலது கையும், தலையில் இடது கையும் வைத்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தார். இதன் பொருளென்ன? தமது தாயின் இதய கமலத்திலும் உச்சிக்கமலத்திலும் பகவான் கையை நாட்டி ஹஸ்த தீக்ஷை செய்து, தமது யோகசக்தியைப் பாய்ச்சித் தாயின் மனத்தைப் பழுக்கவைத்து, அன்னை மாத்ருபூதேஶ்வர ராக்கவே அப்போது இச்சைகொண்டார்

போலும்! தம்மைப் பாலூட்டி வளர்த்த மார்பகத்திற்குத் தம் அருட்கரத்தால் யோகசக்தி யூட்டினார்போலும்!

நடப்பழுக்கும் யோகஸித்தி ஞானிகளின் செங்கை
தொடப்பழுக்கு முத்திச் சுடர்.

மேல்மூச்சு இழுக்கிறது! தசேந்திரியங்களும நாடிகளும் பூதங்களும் ஒடுங்கி ஜீவன் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்ப மார்புக் கூடத்திற்கு மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டான். அங்கிருந்தவர் ஜீவனுக்கு வழித்துணையாக ராம நாமாமிருதத்தை ஊற்றி யூற்றி அன்பில் நிறைத்துக் கொடுக்கின்றனர். வேதம் முழங்குகிறது; இன்னும் பல நல்லிசைகள் மேல்மூச்சைத் தமது புனித வொலியிற் கரைக்கின்றன. பகவான் தமது மலர்க்கரத்தை உள்ளத்தில் நாட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆம்! ஆம்! பார்ப்போருக்கு பகவான் மலர்க்கரம் சாதாரண மனிதர் கை போலத் தோலும் எலும்புமாகத் தோன்றும். ஆனால் யோகிகளுக்கோ அதனின்றுவற்றாது வழிந்துகொண்டிருக்கும் சிற்சக்தி கங்கை உணர்வாகும். உதாரணமாக பகவானிடமிருந்து புதுச்சேரிக்கு இது (இந்நூலாசிரியர்) விடைபெற்றுக்கொள்ளும் போது பேரீச்சம்பழம் நிவேதித்துச் சிறிது பிரசாதம் திருக்கரத்தால் அருளும்படி கேட்க, "எடுத்துக்கொண்டு போம்" என்று தமது திருக்கரத்தால் அவர் வலக்கரத்தைத் தீண்டினார். ஆ! உடனே தீப்பெட்டியால் உரசிய தீக்குச்சிபோல இதன் கரத்தில் ஒரு கனலுணர்வு உள்ளே பாய்ந்து உடலெங்கும் சுழன்றது. அக்கனல் அழியாத அன்புக்கனல்! நிற்க, தாயார் மார்பைத் தமது யோகசக்திக் கரத்தால் தொட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, அக்கர சக்திக்கும், எங்கேயோ சொப்பனம்போல் அவளை இழுத்துக்கொண்டு போய்க்கொண்

டிருந்த சக்திக்கும், விழிப்பும் கனவுமாக ஒரு போராட்டம் நடந்துகொண்டுவந்து, வரவர அச்சொப்பன சக்தி அடங்கிக்கொண்டே வந்து இறுதியில் அஜ்ஜீவ வியக்தி (பிராணசக்தி) உள்ளேயே ஒடுங்கிக் கலந்துவிட்டது. முற்றும் தற்போதமிழந்து, தூலம், வீரியம், மனங்கடந்து தூங்காமல் தூங்கும் ஒரு சிற்சுகவுலகில் உலவி, கனவு கண்டொடுங்கியது போல் வல்வினை வாழ்வின் மாயைப் படலங்களெல்லாம் ஒடுங்கி ஒரு சுத்த சத்வநிலையில் உள்ளேயே ஜீவன் ஒளிமயமாக வந்தடங்கிவிட்டது. ஜீவன் எவ்விதமாகக் கிளம்புகிறதென்று பகவான் விழிகள் நன்கு காணமுடியும். எல்லாம் அடங்கிச் சுற்றும் அமைதி நிலவும் சமயம் ஜீவராஜன் நவத்வார புரியை விட்டு, மனப்புரவியில் சங்கற்பசஞ்சிதி லடைத்த வினைச் சரக்குகளுடன் அவரவர் வினைகளுக்குத் தக்க துவாரங்களில் ஏதோ ஒன்றின் வழியாய் வெளியேறுவான்.

இப்படி இவ்வினையுடலில் சுகதுக்கங்களையுண்டுழலும் ஜீவராஜன் விடுதலை பெறுதற்கு இயற்கை ஒன்பது வாயில்களை அமைத்துள்ளது. பழனிசாமியின் உயிர் கண் வழியே வெளியேறுவதை பகவான் கண்டார். ஆனால் அம்மையார் ஜீவன் உள்ளேயே ஒளிமயமாய் அடங்கியது அதிசயமே. 19-5-1922-நவமி இரவு அ-மணிக்கு ஹம்ஸினி அழகம்மையார் மஹாஸமாதி பெற்றார்.

ஆ! இப்படி உலகில் பரிநிர்வாண மடைந்த ஆத்மாக்கள் எத்தனை! மிக மிக அரிதே. ப்ரஹ்மபூதனை தனது மகன் தன் இதயகமலத்திலும், ஸஹஸ்ராரத்திலும் யோக சக்திக்கரத்தை நாட்ட, புனிதவேதங்கள் எங்கும் முழங்க, துறவறத்துடன் வீடடைந்த பேறு அழகம்மைக்கு வாய்த்தது! தாயார் சுவாஸமிருக்கு மட்டும் மஹர்ஷிகள் ஜலபானஞ் செய்யவில்லை; காரியம் ஆனவுடன், “இனி நாம்

சாப்பிடலாம், வாருங்கள்; தீட்டுமில்லை ஒன்றுமில்லை" என்று சீடர் கணங்களுடன் உணவுகொண்டார். இற்ற உடலிலிருந்து பிணியால் வருந்திய ஜீவன் இம்மட்டும் சுகபதவி யடைந்தது மகிழ்வே. மஹர்ஷிகள் ஸந்தோஷமாயிருந்தார். இரவு முழுதும் பாட்டு முழங்கியது. மனம் வானம்பாடிபோல விடுதலை பாடியது; தாய் இறந்து தநயர் பாட்டு முழக்குவது சிலருக்கு விநோதமாகத் தோன்றலாம். அவர்கள் சாவின் மருமத்தை யறியாதவர்களே. சாவென்பதென்ன?

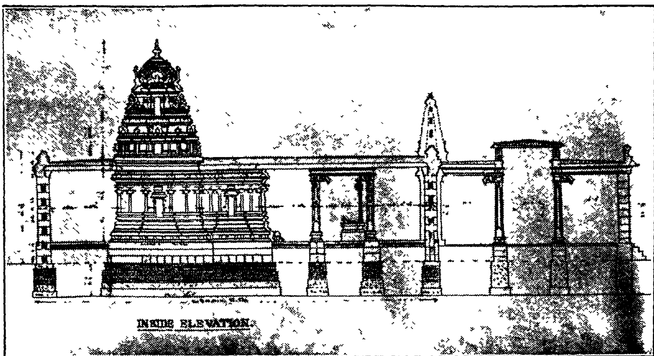
சாதல் பழையவினைச் சட்டையறப் புத்துடலை
யீத லுயிர்க்கேன் றியம்பு.

பிறப்பிறப்பென்பது மனிதான்ம பரிணாமத்தில் இயல்பாக வந்தே தீரும் நல்ல ஸம்பவங்களே யாகும். சாவது எது? எவ்வளவு நாம் கவலை கொண்டாலும் அணுவணுவாக இளமையினின்று முதுமைக்கு அழிந்து கொண்டே சென்று முடிவில் எது விழுகின்றதோ அந்த உடற்சட்டையே சாவது. அது விழுந்தே தீரும். தேகம் பிறந்தவாறே இறந்து மண்ணாகியே தீரும்; ஆனால், எதனாலும்-வாளாலும், தீயாலும், பேயாலும், பிணியாலும் கெட்டுச் சாகாததொன்று மனிதனுக்குள் உள்ளது. அதையொட்டியே மனிதன் இருப்பது. அதுவே அனைத்தும்; அதன் நிழலே வாழ்வு! அந்த நித்தியப் பொருள் இப்போது முக்திபெற்று பந்தவிடுதலை யடைந்து சுகமடைந்தது. இதற்கு மாரடிப்பும், ஒப்பாரியும், தலைவிரிகோலமும், கொட்டும், ஆட்டமும், அலமரலும் எதற்கு? அப்படிச் செய்வது முழுமடமையே!

மாரடிப்பு வேண்டா; மகிழ்மினே! இவ்வுலகப்
போரொழிந்து போனதுயி ரேன்று.

பாலி தீர்த்தம் 'ஹால்' மலைக்காட்சி

INSIDE ELEVATION.

மாத்ருபூதேஸ்வரர்

பிறகு நடந்த கிரியைக்காட்சிகளுக் கெல்லாம் மஹர்ஷிகள் சாக்ஷிமாத்திரமா யிருந்தார்! கணபதிமுனிவர் மாமரத்துக் குகையினின்று வந்தார். உறவினரும் தந்தியடித்து வரவழைக்கப்பட்டனர். துறவியான அழகம்மைக்கு ஸமாதி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. மஹர்ஷிகள் ரமண கீதையில் அவ்வாறே உபதேசித்துள்ளார். சிஷ்யர்கள் அழகம்மையி னுடலைச் சிறப்புட னலங்கரித்துப் பல வைபவங்களுடன் பலாக்கொத்திற் கருகி லுள்ள பாலி தீர்த்தத்திற்குத் தாங்கிச் சென்றனர். கும்பல் கும்பலாக அன்பர் மஹாஸமாதித் திருவிழாவிற் கலந்து கொண்டு அதைச் சிறப்பாக நடத்தினர். அன்பர்கள் மணைபறித்து அழகம்மையின் பழுத்த புனிதப் பூமேனியை அடக்கஞ் செய்தனர். விபூதியும், உப்பும், கற்பூரமும், சாம்பிராணியும் வேண்டுமட்டும் குவித்துமூடி அதன் மேல் கட்டிடம் எழுப்பி, அதில் ஒரு லிங்கத்தை நாட்டினர். அதுவே இப்போது மாத்ருபூதேஸ்வரர் என்று கோயில்கொண்டிலங்குவது. நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமிகளின் இணையற்ற அன்னை யன்பு அதை அபிஷேகம், தூபதீப நிவேதனம், அஷ்டோத்தரங்களுடன் நாடோறும் வழிபட்டு வருகிறது. ஆண்டுதோறும் அழகம்மையார் மஹாஸமாதி யடைந்த தினம் ரமணபக்தரால் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ரமணாசிரமமும் 1922-டிஸம்பர் முதல் அங்கேயே வந்து நிலைத்து, நாடோறும் புதுப் புது அன்பரைப் பெற்று விரிந்தோங்கி வருகிறது. ரமணாசிரமம் அமைப்பதற்குப் பல அன்பர்கள் பலவாற்றானும் உதவிபுரிந்தனர். அழகம்மை சக்திவடிவமன்றோ! ரமணாசிரமம் சக்திபெற்றோங்கி பிருந்தாவனம்போல் ஆனந்தமா

கத் தழைத்து விளங்குகிறது; அதைச் சுற்றியுள்ள இடம் அழகம்மைபுரம் என வழங்கப்படுகிறது. அதையே நாம் ரமணபுரி அல்லது ரமணாச்ரமம் என்கிறோம். ரமணாச்ரமத்தில் இளநீர்போன்று இனிய வற்றாவூற்றொன்றுள்ளது. அது பகவானாலேயே கண்டுபிடிக்கப்பெற்றது. பகவானின் கூர்ந்த விழிகள் ஒரு சிறிய ஈரநிலத்தைக் கண்டன; சுற்றிலும் நிலம் வறண்டிருக்க, அங்குமட்டும் சதுசதுப்பாயிருந்தது; அவ்விடத்தை யகழ்ந்து பார்க்கவே பகவானின் உபதேசங்களைப்போன்று தெளிவும், சுவையும், இனிமையுமுள்ள ஒரு பாலூற்று பொசிந்து பொங்கியது. இதற்கு ரமணதீர்த்தம் என்று பெயரிடுகிறோம். இப்புண்ணியப் புனல் அருங்கோடையிலும் வற்றுவதில்லை! இதைச்சுற்றியே ஆசிரமம் அமைந்துள்ளது. இதனருகே மஹர்ஷிகள் தற்போது கொலுவீற்றிருக்கும் ரமணவிலாசம் உள்ளது. கிழக்கே மகேசுரபூஜை நடக்கும் உணவுச்சாலை; தெற்கே மாத்ருபூதேசர் கோயில். அது இப்பொழுது அழகான கல்கட்டிடமாக விளங்குகிறது. ரமணரைப் பெற்ற தாய்க்கு இவ்வளவு அழகான கோயிலெழுப்பி வணங்குவதும் பெரிய நன்றியே யாகும்!

௫௫. கள்வர்க்குங் கருணை

அவனொருவ னெங்குமிருந் தாட்டுவிப்பா னெல்லாம்
எவனின்ன லென்னே செயும்?

கள்வர்க்குங் கருணை காட்டிய திறத்தை ஜய தேவர் சரிதையிற் காண்கிறோம். புல்லர் இடும்பையைப் பொறுத்த பெருமையை ஏசுநாதர் வாழ்விற் காண்கிறோம்.

கட்டுண்டு காபாவிற் கல்நெஞ்சர் துப்பிடவே
கனல்வாய் கக்குந்
திட்டுண்டு திருடனெனச் செப்புண்டு திருவற்ற
தீயோர் தம்பாற்
கோட்டுண்டு பொறுமையொடுங் குரைகடற்கு
குறித்த வேந்தன் [மமைதியினைக்
பட்டுண்ட பாட்டிற்குப் பஞ்சபடும் பாடெந்தப்
பங்கே யம்மா!

நெற்றிகை காலி லாணி புகுத்தியே நிமலன் றன்னை
மற்றிரு கள்வர் நாப்பண் மாட்டினர் சிலுவை தன்னிற்
சிற்றறி வாளர் நக்கார்; சிறந்தவ "னிறைவா வின்னோர்
குற்றமென் றறியாச் செய்தார் குளிர்ந்துமன் னிப்பீ" ரென்
[றான்.

இவ்வாறு ஏசுநாதர் அன்று தமக்குப் பாரகர் செய்த கொடுமைகளைப் பொறுத்த தறிவோம். இன்று நேர் முகமாக நமக்கு அத்தகைய பொறுமை காட்டிய புண்ணியனைக் காண்போம்!

மஹர்ஷிகள் ஆசிரமம் ஏதோ பணம் பெருத்த திரு மடம் என்பது சிலர் நினைப்பு. மஹர்ஷிகளின் அருள் வல்லபத்தால் ஆசிரமம் தானே நடக்கிறது. அன்று தம் ஆடையோடு ரூ. 3-8-0-யை வீசி யெறிந்ததுடன் மஹர்ஷி

கள் பணத்தைத் தீண்டுவதில்லை. அவர் என்றும் இதய வரசர். அவர் ஆசிரமம் ஆத்மநிலயம், அகண்டாத்ம நிலயமான உலகு; ஸ்தூலமான செங்கல் சுண்ணும்புக் கட்டிடங்களும் அவற்றில் நடக்கும் வைபவங்களும் பக்தர் செய்யும் பக்திசாதனமேதவிர மஹர்ஷிகளுக்கு இவற்றில் எப்பற்றும் இருக்கமுடியாது. காலத்தால் விழுங்கப் படும் இக்கட்டிடங்களில் உண்மை ஞானி கருத்து வைக்க மாட்டான். பரமஹம்ஸர் மதுரநாதரின் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். அப்படியே மஹர்ஷிகளுக்கும் நவநிதிகள் தூசி மாத்திரம். அகண்டமான சிவாநுபூதிச் செல்வருக்குப் பொன்னும் வெள்ளியும் புந்தியிற் புகுமா! அனைவர்க்கும் படியளப்பவன் அவர்களுக்கும் படியளக்கிறான். அவர்களுக்கு அன்னவிசார மில்லை, சொன்னவிசார மில்லை, போகக்கவலை யில்லை, மோக வாசை யில்லை, உயிர்க்கவலை யில்லை, உடற்கவலை யில்லை, உலகக்கவலை யில்லை. ஒருகாலத்தில் சிக்கந்தர் (அலெக்ஜாண்டர்) டயாஜனிஸ் (Diogenes) என்ற ஞானியை நோக்கி, "தமக்கு வேண்டுவதைத் தருகிறேன்; என்ன வேண்டும்? சொல்லியருள்க" என்றார். "செல்வனே! எனக்கும் சூரியனுக்கும் இடைநில்லாதே!" என்று ஞானியார் விடையிறுத்தார்.

பணத்தா லுலகு படுதுயரைக் காண்மின்
குணத்தோரும் வீழுங் குழி.
கைதந்து பொல்லாக் காரியத்தை யுந்தூண்டும்
பைதட்டும் பாவிப் பணம்.

என்பதை யறிந்தே உண்மைத் துறவிகள் பணத்தைத் தொடுவதுமில்லை, தொடவுங்கூடாது. பரமஹம்ஸரின் கட்டிலில் ஒரு செப்புக்காசை வைத்தாலும் அவர் துயிலி

னின்று திடுக்கிட் டெழுவாராம். இப்பணத்தை மண் ணுடன் சேர்த்து ஒன்முகக் கங்கையில் விடுவாரும் உளர். பொற்கட்டியைத் தீதெனக் கிணற்றில் எறிந்த மஹான் களும் உளர். கலியின் விழிகளுக்கு இவையெல்லாம் பேதை மையாகத் தோன்றினும், கடவுளன்பர் மனத்தில் இவையே பற்றற்ற, கவலையற்ற ஆனந்தமா யிலங்கும். பணமிருக்குமிடம் பயமுண்டு. பகை வன்மைகளின் ஆட்சி யிற் பணமிருக்குமட்டும் இவ்வச்சம் அதனுட னிகழும்.

ஸ்ரீ ரமணாசிரமத்திற்கு இந்தப்பயமே கிடையாது. அது வேதாந்தப் பொதுவரசு. அதில் ஒருவர்க்கும் தன தென்பதும் தானென்பதும் இல்லை; ராமதீர்த்தர் ஜப்பா னுக்குச் செல்லும்போது, கப்பலதிகாரி "ஐயா, தங்கள் மூட்டை நிறை என்ன?" என்று கேட்டார். ராமதீர்த்தர் சுதந்தரப் புன்னகை மிளிர, "என் மூட்டை 90 பவுண்டு" என்றூர். அதிகாரி "மூட்டையைக் காட்டுகே" என்றூர். ராமதீர்த்தர், "இதோ இந்த மூட்டைதான் எனக்குள்ளது" என்று தமது உடற்சுமையைக் காட்டினூர்! அதுபோ லவே மஹர்ஷிகளுக்கு எவ்வித பந்தமும் சொந்தமும் உடைமையும் கடமையும் கவலையும் திவலையுங் கனவிலு மில்லை. அன்றன்று வருவது அப்படியப்படியே செலவாகி விடும். கொண்டுவரப்படும் நிவேதனம் எவ்வளவு விலை யுயர்ந்ததாயினும், மஹர்ஷிகள் சிறிது விரலால் தொட்டு உண்டவுடனே நாய், பசு, அன்பர்கள் அனைவர்க்கும் ஸமமாகப் பங்கிடப்பட்டு வயிற்றிற் போய்ச் சேர்ந்து விடும். அங்கே தினம் சமையலாவதும், அன்பர்கள் சமைத்துக் கொணர்வதும் நாடோறும் (ஸாதாரண நாட் களில்) சுமார் ருo-ஸாதுக்களுக்குக் குறையாது ஊட்டும். மீதியிருப்பதும் ஏழைபரதேசிகளுக்கு உடனே செலவிடப் படும். மஹர்ஷிகளின் ஸங்கல்ப மில்லாத கருணை இவ்விஷ

யத்தில் மிகவும் பாராட்டற் குரியது. இப்படியாக வரும் சாமான்கள் செலவிடப்படுகின்றன. பணம் வந்தால் ஒரு தொகை சேர்ந்ததும், உடனே நூல்வெளியீடு, கட்டிடம், தோட்டம், திருவிழாக்கள், ஜயந்தி உத்ஸவம் முதலியவற்றிற்கு சரியாக நிரம்பிப் போகிறது. ரமணாசிரமம் அமைப்பதற்கு அன்பர்கள் போதுமட்டும் உதவினர். எனில், ஏதோ மாடிவீடு கட்டிவிட்டதாக நினைக்கக் கூடாது. சலவைக்கற் கட்டிடங்களும், பெரிய மடங்களும் கட்டி பகவானுக்குச் சிறப்புச் செய்ய நூற்றுக்கணக்கான அன்பரின் ஆவல் துடிக்கிறது; எனினும், ரமணாசிரமம் மிகவும் எளிய கட்டிடங்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது அன்பர் ரமணஜோதியைச் சுற்றிப் பல கட்டிடங்கள் அமைத்துக்கொண்டு வசிக்கிறார்கள். அக் காலம் மாத்ருபூதேஸ்வரர் கோயில், சமையலறை, சாப்பிடுமிடம், இவையே ரமணாசிரம விடுதிகள். ஆடம்பரம் என்ற பேச்சே அங்கு இல்லை. ஒரு குழந்தையின் மனம் போன்றே ரமணாசிரமம் தெளிவும் வெளிப்படையும், இடம்பமற்ற அழகும் பொருந்தியது.

இப்படியிருந்தும், ஏதோ பெருஞ்செல்வம் இங்குள்ளதென மயங்கி இருமுறை கள்வர் புகுந்தனர். ஒருமுறை அன்னை கோயிலிற் கன்னம் வைத்து ஏதோ சில்லறை சாமான்களை யெடுத்துச் சென்றனர். அதற்கு ஒரு வாரங்கழித்து, 26-6-24 இரவு 11-30 மணிக்குச் சில வெறியர் செய்த கொடுமை, கொடுமை! கொடுமை!!

மஹர்ஷிகள் வழக்கம்போல மாத்ருபூதேஸ்வரர் ஆலயத்திற் படுத்திருந்தார். ஜன்னற் கதவுகளுக்கு அருகே நான்கு சீடர்கள் படுத்திருந்தனர். நடுநிசியில் அரவங் கேட்டது; "உள்ளே ஆறுபேர் படுத்திருக்காங்களடா" என்ற பேச்சுக்குரலுங் கேட்டது; குஞ்சுஸ்வாமி, மஸ்

தான் ஸ்வாமி என்ற இரண்டு சீடர்களும் இதைக் கவனித் தனர். "யாரது?" என்று மஸ்தான் ஸ்வாமி வினவினர். அதற்குப் பதில் ஜன்னற் கண்ணாடி நொறுங்கியது! திரு டர்கள் மஹர்ஷிகள் இருந்த பக்கத்து ஜன்னற் கண்ணாடி களையுந் தகர்த்தனர். மஹர்ஷிகள் மனமதிராமல் சாந்த மாகவே உட்கார்ந்திருந்தார். காமக்ரோதக் கள்வரைச் சிதைத்த ஞானிக்கு இரண்டுகாற் கள்வராற் பயமில்லை. குஞ்சுஸ்வாமிகள் மெல்லச் சென்று அடுத்த குடிசையிற் படுத்திருக்கும் ராமகிருஷ்ண ஸ்வாமியை யழைத்துவந் தார். ஆசிரமநாய்கள் (கருப்பன், ஜாக்) இரண்டும் பாய்ந்துவரவே, திருடர் அவற்றை நையப் புடைத்தனர்.

மஹர்ஷிகள் திருடரைக் கண்டு வெகு ஸஹஜமாக வும் நிதானமாகவும், "இங்கே என்ன இருக்கிறது எடுத் துக் கொண்டு போக! உள்ளே வந்து வேண்டியதை எடுத் துச் செல்லட்டுமே" என்றார். இம் மென்மொழியையுஞ் செவிமடுக்காது திருடர் ஜன்னற் சட்டத்தைப் பேர்த்த னர். குஞ்சு அவர்களை அதட்டி, "இன்னும் இங்கே சேட்டை செய்தால் சரியானபடி விழும்! ஓடிப்போய் விடுங்கள்" என்றார். திருடரை ஒரு முண்டு முண்டிப் பார்க்கவும் கச்சைகட்டினர். மஹர்ஷிகள் அவருடைய வீரியத்தைத் தடுத்து, "அவர்கள் தர்மம் அவர்கள் செய் யட்டுமே; நாம் நமது தர்மத்தைக் காப்போம். அவர்கள் இஷ்டப்படி செய்யட்டும். சாந்தமும் பொறுமையுமே நமக்கு உரியது. நாம் அவர்களைத் தடுக்கவேண்டாம்" என்று நிறுத்தினர். ஏசுநாதரைப் பாரகர் பிடித்தவுடன் அவரது சீடரான சீமோன் முதலியோர் அவர்களை யொறுக்க வாளுருவும் போது, பொறுமையும், சாந்த மும், தீமையை எதிர்க்காத அமைதியும் அவர் உபதேசித் ததைப் போன்றிருக்கிறது மஹர்ஷிகளின் மொழிகள்!

முரடர்கள், திருடர்கள் இந்த சாந்தசக்தியை யறி வார்களா? அவர்களுடைய கைத்திமிரை முற்றுங் காட்டி ஞர்கள்! ஜன்னலில் ஒரு வெங்காய வெடியை “டபா” ரெனவீசித் தங்களிடம் துப்பாக்கியிருப்பதுபோலக் காட் டிக் கொண்டனர். முப்புரி யெரித்தோன் துப்பாக்கிக் கஞ் சுவனே? மீண்டும் மஹர்ஷிகள் ஸர்வ ஸாதாரணமான நண்பருக்கு உரைப்பதுபோலவே, “உள்ளே வந்து வேண் டியதை எடுத்துச்செல்லட்டுமே” என்றார். திருடர் குஞ்சு வின்மீது ஆத்திரத்தை ஓங்கினர்; குஞ்சு மற்றொரு வாயில் வழியே ஊருக்குட் சென்று துணையழைத்துவர ஓடினர். மீண்டும் திருடர்க்கு, “அனுவசியமான தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்; வேண்டியதை எடுத்துச்செல்லலாம்” என்று சொல்லப்பட்டது. “வீட்டுக் கூரையில் தீ வைப்போம்” என்று வெறியர் சீறினர். மஹர்ஷிகள் “அப்படிச் செய்ய வேண்டாம்; நாங்கள் எல்லாரும் இக் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறிவிடுகிறோம்: நீங்கள் உங்கள் காரியத்தைப் பாருங்கள்” என்றார். திருடர்கள் “ஆனுச்சரி” என்று ஒப்பினர். மஹர்ஷிகள், திருடர் கையிற் காயமுண்ட கருப்பனை ராமகிருஷ்ண ஸ்வாமியைத் தூக்கிவரச் சொல் லித் தாமும் மற்ற மூன்று சீடருடன் வெளியேறினர். அந்தோ! திருடர் அவர்களை வெறிகொண்டு தடியாற் புடைத்தனர். மஹர்ஷிகளையும் இடது தொடையில் தீட்டி னர். மஹர்ஷிகள் என்ன சொன்னர்? “இடது கன்னத்தி லடிக்கின் வலது கன்னத்தையுங் காட்டுக” என்ற ஏசு நாதர் மொழியையே சொன்னர். “அப்பா, உங்களுக்குத் திருப்தியில்லாவிடில் (இடது காலிலடித்தது போதா தெனில்), மற்றொரு (வலது) காலிலும் அடியுங்கள்” என் ருர். அந்தோ, திருடரின் கல்நெஞ்சு கரையவில்லை! இந்த ஸமயம் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்ற தீரர் பாய்ந்து வந்து

தமது இருகரங்களாலும் தடுத்துத் திருடர்களிடமிருந்து மஹர்ஷிகளை வடக்குப் பந்தலுக்கு இட்டுச் சென்றார்.

திருடர்களோ, "அங்கே விட்டு நகர்ந்தால் மண்டை போய்விடும்; உஷார்" என்று கொடுமையாக அரற்றினர். மஹர்ஷிகளோ, "கட்டிடம் முழுதும் உங்களிடமிருக்கிறது; என்ன வேண்டுமேன்றாலும் செய்யுங்கள்" என்று சொன்னார்.

"அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு."

இப்படி வீட்டைத் திறந்துவிட்டுக் கள்வர்க்கு சுதந்தரங் கொடுத்த ஸாத்விகம் இதைவிட வேறெங்கும காணோம்; இம்மட்டோ? திருடர் ஒரு ஹரிகேன் விளக்குக் கேட்டனர். மஹர்ஷிகள் ஏற்றிக்கொடுக்கச் சொன்னார். ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி ஏற்றிக் கொடுத்தார். மீண்டும் திருடர் வந்து பீரோச்சாவிகளைக் கேட்டனர். குஞ்சுஸ்வாமிகள் அவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குட் சென்றுவிட்டார்; இதுவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. வெறியர் அலமாரிகளை யுடைத்தனர். அங்கு என்ன சங்கதி, பதுமநிதிக் குப்பையைக் கண்டனர்! ஒரு க்ஷவரக்கத்தி, பிள்ளையாருக்குப் பூட்டும் சிறிய நெற்றிப்பட்டை (வெள்ளியாலானது), இத்துடன் கொஞ்சம் அரிசி, சில மாம்பழங்கள்—இவைதான் அகப்பட்டன. ஆசிரமத்திற்கு வந்த ஓரன்பர் ஆறு ரூபாய் வைத்திருந்தார்; அதுதான் ரொக்கம்! அத்துடன் எல்லாம் சேர்ந்து, ரமணாசிரமத்தில் திருடர் புகுந்து கதவை நொறுக்கி, அரற்றி, மிரட்டி, அடித்து, உடைத்துத் தகர்த்துத் தேடித் துருவிச் சுருட்டிச்சென்ற கொள்ளைமுதல் மொத்தம் ரூபாய் பத்துப்

பெறும். திருடர் ஏதோ, "சாமியாருக்குச் செல்வர்கள் காணிக்கைகளைப் படிப்படியாக அளிக்கின்றனர்; அவற்றை எங்கோ சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்" என்ற எண்ணத்துடனேயே இவ்வளவு துணிந்தனர். ஒன்றும் அதிகமாக அகப்படாததைக் கண்டு சலித்து, ஏமாந்து, மீண்டும் மஹர்ஷிகளிடம் வந்து, "உன் பணமெல்லாம் எங்கே! எங்கே வைத்துள்ளாய்" என்று மிரட்டினர்.

நாங்கள் ஏழை ஸாதுக்கள்: பிக்ஷையால் ஜீவிப்பவர்கள்; ஒருக்காலும் பணம் வைத்துக்கொண்டதில்லை" என்று அமைதியா யுரைத்தார். மீண்டும் மீண்டும் மிரட்டியும் அதே சாந்தமான ஸத்யவசனமே வந்தது. திருடர் ஆத்திரத்துடன் அட்டகாசஞ்செய்து மீண்டும் கட்டிடத்துள் நுழைந்து சாமான்களைத் தேடித் துருவினர். மஹர்ஷிகள் என்ன செய்தார்? "ராமகிருஷ்ணஸ்வாமியின் அடிக்காயத்திற்கு அமிருதாஞ்சனம் எடுத்துத் தடவட்டும்" என்றார். மற்றொரு சீடரையும் அவ்வாறே செய்யச்சொன்னார். "இதற்கும் எல்லாருக்கும் சரியான பூசை விழுந்தது" என்று சொன்னார். ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி, மஹர்ஷிகள் தொடை அடியால் வீங்கியிருப்பதைக் கண்டார். ஆத்திரம் எழுந்தது; பக்கத்திலிருந்த ஒரு இரும்புக்கம்பியை யெடுத்துக்கொண்டு அந்தத் திருடரை ஒரு கை பார்க்க எழுந்து, உத்திரவு கேட்டார். மஹர்ஷிகளோ மீண்டும் சாந்தோபதேசமே செய்தார். "நாம் ஸாதுக்கள்; நமது தர்மத்தை விடக்கூடாது. அவர்களை யடித்தால் ஏதாயினுங் கொலை நேரிடும். அதற்காக உலகம் நம்மைச் சொல்லுமேயொழிய, திருடரைச்சொல்லாது. இவர்கள் அறியாதவர்கள்; இன்னது செய்கிறோமென்று தெரியாதவர்கள்; அறியாமையாற் கண்ணிழந்தவர்கள்; நாம் தர்மம் இன்னதென் றறிந்து அதையே கடைப்

பிடிப்போம்" என்று தர்மோபதேசம் செய்தார். "நமது பல் நமது நாக்கைக் கடித்துவிட்டால் அதற்காக அதை உடைத்துவிடுகிறோமா" என்றும் மொழிந்தார். இவை யெல்லாம் ஏசுநாதரின் மலையுபதேசம்போன் றுள்ளன! என்ன சாந்தம்! இது கோழைத்தன மல்ல; இதுவே ஆற்றல்.

ஆற்றல் பொறையளவே யாகு மதனாலே
யேற்றம் பெறுமேங்கு மே.

இரவு இரண்டு மணிக்குத் திருடர் சென்றுவிட்டனர். குஞ்சு, மணியக்காரர் - ராமகிருஷ்ணய்யருடன் இரண்டு டாணாச் சேவகரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். மஹர்ஷிகள் இன்னும் சாந்தாகாரமாகவே ஏதும் நடக்காததுபோல வீற்றிருந்து சிஷ்யர்களுக்கு அத்யாத்ம விஷயங்களை உபதேசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். டாணாச்சேவகர் மஹர்ஷிகளை நடந்த விவரங் கேட்டனர். "யாரோ சில பேர் அறியாதவர்கள், ஆசிரமத்தில் திருடினார்கள்; இங்கே பொருள் எதுவுமில்லையென்று ஏமாந்துபோய்விட்டார்கள்" என்று வெகு ஸாதாரணமாகச் சொன்னார்.

" அற்றேமென் றல்லற் படுபவோ பெற்றேமென்
றோம்புத றேற்றா தவர்."

உற்றுவு மற்றுவு மோன்றேன் றிருப்பவருக்
கேத்தாலுந் துன்ப மிலே.

டாணாச் சேவகர் இதைக் குறித்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். ஆனால் மற்றொரு சீடர் மூலம் மணியக்காரர் மஹர்ஷிகளைத் திருடர் அடித்ததும், மற்ற விவரங்களும் அறிந்து, டாணாவில் விவரமாக எழுதி வைத்துவிட்டார்.

காலையில் ஸர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், சப் இன்ஸ்பெக்டர், டிப்டி சூப்பரிண்டெண்டெண்டு முதலிய எல்லோரும் வந்து நடந்தவற்றை விவரமாக விசாரித்துச் சென்றனர். மஹர்ஷிகளோ தாம் அடிபட்டதை ஒருவரிடமும் பேசவில்லை. அந்தத் திருடர்களைப் பற்றியும் சிறிது சினமுடனும் என்றும் பேசினதில்லை.

“ இன்பத்து ளின்பம் விழையாதான் றுன்பத்துட்
டுன்ப முறுத லிலன்.”

இது நடந்த ஆறு நாட்களுக்கெல்லாம், அத்திருடர் பிடிபட்டுத் தண்டனை யடைந்தனர். களவு போனவையும் மீட்கப்பட்டன.

“ உள்ளத்தா லுள்ளலுந் தீதே ; பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தாற் கோள்வே மெனல்.”

“ மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க ; சூழி
னறஞ்சூழுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு ”

என்பதை இப்பேதையர் அறியார். ஆனால் வந்தது திருடரல்ல! மஹர்ஷிகளின் பெருமை, பொறுமை, சாந்தம், அடக்கம், இன்னாசெய்யாமை, சான்றாண்மை, இரக்கம், எளிமை, சினமின்மை, முதலிய பெருங் குணங்களை உலகம் அறிய, ஒரு சோதனையே வந்தது.

கள்வர்க்குங் கருணை தருங் காந்தசக்தி பகவானிடம் உள்ளது.

“ கள்வன் கடியன் கலதியிவ னென்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தா னென்மனத்தே
உள்ளத் துறுதுய ரொன்றொழியா வண்ணமெலாந்
தெள்ளுங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.”

௩௯. ஸமதர்சனம்

அற்பம் பெரிதென்றே யெண்ணுதே யன்புசெயு
நுட்ப வறிவுடைமை நோன்பு.

சேஷாத்ரிஸ்வாமிகள் ஒருதரம், "அங்கே ஒரு கிருஹஸ்தர் இருக்கிருர்; போய்ப் பார்; உனக்கு லட்டுக் கிடைக்கும்" என்று ஒரு அன்பரிடம் மஹர்ஷிகளைக் குறிப்பிட்டார். ஆம், மஹர்ஷிகளின் பந்தமற்ற ஸம்ஸாரம் நர தேவர்களை மட்டுங் கொண்டதல்ல; அது மஹாவீரரின் சமவசரணம் போன்று பசுதேவர்களையுங் கொண்டது. பிரான்ஸிஸ் முனிவர் கானகப் புட்களுட னெல்லாம் உறவாடினர். கபீர்தாஸ் தமது ரொட்டியைக் கௌவிச் சென்ற நாய்க்கு, "ஆண்டவனே! வெறும்ரொட்டி சுவைக்காது; தயவுசெய்து கொஞ்சம் நெய்யும் ஏற்றருள்க" என்று ஓடிக்கொடுத்தார். அதனினும் பன்மடங்கு அன்புடனேயே மஹர்ஷிகள் நாய், பசு, மான், குரங்கு, காகம், அணில் இவற்றுடன் உறவாடுகிருர். மற்றச் சீடர்களைப் போலவே அவையும் ஸமமாக நடத்தப்படுகின்றன. இளங் கண்ணன் குரங்குகளையும், பசுக்களையும் நேசித்தான்; மஹர்ஷிகளும் அவ்வாறே நேசிக்கிருர். விலங்குகளெல்லாம் அந்த சாந்தமயத்துடன் அன்பு பூண்டன. அவைகளுடைய வம்சாவளி யெல்லாம் அவருக்கு நன்ருகத் தெரியும். அவைகளின் தேவைகளையும், உணர்வுகளையும் உடனே கண்டு பிடித்து ஆவன செய்வார். அவைகளை அனைவரும் பிரியமுடன் மதிக்கச் சொல்வார்; ஏனெனில், பழைய கதைகளில் நாம் காண்

பதுபோல், முற்பவ வினைகளைத் தீர்க்க எவரெவர், எவ்வெக் கோலங்களோடு பகவானுடைய ஸந்நிதியில் உலவுகின்றனரோ அறியேம். நாரதர்சாபத்தால் நளகூபர மணிக்ரீவர்கள் யமளார்ஜுன மரமாகிக் கண்ணனால் முக்தி பெற்றதுபோல, இங்கு நாய், பசு, குரங்கு, பக்ஷிகளாய் உலாவும் பிராணிகள் முற்பவத்தில் எவராயிருந்து இனிப் பிறப்பில் எவராக மாறுதற்கு, இப்பவத்தில் பகவானை மௌனமாக அன்பு செய்கின்றனரோ அறியேம். இக்காரணத்தினுஞ் சிறந்தது அனைத்தும் ஆத்மா என்பதே.

"எண்ணுரு யாவு மிறையுரு வாமென
வெண்ணி வழிபட லுந்தீபற!
ஈசனற் பூசனை யுந்தீபற."

உபாதிவிட்டுத் தன்னை யோர்ந்தால் ஈசனையே தன்னினும் அனைத்தினும் உணரலாகும்.

இயற்கையே யாக்கை; இறைவனே யான்மா;
உயிர்க்குல மோர்தொடர்பென் றன்.

என்ற வுண்மை பகவானுடைய ஸந்நிதியில் ஆனந்தநடனம் புரிவதை யாவருங் காணலாம். "அனைத்திற்கும் அறிவு ஒன்றே" யென்று பகவான் சொல்வார்.

"இதோ லக்ஷ்மி வந்துவிட்டாள்; அவளுக்குச் சாதம்போடு" என்றதும், லக்ஷ்மி என்ற பெண்ணையே அங்குள்ளவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள்! ஆனால் ஒரு பசு வந்து பகவானிடம் தலையை நிமிர்த்தித் தாடையைக் காட்டி நிற்கிறது. உடனே அதைத் தடவிக்கொடுத்து க்ஷேமம் விசாரிக்கிறார். அது ஏதேனும் விசனமுறுவதா

ஆசிரமம் (முன்னும், பின்னும்)

பகவான் (லக்ஷ்மியுடன்)

கத் தெரிந்தால், "ஏண்டீ, ஏண்டீ! சாப்பிடப்போ!" என்று தடவித் தட்டிக்கொடுத்து அனுப்புகிறார். பொது வாக லக்ஷ்மிக்கு பகவானைவிட்டுப் பிரிய மனம் வருவ தில்லை. பகவானுடைய திருக்கை பட்டுப்பட்டு அதன் முகத்தில் உண்மையாகவே லக்ஷ்மி களை தாண்டவமாடு கிறது. அவள் ஆசிரமத்தின் செல்வமகள். கண்வ மஹர்ஷிக்கு சகுந்தலைபோல அவள் ரமணாசிரமத்திற்கு விளங்குகிறாள். பகவானிடம் லக்ஷ்மி மாலையில் விடைபெற் றுச் செல்லும் கருணாரஸத்தில் காளிதாஸ னியற்றிய சாகுந்தலம் நான்காவதங்கம் நர்த்தனம் புரியும். அவள் சரிதை மிகவும் ஆச்சரியமானது.

ஆசிரமத்தில் ஒரு பசு வளர்க்கப்பட்டது; அதன் கன்றே லக்ஷ்மி. மலையினின்று சிறுத்தைகள் வருவதால் அவற்றிற்கஞ்சித் தாயுங் கன்றும் ஒருவரிடம் வளர்க்கக் கொடுக்கப்பட்டன. திருவிழாக் காலத்தில், ஒருநாள் இவை யிரண்டும் மஹர்ஷிகளின் ஸந்நிதானத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. அதுமுதல் ஒவ்வொரு நாளும் லக்ஷ்மி ஆசிரமத்திற்கு வந்து பகவானின் அன்பையும் ஹஸ்த தீக்ஷையையும் பெற்றுச் செல்கிறாள். சாப்பாட்டு வேளை அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். பகவான் ஸந்நிதி நிரம்பக் கூட்டம் இருந்தாலும், அனைவர்க்கும் நடுவே நாணிக் கோணி லக்ஷ்மி வந்து பகவானுக்கு முன்னே செல்வப் புதல்விபோலச் சலுகை கொண்டாடுவாள். உடனே அவ ளுக்கு முதலில் உணவு கொடுக்கப்படும்; ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம் அப்படியே இச்செல்வமகளுக்கு ஊட்டப் படும். அவள் துஷ்டத்தனமும் செய்வாள். உள்ளே புகுந்து இலைக்கட்டுகளைப் பல்லால் உதறிச் சில இலை களைத் தின்றுவிடுவாள்; தோட்டத்திற் புகுந்து மது வனக் குரங்குவேலையும் செய்வாள். ஆனால் அவளை ஒரு

வரும் அதட்டக்கூடாது; "நீங்கள் உஷாரா யிருக்க வேண்டும்; தோட்டத்திற்குத் தக்க வேலி யடைக்க வேண்டும்; அவள்மேற் குற்றமில்லை" என்று பகவான் தமது பசுச்செல்விக்குப் பரிந்து வருவார்.

திருவிழாக் காலங்களில் லக்ஷ்மிக்கு வெகு கொண் டாட்டம்! தேய்த்துக் குளிப்பாட்டி, மஞ்சள் பூசி, குங்குமப் பொட்டிட்டு, மாலைகளால் அலங்கரித்து மண மகள் போல அவளை பகவான் முன்னிலையில் அனுப்புவர்; புதிய கல்யாணப்பெண் மாதிரி அவளும் அழகும், நாண மும், பணிவும், மகிழ்வும் பூண்டு, பகவான் முன்னே பிரேமையுடன் விளங்கி, அன்பு பெறுவாள். மாலையில் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது பகவானிடம் வந்து, ஏதே னும் ஆதாயம் ருசியாகப் பெற்றுக்கொண்டு, நின்று, அன்புறவுசெய்து, அன்பைக்கொண்டே வீடு சேர்வாள்.

நாயனார்கள்

"இந்தப் பசங்களுக்குச் சாதம் போட்டாச்சா? ரோஸ்! இங்கே வாடா பயலே! இவனுக்குத் தண்ணீர் கொடு" என்று பகவான் சொல்லும்போது ஆசிரமத்தில் ஏதோசிறுவர்கள் வளர்க்கப்படுகிறார்களெனத்தோன்றும். ஆனால் ரோஸ் என்னும் நாய் வந்து வாலாட்டிக் காலை யுயர்த்தி நிற்கும். இந்த நாய்களின் கதை மிக நீண்டது. பகவானுக்கு அவர்களுடைய தலைமுறை தத்துவமான கதைகளெல்லாந் தெரியும். அவையனைத்தும் எழுதுவ தென்றால் ஒரு சுவானபுராணமாக முடியும். ஆதலின் பகவான் ஒரு நாள் இவற்றைப்பற்றிச் சொன்னதைச் சுருங்கக் கூறுவாம்.

ஸ்வாமிகள் மலைக்கு வந்த நாள் முதல் பைரவகுல மைந்தர் அவருடனேயே இருந்து அன்பு செய்கின்றனர்.

கமலா, நீலா, ஜாக், ரோஸ், கருப்பன் என்று அவர் களுக்கு விநோதப் பெயர்களுண்டு. "கமலா பழம் பாட்டி; ரோஸூம், இச்சிறுவர்களும் அவளுடைய பேரன் பேத்திகள்." "ஏ பசங்களா! உங்கள் பாட்டியைப் போய்ப் பாருங்கள்; அவள் சாகக் கிடக்கிறாள்!" என்றார் ஒருநாள் பகவான். கமலா இறந்தவுடன் ரோஸை துக்கம் விசாரித்தார்; "ஐயோ பாவம், உன் பாட்டி கமலா போய் விட்டாளே!" என்று அனுதபித்தார். ஆங்கில அரசர்க்கு ஜேம்ஸ் I, II, III—என்று எண் குறிப்பதுபோல, நாய் களின் பரம்பரைக்கும் ஜாக் I, II, III—என்று பெயரிட் டழைப்பார். நாய்களிடம் யாரும் அருவருப்படவேண்டா மென்பர். அவைகளும் அன்பர்களுடன் ஸமத்வமாகவே பேணப்படும். ஒரு நாயின் சரிதையை மட்டும் கவனிப் போம்.

சின்னக்கருப்பன் (உடலெல்லாம் கறுப்பானதால் அப்பெயரிடப்பட்டான்) உயர்ந்த தன்மை யுள்ளவன். அவன் வைராக்கியம் அதிசயமானது. ஒருவருடனும் அவன் உறவுகலவாது நிஸ்ஸங்கம் வகித்தான்; அவன் சுயேச்சை யுள்ளவன்; விரூபாக்ஷ குகையிலிருக்கும் போது அவனுக்குச் சாதங்கொடுத்து இருந்த விடத்தி லேயே விட்டுவிடுவது வழக்கம்; ஒருநாள் சிஷ்யர்க ளுடன் பகவான் வெளியே புறப்படுகையில், கருப்பன் ஸந்தோஷமாகப் பாய்ந்துவந்து, குறிப்பிட்டு அவருடைய தொடையில் முன்காலை வைத்து எக்கி, வாலாட்டி அன்பு காட்டினான். பகவானைச் சரணடைந்தான் போலும்! அதுமுதல் ஆசிரம வாஸியாக அன்பருடனேயே இருக் கிறான். அவன் மிகவும் புத்திசாலி; ஸமயோபகாரி; அறிவாளி. வரவரத் தனிமையை விடுத்து அனைவருட னும் ஸர்வ ஸமத்வத்துடன் பழகத் தொடங்கினான்;

யார் வந்தாலும், அவர்கள் தொடையில் ஏறி, வாலாட்டி, உறவாடிப் பழகிவிடுவான். யாராயினும் வைதிகத்தால் தீண்டாமை காட்டி அவனை வெறுத்து ஒதுக்கினாலும், விடாமுண்டனாய் அருகே சென்று தனது சரிஸமத்வ பாத்தியத்தைக் கொண்டாடியே தீருவான். ஒருநாள் இப்படியே மந்திரஜபம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஒரு வைதிகரிடம் ஸமரஸப் பிடிவாதஞ் செய்யவே, ஒரு சாமியார் அவனை ஓங்கித் திட்டிவிட்டார். பயலுக்கு ரோசமும், அழுகையும் வந்துவிட்டது. அது முதல் அவன் வருவதே யில்லை; அவனைக் கண்ணிலேகூடக் காணோம். 'மதியாதார் தலைவாசல் மிதிக்கவேண்டாம்' என்பதில் அவன் வைராக்கியமுள்ளவன் முன்னே ஒரு நாள் மற்றொரு சாமியார் அவனை மரியாதைக் குறைவாகப் பேசி நடத்தியதற்காக, ஆசிரமத்தைவிட்டு சற்று தூரத்தில் ரோசமுடன் ஒரு கரிமூட்டைமீது படுத்திருந்தான். பின்பு அவனை உபசாரஞ் சொல்லி ஆசிரமததிற்கு அழைத்துவந்தனர். சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒரு நாய்க்குட்டியை ஒருவர் கண்டித்துக் கோபமாகப் பேசியதும், அது சங்கதீர்த்தத்தில் விழுந்து ஐந்து நிமிஷத்தில் தற்கொலை புரிந்து கொண்டது. ஆதலின் நாய்களிடம் அன்புடன் பழகவேண்டும். ஆசிரமத்தில் அறிவுள்ள பல நாய்கள் இருந்தன. "கமலா! இவருக்கு ஆசிரமத்தைச் சுற்றிக் காட்டு" என்றால், உடனே அவள் வந்தவரை முன்னே நடத்திச் சுற்றிக் காட்டுவாள். ஜாக் I. அதிகப் பணிவுள்ளது; கிரிப்ரதக்ஷிணத்திற்குச் செல்கையில் ஒரு நாள், "ஜாக், நாங்கள் போகிறோம்; நீ கீழிறங்கிச் செல்" என்றார் மஹர்ஷிகள். உடனே பணிந்து, மஹர்ஷிகளும் அன்பர்களும் ஒரு மைல் சுற்றுவதன் முன்னம் கீழிறங்கிப் பாதையில் வந்து அது அன்புடன் காத்துக்கொண்

டிருந்தது; "நீ எங்களோடு வரவேண்டாம்; ஆசிரமத்துக்குப் போ" என்றார் மஹர்ஷிகள். உடனே பணிந்தது. அது பெரிய தபஸ்வி; புலன் அடக்க முள்ளது; சாந்தத்தை விரும்புவது. அது பிரஸாதமே சாப்பிடும். கீழே வழக்கமான ஒரு வீட்டில் பிரஸாதம் சாப்பிட்டு குகை நமச்சிவாயர்கோயில் மட்டும் அதன் பூசாரியுடன் வழித்துணைசென்று பின்பு விரூபாக்ஷகுகைக்கு மஹர்ஷிகளிடம் வந்துவிடும். அங்கு ஸமீபத்திலுள்ள குகையில் சாந்தமாகப் படுத்திருக்கும். ௱-மணிக்குக் குகை நமச்சிவாயர்கோயிலுக்குப் பிரஸாதத்திற்காகப் போகும். கொடுத்ததை உண்டு, நேராக ஆசிரமகுகைக்கு வந்துவிடும். வேறொரு நாயுடனும் போட்டி போராட்டத்திற்குப் போகாது. பெண் நாய்களைத் தேடியும் அலையாது. ஸாயங்காலம் கீழேபோய் வழக்கமான வீட்டிற் சாப்பிட்டு ஸந்யாஸியார் மடத்தில் அதன் பூசாரியுடன் உறங்கும். அது பெரிய ஸாத்விக வைராகி. 1905-ல் ஒரு சிறுத்தையாற் கடியுண்டு நோயுற்று, அருணாசலன் பாதத்திற்சேர்ந்தது. மஹர்ஷிகள் தமது பையன்(நாய்)களை மிகவும் பிரியமுடன் கவனிப்பார். மற்ற ஸாதகர்கள் போலவே அவர்களுக்கும் ஸௌகரியங்கள் தருவார். அவர்களுக்கே முதற் சாப்பாடு. கமலா பிரஸவிக்கும்போதெல்லாம், அவளுக்கு கங்காஸ்நானஞ் செய்வித்து, மஞ்சள் பூசி, குங்கும மிட்டு, அலங்கரித்து, புண்யாஹவாசநத் திருநாள் கொண்டாடி அன்று அனைவர்க்கும் விருந்து செய்வார். நாய்கள் இறக்கும்போதும், அன்னைக்கு எப்படிப் பக்கமிருந்தாரோ அப்படியே யிருந்து, இறந்தவுடன் அவைகளுக்கு ஸமாதி வைத்து, அவற்றின் ஞாபகார்த்தமாக ஒரு கல் நடுவார். அந்தணன், யானை, ஆ, நாய், புலையன் அனைவரும் ஞானிமுன் ஒன்றே என்னும் உண்மை

மஹர்ஷிகள் ஸந்நிதானத்தில் நிலவுவதை என்றுங் காண லாம்.

நன்றிக்கு நாய் எடுத்துக்காட்டு; அதிலும் இரண்டாவது ஜாக் நாயனுர், பகவானிடம் நாடோறும் யாருக்கும் அரிய ஹஸ்ததீக்ஷை பெற்று, அறிவும், நெறியும், பரிவும், ஒழுக்கமும் உருவெடுத்து, மனிதருக்கும் உதாரணமா யிருந்தான். அவன் சமீபத்தில் நோயுண்டும் பிறருக்கு எவ்விதத்தும் அருவையுண்டாகாது பகவானின் திருவடி நிழலிலேயே தங்கிவந்தான். மனிதருக்குச் சிறிது ஜலதோஷம் பிடித்தாலும் சள்ளைப்படுவதும் வைத்யனைத் தேடுவதுமா யிருக்கும். பெரியநோய்கள் வந்து விட்டாலோ சொல்லவேண்டாம். வீடுமுழுதும் மருந்தும் மருத்துவமும் சிலம்பமாடும்.

தூயவுடை யூணுந் துகளறவாழ் வுங்கொண்டால்
நோயு மருந்துமே னோ ?

“மருந்தென வேண்டாவா மாந்தர்க் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின்”

என்பதைக் கருதினல் மக்கள் நோயற்றவாழ்வான குறைவற்ற செல்வத்தைப் பெறலாம். இயற்கையின் அழைப்பைக் கருதாத மனிதர்க்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையே நோய். நோயைத் தடுக்கவல்லதும் இயற்கையே. மிருகங்களின் வாழ்வை உற்று நோக்கினல் மனிதன் வெட்கும்படியான பல ஒழுக்கங்களைக் காணலாம். இங்கு பூனைக்கு வயிற்றுமந்தம், மலச்சிக்கல், கடுப்பு ஏதேனும் ஏற்பட்டால் அது உணவை நிறுத்திவிடுகிறது. ஒருநாள் பட்டினிக்குப்பின் தேடிச்சென்று பசும்புல்லைச் சிறிது உண்டு மீண்டும் பசியெடுக்கும்போதே உணவு கொள்கிறது.

உணவிலும் பசியடங்குமட்டே யுண்கிறது. ஆண் பெண் கலப்பிலும் சிறந்த ஒழுக்க முறையும் கொண்டுள்ளது. மனிதன் தனது அறிவை வயிற்றுக்கிடங்கிற் கொட்டி உணவும் வீரியத்தினவுமாக அலைதல் பரிதாபம். நமது ஜாக்-II குறள் படிக்காவிட்டாலும் இயலறிவுத் திரளாக விளங்கியது. நோய் கண்டவுடன் வேறு உணவுகளை நிறுத்திப் பால்மட்டும் உண்டு வந்தது. பிறருக்கு அரு வருப்பின்றி சுத்தமாகவே நடந்துகொண்டது. இப்பழஞ் சட்டையைக் கிழிப்பதே இயற்கையின் திருவுளம் என்று நினைத்தோ, அவ்வறிவுள்ள நாய் இறுதிக் காலத்தில் பாலை யும் விடுத்து ஸல்லேஹனம் செய்து, அசையாச் சமாதியி லிருப்பதுபோ லிருந்து, தைமீ உத்தராயண புண்ணிய காலத்தில் உடலைப் பிளந்துகொண்டு, ஆண்டவனருளடி யிற் சேர்ந்தது. ஜாக்நாயனுருக்கு பகவான் கரத்தால் சமாதி வைக்கப்படும் பேறு கிடைத்தது. அதன்மீது ஒரு சமாதியும் கட்டப்பட்டுள்ளது. அதுவும் நாயுடல் போர்த்துலவிய ஆன்மாதானே!

வள்ளி

இதோ "வள்ளி" துள்ளி வருகிறுள்; சிதானந்த வெளியிற் பரமானந்தத் திருநடனம்புரியும் இவள் இன் பக்கோலத்தைப் பாருங்கள்!

"குன்றிடை யிவரும் மேகக் குழுவிடைக் குதிக்குங் கூடச்
சென்றிடி னகலுந் தாழிற் றீண்டலாந் தகைமைத் தாகும்
நின்றதே போல நீங்கு நிதிவழி நேய நீட்டும்
மன்றலங் கோதை மாதர் மனமெனப் போயிற் றம்மா."

இக்கமபச சித்திரமான தஙகமானினும தஙகமான் இதோ வருகிறது; அவள் பூந்திருமேனியும் பொன்னு

ரிளமையும், மனத்தைக் கவரும் மாசறுவனப்பும், மாதர் விழியினும் வாள் விழி மலரும், எல்லா மான்களுக்கும் உள்ள தேனும் "வள்ளியின்" உள்ளழகும் தனியழகே! சகுந்தலை வளர்த்த தீர்க்காபாங்கனை விட மிக அருமையாக பகவான் அவள் திருமேனியை வளர்த்ததுடன், அம் மானுக்குள் தானான அம்மானையே பொலிவித்தார். அதற்குள்ளுள்ள அம்மானும் இதற்குள் ளொளிரும் இம் மானும் ஒன்றேயாதலின் இருவருள்ளும் நெகிழ்ந்த உள்ளன்பின் அருமை, "ஆத்மவத் ஸர்வபூதானி ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி" என்னும் மஹாவாக்யத்தை யனுபவித்தோருக்கே விளங்கும். "வள்ளி! நீ தனியே போகாதே, இங்கேயே இரு. எல்லோரும் சாப்பிடப் போகிறோம். வள்ளி! வா சாப்பிடு" என்று தனது செல்வியுடன் உறவாடுவார் பகவான். அருமையாகத் தடவிக்கொடுப்பார்; பகவானுடைய பூங்கரத்தினின்று பெருகும் சக்தியமுதை யுண்ணுவதுபோல வள்ளியின் கண்களில உள்ளின்பம் சொக்கும்! வள்ளிக்குப் பொறி கடலை வைப்பதுண்டு. ஸத்தைக்கொண்டு அஸத்தை விலக்கும் ஞானி போலக் கடலையை மட்டும் பொறுக்கி யுண்டு தோலை ஒதுக்கி விடுவாள்; வள்ளி பகவான் பக்கத்திலேயே படுப்பாள்; அனைவருடனும் வெகு அருமையாகப் பழகும் இச் செல்வக் கொழுந்தை, அந்தோ! ஒருநாள் கொன்றருந்தும் கொடிய பாவி யொருவன் காயப்படுத்தினான்; காயத்துடன் அது பகவானிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது; உடனே வைத்யம் நடக்கிறது; நடந்தும் என்ன? இத்தகைய அருமையான வஞ்சமற்ற அழகு, கரவும், வஞ்சமும், கொலையும், புலவும் நாறும் இம்மண்ணுலகிற்கு அரிதென்று, அவளாவியை விண்ணுலகம் பற்றிச் சென்றது. ஜாக் நாயனார் சமாதிக்கருகே வள்ளியின்

பஞ்சபூதக் கூடும் மண்ணிற் கலந்து ஒரு சமாதி கொண்டுறங்குகிறது.

குரங்கு

இனிக் குரங்குக் கதைக்கு வருவோம். 1900-முதல் 1922-ம் வரை மட்டும் மஹர்ஷிகள் குரங்குகளைக் குடும்பமாகக்கொண்டு ஆசிரமத்தில் அன்பு பாராட்டினர். அவைகளுடைய பேச்சு, நடத்தை, ஆடல், கூடல், சரித்திரம் எல்லாம் அவருக்குத் தெரியும். வானர ராஜ்யத்தின் நீதி பரிபாலனம், சட்டதிட்டங்கள், யுத்ததர்மம், உடன்படிக்கை, நியமனம் எல்லாம் அவருக்குத் தெரியும்; ஒரு நாள் அவ்வினிய வநுபவங்களை யெல்லாம் வெகுவிரிவாகச் சொன்னார். மஹர்ஷிகளையும் தங்கள் கிஷ்கிந்தாபுரி மஹா ஜனங்களைச் சேர்ந்தவர் போலவே அவை அபிமானித்தன. மனிதர்கையிற் பிடிபட்டு அவர்களிடம் வளர்ந்த குரங்கை மீண்டும் அவை தம்முடன் சேர்ப்பதில்லை; ஆனால் ஆசிரமத்தில் வளர்ந்த குரங்கைமட்டும் அவைகள் விலக்குவதில்லை. அவைகளுக்குள் சண்டை நடந்தால் இருதரப்பாரும் ராஜி செய்துகொள்ள மஹர்ஷிகளிடமே வருவது வழக்கம். ஒருநாள் ஒரு தடிக்குரங்கு ஒரு சிறு குரங்கைக் காலிற் கடித்துவிட்டது. அது நொண்டி நொண்டி விரூபாக்ஷகுகைக்கு வந்து, அங்கு மஹர்ஷிகள் அன்பில் வளர்ந்தது. அதைப் பார்க்க நாலைந்து நாட்களில் மற்றக் குரங்குகள் வந்தன. தம்முடன் அதை உடனே சேர்த்துக்கொண்டன. அது முதல் குரங்குகள் விரூபாக்ஷ குகையின்முன் வந்து கிடைத்ததை யுண்டு செல்லும். அந்த நொண்டிப்பயல்மட்டும் நேராக மஹர்ஷிகள் மடிமீது வந்து செல்லப்பிள்ளைபோல் உட்காருவான். அவன் வெகு நாஸூக்கானவன்; ஒரு பருக்கைகூடச்

சிந்தாது கவனமாகச் சாப்பிடுவான். ஒருநாள் கீழே சாதம் எறிந்துவிட்டான்; அதற்காக மஹர்ஷிகள், "என்ன, சாதத்தை இறைக்கிறாய்" என்று அதட்டவே, நொண்டிப்பயலுக்குச் சுருக்கென்றது; மஹர்ஷிகள் கண்ணில் ஒரு அடி கொடுத்துவிட்டான். அது முதல் சில நாள் அவனை மடியில் ஏற்றிக்கொள்வதில்லை; பிறகு நொண்டிக்கோனார் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி மடிமேல் உட்கார்ந்தார். முன்னொருதரம் அவனது பால்கோப்பையை ஆற்றுவதற்காக, மஹர்ஷிகள் உதட்டால் ஊதுகையில், நொண்டி கண்ணி லடித்தான். ஆனால் உடனே கெஞ்சிக்கூத்தாடி மன்னிப்புக்கேட்டான். இன்னொருநாள் குரங்குராஜா தனது பட்டத்திற்குரிய இரண்டு குரங்குகளை நீக்கிவிட்டது. பிறகு அதுவே இறந்துபோயிற்று; இறந்துபோகும்போது மற்ற இரண்டு குரங்குகளும் மரத்தின்மேல் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. மஹர்ஷிகள் அக்குரங்கை இறக்கும்போது மடியில் தாங்கினார்; இறந்தபோது அது ஒரு விதமாகக் கத்தியது; அதைக் கேட்டு முன்சொன்ன இரு குரங்குகளுந் துயரமுற்று அலறிக்கொண்டு வந்தன. இறந்த குரங்கைப் பாலாற் குளிப்பாட்டிப் பாடையில வைத்துப் புதுத்துணி போர்த்து, விபூதியிட்டு, சூடன் கொளுத்தி, சிவக்கோலத்துடன் ஸமாதி வைத்து, மேலே ஒரு கல்லையும் நடச்செய்தார் மஹர்ஷிகள். பிறகு வானர ஸமுதாயத்தினர் தமக்குள் நீண்டநேரம் தீர்மானித்து ஒரு ராஜாவை யேற்படுத்திக்கொண்டனர். நொண்டியின் பட்டாபிஷேகத்தன்று ஆச்ரம மரம் முழுதும், அவற்றின் குதூகலத்தில் மொட்டையாய் விட்டது. பழைய ராஜாவின் ராணிகளும் புதிய ராஜாவினிடம் சென்றனர். ஒவ்வொரு குரங்கும் புதிய ராஜாவிற்கு வணக்கஞ் செய்து, ராஜவிச்வா

ஸத்திற்கு அறிகுறியாக, அரசக் குரங்கின் குறியைத் தொட்டு முகத்தைப் பின்புறம் திருப்பிச் சென்றது. அன்று ஆசிரமத்தில் குரங்கு விருந்து நடக்கையில், ராஜாக்குரங்கு முதலில் தனது ராணிகள் உணவைத் தொட்டபிறகே தான் உண்ணத் தொடங்கிற்று. இப்படிப் பல விநோத விஷயங்கள் குரங்கைப்பற்றி நடந்தன.

இக் குரங்குராஜாக்களிடமிருந்து நான்கு முறை தாம் அடி வாங்கியதாகச் சொல்லி, பகவான் இன்னும் அத்தடங்களைக் காட்டுவார். ஒருநாள் பகவான் அடியார்களுடன் கிரிப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பிற்பகல் வெய்யிலில் பசிக் களையோடு பச்சையம்மன் கோவிலருகு வருவதை காட்டினின்றுங் கம்பீரமா யவ்வழிப் போந்த குரங்கினங் கண்டு அருகிருந்த நாவல் மரத்தின் கிளைக்கொன்றுயேறிப் பழங்களைக் குலுக்கி வீழ்த்தி யிறங்கிச் செல்ல அவற்றைப் பொறுக்கியுண் டனைவரு மாறுதலுற்றனர்.

இம்மட்டோ! காக்கைகளும் அணில்களும் தங்கள் குஞ்சுகளுடன் பகவானின் கையில் வந்து அன்புடன் உட்கார்ந்து, அவர் ஊட்டுவதை யுண்டு, தமது குஞ்சுகளுக்கும் ஊட்டும். பாம்புகள் கூட பகவானை நேசித்தன. ஸ்கந்தாசிரமம் புஜங்க ராஜதானி. மஹர்ஷிகள் பக்கத்திலேயே நாகராஜாக்கள் நடமாடுவர். "அவர்களிடத்திற்கு நாம் குடிபுகுந்தோம்; அவர்களைத் துன்புறுத்த நமக்கு பாத்தியமில்லை" என்று பாம்புகளுக்கும் சுயராஜ்யம் கொடுத்துவந்தார் பகவான். ஒருநாள் ஒரு நல்லபாம்பு படமெடுத்து வந்தது; அழகம்மையார் கண்டு பதறி நடுங்கினாள். மஹர்ஷிகள் அதன் பக்கத்திற் சென்றார்; பாம்பு பின்னே நகர்ந்து ஒரு பாறைப் பொந்தில் நுழைந்தது. மஹர்ஷிகளும் அதை நோக்கிக்கொண் டிருந்தார்.

திடீரெனப் பாம்பு படமெடுத்து மஹர்ஷிகளைப் பார்த்தது; மஹர்ஷிகளும் சில நிமிஷங்கள் அதைப் பார்த்தார்; கண்ணோடு கண் உறவுகொண்டது. நாகம் உடனே மஹர்ஷிகளை நோக்கி ஊர்ந்தது; தம் காலுக்கு ஸமீபத்தில் வந்ததும், மஹர்ஷிகள் காலைப் பின்னே சற்று இழுத்துக் கொண்டார். உடனே பாம்பு திரும்பித் தன்வழியே சென்றது. மூன்றுமுறை மஹர்ஷிகளைத் தேள் கொட்டியும் வலியில்லை; தேளைக் கண்டால் அதைப் பிடித்து பத்திரமாக வேறிடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவது வழக்கம். ஒருநாள் மலைமீது வெகுதூரம் ஒரு தனிவழியே ஏறும்போது மஹர்ஷிகளின் தொடை ஒரு குளவிக்கூட்டிற் பட்டுவிட்டது. உடனே குளவிகள் புஸ்ஸென்றெழுந்து, சினந்து மஹர்ஷிகளைத் துரத்திவந்து, எந்த இடம் தமது கூட்டிற் பட்டதோ அந்த இடத்தைப் பலமாகக் கொட்டின! மஹர்ஷிகள் நடந்த களைப்புடன் அங்கேயே உட்கார்ந்து, "ஆம் ஆம், இந்தத் தொடைதானே கூட்டைத்தட்டியது; அதுவருந்தட்டும்; கொட்டுங்கள்" என்று சொல்லி சாந்தமாயிருந்தார். ஆத்திரந்தீரச் சதையைத் துளைத்துக்கொட்டிக் குளவிகள் சென்றன. வலியைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஆசிரமம் வந்தார். பொறுமை, பொறுமை! இதனிலும் பொறுமை யேது?

அன்பான மாந்த ரனைத்துமே தாமானோர்
துன்பத்து மில்லார் துயர்.

நமது யோகசாஸ்திரங்களில் பிராணிகளின் பேச்சுக்களையும் உணர்வுகளையும் அறிய ஸாதனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பதஞ்சலி யோகஸூத்ரம், ௩-வது அத்யாயம், 17-வது ஸூத்ரம் அடியில் வருமாறு :

" ஶப்தார்த்த ப்ரத்யயாநா மிதரேதராத்யாஸாத் ஸங்கர
ஸ்தத் ப்ரவிபாக ஸம்யமாத் ஸர்வ பூத ருத ஜ்ஞாநம் "

" மொழியும், பொருளும், குறியும் ஒன்றே ; ஏனெனில் ஒன்றுக்கொன்று இணைப்புள்ளது. அவற்றின் விபாகங்களில் ஸம்யமத்தால் எல்லா வுயிர்ப்பிராணிகளின் சப்தங்களையும் அறியலாம்." ஆனால் மஹர்ஷிகள் இத்தகைய ஸம்யமத்தால் அறியவில்லை. இதனினும் மேலாக, எல்லா வற்றுள்ளும் விளங்கும் ஆன்மாவைத் தன்மயமாக அறிந்தே அவ்வவற்றுடன் அதுமயமாக உறவு கலக்கிறார்!

எறும்புமுத லீசனு நீறாக வொன்றே
வரம்பிலாச் சின்மயத்தின் வாழ்வு.

௱௭. அருணாசல பரமஹம்ஸர்

" ஒசித்தகோடி யனையேற்குக் கிடைத்தபெரும் பற்றே!
உண்மயங்கும் போதுமயக் கொழித்தருளுந் தெளிவே!
பசித்தபொழு தெதிர்கிடைத்த பாற்சோற்றுத் திரளே!
பயந்தபொழு தெல்லாமென் பயந்தவிர்த்த துரையே!
நசித்தவரை யெழுப்பவருள் நல்கியமா மருந்தே!
நான்புணர நானுகி நண்ணியமெய்ச் சிவமே!
கசித்தமனத் தன்பர்தொழப் பொதுநடஞ்செய் யரசே!
களித்தெனது சொன்மாலை கழலிலணிந் தருளே. "

ஆராய்ந்து பார்

ஸாரங்க ராகம் *ரூபக தாளம்*

பல்லவி

ஆராய்ந்து பார் மனிதா—
" நான் யார்? " என்றே (ஆரா)

அனுபல்லவி

பூராய மானவுட்
பொருளது வேதுவென்றே (ஆரா)

சரணம்

கண்ணில் இருந்துலகைக்
காண்ப தேது வென்றே (ஆரா)

நாவி லிருந்துசுவை
நயப்பவன் யாரேன்றே (ஆரா)

உள்ளத்தி லேயொளிர்ந்த
உண்மை யெதுவென்றே (ஆரா)

இதயத்தில் துடித்திடும்
இன்பம் எதுவென்றே (ஆரா)

அறிவும் அறிபொருளும்
அறிவோனும் யாரேன்றே (ஆரா)

உயிர்க்குயி ராய்க்கலந்த
வுத்தமன் யாரேன்றே (ஆரா)

கோடையிலே யிளைப்பாறிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர்தருவே! தருநிழலே! நிழல் கனிந்த பழமே! ஓடையிலே யூறுகின்ற தீஞ்சுவைத் தண்ணீரே! உகந்த தண்ணீரிடை மலர்ந்த சுகந்த மணமலரே! வாட்டந் தவிர்த்து வாழ் வளித்த நிதியே! என் நாவகத்திற் கரையாத கற்கண்டே! கதிக்கு வழி காட்டுகின்ற கண்ணே! நானென்றுந் தானென்றும் நாடாத நிலையில்

ஞானவடிவாய் விளங்கும் வான நடுநிலையே! பார்த்தாலும், படித்தாலும், பக்கநின்று கேட்டாலும், பரிந்து உள் உணர்ந்தாலும், பதம் பிடித்தாலும் இத்தனைக்கும் தித்திக்கும் இன்னறிவுச் சுகமே! எண்ணாத மந்திரமே! எழுதாத மறையே! ஏறாத மேனிலையின் றிறங்காத நிறைவே! அருளரசே! அருட்குருவே! அருட்பெருஞ் சோதியே! தனிப்பெருங் கருணையே! கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளுங் களிப்பே! எல்லார்க்கும் பொதுவாய்விளங்கும் பரமாத்மனே! என்று எத்தனையன்பர்கள் ஸ்ரீ ரமணாசிரமத்தின் காற்றைத் தமது ஆவியின் ஆர்வத்தால் நிரப்பி நமது அருணாசல பரமஹம்ஸரைத் தினமும் வாழ்த்துகின்றனர்!

ப்ரஹ்மார்ப்பணம் ப்ரஹ்மஹவிர்
ப்ரஹ்மாக்நௌ ப்ரஹ்மணாஹுதம் |
ப்ரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம்
ப்ரஹ்மகர்ம ஸமாதிநா ||

யஜ்ஞத்தில் அர்ப்பணம் செய்யப்படும் வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்ம சொரூபமே; அன்னம் நெய் முதலான ஹோமம் செய்யப்படும் பதார்த்தங்களும் ப்ரஹ்மமே; ப்ரஹ்மரூபமான அக்நியில் ப்ரஹ்மரூபனான யஜமானனாற் செய்யப்படும் ஹோமமும் ப்ரஹ்மமே; எல்லாம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே என்கிற சித்தத்துடன் செய்கின்றவனால் அடையத்தகுந்த பலமும் ப்ரஹ்மமே.

பகவத்கீதை அத். 4. சு. 24.

யோந்த꞉ ஸுகேந்தராராமஸ் ததாந்தர் ஜ்யோதி ரேவய꞉
ஸயோகீ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோஅ திகச்சதி

தன்னிலேயே சுகிக்கிறவனும், தன்னிலேயே கிரீடிக்கிறவனும், தன்னிலேயே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவனெவனோ, ஜீவன்முக்தனான அந்த ப்ரஹ்மநிஷ்டன் ப்ரஹ்மானந்தத்தை அடைகிறான். அத். 5. சு. 24.

ஜ்ஞான விஜ்ஞான த்ருப்தாத்மா கூடஸ்தோ
[விஜிதேந்த்ரியஃ
யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ ஸமலோஷ்டாஶ்ம காஞ்சநஃ

ஆத்மானாத்ம விஷயமான ஞானமும், ஆத்மானுபவமென்கிற விஞ்ஞானமும், இவ்விரண்டினாலும் திருப்தியடைந்த மனதை உடையவனும், மனோவிகாரமற்றவனும், இந்திரிய சுவாதீனமுடையவனும், மண், கல், தங்கம் முதலானவைகளை சமமாகப் பார்க்கிறவனுமான ஞானி யோகாரூடனென்று சொல்லப்படுகிறான். அத். 6. சு. 8.

ஸங்கல்பப்ரபவான்காமாம் ஸ்த்யக்த்வா ஸர்வாநசேஷதஃ
மநஸைவேந்த்ரியக்ராமம் விநியம்ய ஸமந்ததஃ

சங்கற்பத்தினாலுண்டாகும் சகல விஷயாசைகளையும் முற்றிலும் விட்டு, விவேகத்தையுடைய மனதினால், சகல இந்திரியங்களையும் சகல விஷயங்களிலுமிருந்து திருப்பி, தைரியத்துடன் கூடின விடாமுயற்சியால், சுவாதீனமான புத்தியினால், மனதை ஆத்மாவில் (சுவானுபவத்தில்) இருக்கும்படி செய்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அப்பியாச விசேஷத்தினால், வெளி விஷயங்களிலிருந்து மனதைத் திருப்பவேண்டியது. ஆத்ம விஷயமான விஷயங்களைத் தவிர வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. அத். 6. சு. 24.

ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம் ஸர்வபூதாநி சாத்மநி
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சநஃ

சகல வஸ்துக்களிலும் ஏற்றக்குறை வில்லாமல், சம புத்தியாய்ப் பார்க்கிறவனும், தியான யோகத்தில் ஏகாக்கிர சித்தத்தை யுடையவனுமான யோகியானவன் தன்னைச் சகல பூதங்களிலுமிருக்கிறவனாகவும், தன்னில் சகல பூதங்களுமிருக்கிறதாகவும் தெரிந்துகொள்வான்.

அத். 6. சு. 29.

இந்த ஸ்வரூபத்துடன் கூடிய பகவத் ஸந்நிதானம்

"மன்மநா பவமத்பக்தோ மத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு -
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம்தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸிமே"

என்பேரில் மனதையுடையவனாகவும், என்னுடைய பக்தனாகவும், என்னை யாராதிக்கிறவனாகவும், என்னையே நமஸ்கரிக்கிறவனாகவு மிருப்பாயானால் என்னையே யடைவாய். எனக்கு நீ இஷ்டனானகையால் உனக்காக நிஜமாய் பிரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். அத். 18. சு. 65.

என்று அன்பருக்குத் துணிவு கூறுகிறது!

மஹர்ஷிகள் பொதுவாக விடியற்காலம் ௬-மணிக்கு எழுந்து காலைக் கடன்களை முடிக்கிறார்; ரமணாசிரமமும் பூபாளத்துடன் எழுந்து மந்தமாருதத்தை அருணாசல சப்தத்தாலும் ரமணகானத்தாலும் நிரப்பித் தன் காலை வாழ்வை மங்களமாகத் தொடங்குகிறது. மஹர்ஷிகள் தமது தேகசுத்திகளை முடித்து ௫-மணிக்குத் தமது கட்டிலில் உட்காருகிறார். எப்போதும் அவர் ஸஹஜஸமாதியிலிருக்கிறாரெனினும் குளித்து, விபூதி பூசிக் குங்குமப் பொட்டிட்டு, சற்று ௧௦ அல்லது ௧௫-நிமிஷம் அவர் அருட் சாந்தக் கண்களைக் காலைத் தாமரைபோலப் புலர்த்தி, ஸஹஜ நிஷ்டையி லிருக்கும் காட்சியிலேயே, அருணை

தயம் தனது அழகு, சாந்தம், அமைதி, இன்பம், தெளிவு, சக்தி அனைத்தையும் வைத்து மிளிர்வதுபோலத் தோன்றும்! அன்பர்களும் அப்போது முன்னே உட்கார்ந்து தியானஞ் செய்வர். ௫-அல்லது ௬-மணிமுதலே அன்பர்கள் நாலாபக்கத்திலிருந்தும் பகவானைத் தரிசிக்கக் கனியும், தின்பண்டங்களுங் கொண்டுவரத் தொடங்குவர். ஆற்றொழுக்குப் போல அன்பர் வந்துகொண்டே யிருப்பர். காலை இட்டலி, உப்புமா, காப்பி, பலகாரங்கள் கொண்டுவந்து பகவானுக்கும் அன்பர்களுக்கும் சிலர் வழக்கமாகக் கைங்கரியஞ் செய்வதுண்டு. சிஷ்யர்கள் ஆசிரம வேலையைச் சுறுசுறுப்பாகக் கவனிப்பர். எல்லா வேலையும் யோகமே; இறைவன் அருட்பணியே. தமது வேதாந்தப் பொதுவரசில் தாமும் எல்லாச் செயல்களும் புரிவார். ஆத்ம பரிபூரணம்போலவே பகவான் தொட்டதெல்லாம் பூரணமா யிருக்கும். அறுசுவை யுணவு பகவான் கையினா லாக்கப் பட்டால் அதில் ஏழாவது சிவானந்தச் சுவை யொன்று ஸூக்ஷ்மமாகத் தோன்றும். அவ்வமுதை யுண்ணும் பேறு கிடைத்தோர் பண்ணும் தவம் வேறுளதோ? அன்பர்கள் அதிகமாக வராதபோது அச்சுப்போலப் பாட்டுக்களை நகல் எழுதுவதும், கைத்தடிகள், யோகதண்டம், கமண்டலங்கள் செய்வதும், புத்தகங்கள் கட்டுவதும் (பைண்டு) இன்னும் மற்றப் பயனுள்ள வேலைகளும் பகவானால் அழகுறச் செய்யப்படும். பகவான் திருக்கரத்தால் இதற்குக் கிடைத்த யோக தண்டத்தை பெரிய தவச்செல்வம் போல இன்னும் அருகே நிட்டையில் வைத்துப் போற்றுகிறது. ௧௦-மணிக்கு மாத்ருபூதேஸ்வரர் பூஜையும், ஆராதனையும் நடைபெறும். கணபதிக்கும், முருகனுக்கும் வழிபாடுகள் நடக்கும். பகல் ௧௨-மணிக்கு அனைவரும்

ஸமமா யிருந்து பகவானுடன் போஜனம் செய்வர். அவர் செய்வதெல்லாம் ப்ரஹ்ம சமாதியிற் செய்யும் ப்ரஹ்ம யஜ்ஞமே; சிவபூஜையே.

"ஆத்மாத்வம், கிரிஜாமதி: ஸஹசரா:
ப்ராண: சரீரம் க்ருஹம்
பூஜாதே விஷயோப போக ரசநா
நித்ரா ஸமாதி ஸ்திதி:
ஸஞ்சார: பதயோ: ப்ரதக்ஷிணவிதி:
ஸ்தோத்ராணி ஸர்வாகிரா
யத்யத் கர்ம கரோமிதத்ததகிலம்
சம்போ தவாராதனம்"

என்றதற் கிலக்காக மஹர்ஷிகள் நமக்கு நேரே விளங்குகிறார். மாலை ந-மணியி லிருந்து பலவகைப் பண்டங்களுடன் அன்பர் வந்துகொண்டே யிருப்பர். பகவான் துளியுண்டதும், மீதி அனைவர்க்கும் ஸமபாகமாகக் கொடுக்கப்படும். செவிக்கும், மனத்திற்கும் விருந்து கிடைப்பதுடன், நாவிற்கும், வயிற்றிற்குங்கூட பகவான் ஸந்நிதியில் நல்ல விருந்து கிடைக்கும். நாவலர்களும் பாவலர்களும் பலவழிகளில் இந்த அத்யாத்ம மன்னனின் துதிகளைப் பாடுவர்; ஆத்மப்பசியாளர் பலர் மௌனவிடை பெறுவர், அல்லது கேள்விகேட்டுத் தக்க பதிலைப் பெற்று அமைதியுறுவர். தங்கள் வித்வத்தை விளக்கப் பிரியமுள்ளோர் யோகராஜன் ஸந்நிதியில் தமது கலைத்திறமைகளைக் காட்டுவர். இசைப்புலவரும் இசைப் பெண்டிரும், ஆசிரமப் பூம்பொழிலில் அகவுங் குயில்களும் விருந்தென வுவக்கப் பாடுவர்; ஆனல் இந்த அமளிகளின் பல ஸ்வரங்களுக் கிடையே மஹர்

ஷிகளின் ஸஹஜநிஷ்டை நித்திய ஓங்காரஸ்ருதிபோலத் தானாக விடாது நடந்துகொண் டிருக்கும். இவற்றை யெல்லாம் பாராது பார்த்துக் கேளாது கேட்டு முறுவற் பரிசளித்து உவகை யூட்டுவார். ஸந்நிதானத்திற்கு மன்னர்களும், பெருஞ் செல்வர்களும், உயர்ந்த உத்யோகஸ்தர்களும் வந்து பணிந்து நிற்பர்; எனினும் அவர்களுக்கென்று தனி மரியாதை யில்லை. அந்த மஹா ஸமுகத்தில் அனைத்தும் ஒன்று. எல்லாந் தான்! இங்கு ஒரு மன்னர் இருப்பர்; அங்கு ஒரு பெருஞ் செல்வர்; பக்கத்தில் ஒரு ஸர்க்கார் அதிகாரி. மற்றொருபுறம் ஒரு பெருந் தமிழ்ப் புலவர்! அவரருகே வடமொழிப் புலவர்; பன்மொழிப் புலவர். அதற்கடுத்துத் துறவிகள் தியானஞ் செய்வர்; பிறகு கிருஹஸ்தர்கள். அனைவரும் ஜாதி, ஆசிரம பேதமின்றி வீற்றிருப்பர். அனைவர்க்கும் இடையே நாய் சின்னக் கருப்பனும் ஸாஷ்டாங்கமாய் விழுந்திருப்பான்; லக்ஷ்மியும் சுதந்தரமாக உள்ளே வருவாள். எல்லாம் ஸமத்வம்! எல்லாம் ஸமானம்! எல்லாம் அன்பு நிறைவு! எல்லாம் ஓரருளின் திரள்! எல்லாம் ஒரு ஸமரசக் கதிரின் ஜோதி! மஹர்ஷிகள் ஒருபுறம் நிவேதனங்களைச் சிறிது ருசி பார்த்துக் கொடுப்பார்; மறுபுறம் ஒரு கேள்விக்குத் தக்க பதிலுரைப்பார்; இன்னொருவர் உள்ளத்தை ஊடுருவி யறிவார்; மற்றொருபுறம் வித்வான்களுக்குத் தமது புன்னகையால் அருட்களிப்பூட்டுவார். சிலர் குடும்பத்துயரை யுரைப்பார்; சிலர் வியாபார நஷ்டத்தை முறையிடுவர்; சிலர் பிணிதீர்க்க வேண்டுவர்; சிலர் மனத் துயர்களுக்கு மருந்து கேட்பர். சிலர் மைந்த னிறந்த துயரை வருந்தி யுரைப்பர்; சிலர் விவகாரம் பேசுவர்; சிலர் விதண்டா வாதமுந் தொடுப்பர். அனைவர்க்கும் பகவான் உள்ளறிந்து பேசுவர்; இன்றேல் மௌனமாக சாக்ஷி வகிப்பர்.

பக்குவத்திற் கேற்பப் பயனுரையே பேசிடுக ;
மிக்கது மோனம் ; விரும்பு.

ஆனால் எப்படியோ பகவானை அண்டிவந்த அன்பர் துயரம் ஆடிமேகம்போலப் பறக்கிறது ! இதுதான் ஸந்நிதானப் பெருமை! அந்த யோகராஜனின் கொலுவிருக்கை உரையிலடங்காத உண்மைக் காட்சி. பகவான் ஒவ்வொருவருடைய எண்ணமும் நன்கு ஊடுருவி யறிகிறார். ஒரு சாஸ்திரியார் ஒருநாள் மஹர்ஷிகளைத் தரிசிக்கக் கனிகள் வாங்கி வரும் வழியில் ஒரு பழத்தைப் பிள்ளையாருக்கு மானஸீகமாக நிவேதித்து வந்தார். எல்லாப் பழங்களையும் மஹர்ஷிமுன் வைக்கவே. "இரு, கணபதிக்கு நிவேதித்த பழத்தைச் சாப்பிடுவோம்" என்று அதே பழத்தையெடுத்து உண்டு பிரஸாதந்தந்தார்! அந்த சாஸ்திரியார் (குழும்ணி-நாராயண சாஸ்திரியார்) தாம் எழுதிய ராமாயணத்தை பகவான்முன் படிக்க மனத்தில் நினைத்தார். உடனே பகவான், "ராமாயணம் படிக்கட்டுமே" என்றார். சித்த ஸம்வித் என்ற இந்த யோகசக்தி பகவானிடம் இயல்பாக இருப்பதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்களை இதுவே கண்டிருக்கிறது.

பின்வரும் சம்பவம் பகவானது ஸஹஜநிலையுரத்தைத் தனி விளக்கும். ஒருநாட் காலை ௧௦-மணிக்கு பகவான் சில சீடர்களுடன் பச்சையம்மன் கோயிலினின்று எண்ணெய் முழுக்காடி ஆமைப்பாறைக்கருகே வருகையில் மயக்கம் வந்துவிட்டது; முன்னிருந்த இயற்கைக் காட்சிகளெல்லாம் மறைந்தன ; ஒரு வெள்ளைத் திரை தன்முன்னுள்ள காட்சியனைத்தையும் மறைத்தது. பகவான் அவ்விடமே நின்றுவிட்டார் ; அந்த வெள்ளைத் திரை சற்று விலகியதும் நடக்கத் தொடங்கினார். பிறகு இருளும்

மயக்கமும் வந்தன; ஒரு பாறையின்மீது பகவான் சாய்ந்துகொண்டார். மூன்றுமுறையும் அப்படியே வரவே, அங்கேயே உட்கார்ந்தார்; பிறகு பிரகாசமான வெள்ளைத் திரை பார்வையை மூடியது; தலைசுழன்றது; இரத்த வோட்டமும் மூச்சும் நின்றுவிட்டன. தோலும் நீலமுற்றது; மேன்மேலும் தோல் கறுத்தது. கூட இருந்த வாசுதேவ சாஸ்திரியார் முதலியோர் பகவானுடைய நிலையைக் கண்டு இறுகத் தழுவி அழத் தொடங்கினார்கள். அப்போது அங்கு நடப்பதெல்லாம் பகவானுக்கு நன்கு தெரிந்தது; தோல் கறுத்ததுந் தெரிந்தது; இரத்தமும் மூச்சும் நின்றுவிட்டதுந் தெரிந்தது; உடம்பு வரவரக் குளிர்வுற்றது; இருப்பினும் ஸஹஜநிஷ்டை நடந்து கொண்டேயிருந்தது. பகவான் அஞ்சவில்லை; உடலுக்கு வருந்தவுமில்லை; கண்ணை மூடிக்கொண்டே உட்கார்ந்துவிட்டார்: உடலும் அப்படியே யிருந்தது; இப்படி ௧௦, ௧௫-நிமிஷங்கள் கழிந்ததும், உடலில் ஒரு அதிர்ச்சியுண்டாகி உடனே அதிவிரைவாக ரத்தம் ஓடத் தொடங்கியது; சுவாஸமுந் திரும்பியது. உடம்பு முழுதும் நன்றாக வேர்த்தது; தோலும் பழைய நிறமுற்றது. பிறகே கண் மலர்ந்து, "இனிச்செல்வோம்" என்று பகவான் நடந்து விருபாக்ஷ குகையை யடைந்தார்.

கிரிப்ரதக்ஷிணம்

சில நாட்கள் மஹர்ஷிகள் கிரிப்ரதக்ஷிணத்திற்குப் புறப்படுவார். சீடர்களுங் கூடப் புறப்படுவர்; அன்பர்கள் சிலர் அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகத்தை ஆவேசமாய்த் திசையெல்லாம் எதிரொலிக்கப் பாடுவர்; சிலர் இன்னிசைக் கருவிகளுடன் தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ் முதலிய அருட்பாக்களைப் பாடுவர். சிலர் ஆனந்த நடனம்

புரிவர். சிலர் வணங்கி வணங்கிச் செல்வர்; சிலர் அங்க ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து செல்வர்; மலையைச் சுற்றியுள்ள எட்டுமைல் வட்டமும் இத்தகைய வைபவங்களால் நிரம்பி யிருக்கும். மஹர்ஷிகளே அனைத்திற்கும் நடுநாயகமாக நக்ஷத்திரங்களாற் சூழப்பட்ட களங்கமற்ற ஆத்மஜ்ஞான பரிபூரண சந்திரன்போலச் செல்வார். மஹர்ஷிகள் அப்போது மிகவும் மெதுவாக மணிக்கு ஒரு மைல் வீதம் நடப்பார்; சிலஸமயம் பிரதக்ஷிணம் முடிவதற்கு இரண்டு நாட்களும் ஆகும். சில ஸமயம் இரவிலும் சுற்றுவர்; ஆங்காங்கு பக்தர்கள் விடுதியளித்து, விருந்துகளால் உபசரிப்பர். இவை அனைத்திற்கு மிடையே உண்மையன்பருள்ளம் பகவானின் அருணாசல அஷ்டகத்திலும், அருணாசல பஞ்சரத்நத்திலும் பொதிந்து பொலியும் பொருளையே மனனஞ் செய்து செல்லும். அவற்றில் இரண்டு மேற்கோள்களை மட்டும் கையாள்வாம்.

"மணிகளிற் சரடேன வுயிர்தோறும் நானு
மதந்தோறும் ஒருவனு மருவினை நீதான்
மணிகடைந் தேனமன மனமெனுங் கல்லின்
மறுவறக் கடையநின் னருளொளி மேவும்
மணியொளி யெனப்பிறி தொருபொருட் பற்றும்
மருவுற லிலைநிழற் படிதகட் டின்விண்
மணியொளி படநிழல் பதியுமோ வுன்னின்
மறுபொருள் அருணநல் லொளிமலை யுண்டோ!"

"கடலெழும் எழிலியாற் பொழிதரும் நீர்தான்
கடனிலை யடைவரை தடைசெயி னில்லா
துடலுயி ருனிலெழு முனையுறு வரையில்
உறுபல வழிகளில் உழலினும் நில்லா

திடவெளி யலையினும் நிலையிலை புள்ளுக்
கிடநில மலதிலை வருவழி செல்லக்
கடனுயிர் வருவழி சென்றிட வின்பக்
கடலுனை மருவிடு மருணபூ தரனே!'

௩அ. அன்பர் ஆர்வம்

இனி ரமணஸங்கத்தை நோக்குவாம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துடன், உள்ள பொருள் அறிய வந்து பகவானின் அடிநிழலில் சீடராகத் தங்கித் தவமிருப்போர் பலர். பல நாட்டவர். மேற்கும் கிழக்கும் அங்கே சேர்ந்து விளங்குகிறது. அன்பர் தனிச் சரிதைகள் பலப்பல. அநுக்ரஹம் பெற்று ரமணஸங்கத்தில் விளங்கும் அன்பர் அனைவர்க்கும் வணக்கம்! அவர்களில் ஆத்மஸித்தியை மட்டும் நாடி உள்முகமாகி அனைத்தையுந் துறந்த யோகிகளை முன்னணியில் வைத்து வணங்குவோம். இவர்களிற் சிலர் ஸந்நிதானத்திலேயே யோகம் பயின்று வருகின்றனர்; சிலர் மலைக்குகைகளில் அருந்தவங் கிடக்கின்றனர். சிலர் ஊரில் பிக்ஷையெடுத்துண்டு கோயில் மடங்களில் தங்கித் தவம் புரிகின்றனர். சிலர் அநுக்ரஹம் பெற்றுத் தத்தமக்கு ஸௌகரியமான வெளியூர்களில் தங்கி ரமண யோகத்தைப் பயில்கின்றனர்; அருணசலேசரை ஒருமுறை தரிசித்து, "அப்பா வந்துவிட்டேன். என்னையாட்கொள்வாய்" என்று பகவான்

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள் 334

ஜோதிச் சிவமயமாய்த் தோன்றியெனே யாளுக்கி
ஏதங் கெடுத்தா னிறை.

ரமணாசிரமம் (மலையிலிருந்து)

சொல்லி, அவ்வளவில் தன்னுள் ஆழ்ந்து தனக்கு ஏற்ற விடத்தில் ஊன்றி ஸமாதியி லிருந்ததுபோலவே, பகவானின் இருந்தபடி யிருக்கும் திருக்கோலத்தையும், தக்ஷிணாமூர்த்தத்தையும், சின்முத்திரையையும், ஹம்ஸோப தேசத்தையும், மோன நிறைவையும், ஸஹஜநிஷ்டையையும், பார்ப்பவனையே பார்த்திருக்கும் பார்வையையும், உதித்தவிடத்தில் ஒடுங்கியிருக்கும் சாந்தத்தையும், ஒரு முறை தெளிந்துகூர்ந்த அறிவாற் கண்டு, உண்டு, நிறைந்து அவ்வானந்தத்தைக் கொண்டு, தமக்கேற்ற உறைவிடங்களிற்சென்று, அத்யாத்மயோகம் பயின்று நின்று ஸித்திபெற்று நிலவுவாரும் இரண்டொருவர் உண்டு.

ஆனால் மஹர்ஷிகள் ஒருவரையும் சிஷ்யனாக ஏற்று இதுகாறும் தீக்ஷை கொடுத்ததில்லை. எனது ஆசிரமம், எனது மகிமை, எனது மதம், எனது மாளிகை, எனது சீடர், எனது சங்கம், எனது யோகம் என்ற எனதுச் செருக்குகள் பகவான் சந்நிதானத்திற் கிடையாது. எனதே உண்மை, பிறரதன்று என்னும் தனி யகம் பாவமும் அங்கே கிடையாது. அங்கே எல்லாம் தானே; எல்லாம் ஒன்றே. மகான் தாமே சுயம் பிரகாசராக விளங்குகிறார். ஒரு அகண்ட ஜோதி எரிகிறது. வேண்டுவோர் அதில் மனவிளக்கை யேற்றிக்கொள்ளலாம். ஒரு அறிவுப்பாற்கடல் அருளலை வீசியொளிர்கிறது. அமைதியின்பம் வேண்டுவோர் தூய அன்பால் அள்ளி வேண்டுமட்டும் பருகலாம். 1922-க்கு முன்னே வந்த சீடர் சிலரைப்பற்றி ஏற்கெனவே விவரித்துள்ளோம். தனித் துறவுக்கோலம் விரும்புவோர் அனைவரையும் அவர் எளிதில் அனுமதிப்பதில்லை. ஸமூகத்தொண்டு, குடும்பப்பணி இவற்றிலும் அவருக்கு வெறுப்பில்லை;

தாமே ஆசிரமத்தில் பல பணிகள் அனைவருடனுஞ் சேர்ந்து செய்கிறார். தமது அருட்குடும்பத்தை அவர் அருள் வல்லபத்தால் தாங்குகிறார். ஒரு அன்பர் மஹர்ஷி களின் உபதேசப்படியே நடக்க முயன்றார்; எனினும் முடியவில்லை. மஹர்ஷிகளைப்போல வைராக்கியம் வந் தால்தான் அவர் ஸந்நிதிக்குச் செல்வதெனத் தீர்மா னித்து நெடுநாள் பகவானைத் தரிசியாமல் இருந்துவிட் டார்; காந்தத்தை நீத்த இரும்பு துருப்பிடிக்கத் தொடங் கிற்று. உடனே மஹர்ஷிகளிடம் ஓடி வணங்கினார்; மஹர்ஷிகள் இலை தைத்துக்கொண்டிருந்தார்; அன் பன் மனத்தை யறிந்து சிரித்து, "இந்த இலையைப் பிரயாசைப்பட்டுத் தைக்கிறோம்; அதன் காரியமானதும் விட்டெறிந்து விடுகிறோம்" என்று, அதுபோலவே வாழ்வை ஒன்றுசேர நடத்திக் காரியமானதும், உண்மை ஞானம் நிறைந்ததும், உலகவாழ்வு எச்சிலென்று தோன் றியதும் அதை விடவேண்டும் என்ற பொருளில் இலையைப்பற்றிச் சொன்னார்.

"கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கோண்டார்
துரும்பெழுந்து வேங்காற் றுயராண் டுழவார்
வருந்தி யுடம்பின் பயன்கோண்டார் கூற்றம்
வருங்காற் பரிவ திலர்."

பெண்டு பிள்ளைகள் வருந்த, ஒருவர் தற்சமய வைராக்கியத்தால் துறவு பூண்பதை மஹர்ஷிகள் ஒப்புவ தில்லை; அவர்களுக்கு சரியான புத்தி புகட்டி யனுப்பு வார். உண்மை விரக்தியுடன், உண்மைப் பொருளை யடையச் சில முமுக்ஷுக்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் விட்ட குறையால் மஹர்ஷிகளை யடுத்து, விசாரமார்க்க முபதே சிக்கப்பெற்று நின்று நிறைவுறுகின்றனர்.

எத்தனையோ நல்லோர்கள் ரமணஸங்கத்தை அணி யுறுத்துகின்றனர். சிலர் அல்லும் பகலும் ஸ்ரீ நிரஞ்ஜனா னந்தஸ்வாமிகளுடன் பகவத் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டுக் கர்மயோகம் புரிகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் பகவானின் அருட்பிரகாசரே. எவரைச் சொல்லி எவரை விடுவது; ஒவ்வொருவரும் பேரின்பத்திற்கு ஆறாப் பசியுடன் தங்க ளுக்கு முடிந்த துறையில் ஸாதனஞ் செய்பவர்களே: பகவானின் சீடர் தொகை வேதாந்த உலகின் ஜனத் தொகையே யாகும். காலமும் வரும். இப்போதே கணக்கற்ற பெருஞ் செல்வர்கள் பகவானின் ஞானப் புதல்வராகப் பல திசைகளிலும் விளங்குகின்றனர். மேனாட்டினின்றும் பல அன்பர்கள் பகவானைக் கண்டு அடியராகின்றனர். பகவானை உயிராயும் அன்பரனை வரையும் அன்புடலாயுங் கொண்ட ரமண ஸங்கத்திற்குப் பொதுவாக வணக்கம்! அது யோகச் செல்வஞ் சிறந் தொளிர்க. பகவானிடம் ஒருமுறை யீடுபட்ட அன்ப ருள்ளம் ரமணக் காதலினின்று மீளாது! அக் காதற் கனல் நித்யானந்த வீட்டில் தூய வேள்வித் தீயாக என் றும் சுடரோங்கி வளரும்.

“ உன்னைமறந் திடுவேனோ மறப்பறியேன் மறந்தால்
உயிர்விடுவேன் கணந்தரியேன் உன்ஆணை இதுநீ
என்னை மறந்திடுவாயோ மறந்திடுவாய் எனில்யான்
என்னசெய்வேன் எங்குறுவேன் எவர்க்குரைப்பேன் எந்
அன்னையினும் தயவுடையாய் நீமறந்தாய் எனினும் [தாய்
அகிலமெலாம் அளித்திடும்நின் அருள்மறவா தென்றே
இன்னுமிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன் மறவேல்
இதுதருணம் அருட்சோதி எனக்குவிரைந் தருளே.”

என்றவாறு எங்கிருப்பினும் அன்பருள்ளக் காதல் கனன்றுகொண்டே யிருக்கும்.

மஹர்ஷிகள் (அருணாசல பரமஹம்ஸர்), மஹான்கள் எதை பக்தியாலும், அழுகையாலும், ராஜயோகத்தாலும், கர்மயோகத்தாலும், நெடுங்காலத் தியானத்தாலும் பெற்றனரோ, அதைத் தம் இளமையிலேயே பெற்று அந்நிலையை ஸ்வாநுபவத்தால் ஸஹஜநிலை யாக்கிக்கொண்டார். அவரைக் காண்பதே உபதேசம். அவரே யோக ஸாதனமும் ஸாத்தியமும். எல்லா மதங்களும், யோகங்களும் எதைத் தேடுகின்றனவோ, அப்பொருளே தானானதால், அவர் ஸர்வமத ஸமரஸச் சுடராக விளங்குகிறார்; வைணவர், சாக்தர், வேதாந்திகள், ஸித்தாந்திகள் முதலிய அனைவரும் அவரைக் கொண்டாடுகின்றனர். இஸ்லாமியரும், கிறிஸ்தவருங்கூட அவரை நம்புகின்றனர். மஹர்ஷிகள் அரிதாகவே பேசுகிறார். பேச்சிலும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறார்; சிறிய வாக்கியங்களால் பெரிய பொருளைத் தெளிவிக்கிறார். ஒவ்வொருவர் மனத்தையும் அறிந்து அவரவர்க்கேற்ற ஸாதனங்களையே சொல்கிறார். யாரெனினும் அவர்முன் னுட்கார்ந்ததும் சில நிமிஷங்களில் அந்தர்முக திருஷ்டி யுண்டாகிறது. அவர் "நான் யார்" என்னும் ஆத்ம விசாரத்தையும், அதன் பயனாய் உதித்தவிடத்தில் ஒடுங்கியிருந்து உள்ளபடி இருத்தலாகிய ஆன்ம நிஷ்டையையுமே முதன்மையாக உபதேசிக்கிறார். யோகஸாதனத்தில் உள்ளே அனுபவிக்கும் நாதம், ஜோதி, தெய்வம் அல்லது சக்தி-வடிவங்கள் இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது ஆழ்ந்து, இதயத்தில் ஆத்மஸ்திதியைப் பெறுவதையே அவர் உபதேசிக்கிறார். இந்த தேவதைகளை வரங்கேட்பதும் வேண்டாம். எல்லாம் யோகத் தடை. நேராக ஸஹஜ

ஸமாதிக்கே அவர் ஞானச் சின்முத்திரையைக் காட்டி வீற்றிருக்கிறார். இந்த நிர்க்குணத்யானமே சிறந்த முறையாயினும், இது மிகச் சிலர்க்கே ஸாத்தியம். ஆதலின் மஹர்ஷிகள் ஸகுணத்யானத்தையும் சிலருக்கு போதிப்பதுண்டு; "காயத்ரியும் நலமே. ஸவிதா என்பது சூரியனெனக் கொண்டு சூரியனையும் முதல்முதலாக தியானிக்கலாம்" எனச் சொல்வார். சங்கு (இடம்), சக்ரம் (காலம்), கதை (ஸர்வ வல்லமை) யுடன் கூடிய நாராயணனையும் தியானிக்கச் சிலருக்குச் சொல்வதுண்டு. ஆரம்பத்தில் ஏதாயினும் ஒரு ஸர்வவல்லமையுள்ள சக்திக்கு "நான்" என்னும் அகந்தையை முற்றும் அர்ப்பித்து அதையே நம்பி தியானித்தால், மேன்மேலும் நிர்க்குணத்தை எட்டலாம் என்றும் அவர் உபதேசிக்கிறார். ரமணாச்ரமம் ஒரு ஸர்வசுதந்தர, சுத்த ஸமரஸ வெளி. அதில் அவரவர், அவரவர் இச்சைப்படி ஆரம்பித்து, உறுதியாக நிலைத்து, அதனின்று அனைத்திற்கும் முடிவான ஆத்மஸ்திதியை யடையவே முயல்வர். மந்திர ஜபம், தியானமூர்த்தி, சக்தி உபாஸனை முதலியவற்றைக் குறித்து ஆவலா யறியவேண்டியவர்களுக்கு மஹர்ஷிகள் துணைசெய்கிறார். எப்போதும் உயர்ந்த ஆத்ம நோக்கத்தையே மஹர்ஷிகள் முன்னே வைத்துக்கொள்ளச் சொல்வது. "மேன்மேலுஞ் செல்; கீழ் நோக்காதே. உன்னை நம்பு; பரமாத்மாவை நம்பு. உயர்ந்த முடிவிற்கே உழை; மற்றெல்லாம் தாமாக வரும்" என்று மஹர்ஷிகளின் ஸந்நிதானம் ஒரு எழுச்சியைத் தருகிறது.

தமது பணிக்கே ஆத்மஸமர்ப்பணஞ் செய்து தம் அடிநிழலில் வீற்றிருக்கும் சீடகணங்களுக்கு, பகவான் உபதேசஸாரம், உள்ளதுநாற்பது, ரிபுகீதை, கைவல்ய நவநீதம் முதலியவற்றின் பொருளை ஒரொருகால்

விளக்குவார். சீடர்கள் பகவான் ஸந்நிதியில் நெடுநேர மிருந்து தியானஞ் செய்வர். சூரியனிடமிருந்து சூடு பரவுவதுபோல பகவானின் ப்ரஹ்மசக்தி அன்ப ரிடையே பரவி, அவர்களை ஆத்மவெள்ளத்தில் இயல் பாகவே ஆழ்த்தும்.

அன்பின் ஆர்வம்

ப்ரஹ்மானுபூதிச் செல்வர்களே! ஒரு சூரியன் நம் முன்னுள்ளது. அதினின்று கோடிக்கதிர்கள் பரவுகின் றன. ஒவ்வொரு கதிரும் அவனுடைய சித்ப்ரகாசமே. அதுபோல, நமது அன்புக்கதிர்கள் எந்த ஆத்ம சூரிய னிடமிருந்து விரிந்தனவோ அதில் ஒருங்கே கலந்திருப் போம். ஆறுகள் ஆயிரமிடங்களிற் பிறக்கும்; ஆயிரக் கணக்கான ஊர்களை ஊட்டி எத்தனையோ பாறைகளி லும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் விழுந்தெழுந்து புரண்டு முடி வில் ஒரு கடலை யடையும். எத்தனை கோணல்களாக வளைந்து எங்கெங்கு திரிந்தாலும் முடிவில் ஆற்றின் அமைதி கடலே; ஆறுகள் தேடுவது கடலே. அதுபோல அகண்ட சச்சிதானந்தக் கடலில், ஊர், பேர், உறவு, சுற்றம், இசை, வசை, பெருமை, சிறுமை முதலிய முக் குண தொந்த விகாரங்களின்றிக் கலந்திருப்போம். இர விக்கதிர்கள் உலகிலுள்ள பல நீர்த்தடங்களினின்று ஆவியிழுத்து மேகப் படலங்களை நெய்கின்றன. மேக மானபிறகு, நான் வங்காளக் குடாக்கடல் ஆவி, நான் அரபிக்கடல் ஆவி, நான் அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தின் ஆவி, நான் கங்கையின் ஆவி, நீ கேவலம் உப்புக்கிணற் றின் ஆவி, நான் படித்தவன் வீட்டு அண்டாத் தண்ணீ ரில் உறிஞ்சப்பட்ட ஆவி, நீ நீசன்வீட்டு சாக்கடை நீரில் எழுந்த ஆவி என்று வேற்றுமை பாராட்டமுடி

யுமா? எங்கிருந்து எத்துணை ஆவி இழுக்கப்பட்டாலும் எல்லாம் ஒரே மேகப்படலமாகின்றன. ஒரு குளிர் காற்று பட்டவுடன், 'நீ முந்தி, நான் முந்தி' எனுமல் எல்லாம் சூல் மேகத்தில் நிரம்பிய வருணக்குழந்தைகள் இயல்பாக, ஒற்றுமையுடன், சங்கிலிக் கோவையாக உலகிற்கு இறங்கி வந்து உலகைப் பொன்னும் பச்சையும் நிலவச் செய்கின்றன. அதுபோலவே, அன்பர்காள்! நாமெல்லாம் எவரெவர் எங்கிருந்துறினும், எத்தகைய ராயினும் பெயர்வடிவு வேற்றுமைகளை யெல்லாம் விட்டுப் பெயர்வடிவற்ற ஒரு அருள் மேகத்திற் கலந்து தென்றற் கரத்தால் ஞானபூமி நம்மைச் செல்லமாக அழைக்கும்போது, அவள் உள்ளம்குளிர ஞானக் கிண்கிணி சலசலென, நாம் செல்லும் வழியெலாம் ஆத்ம ஞான முத்துக்களும், பேரின்பப்பொன்னும் பசுமையும் குலுங்க, ஜீவன்முக்தக்குழந்தைகளாக விளையாடுவோம். அவ்விளையாட்டில் அனைவரும் ஒன்றே. சாதி, நிறம், பிறப்பு, படிப்பு முதலிய புற வேறுபாடுகளின்றி, உள்ளொற்றுமையால், அகண்ட பரிபூரணானந்தத்தைக் கலந்து விளையாடுவோம். அன்பர்களே, **ரமண சங்க மணிகளே!** நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவோ பெருமைவாய்ந்தவர்கள். ஒவ்வொருவர் தனிச்சரிதையும் மகா பாரதம்போல் விரிந்து எத்தனையோ, சுகதுக்க, பந்த தொந்த, இன்ப துன்பப் படலங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். அவரவர்க்கு அவரவர் மனச்சாட்சியே எழுதுகோல்; ஒவ்வொருவர் சித்தத்திலும் ஒரு சித்ரகுப்தன் உறக்கமற்று அவரவர் நினைப்பு, நட்பு, சிறப்பு, வளப்பங்களைச் சுருள்சுருளாக எழுதிவைத்துள்ளான். அவரவர் வாழ்வுச் சுருளை அவரவரே அவிழ்த்துப் பார்க்கட்டும். பெரியகவிகள், புலவர் மணிகள், அறிவுச்சுடர்கள், சிவப்பழங்கள், கல்விக்கடல்

கள், செல்வச் சுரங்கங்கள், வைராக்கியக்குன்றுகள், அருட்பணி வீரர், பொதுப்பணி நல்லோர்—எத்தனையோ சேர்ந்து ரமண சங்கமாக இன்று விரிந்துள்ளது. ரமண கற்பகம் எத்தனையோ கிளை பரவி விரிந்து ஞானக்கனி குலுங்குகின்றது. அதில் எத்தனையோ கிளிகளும், குயில்களும், கருடன்களும், சிட்டுக்குருவிகளும் கனி யுண்டு கூடுகட்டி வாழுகின்றன. அவை எங்கிருந்து எப்படி வந்தன என்று வினவ வேண்டா. அவை இக் கற்பகத்தில் எப்படி வாழுகின்றனவென்றே காண்போம். நாமரூப பேதங்களெல்லாம் 'நாம்+அரூபம்' என்ற ஞானத்திற் கரைந்து அந்த ஞானக் கதிரவனை திரு வருட்பெருமானின் அருட் கிரணங்களாக உள்ளும் புற மும் ஒளிவளர்வோம். இச்சிறு தோல் வேற்றுமைகளை மறந்து, ஆன்மக்கடவுளின் சுத்த சுதந்தர சமத்வ விதா னத்தில் சத்தாகிய உண்மையை உடலாகவும், சித்தான அறிவை ஆற்றலாகவும், உட்புறக்களிப்பையே சிறகு களாகவும் கொண்டு சொரூபத்யான மென்னும் காற்றை யுறிஞ்சி அருட்கனி யுண்டு உலாவுவோம். அகமிருக்கும் மட்டும் மேல், தோல், பெயர் வடிவு, நிறம், ஏற்றத் தாழ்வு, சிறுமைபெருமைகள் அலையலையாக அடிக்கும். இவற்றையெல்லாம் உதிர்த்து உலாவுவோம். நெபோலி யன் சண்டை யென்கிறார்கள்; ஆனால் சண்டை செய்த வர்கள் கோடிக்கணக்கான படைவீரர். அவர்கள் தனித் தனி வீரச் செயல்கள் பல. ஒவ்வொருவரையும் குறிப் பிட்டு எழுதுவதெனில் கடலைப் படிகொண்டு அளத்த லாகும். பலர் வடம் பிடித்திழுப்பது ஒரு ஆண்டவன் தேரை. பலர் பொருது வெல்வது ஒருதலைவன் போ ரையே. பல அன்பர்கள் கூடிப் பெருமைப்படுத்துவது ஒரு பகவானையே. அவன் அருள் விரிவே யனைத்தும்.

அவனுடலே அன்பர். அவன் கழலடைந்தபிறகு அவர்கள் புதுப்பிறப்பெடுக்கிறார்கள். அப்பிறப்பிற்கு பெயர் வடிவு சாதி மத பேத மில்லை. அது ஆனந்தப் பிறவி. மனவிகாரமற்ற இதய வெளியில் அப்பிறவி இன்ப ஊற்று, ஆத்மானந்தம் பொங்குகிறது. அவ்வூற்றைக் கண்டு தாகந்தணிவோம். கண்ணாடி வீட்டிற் குடிபுகுந்த நாய்போல மனமாயை ஆன்மாவின் நிழலான இவ்வுலகத் தோற்றங்களைக் கண்டு வேறுபாட்டால் அஞ்சிச் சினந்து, வெறித்துக் குரைத்து வாழ்வைத் தற்கொலை புரிகிறது. இம்மன மாயை யொழிந்து 'தானே அனைத்தும், அனைத்தும் தன்னில்' என்ற காட்சிப் பெருமானின் கழலிணை யடைந்த அன்பறிவுக் கனிகாள், நமது பெருமையெல்லாம் தத்வனத்தில் விளங்கும் இந்த ஜோதிக் கற்பகத்திற் காகுக! அனைவரும் அவனுட் கரைவோம். அறிவு, கல்வி, கவி, பேச்சு, எழுத்து, பலவகைப் பணிகள், தவம், அன்பு எல்லாம் அவனுக்கே நிவேதனமாகி அவன் பெருமை உலகில் விளங்கட்டும். அவன்பால் அவனுட் கலந்தோம். அவன் பெருமை நமது பெருமை. ஒரு பூர்ணாவதாரச் சந்திரனுடன் எத்தனையோ உடுக்கணங்கள் வைரமணிகள் போன்று அன்பு விண்ணிற் பரவி யொளிர்கின்றன. எல்லா விண்மீன்களும் தமது தனித் தனிப் பெருமை எல்லையற்ற தேனும், தமது அன்பு விண்ணில் அமுதப் புன்னகை புரியும் ஒருஅறிவுத்திங்களுக்கே அணியாகுக! அவனை நமது ஆர்வத்தால் இவ்வாறு வணங்கி நமது அன்பு மலர்களால் வழிபடுவோம்.

"முந்தெம்மை யாண்ட முதல்வனே முத்திநலத்
தந்தையே தாயே சரண்.
எந்தையே யுன்றன் எழிலார் திருக்கருணைச்
சிந்தையே சிந்தையெனச் செய்."

இந்த யாக்கைக் கூண்டில் என்னுவிக்கிளி உன் சுத்த சுதந்தர ஸமத்வ விண்ணேயே நாடி ஆர்வத்துடன் கூவுகின்றது. உன்னை உள்ளறிந்து, உனது திருவருட் பணியை உலகிற் புரியவே உடல்கொண்டுள்ளோம். உனக்கே பிறந்தோம், உன்னடி பற்றிக்கொண்டு, உன் கருணை வானில் வளர்கின்றோம். இல்லையேல் எமக்கிருப்பில்லை. எல்லாரும் உன் வழிக்கே வரவேண்டும்; எல்லா ஆறுகளும் முடிவில் பூரணனந்தவாரி சேரவேண்டும். இவ்வாழ்வு உனக்கு வேள்வி. உன்னிச்சை எம்மை நடத்துக; நீ ஆட்டியபடி ஆடுகிறோம்; நீ காட்டிய குறிப்பிற் செல்கிறோம்; நீ கூட்டிய நெறியிற் கூடுகிறோம். எங்கள் வாழ்வுக்குதிரை உனது திருவவதாரப் பெருமையெனுந் தேரையிழுக்கவே இதோ அணிசேர்ந்துள்ளது. அதன் கலினவார் உனது கருணை மலர்க்கரத்திலுள்ளது. உனது திருவடிக்கு எம்மையாளாக்கி உனது திருப்பணிபுரிந்து, அதனுல் உன்பெருமை நிலவும் இன்பமே எமது இன்பம். எங்கள் அன்பை ஊற்றி, உனது ஞானப் பெருமையை உலகெல்லாம் வளர்க்கவருள். எங்கள் வாழ்வை வார்த்து உனது ஞானவொளியை உலகெல்லாம் கதிர்விளங்கச் செய்ய அவாவுகிறோம். உன் சிற்சுடரிலேற்றிய கோடிக் கணக்கான அறிவு மணிவிளக்குகள் உலகெங்கும் நிலவுக! ஆசை, பொறாமை, வஞ்சம், வேட்கை, தன்னலம், சாதி சமய வேற்றுமையாகிய இருள்மாயைப்படைகள் இவை ஒழிக! நானென்னும் ஆணவவாளேந்தி உலகை இரணகளமாக்கி, வறுமை, மடமை, அடிமைச் சுருள்களால் எங்கும் மூடிய துன்பக் காரிருள் விலகுக! முப்பொருளையும் விழுங்கிய முழுப்பொருளே, சளசளக்கும் வம்பும், துடிதுடிக்கும் வீரியப்புயலும், மாயத் திரைகளிற் சிக்கிய பேயாட்டங்களும் எங்களைத் துன்பப் பாழுக்கு

இரையாக்காது, முப்பாழுங் கடந்த உனது துரியாதீத வெளியில் வாழவருளாய்! நினது அருள்விழியால் அறிவுப்பாலை எமதுள்ளத்திலூட்டி எம்மை உனது ஞான சம்பந்தராக்குவாயாக! தானுண்டு வேறில்லை யென்னுந் தனிமுதலே, நீயுண்டு நானில்லை யென்று எம்முள் உன்னையே யாமாகக்காண நீயே அறிவுவிளக்கா யொளிர்கின்றாய்; தன்னுள் தானாகி நிலைப்பதே இன்பம், அன்பு, அடைக்கலம்; மனத்திலொட்டாது சாட்சியாய்ப் பார்ப்பதே பார்வை. இதயகுகையில் மோனகுண்டத்தில் உன்மயக்கனலைத் தூண்டி, பரம சுத்தம், பரம ஞானம், பரம கேவலம், பரம சுதந்தரம், பரம ஸமத்வம், பரம சத்யம், பரம ஜோதி யாகிய எழுசுடர் விளங்க, சக்திக் காந்தமாக, அதனருகே வீற்றிருக்கும் அலைவற்ற தனிச் சுகம் எங்களுக்கருளுக! 'இது செய்வேன், அது செய்வேன்' என்று பலவாறு இந்தப் பண்பற்ற "நான்" சங்கற்பப் புயலில் கறங்கெனத்திரியாது, உன்னிச்சைக் கருவியாய் உன்னமைதியிலூன்றி உலக நாடகத்தைக் கட்சுமையின்றிக் காணும் சாட்சியான, காட்சியறிவை யருள்.

உலகில் எத்தனையோ இயக்கங்கள், சங்கங்கள், கூட்டங்கள், சாதி சமயக்குழாங்கள், அகங்கரித்து, அவிட்டு வாணம் போலப் பொறிபறந்து காலக்காற்றிற் கரிந்து பரந்து விழுகின்றன.

தன்னையறிந்து தானாக நிற்கும் நிலையறியாமல், தன்னை யறிந்தொளிரும் சுத்தான்மக் கனலாக நிலவும் பரந்தாமத்தைக் காணாமல், அலையமர்ந்த ஒளிக்கடலில் மாணிக்க மலையிலக்காக நிலவும் அறிவின் முடியிலுள்ள பேரின்பத் தேனூற்றிற்கு வழிதெரியாது, இச்சிற்றுலகம், மனமயக்கமென்னும் மஹா மாயாவியின் அகடவிகட

சாமர்த்தியத்திலும், மண் பெண் பொன் என்னும் சொக்குப்பொடிகளிலும் மயங்கி யலைகின்றதே! 'ஓராமல், ஓர் பொருளும் உன்னுமல் உள்வெளியிற் பாராது பார்த்திருக்கப் பாராய் பராபரமே!' எமது உள்ளக் கனியை உருகி யளிக்கின்றோம். தெள்ளறிவுத் தேனூற்றி யுண்! அறிவரசே! உன்னை உலகம் பொன்னாலும், பொருளாலும், இனிய பண்டங்களாலும், மலராலும், புகழாலும், வழிபடுகின்றது. நாங்கள் எங்கள் அன்பு மலரால் உன்னை வணங்குகிறோம்; எங்கள் அன்புளத் தாமரைகளைக் கோத்து உனது கருணை மார்பில் அணி விக்கின்றோம். "நான்" என்று எமக்குள் முனைந்து நிற்பதை நினக்கு ஊணாக்கி, எல்லாம் உன்மயமாக வருள். அறிவுக் குழந்தைகள் அன்பாலளித்த உறவின்ப முண் ணாய் உவந்து! எங்கள் வாழ்வை உனது திருவடி நிழ லில் நட்டோம்; உன்னறிவொளியில், உன் கருணை மழையில், அது இயல்பாக வளர்க! உனது சிற்சக்தி இவ்விளஞ் செடிகளில் ஒவ்வொரு அறைகளிலும் நிறைந்து, தெய்வச்சுடர் மலர்கள் பூத்து, சிவோஹக்கனி பழுக்கட்டும். அக்கனி உனக்கே யாகுக! சுத்த மூர்த் தியே; தானே தானான தன்மயனே! எல்லா முன்சக்தி யியக்கமே யிவ்வுலகில்! எல்லா முன்னின்ப விரிவு! எல்லாமுன் அன்பிற்கனி! உன்னோடு கலந்து அன்னிய மெண்ணாத் தனிமையருள்! காதலனே! உன் சிற் சுகானந்தத்தை அள்ளியணைந்து பேச்சு மூச்சற்ற மௌன மருள்!

எனது உடல், உயிர், மனம், விஞ்ஞானம், ஆனந்த கோசமெல்லாம் உனது ப்ரஹ்மாகார சக்தி கங்கைபோற் பாய்ந்து பரவுக! எவ்வித முயற்சியுமின்றி மூச்சுப்போல் இயல்பாக உன் தியானம் தொடர்ந்து நடக்கும் இன்ப

மருள். உள்ளத்தில் ஊன்றி உலகை அதுவாகப் பாரா மற் பார்த்திருக்கும் இயலிருப்பை (சகஜநிஷ்டை) யருள். ஆத்மதேவனே, உனது அருநிதிச் சாலையில் மூழ்க மூழ்க எத்தனை அற்புதங்கள் கண்ணைப் பறிக்கின்றன! எங்கும் ஓங்காரம்! எங்கும் அருட்பெருஞ் சோதி! எங்கும் இன்ப வெள்ளம் பொங்குகின்றது! அப்பனே, உனது காந்த சக்தியால் எப்போதும் என்னை (மனங்கிளம்பாது) உன்னி லேயே அணைத்து வைத்துக்கொள்! உன்னற்புதத்தை யார் சொல்ல வல்லார்! உன்னையே வியப்பாகக் காண் கின்றனர்! உன்னையே வியப்பாகப் பேசுகின்றனர்! உன்னையே வியப்பாகக் கேட்கின்றனர்! கேட்டும் உன்னை யறிவாரில்லையே! எத்தனையோ பேர் பாடுகின்றனர்; ஆடுகின்றனர்; பேச்சருவி கொட்டுகின்றனர்; புத்தகம் புத்தகமாக எழுதித்தள்ளுகின்றனர். அவருள் எத்தனைபேர் உட்குவிந்து உன்னை யறிந்தவர். நானா் நானா் என்று இரவும் பகலும் அகவும் உள்ளக் குயிலோசையின் உன் னதப் பொருளறிந்து விழித்தவர் எத்தனை பேர்! ஐயனே! எங்களை வெறும் எழுத்தடியாராக்காமல், வாய்ப்பறை யாக்காமல், உள் மோனத்தால் சொரூப சமாதி பெறச் செய். எது உயர்ந்த உண்மையோ அதுவே நீ! மெய்ப் பொருளே, நீயின்றி எல்லாம் மனக்கடலில் எழுந்த கற்பனை யலைகளே! கண்ணாற் காண்பவன் நீ! காதாற் கேட்பவன் நீ! நாவாற் சுவைப்பவன் நீ! மூளையில் நினைப்பவன் நீ! உள்ளத்தில் உணர்வு நீ! இனிப்பின் இனிமை நீ! ஒவ்வொன்றின் உயிர்க்கும் உயிர் நீ! உனது அகண்ட ஜோதியிலேற்றிய விளக்கே ஞாயிறு! உனது புன்னகையுதிர்ந்த முத்தே சந்திரன்! சுத் தான்ம விளக்கே! நாங்கள் உனது மணி விளக் குகள்! உன் ஞானமணி விளக்குகள் ஒவ்வொரு

உளத்தும் ஒளிர்க! அகண்டானந்த மின்மீட்டியே (**Electric Battery**), உன் மின்சாரம் உலகில் அற்புதங்கள் செய்க! துரும்பும் இரும்பு வலி பெறுக! இரும்பும் காந்தமாகுக! மண் பொன்னுகுக! நரன் அமரனுகுக! வானப்பசுவின் மடிவாகிய மேகம் அமுதம் பொழிக! அரசே, உன்னினும் உலகு வேறில்லை; உன்னினும் உலகத்திருப்போ ரில்லை; உலகிற்கு உன்னினும் நல்லுறவில்லை; உனது திருவருட் கனிகளாகிய எம்மை அருட்பணிச் சாறுகப் பிழிந்து இவ்வுலகின் பசியை நீக்கு! உனதிச்சையெனும் சாட்டை கட்டிய பம்பரங்கள் யாங்கள்; உனது திருலீலை விட்டத்தில் நீ சுண்டிவிட்டால் ஆடுகிறோம்; உனக்காக ஆடுகிறோம்; ஆடி அடங்குகிறோம்; அடங்கி உன்னறிவிற் சுகித்துச் சுடர்விடுகிறோம். இதயமன்றில் இன்ப நடமிடும் அறிவரசே, நீ அறியாததுண்டோ! உலக நாடகங்கள் கோடி வகை—கண்ணைப் பிடுங்கும் காட்சிகள். போர், கொலை, குடி, கண்ணற்ற காமக்கூத்து, ஜாரம், சோரம், நன்மை, தீது, அறம், மறம், முதலிய எல்லாக் கூத்துகளுக்கும் நீ தீப சாட்சியா யிருக்கிறாய். அரசே, உனது தவக்கனல் உலகிடர்களை எரிக்க வேண்டும். உனது அனல், மாயையி லுறங்கு முலகைச் சுரீரென்று எழுப்பவேண்டும்! சமரஸக் கற்பகக்கனி இங்கு கனிந்துள்ளது. உலகம் சாதிசமய வேற்றுமையென்னும் புளித்த தாடி மாம்பழத்தைச் சுவைத்து வருந்துகிறது! கரும்பிருக்கக் கொழுத்தாடையைக் கடித்துத் துன்புறுகிறது! ஐயனே, முக்குண வேறுபாடுகளொழிக! மும்மலச்சிக்கலும், முப்புரிக் காமாலையும், பன்மதப் பித்தமும் உனது அகமாத்ம சஞ்சீவியாலொழித்து, வாழ்வு சகஜநிஷ்டையி லூன்றி, சர்வாத்ம சமரஸக்கிளை பரவி, தன்னின்ப நிழலில் உலகையெல்லாம் ஒன்று

கூட்டுக! உனது ஞானக் கட்டிமாம்பழத்தை உலகெல்லா முண்டு மனப்பசியாறுக! ஐயனே! இவ்வுலகியைக் கடைக் கண்ணுற் பார்த்தருள்! கண்ணீர் ஆறுகப் பெருகி முன் னிற்கிறுள். வறுமையால் எலும்பெடுத்த பஞ்சைகள் கோடி! மடமை யிருளிற் காமக்குரோதச் சங்கிலிகளிற் கட்டுண்டு வருந்தும் பேதைகள் பலகோடி! பாசாடவியில் வழி தெரியாதலறும் ஏழைகள் பலகோடி!

வலியகொடிய அசுரமாயா பாசத்திற் கட்டுண்டு அஞ் சிப்பதறித் துடித்திறக்கும் ஜீவர்கள் எண்ணிலர்! அப் பனே! நல்லோருக்குப் பொல்லாங் கிழைக்கின்றனர். சாதுக்களுக்குத் தீது செய்கின்றனர். அறிஞர் வறிஞராய் வருந்துகின்றனர். செல்வம், செருக்குடன், தனது தங் கக் காலால் ஏழையை நசுக்குகின்றது. அப்பனே, என் மனம் பேரிரக்கத்தால் வெடிக்கிறது. உலகி நாடோறும் தனது பஞ்சை மக்களை முன்னிட்டுக் கண்ணீர் வடித்து என்முன் னிற்கிறுள்! இருளில், பேய் பிசாசுகளின் கையில் வாடி வருந்திக் குடல்நடுங்கிக் கதறி கண் ணீரையே குடித்து உயிர் வைத்திருக்கும் எம்மய ஆன்ம சமானர்களுக்கு என்னவழி? இக்காட்சி பொய்யா? இவர் கள் ஏன் இபபடித் தவிக்கின்றனர்? எம்மன்னை ஏன் ஓயாது இரத்தக் கண்ணீர் சொரிகிறுள்? இவர்களுக்கு அறி வும்,திறமும், உணவும், உடையும், தூய விடுதலை வாழ்வும், ஆத்மசமத்வத் தெழுந்த ஒற்றுமையுமளித்து வாழ்வை இன்புறுத்தலாகாதா! இன்றேல், ஓர்பெரும் போரெழும்பி, ஊழிக்காளியின் சினப்புயலெழுந்து, கனலெழுந்து, இத் தனை பேரின் புண்வாழ்வையும் விழுங்கட்டும்! இந்தப் புல் லடிமைப் புழு வாழ்வினும் சாவதே நலம். உலகியின் அழுகை தீரும் வகையென்ன? இக்கவலை எமது எலும்பை உருக்குகிறது! உலகின்வறுமை எம்மைப் பட்டினி போடு

கிறது. மாந்தர் வருந்தும் அடிமைச் சங்கிலி எமக்கு விலங்கிடுகிறதே! கூற்றினும் கொடிய இவ்விடர்களை உனது திருவருள் விழியாற் சுடாயோ! தானே அனைத்து மாகித் தாக்கற நிற்கும் சமர்த்தனே! எல்லாமறிந்தும், எங்குமிருந்தும், அவரவர்க்கு ஆவன செய்ய வல்லவனே! உன்னருளை நம்பிப் பரிதாபமான இவ்வுலகியின்பொருட்டு முறையிடுகிறோம். எங்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டு; உயர்ந்த உண்மை ஒளி இலக்கு! எங்கள் ஆன்மாவை யீடேற்று! சர்வாத்மத் தொகுதியையு மீடேற்று! உலக சித்சபையில் உனது திருவிளையாடலைத் தொடங்கு! உனது அருட் கருவிகள் யாங்கள்; உடல் உனது, உயிர் உனது, நீயே எங்கள் உடைமை; நாங்கள் உனது உடைமை; அடைக் கலம்! அடைக்கலம்! யாமும் நீ! அனைத்தும் நீ! ஆத்ம தேவனே வணக்கம்!

அன்பர் இவ்வாறு சுத்த சச்சிதானந்த மூர்த்தியைத் தைலதாரைபோல் தியானஞ் செய்க! குறைகளை அவ னிடம் முறையிடுக! உறுதியான உத்தரம் கிடைக்கும். இதோ, அவன் அருள் வாக்கு சிதாகாச வீணையில் இன்ப மாக முரல்கின்றது:—

இன்பத்து ளின்ப மெனைத்திலுங் கட்டின்மை;
துன்பத்துட் னேன்பந் தொடேப்பு.

நினைத்து நினைத்து நினைப்பற்றுள் ளத்தே
நினைப்பற்றி நீயாகி நில்.

உரையடங்கி யுற்றேழும்பா துள்ளடங்கி மாயைத்
திரையடங்கித் தேள்ளமைதி சேர்.

ஆத லழித லணுகா வுறுதிநிலை
ஏதமற் றுங்கே யிரு.

எத்தனையோ காரியங்கள் இந்த வினையுலகில்
அத்தனையும் ஆடலெனக் காண்.

ஆட்சிபெற் றுள்ளே யகில விளையாட்டைக்
காட்சிபோற் கண்டு களி.

எழுந்து விழுந்தும் இடத்தமர்முந் நீர்போல்
அழுந்தியுன் னுள்ளே யடங்கு.

நானுதியா மோனத்தை நாடி யுலகுயிருந்
தானன்றி யில்லையெனச் சாற்று.

இருப்ப தொருபொருளே யெல்லா மதுவே
பிரிப்பதுபோய் மாயப் பிணி.

உலகம் ப்ரஹ்மத்தின் வேறல்ல; விளக்கு உலகு; திரி வாழ்வு; எண்ணெய் சக்தி; சுடர் இறைவன். ப்ரஹ்மத்திற்கு அன்னியமாக எதுவுமில்லை. அதில் அனைத்தையுங்காண். அன்னியங் காண்பது மாயை; தன்மயங் காண்பது அறிவு; உள்ளது அறிவான ஆன்மா. மற்றைச் சேதன கோசங்கள் அதையொட்டியே யுள்ளன. தன்னை விடாதிருந்தால் அதுவே உயர்ந்த முத்தியின்பம். தான் பூரணம்பெற்றால் உலகு தன்னால் திருந்தும். தன் விரிவே, உலகு; குரு அவதரித்துள்ளார்; 'குருவும் கடவுளும் ஒன்று', என்று மோன வீணையில் அவன் ஞானத் திருக் கரங்கள் மீட்டுகின்றன.

எல்லாம் வல்லானை இறுகத்தழுவினால் எல்லாம் வல் லோம்.

பரமாணுக்களை சக்திக்குயவன் மாயைச் சக்கரத்திற் சுழற்றித் தனுகரண புவனபோகப் பாண்டங்களை ஏராள மாகக் குவிக்கிறான். அவனே அவற்றைப் பல வுயிர்க்கரங்

ளால் வழங்குகிறான்; மறுபுறம் அவனே காலத்தடிகொண் டடித்து நொறுக்குகிறான். ஆனால் அவன் மட்டும் சமர்த் தன்; பானைமேல் எத்தனை பூசை விழுந்தாலும் தன்மேல் விழுவதில்லை. அவன் அருள் வடிவன். எதிலும் கட்டுப் படாத ஆகாச சரீரி. எட்டுத் திக்கிலும் விகாரமின்றி ஒட்டாதுறைகிறான். மருட்போதம் "குடமடா, பட மடா, புலியடா, பொருளடா," என்று எக்களித்து விக் கிப் போகிறது. அருட் போதமோ "மண்ணடா, மண் ணடா" என்கிறது. எப்போதும் சச்சிதானந்தத் தேன் மலர் வனத்தில் பாயும் அமுதவூற்றைப் பருகித் தாகந் தணிமின்! அதுவே தாயினுங் கருணை சான்றது. அதுவே இன்பம்! அதன் துமியே உலகின்பம்! இவ்விதம் அறி வூற்றிற்கு வழி காட்டியா யமர்ந்த குருவிற்கு வணக்கம்.

சற்று ரமணத்யானஞ் செய்வோம்:—

ரமணபரமஹம்ஸாயநம:

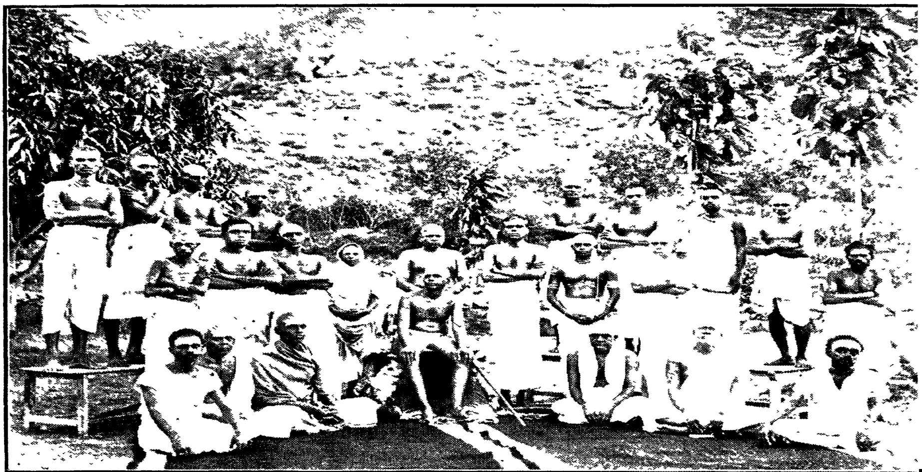
ஸத்ய சாந்தகன ஜோதீ — நமோநம
ஸஹஜ நிஷ்டாநுபூதா — நமோநம
ஸச்சி தானந்த ஸ்வரூபா — நமோநம
—தவராஜா!

நித்ய மங்கள ப்ரஸந்நா — நமோநம
நிர்க்கு ணாத்ரிபுடி ஶூந்யா — நமோநம
நிர்வி கல்பஸுக போதா — நமோநம
-ஹ்ருதயேசா!

சக்தி குண்டலி ஸமேதா — நமோநம
ஸகல ஸித்திபரி பூர்ணா — நமோநம
சுத்த தத்வமஸி போதா — நமோநம
—அருணேசா!

ஒளியே யொருமயமே யோங்கார வுட்பொருளெ
தெளிவே பரவெளியிச் சித்துருவ னம்மானே !

பகவானும் பக்தர் குழாமும்

பக்த ஸங்கபரி பாலா நமோநம
பரம ஹம்ஸகுரு நாதா நமோநம
பாஹி பாஹிபர மாத்மா நமோநம
—பகவானே.

௩௬௬. ஹம்ஸஸ்ஸோஹம்

பல்லவி

வாழ்க சுயம்ப்ர காசம் வாழ்க வாழ்கவே !
சூழ்கசுத் தாத்ம சக்தி சூழ்க சூழ்கவே ! (வாழ்க)

அநுபல்லவி

ஏழு லகுஞ் சீவன் முக்தி யின்பம் பொங்கவே !
இதய மாகு மிறைவ ஞகி யெல்லா மோங்கவே !
பாழ்ம னவ கந்தை வாழ்வு பாழ்பட் டொழிகவே !
பரம ஸச்சி தானந் தாத்மப் பால்பொ ழிகவே ! (வாழ்க)

சரணம்

தட்டி லாத நித்ய ஜீவ தத்வ மோங்கவே !
தன்ம யத்திற் சின்ம யந்த ழைத்தி லங்கவே !
எட்டுத் திக்கும் "ஹம்ஸஸ் ஸோஹம்" எதிரோ லிக்கவே!
எல்லாம் ப்ரஹ்ம மென்னு முண்மை யிறைவ சிக்கவே!
(வாழ்க)

ஹம்ஸஸ் ஸோஹம் ! ஹம்ஸஸ் ஸோஹம் ! அதுவே எல்லாம் ! ஹம்ஸஸ் ஸோஹம் ! அவரவர் அநுபவத்திற் கண்டறிக ! அனைவரும் இச் செல்வத்தையடையலாம் ! இதுவே இன்பச் செல்வம்; மற்றவெல்லாம் இதன் நிழலே ! தன்னுள் ஆத்மஸித்தி பெற்று, அகண்ட

ஸித்தியாக ஒவ்வொருவர் வாழ்வும் மலர்ந்து மணம் விரிக! தன்னைக் காண்பதே கண்; தன்னில் நிலைப்பதே யறிவு; தன்னைத் தேடுவதே சிறந்த தொழில்; தன்னைத் தியானிப்பதே வழிபாடு; தன்னுள் அடங்கி நிச்சலமா யிருப்பதே பரமசுகம். பரமானந்த வூற்று ஒவ்வொருவர் இதயத்தும் உள்ளது! அதன் யாழொலியை ஒவ்வொரு வருங் கேட்கலாம்; அதன் மார்பி லுதித்தொளிரும் பொன்னொளி வெள்ளத்தில் அனைவரும் குளிக்கலாம்.

நான் யார்? ஸச்சிதானந்தம். என திருக்கை எது? இதயம். என்னை எப்படி யறிவது? நானே என்னுள் ஆழ்ந்து அறியவேண்டும் ("த்யானேந ஆத்மநி பஶ்யந்தி"). நான் என்பதெது? நினைப்பின் குலங்களான மனம் அற்ற விடமே நான். தேங்காயை நார் மூடிக்கொண்டிருப்பது போல விருத்திமனம் என்னை மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. நாரை யுரித்தால் சுத்த ஆனந்தஸ்வரூபமே நானாக விளங் கும். அதுவே அழியாப் பொருள். அதில் நிலைத்து, அதையே எதிலும், எதைச் செய்யினும் இடைவிடாது, பேதபுத்தியற்றுணர்வதே அமரநிலை, ஸ்வர்க்கம் எல்லாம். அதனினும் செய்யவேண்டிய காரியம் எதுவுமில்லை. அதுவே சுத்த முக்த ஸமத்வநிலை. உயிர், உலகு, இறையெல் லாம் அது மயமே. மனமெழுந்தால் இவை முப்புரியாகக் காணும்; மனமடங்கினால் இவை தன்னுள் தானாகவே காணும். அறிவே அனைத்தும்; நானே யறிவு! அது வொன்றே மெய்; நானாவிகாரப் புறத்தோற்றங்கள் மன விகற்பங்களே. ஞானமாம் தானே மெய்; நானாவாம் பேதம் பொய். உலகச் சித்திரமும், அதைப் பார்ப்பானும், ஒளியும், அத்தனையும் தானேயாம். அனன்ய பாவனை செய்து, பாவனாதீத ஸத்பாவத்தில் இருப்பதே பரம சுகம். இவ்வின்ப வூற்றிற்குச் செல்லும் நேர்வழி நானார்

என்னும் விசாரச்சாலையே! தனது மூலஸ்தானத்தை யடைந்தால், தானே ஸத்து; அதுவே தானுயிருத்தலே தன்மயநிஷ்டை; அதுவே இயல்புநிலை; வெளி விஷயங் களை விடுத்து, தன் ஒளியுருவிற் கரைந்து, அதுவாயிருத் தலே உண்மையின்பம். அதுவே ஞானம், பக்தி, கர்மம், யோகம் எல்லாம். தன்னலமற்ற ஆருயிர் வழிபாடு, நிஷ் காம்யகர்மம், குருசேவை, அனைத்தையும் ஆண்டவனுக்கே அர்ப்பித்தல், மூர்த்தி பூஜை, மந்திர ஜபம், அஜபா மந்திர ஜபம், பிராணாயாமம், ஆகார நியமம், ஸத்ஸங்கம், ஞான நூலாராய்ச்சி, மனோவாக்குக் காய சுத்தி, தியானம், ஆத்ம விசாரம் முதலிய எத்தனையோ படிகள் பக்குவத்திற்கேற்ற படி மனவிடுதலை யடைந்து ஆத்ம சித்தி பெற உள்ளன. அவற்றை உறுதியுடன் பற்றி மேன்மேலும் சித்தசுத்தி யுற்றுச் சென்றால் ஆத்ம தர்சனம், ஆத்ம நிஷ்டை, ஆத்ம மயம் ஸித்தியாகும்; உறுதி! உறுதி!

பகவான் அருணாசல பரமஹம்ஸரின் ஸந்நிதானம் அத்யாத்ம ஜோதிக் கற்பகம்: அது அனைவர்க்கும் சாந்த ஸமரஸ நிழல் பரப்பி யோங்கி விரிந்து தழைத்திலங்கு கிறது! அதன் அடிநிழலில் அண்டிய யாவரும் ஆத்ம சாந்தி யடையலாம்; ஞானக்கனி யுண்ணலாம். ஆத்மா ராமம் பெறலாம். நாம் மேலே எழுத்தால் மொழிந்ததை உளத்தால் அனுபவிக்கலாம்! பாலி தீர்த்தத்தருகே ஒரு நித்தியப் பாலூற்று சாந்தஸமுத்திரமாக விரிந்துள்ளது! அதில் ரமணோபதேசத் தாமரைகள் மிளிர்கின்றன. அன்னங்காள், ஹம்ஸஸ் ஸோஹம் என்று கூவி வாருமின்! அந்த நித்திய வூற்றைச் சுற்றி நித்தியானந்த ஸங்கம் கூடுக! அது எல்லா சமயத்தினரும், மேனாட்டினரும், கீழ் நாட்டினரும் ஆன்மவுறவு பேணி, வாழ்வையே யோகமாக்கி யிலகும் அகண்டாத்ம அருணகிரியாகப்

பெருகி விரிக! ரமணாசிரமம் யோகக்கதிர் விரிந்து உலகெலாம் பரவுக! ரமணமுகில் அருள் மழை பொழிந்து மாந்தர் உளத்தில் ப்ரஹ்மானந்தப் பயிர் வளர்ந்து வாழ்க! தமிழ் நாடே, உனது வற்றாச்செல்வம் ரமணசக்தி! அதை உலகுடன் அனுபவி! எழு, விழி, உழை, ஒளிர், வெல், வாழ்!

௫0. ரமணப்ரகாசம்

இன்பவழி

மனிதப் பிறப்பு வந்ததேன்? மனிதனுக்குள்ளுள்ள தீரனை, தேவனை, ப்ரஹ்மத்தையறிந்து அவனுடைய ஸச்சிதானந்தமே தானாகவன்றோ! தான் என்பது ப்ரஹ்மமே. அதுவே நான் என்றறிந்து அதுவானாலொழிய வேறு எத்தகை உபாயத்தாலும் இன்பம் எய்த முடியாது. அதையறிந்து அதுவானால், வேறிடம் சுற்ற வேண்டியதில்லை. வேற்றுமை பாராட்டித் திரியவேண்டியதில்லை; தன்னுள்ளே தானாகித் தத்துவமாய் நின்றிடுகே; பின் வேண்டாம் பல்சமயப் பேச்சு. இந்நிலை பெற்றே நம் நாட்டு மஹர்ஷிகள் யோகச் சுடராக நின்ற நிலையிலேயே மனித ஸமூகம் புனிதமுறும் சக்திக் கதிர் பரப்பி வந்தனர். ஒரு விளக்கு எப்படி இருந்தபடியே சுற்றும் சுடர் வீசிப் பலருக்குக் காட்சியும் இன்பமும் அளிக்கிறதோ அதுபோலவே, ஒரு பூரண யோகி தனது இதயத்தில் நிலைத்தபடியே, எவ்வித முயற்சியுமின்றி இயல்பாகத்

ஞனது தவச்சுடரைச் சுற்றும் பரப்பிக் கணக்கற்ற ஜீவ ராசிகளைப் புனிதப்படுத்துகிறுன். அவரவர் அன்பிற்கும், அறிவிற்கும், பக்குவத்திற்கும் ஏற்றபடி ஒரு பூரண வித்தனின் காந்த வுறவால் உள்மலர்ந்து பேரின்பம் பிறக்கும். ஆதலின் ஒரு நாட்டிற்குச் சிறந்த செல்வம் ஒரு மஹர்ஷியே யென்பதில் ஐயமில்லை. பாரத ஸமுதாயத்தை ஆக்கி யணிவகுத்து வாழவைத்தவர் யார்? வேத முனிவர், வியாஸர் போன்ற தபஸ்விகளன்றோ? அவர்கள் வழியைப் பற்றியன்றோ நாடு உருவானது. ஆதலின் ஒரு தேசம் வாழ்வதற்கு, தர்மம் வாழ்வதற்கு, அர்த்தசாஸ்திரம், ஸமூகசாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் எத்தகைய ஸாதனத்தினும், ஒரு மஹர்ஷியின் சுடர் பெருகுந் தவக்காந்தமே முக்கிய ஸாதனமாகும்.

யோகச்சுடர்

பாரத ஸமுதாயம் புதுப்புது மாறுதல்க ளடைவது கண்கூடு. எவ்வெப்போது அதன் உயிரான ஆத்மச்சுடர் குன்றுமோ, அவ்வப்போது ஜோதிக்குன்றென ஒரு அத்யாத்ம சுத்தமூர்த்தி உதிப்பது வழக்கம். புத்தர் வந்தார்; ஸமரஸத்தை ஒருவாறு நிறுவி, நிர்வாணத்தையே முடிவான இன்பமாகக் காட்டிச் சென்றுர். சங்கரர் வந்தார்; ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யத்தை நிலைநிறுத்தி, மனிதனைத் தன்னுள் தானுக விளங்கும் கடவுளைக் காண அறிவுக்கண் திறந்தகன்றுர்; இன்னும் பாரத தேசம் தனது இயல்பான அத்யாத்மநிலை பெறவில்லை. பாரத சக்தி இன்னும் தனது முழு சுதந்தரத்துடனும் விளங்கவில்லை. உலகம் இன்னும் வயிற்று வழிபாட்டிலேயே மனஞ்செலுத்திப் பொன், பொருள், போகம், தேவைகளைப் பெருக்குதல் இவற்றிலேயே மோகங்கொண்டு

தன்னை மறந்திருக்கிறது. இப்போது உலகிற் செய்யப் படும் பெரும்பாலான காரியங்கள் தூலவாழ்விற்கும், வீரியத் தினவுகளைத் தீர்த்தற்குமே பயனாகி வருகின்றன. சிற்சில அறிஞர்களே அரிதாகச் சிந்தனை வாழ்வைக் கைக்கொண்டிலங்குகின்றனர்; போர், பொறாமை, பேராசை, பஞ்சமா பாதகங்கள் உலகை இருட்காடாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அசுரபலங்களின் மின்பாய்ச்சலும் **(Blitz Kreig)**, ஆகாச குண்டுகளின் அதிர்ச்சியும் உலகை அதலகுதலப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய இருள்நிலை திருந்த வழியென்ன? சீர்திருத்தமா? மதப்ரஸங்கமா? இல்லை, இல்லை. அந்த இருளை அடித்தாலும், அரற்றினாலும், அல்லது நயஞ்சொன்னாலும், மந்திரம் போட்டாலும் அகலுமா? மாட்டாது. ஒரு விளக்கேற்றி வைத்தால்தான் இருள் அகலும்.

உலகின் விளக்கு எது! பூர்ண புருஷர்களின் யோக சக்தியே! புத்தர், ஏசுநாதர், நபிநாயகம், சங்கரர்—இவர்களே உலகின் விளக்குகள். ஆனால் அவர்கள் ஏற்றிய விளக்குகள், மனிதனிடம் அத்யாத்ம வாழ்வின் ஊட்டமின்றி மங்கிவிட்டன. மற்றொரு விளக்கு வேண்டும். உலகின் இருள் முழுதையும் விழுங்கிச் சுடரோங்கத்தக்க யோகவிளக்கு இப்போது விளங்குகிறது. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் அதை யடைந்து தங்கள் இதயவிளக்கை யேற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அவ்விளக்கு இன்பத்திற்கு எளிதான வழி காட்டும். கண்ணைத் திறந்து கவனத்தை உள்ளே வைத்துச் சென்றால் இன்பவீ டெய்தலாம்—உறுதி. பல்லாண்டுகளுக் கொருமுறையே இத்தகைய அபூர்வமான தீபஜோதி விளங்குகிறது. உலகில் எதுவும் அரிதல்ல; ஆகாயக் கப்பலும், ரேடியோ மின்சார வேலைகளும் அரிதல்ல; வசிஷ்டரும், வ்யாஸரும், சுகரும்,

வால்மீகியும், கண்ணனும், புத்தரும், ஏசுவும், சங்கரருமே அரிதினும் அரிது. முத்திக்கனி பழுத்த முனிக்கனியே எதனினும் அரிது. அத்தகைய முனிவர் இலங்கிய காலத்தில்தான் பாரதநாட்டில் ராமராஜ்யம் விளங்கியது!. ஒரு நாட்டின் சிறப்பும், பெருமையும், சக்தியும், ஒளியும் அதன்கண் விளங்கும் தவமுனிவரரே! அத்தகைய ஒரு முனிவிளக் கெரிந்தாலும் நாட்டின் ஜோதி குன்றுது. பல புதல்வரை ஈன்றுலும் இந்தியா இன்னும் தனது எழில் குன்றுதிருப்பது, தான் ஈன்ற அருந்தவச் செல்வர்களா லன்றே!

ஜீவன்முக்தர்

மஹா முனிவரிற் சிறந்த ஜீவன்முக்தன் யார்? தானே தானுகி அன்னிய மெண்ணுது, தன்னிலே யொளிர்ந்து தனது யோகசக்தியைப் பரப்புவோனே. எவன் தன்னை யடைந்தவரின் ஆத்மப்ரகாசத்தைத் தனது கண்பட்ட மாத்திரத்தில் கருணையுடன் தூண்ட வல்லவனே, அவனே மஹாயோகி. உபதேசம், ஸங்கல்பித்த பணி இவற்றினும் தனது அகண்ட தவமகிமையால் தன் ஸந்நிதி மாத்திரத்தில் சாந்தமளித்து, ஆத்மஞானத்தைத் தூண்டுவோனே மக்களிடையே அமுதக்கடல் போன்றவன். ஜோதிமலை போன்றவன். அவன் எதுவும் பேசானேனும், அவன் எண்ணம் நிறைவேறும்; அவன் உண்மை எங்கும் பரவும்; அவன் எதுவும் எண்ணுவிடினும் தக்கனவெல்லாம் தாமே நடக்கும்.

ஜோதிமலை

அத்தகைய அரும்பெரும் யோகவிளக்கு இன்று நமது தமிழகஞ் செய்த தவப்பயனுல் ஜோதிமலையாக ஒளி வளர்கிறது! கண் விழித்து அன்புடன் காண்மின்!

நீங்கள் உய்ய வழிபிறக்கும்! இன்பவூற்று உங்க ளுள்ளத் திற் பொங்கியெழும். இதுகாறும் உலகிற் போந்த மஹான்கள் ஏதோ சில உண்மைகளைப் போதித்துத் தமது பெயரால் ஒரு ஸங்கம், மதமென்று கட்டுப்படுத் திச் சென்றனர். அவர்களுக்குப்பின் வந்த சீடர், குருவின் பெயரால் கொள்கைப்போர் புரிந்து கொள்கையிலிருந்து கொலைக்குத் தாவி மனித சமுதாயத்தைப் பலி வைத்த னர். இந்தக் கொடுமையை நினைத்தால் மதமே வேண் டாமெனத் தோன்றுகிறது. மனோநாச மாகாத வரை யில் மதம் இதம் எதுவும் மனிதனைத் திருத்தாது. அவ ரவருள்ளேயுள்ள ஆத்ம சொரூபத்தைக் கண்டு நிலைத் தாலே உலகிலும் அமைதியிருக்கும். இந்த ஆடாத யோக மணிவிளக்கு அனைவர்க்கும் பொதுவெளியில் நிலவுகிறது. அவரவர் தம்மைத்தாமே கண்டு, ஆத்மாநுபூதி யடையும் உன்னத சக்தியையே பரப்பி யொளிர்கிறது. இந்த அற் புதச் சின்மயானந்தக் காந்தம் நம்மிடை யுள்ளது! நாம் செய்யவேண்டிய தென்ன?

ரமணதீபம்

சக்திகங்கை வெள்ளமாக ஓடுகிறது! சிலர் அதில் மூழ்கி யின்ப மடைகின்றனர்; சிலர் கங்காஷ்டகம் பாடு கின்றனர்! சிலர் படமெழுதுகின்றனர்; சிலர் கங்காமான் மியம் யாக்கின்றனர். போதுமா? இல்லை; அந்தக் கங் கையைப் பல கால்வாய்களாக வகுத்து, இருளிலும் அகந் தையிலும் வாடி வதங்கும் மனிதப் பயிர்கள் ஞானஞ் செழிக்க, ஆத்மாநுபூதி பழுக்கப் பாய்ச்சவேண்டும். இந் தக் கால்வாய்கள் யார்? அவர்களே அந்த யோகச் சுடர் மலையினின்று தமது உள்விளக்கை யேற்றிய மணிவிளக் குகள். அகண்ட மின்சாரமான ரமணசக்தி நிலயத்தி

னின்று பல்லாயிரம் மின்விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு, ஞான ஸம்பந்தக் கம்பிகளால் இணைப்புண்டு, ஆங்காங்கு உல கெங்கும் இருளொழிய விளங்கவேண்டும். இதுவே ரமண ஸங்கத்தின் வேலை. இவ்வேலை வெற்றிபெற நூற் றுக்கணக்கான உண்மைத் துறவிகளும், ஹம்ஸினிக ளும் வேண்டும். இவர்களே ரமணஸங்கமாக ஒன்றுபட வேண்டும்.

எழுமின்! உழைமின்! தழைமின்!

உள்ளன்புடன் உழைத்து இந்த யோகசக்தி கங் கையை அத்யாத்மப்பயிர் செழிக்க உலகெங்கும் பாய்ச்ச வேண்டும். இதுவே அந்த கங்கையை மதித்துப் போற் றிப் பயனுக்கும் வழி. கங்கைக்கு எவ்விதக் கவலையும் திவலையுமில்லை. அன்பர்களே இவ்வேலையைச் செய்ய வேண்டும். தமிழர், தெலுங்கர், கேரளர், கன்னடர், துளுவர், மராத்தியர், குஜராத்தியர், ஹிந்தியர், வங்கர் ஆகிய எம்மொழியினரும் இவ்வருட்பணியிற் பங்கு கொண்டு வெற்றியுடன், காரியத்தை நடத்தவேண்டும். ஐந்து கண்டத்தினரும் இப்பணியில் ஒன்று சேர வேண்டும்.

ஒரு சூரியோதயத்தால் அனந்தமான காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன: அதுபோலவே ஒரு ஞான சூரிய னின் உதயத்தாலும் எவ்வளவோ புனிதமான காரியங் கள் நடக்கலாம். ஊக்கமும் உள்ளன்புங் கொண்டெழு ந்து வேதாந்த சிங்கமாக "சுத்தோஹம்" கர்ஜனையுடன் யோகமும், தவமும், தூயவாழ்வும், அருட்பணியும், அவர வர்க்கியன்ற சிறுசிறு தொண்டும் எல்லாம் பரமாத்ம வேள்வியாகத் தொடர்க!

தேவை—நானென்னும் ஆணவத்தை அதுவெனும் பரம்பொருளுக்கு ஊனுக்குவோர்! தேவை, உலகமாயையை வென்ற ஆத்மவீரர்! தேவை, தஸ்யைவாஹம் (நான் அவனுடைமை) என்ற காலாட்படை! தவைவாஹம் (நான் உன்னுடைமை) என்ற குதிரைப்படை! த்வமேவாஹம் (நான் நீ) என்ற தேர்ப்படை! தேவை, சுத்தசுதந்தர விண்படை! நித்யாத்ம வாழ்வை வயதாகக் கொண்ட அத்யாத்மக் காளைகள் தேவை. சர்வகலாசாலைப் பட்டங்கள் வேண்டா. உண்மை, ஆர்வம், அன்பு, தூய்மை, பணிவு, அமைதி, அடைக்கலம், பொறுமையுடன் தம்மை முற்றும் ப்ரஹ்மாக்கினியில் ஞானஹுதி செய்த தீரர் தேவை. ஸதா ஸஹஜத்யானத்தில் "நான் நான்" என்ற உணர்வான மனுப்போடுக. கம்பீரமான உறுதியுடன் முன்வருக! இதயமா நகரத்தை யாளும் ப்ரஹ்மானந்த மன்னன் சமுகம் எய்துக! தங்களையீந்தோர்க்குத் தன்னையே தருவான். தன்னையே தந்தவன் எல்லாந் தானேயாவான்!

மங்களம்

("மற்றுப்பற்றெனக்கின்றி" என்ற பண்)

பேர்வ டிவற் றனைத்து மாகி
    யபேத மாயவி காரமாய்ப்
பாரின் பன்மையைப் பற்றி லாதேன்றும்
    பார்த்தி டும்பரஞ் ஜோதியாய்,
யாரே னக்கண் டடங்கு முள்ளம்
    "அதுநீ" யென்றெழுந் தாடிடும்
பூர ணானந்த வாரி யேஜய
    போற்றி மெய்யறி வின்பமே!

உன்னி லேபிறந் துன்னி லேவளர்ந்
துன்னு ளேன்னைக் கரைத்தனன் !
அன்னை யப்பனு மன்பு மாதர
மாகு நல்லரு ளாழியே !
பொன்ஞெ ளிருளப் புன்ன கைச்சுடர்
பொங்கி யென்னைப் புசித்தெலாந்
தன்ம யத்தொளிர் தங்க மாக்கிய
ஸன்ம யாஜய போற்றியே !

எப்போது மெண்ணி யிருக்கின்றே னுன்னன்பன்
அப்பாநீ யேயென் னறிவு.

எப்படி யுன்னிச்சை யென்னுயி ருள்ளுயிரே
அப்படி யிவ்வுடலை யாட்டு.

தடுத்தாண்டு கொள்ளுந் தருணமிதேன் முவி
கொடுத்துள்ளே கூவுதுனைக் கோ !

அருட்பா லளித்தேன் னடங்காப் பசிதீர்
பொருட்பால் வழிகின்ற பொற்பே—கருத்தறிந்து
காணும் படிவந்து காந்தம்போற் கொண்டேக
வேணும்யான் வேட்டலுனக் கே.

ஸ்வாமி சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்றிய

ஸ்ரீ ரமண விஜயம்—*முற்றிற்று.*

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
38	19	யெல்லா	எல்லா
61	6	யாமடு	யாமே
76	25	பிறகு	பிற்கு
77	27	வடு	வடி
133	21	நெஞ்சும்	நெஞ்சு
135	19	சிந்தவை	சினந்தவை
140	16	குளம்	குளத்தெரு
143	14	தெண்ணூர்	தென்னூர்
148	24	ஆகஸ்டுமீ	மேமீ 1௳
183	20	சேபப	சேர்ப்ப
188	11	பூர	பூரக
207	5	பரணி	பருணி
218	19	என்மதம்; நானென	நானென என்மதம்;
249	2	ராய	ராய்
287	17	1899	1898
288	22	வெறென்ன	வேறென்ன
316	17	வாமாந்தர்க்	வாம்யாக்கைக்
325	26	ஸாகே	ஸாகோ
341	27	நட்பு	நடப்பு
352	2	ளால்	களால்

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமணாச்ரம புஸ்தகாலயம்

பகவான் ஸ்ரீரமண மஹர்ஷிக ளருளியவை

[தபாற் செலவு ப்ரத்யேகம்]

	ரூ.	அ.	பை.
ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகம்	0	2	0
உபதேச நூன்மாலை (உபதேச வுந்தியார், உள்ளது நாற்பது, அனுபந்தம், அப்பளப்பாட்டு, ஆன்மவித்தை அடங்கியது)	0	2	0
அநுவாத நூன்மாலை (செய்யுள்) (தேவிகாலோத்தர-ஞான சாரவிசார படலம், ஸர்வஞானோத்தர - ஆத்ம சாட்சாத்காரப் பிரகரணம், தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம், அத்தாமலகம், குரு ஸ்துதி சேர்ந்தது) ...	0	2	0
அநுவாத நூன்மாலை (வசனம்) (விவேகசூடாமணி, திருக்குதிருசிய விவேகம் சேர்ந்தது) ...	0	6	0
விசார சங்கிரகம் (வினாவிடை)	0	2	0
நான் யார்?	0	1	0
உபதேச மஞ்சரி	0	1	0
பகவத் கீதாஸாரக் கலிவெண்பா	0	1	0
ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு ஷை எட்டும் அடங்கியது (மூன்றும் பதிப்பு)	1	4	0
ஸ்ரீ ரமண கீதை (மொழி பெயர்ப்பு - மூலத்துடன்) ...	0	8	0
உபதேசவுந்தியாரும் கலிவெண்பாவும்	0	1	0
உபதேசஸாரம் (நாகர சுலோகமும் பாஷ்யத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும்)	[அச்சில்]		

மஹர்ஷிகளது பக்தர்கள் செய்தவை

	ரூ. அ. பை
ஸத்தர்சனம் (உள்ளது நாற்பதின் நாகர சுலோகமும் பாஷ்யத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்)	... 0 6 0
உள்ளது நாற்பது (அநுபந்தத்துடன்) விரிவுரை	... [அச்சில்]
ஸ்ரீ ரமண சரித அகவல் ...	... 0 3 0
பகவான் ஸ்ரீரமண மஹர்ஷிகள் சரித்திரமும் உபதேச மொழிகளும்	... 0 12 0
ஸ்ரீ ரமண ஸ்துதி பஞ்சகம் ...	... (அச்சில்)
ஸ்ரீ ரமணானந்த ஸ்தோத்திர பஞ்சகம் ...	... 0 1 0
ஸ்ரீ ரமண தோத்திரம்	... 0 0 6
பெரியார் வரலாறு—மாணவர் பகுதி(ஆசியவிளக்குகள், கிரேக்கப் பெரியார் மாத்திரம்)	... 0 6 0
கிரேக்கப் பெரியார்	... 0 1 0
இந்திய ஸ்தல யாத்திரை மான்மியம் (தாஸ்ராவ் எழுதியது) இரண்டாம் பாகம் ...	... 0 10 0
ஸ்ரீ ரமண நாற்பது, நாகர சுலோகத்துடன்	... 0 1 0
ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷி (112 படங்களுடன்)	... [அச்சில்]
ஸ்ரீ ரமண த்யானம்	... 0 0 6

பகவான் மஹர்ஷிகளின் போட்டோக்கள், பிளாக் படங்கள் கிடைக்கும்.

போட்டோக்கள் பல அளவுகளிற் கிடைக்கும்
ப்ளாக் படங்கள் விலை 0—1—6.

(ரூ. 1-க்குக் குறைந்த ஆர்டர்களுக்குத் தபாற் செலவு உள்பட முன் பணமோ இந்தியன் போஸ்டல் ஸ்டாம்போ அனுப்பவேண்டும்.)

ஸ்ரீ நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமி,
ஸர்வாதிகாரி,
ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம், திருவண்ணாமலை.